A Sötétség és Fény angyalai trilógia első kötete
AZ ŐRZŐ
JAMIE McGUIRE
Dream
válogatás

JAMIE McGUIRE

A Sötétség és Fény angyalai trilógia első kötete

AZ ŐRZŐ

Dream válogatás
Írta: Jamie McGuire
A mű eredeti címe: Providence
Fordította: Szűr-Szabó Katalin
Szerkesztő: Nemcsók Adrienn, Vajna Gyöngyi
Műszaki szerkesztő: Szűcs József
©Jamie McGuire 2010 ©
Szűr-Szabó Katalin 2013 ©
Maxim Könyvkiadó Kft. 2013
A kiadvány a szerző engedélyével készült.
Borítóterv: Damon, Damonza.com és Justin McGuire
ISSN: 2063-6989
ISBN: 978 963 268 268 9 (puhatáblás),
Kiadói kód: MX-818 ISBN: 978 963 268 268 6 (keménytáblás),
Kiadói kód: MX-819 tj)
Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.
Cím: 6728 Szeged, Kollégiumi út 11zH
Tel.: (62) 548-444, fax: (62) 548-443,
e-mail: info@maxim.co.hu
Felelős kiadó: Puskás Norbert
Nyomda: Generál Nyomda Kft.,
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Betilnek, aki szárnyakat adott Az őrzőnek és Anyának; aki segített, hogy a szél felkapja és messzire repítse ezt a könyvet

Tartalomjegyzék

1. Elveszett és megkerült
2. Meghívás(ok)
3. Gyanú(k)
4. A gyűrű
5. A napvilágra került titok
6. Igazság(ok)
7. Rajtakapva
8. Purgatórium
9. Gyógyulás
10. Végzet
11. A vadászat
12. Eli
13. Bűnös
14. Öt nap
15. Az utolsó vacsora
16. Egyezség
17. Bűnbocsánat
18. Shax
19. Mentő körülmény

Epilógus

Első fejezet

Elveszett és megkerült

Az átlagos lány tiszteli az apját. Hősnek is tekintheti, vagy olyan magas piedesztálra helyezheti, hogy a szeretetének egyetlen tárgya sem érhet fel vele. Az én szememben az apám tiszteletnél, lojalitásnál, sőt szeretetnél is többet érdemelt. Mélységes hódolattal vettem körül. Szupermennél is több volt: maga volt Isten.

Egyik legelső róla őrzött emlékem az volt, hogy két férfi állt behúzott nyakkal az irodájában, miközben apám olyan szavakkal ostorozta őket, amiket nem értettem. Az ítélete mindig megfellebbezhetetlen volt, soha nem lehetett vitába szállni vele. Még a halál sem érinthette meg.

Amikor december 14-én felvettem a telefont, ennek a világnak örökre vége lett.

- Nina - kezdte nagy sóhajjal anyám. - Nincs már sok ideje hátra. Most kellene eljönnöd.

Letettem magam mellé az ágyra a telefont, és annyira vigyáztam, hogy ne remegjen a kezem, hogy a készülék a földre esett. Az utóbbi hetekben mintha egy párhuzamos világegyetemben léteztem volna, miközben egyik rettenetes telefonhívást a másik után kellett elviselnem. Az első egy ápolónő volt a kórházból, aki értesített apám autóbalesetéről. A mobilja híváslistáján az én számom volt az utolsó, így rám hárult az a szörnyű felelősség, hogy közöljem a hírt anyámmal. De ahogy apám utolsó napjaiban a várt javulás helyett egyre gyakrabban azt a tapintatos tanácsot kaptam, hogy készüljünk fel a legrosszabbra, már hálás voltam, hogy mindig engem hívnak.

Furcsa érzés volt átmenni a szobán, magamra kapni a kabátomat, és felvenni a kulcsokat. A mozdulatok köznapisága riasztóan elütött attól, hogy apámnak készültem istenhozzádot mondani. Az oly távolinak tűnő megszokottságot sirattam, míg kimentem a kocsimhoz, és beindítottam a motort.

Apám úgy jutott fel a hajóipar csúcsára, hogy vaskézzel irányított, de én ismertem a gyöngéd oldalát is, azt az embert, aki fontos megbeszélésekről jött ki, hogy fogadja a lényegtelen hívásaimat, megcsókolta lehorzsolt térdemet és úgy változtatott meg meséket, hogy a királylány mindig megmentse a királyfit. Most azonban tehetetlenül

feküdt az ágyában, és az anyámmal közös hatalmas hálószobájukban egyre csak fogyott az ereje.

Agatha, a házvezetőnőnk nyitott ajtót. - Édesanyád már vár, drágám. Siess fel.

Elvette a kabátomat, én pedig felkapaszkodtam a lépcsőn. A torkomban minden lépéssel feljebb kúszott az epe.

Amikor beléptem a szobába, apám ápolónője kisurrant mellettem. Összerándultam, amikor megláttam apám arcát. Fakó volt, bőrén kiütközött a veríték és máskor simára borotvált arcán borosta sötétlett, a bajusz kicserepesedett ajkára konyult. Anyám halk, megnyugtató szavakat mormolt, apám mellkasa pedig meg-megemelkedett, ahogy fáradságosan beszívta a levegőt. Legszörnyűbb lidércnyomásomhoz a pumpák és monitorok tompa pittyegése és zümmögése szolgáltatott aláfestő zenét.

A lábam - mint a baleset óta tett beteglátogatásaim során mindig - földbe gyökerezett, és képtelen voltam előrébb menni, vagy megfutamodni.

Anyám fáradt, megtört tekintettel pillantott fel rám. - Gyere csak, Nina - hívott.

Felemelt kézzel buzdított, de nem bírtam megmozdítani a lábamat. Megértően felsóhajtott, és megindult felém, a karját még most is előrenyújtotta. Képtelen voltam levenni a szemem apámról, aki erőtlenül, keservesen próbált levegőt venni. Anyám megfogta a két vállam, és előretolt. Vonakodva tettem pár lépést, aztán megálltam.

- Tudom - suttogta.

Kínnal emeltem fel a lábam, és hagytam, hogy az ágy mellé tereljen. Ösztönösen úgy éreztem, segítenem kell apámnak, de már nem tehettem mást, mint vártam, hogy a szenvedései véget érjenek.

- Jack, drágám - szólította meg anyám megnyugtató hangon. - Nina van itt.

Figyeltem pár pillanatig, ahogy apám levegőért kapkod, aztán lehajoltam, és a fülébe súgtam: - Itt vagyok, apa.

A levegővétele kihagyott egy ütemet, és érthetetlenül motyogott valamit.

- Ne próbálj beszélni, csak pihenj - nyúltam reszkető ujjakkal a keze után. - Veled maradok.

- Cynthia? - Thomas Rosen, apám jogtanácsosa és barátja a szoba túlsó végéből hívta anyámat, aki fájdalmas tekintettel apámra pillantott, egy másodpercre magához szorított, majd némán Thomashoz ment. A hangjuk az apámra csatolt berendezések zümmögésénél nem hangosabb, folyamatos zsongás lett.

Apám újabb lélegzetet vett, miközben lágyan kisimítottam szürke tincseit izzadt homlokából.

- Niiin... - nyelt egyet. - Nina.

A tekintetem anyámra vándorolt, aki csendes beszélgetésbe merült, és a remény jelét kerestem az arcán. De amikor megláttam, mennyire szomorú, ismét apámra pillantottam, és felkészültem a búcsúra.

- Apa - kezdtem, de nem találtam a szavakat. Ahogy a fájdalma enyhítésének vágya nőtt bennem, lehunytam a szemem. Akadozva sóhajtottam fel, és másodszor is belekezdtem. - Azt kellene mondanom, hogy minden rendben, nem kell miattam maradnod, de nem megy.

Lassan vette a levegőt. Rám figyelt.

- Nem akarom, hogy én engedjelek el, apa. Szeretném, ha jobban lennél, de tudom, hogy fáradt vagy. Szóval, ha aludni akarsz... akkor velem nem lesz gond. - A szája sarka megremegett a mosolyra tett erőfeszítéstől.

A szám mosolygott, ha az arcom el is torzult a sírástól. - Hiányozni fogsz, apa. Nagyon fogsz hiányozni. - Beszívtam a levegőt, ahogy ő is, de most máshogy lélegzett. Nem maradt benne küzdeni vágyás.

Hátranéztem anyámra, aki karikás, könnyes szemmel figyelt minket. Apám még egyszer mélyen beszívta a levegőt, aztán lassan kifújta. Ahogy az oxigén elhagyta a tüdejét, úgy távozott belőle az élet. A hang arra emlékeztetett, ahogy egy kilyukadt gumibelsőből lassan és egyenletesen távozik a levegő, amíg már semmi sem marad benne. A teste ellazult, a tekintete elhomályosult és kifejezéstelenné vált.

Míg békés arcát fürkésztem, a nővér kikapcsolta a szívmonitort, megszűnt az egyenletes csipogás. Hullámokban tört rám az érzés, hogy apám nincs többé. Összeszorult a mellkasom, a karomat és a lábamat idegennek éreztem, mintha többé nem tartoznának hozzám. Bólintottam, mosolyogtam, és nem törődtem az arcomon csorgó könnyekkel. Bízott abban, amit mondtam, így nem kapaszkodott többé az életbe.

Thomas megérintette a vállamat, és az ágy fejéhez lépett. Lefogta apám szemét, és valami gyönyörűt suttogott héberül. Apám mellére hajtottam a fejemet, és megöleltem. És életemben először nem viszonozta az ölelésemet.

Lenéztem a kezemre, és átfutottam a temetésen kapott gyászjelentést. A címlapon apám születésének és halálának az éve állt, elegáns számokkal, kötőjellel elválasztva. Összerándult az arcom a felismeréstől, hogy egy ilyen rövid fekete vonal jelzi az életét.

A papírlap kényelmesen elfért a belső kabátzsebemben, amikor a busz a vizet felcsapva a megállóhoz közeledett, majd lassított előttem.

Kinyílt az ajtó, de nem néztem fel. A buszról egyetlen leszálló ingázó lépteit sem hallottam. A szomszédaink nem jártak busszal, főleg nem ilyen késő este. Azok, akik egyáltalán felültek a buszra, a közelben levő hatalmas villákban dolgozó személyzethez tartoztak.

- Kisasszony?

A buszsofőr megköszörülte a torkát, hogy felhívja magára a figyelmemet, és amikor nem vettem tudomást róla, suhogva becsukta az ajtót. Kiengedte a légféket, és a busz lassan kigurult a járda mellől. Igyekeztem nem foglalkozni gondolatban a mögöttem álló nappal, de az emlékezetemet teljesen átitatta.

Ahogy gyerekkoromban, most is előre-hátra dülöngélve próbáltam meg vigasztalni magamat. Az ujjaimból már rég kifutott a rózsás, meleg szín, és a koporsóban fekvő apám összekulcsolt ujjait idézték fel.

Jeges levegő hatolt be a tüdőmbe, a mellkasom megemelkedett, és felszakadt belőlem a zokogás, ami már régóta fojtogatott. Egy pillanattal előbb még azt hittem, képtelen vagyok több könnyet ejteni, és azon járt az eszem, mit kell még elviselnem, mielőtt a testem végül annyira kimerül, hogy nem tudja folytatni a sírást.

- Hideg az éjszaka, nem?

Szipogtam, és bosszús pillantást vetettem a fiatal férfira, aki behúzódott mellém. Nem hallottam, hogy közeledik.

A kezére fújt, összedörzsölte, majd biztatóan rám mosolygott.

- Eléggé - feleltem.

Lenézett az órájára, és felsóhajtott. - A fenébe is - mormolta alig hallhatóan. - Azt hiszem, lekéstük az utolsó buszt.

A motoros dzsekije zsebéből előhalászott egy mobilt, és beütött egy számot. Üdvözölt valakit, aztán taxit rendelt.

- Van kedved velem tartani? - fordult hozzám.

Hirtelen gyanakodva pislogtam rá. Összehúzta kékesszürke szemét, és az arckifejezésem láttán felvonta a szemöldökét. Dühöngő őrültnek tűnhettem, és most meggondolta elhamarkodott ajánlatát.

Összefontam a karomat, mert hirtelen megéreztem, ahogy a téli hideg áthatol a kabátomon és a bőrömön, és megdermeszti a csontjaimat is. Muszáj volt visszamennem a kollégiumba, még meg kellett írnom egy dolgozatot.

- Van. Köszönöm - válaszoltam remegő hangon.

Egy pillanatnyi kínos csend után szólalt meg. - Errefelé dolgozol?

- Nem. - Haboztam, hogy folytassam-e a beszélgetést, de aztán győzött a kíváncsiságom. - És te?

- Én igen.

Milyen különös, gondoltam; nem látszott alkalmazottnak. A szemem sarkából a karórájára sandítottam. Egészen biztosan nem alkalmazott, gondoltam.

- Mivel foglalkozol?

Nem válaszolt azonnal.

- Én... az őrző-védő üzletágban dolgozom. - mondta, mintegy magának bólintva

- Egyetemre járok - próbáltam meg további őszinteségre bírni, és igyekeztem a hangom képtelen remegésén uralkodni.

Olyan arckifejezéssel meredt rám, amit nem tudtam megfejteni, aztán ismét maga elé nézett. Idősebb volt nálam, de csak öt-hat évvel. Felmerült bennem, vajon tudja-e, ki vagyok. A tekintete ismerősnek tűnt, bár nem tudtam volna megmondani, honnan.

Rezegni kezdett a mobilja, és kinyitotta, hogy elolvassa az üzenetet. Palástolni próbált valamilyen érzelmet, aztán anélkül, hogy válaszolt volna, becsattintotta a telefont, és nem szólt egy szót sem, míg meg nem érkezett a taxi.

Kitárta előttem az ajtót, én meg az ülés legtávolabbi végébe csúsztam. A fiatalember beszállt a sofőr mellé.

- Hova lesz a fuvar? - kérdezte öblös hangon a sofőr.

- A Brown Egyetemre - utasítottam. - Legyen szíves.

- Aha. Egy helyre mennek?

- Nem - válaszolta váratlan útitársam.

Nem siklottam el a fölött, hogy nem mondta be a címét, és ezt nagyon furcsállottam. Bár lehet, hogy nem is volt szokatlan, hiszen előfordulhatott, hogy ő jobban felkeltette a kíváncsiságomat, mint ahogy bevallottam volna. Meglepett, hogy abban a lelkiállapotban egyáltalán bármire is felfigyeltem, és hálás voltam az idegennek, hogy szándéka ellenére is elterelte a figyelmemet.

- Egyébként Jarednek hívnak - mosolyodott el, és kezet nyújtott.

- Nina vagyok.

- Hű, jéghideg a kezed! - fogta két tenyere közé a kezemet.

Elhúztam a kezemet, de feltűnt szokatlanul meleg szorítása. Figyeltem egy pillanatig, és egy belső hangra füleltem, hátha figyelmeztet valamilyen veszélyre, de csak kíváncsiságot éreztem.

A bizalmas mozdulatért kis mosollyal kért elnézést. A fülem mögé simítottam a hajamat, és kinéztem az ablakon.

Odakint vadul tombolt a szél, a sűrűsödő hópelyheket úgy fújta át az úton, mintha fehér kígyók siklanának előttünk. A gondolattól megborzongtam, és szorosabban összehúztam magamon a kabátot.

- Szóval a Brownra? - kérdezte Jared. Rezgett a telefonja a zsebében, így ismét kicsattintotta.

Bólintottam. - Jgen, a Brownra. - Nem vette le rólam a szemét, ezért folytattam: - Üzleti gazdaságtant tanulok.

A nem kívánatos hívó miatt a tekintetében maradt csalódottság tovatűnt, amikor a pillantásunk találkozott. Úgy tűnt, mintha csak most venné észre, hogy sírtam.

- Minden rendben?

Lesütöttem a szemem, és a körmömet piszkáltam. - Ma temettük el az apámat. - Ekkor merült csak fel bennem, hogy fogalmam sincs, miért osztok meg ilyen személyes információt egy idegennel.

- Közel álltatok egymáshoz - jegyezte meg Jared. Inkább állítás volt, mint kérdés.

Vártam a tekintetében felvillanó, szokásos szánalomra, de nem láttam semmit. Megkönnyebbülésemben elmosolyodtam, ami nála is féloldalas mosolyt váltott ki. Észrevettem, milyen kellemes az arca, sőt még annál is több; most, hogy felkeltette a figyelmemet, tulajdonképpen egészen vonzónak látszott...

- Hol lakik? - kérdezte harsányan a taxis. Elszakítottam a tekintetemet Jaredről, és a kollégiumom felé mutattam. - Az East Andrews Hallban.

A taxi az épület elé kanyarodott, és Jared automatikusan kiszállt. Csukódott az ajtaja, és nyílt az enyém.

- Köszönöm - hálálkodtam.

- Örülök a találkozásnak, Nina. - Erős nyomatékkal ejtette ki a szavakat. Túlment udvariasságon, de még őszinteségen is. Meggyőződéssel beszélt.

Bólintottam, és Jaredet megkerülve a kollégiumom felé indultam. Egy pillanatra megtorpant, mielőtt visszaszállt a taxiba, hogy még egyszer rám mosolyogjon, és hetek óta először éreztem ürességnél többet. Figyeltem, ahogy a taxi elindul, aztán a szélnek nekifeszülve az Andrews felé sétáltam.

Amint a szobámba értem, megláttam magam a tükörben, és leesett az állam. Jesszusom, nem csoda, hogy Jared kényszert érzett, hogy a segítségemre siessen! Úgy festettem, mint egy hajléktalan, elkeseredett krekkfüggő, akinek már rég be kellett volna lőnie magát! Vadul végigszántottam a kefével rövid szőke hajamon, hátrasimítottam, és feltűztem, hogy ne lógjon a szemembe. A mosdóhoz léptem, és ledörzsöltem magamról az elmaszatolt szemfestéket és a könnyektől foltossá vált alapozót.

A homlokomat ráncolva elővettem a mobilomat a zsebemből, és a gyorstárcsázót lenyomva felhívtam anyámat.

- Nina? - szólt bele.

- Már visszaértem a szobámba, anya.

Felsóhajtott. - Helyes. Tudod, mennyire nem szeretem, ha busszal mész. Róbert elvihetett volna kocsival. Vegyél be kettőt a tablettákból, amiket ma adtam, rendben? Könnyebben elalszol tőlük.

Égnek emeltem a tekintetemet. Anyám a providence-i gyógyszertárak törzsvásárlója.

- Valószínűleg abban a pillanatban elalszom, amint a fejemet a párnára fektetem. - Nem éppen a színtiszta igazság, de megteszi, hogy a személyi gyógyszerészemet féken tartsam.

- Rendben, drágám. Aludj jól.

A kollégiumi szobám kisebbnek tűnt. Az én oldalamon a fehér falak szívszorítóan üresnek tűntek. Úgy éreztem, mintha figyelnének: átsandítottam a szobatársnőm térfelére, amit játék mackók és a csapatmezek színeit felvonultató plakátok borítottak. Nálam az egyetlen dísz egy cikornyás keretbe tett fénykép volt rólam meg a szüleimről, ami néhány hónapja, az érettségi bizonyítványosztón készült.

- Hogy van az anyukád? - kérdezte Beth a babarózsaszín steppelt paplanja alól.

- Szomorú...

- És te?

- Én is - sóhajtottam. Határozott hangom megnyugtathatta, mert amíg átöltöztem a pizsamámba, hallottam, hogy egyenletesen kezd szuszogni.

Leültem az ágyamra, és nagy keservesen ledőltem a párnámra. A gondolataim könnyedén röppentek vissza egy órával ezelőttre. Jared mosolya egy darabig lekötött, de pillanatokon belül már a temetésen töprengtem. Oldalra fordultam, és összegömbölyödtem. Igyekeztem halkan sírni. Ahogy lassan öntudatlan álomba szenderültem, a bénító fájdalom helyét átvette a megkönnyebbülés.

Oldalra gördültem, és pislogva meredtem az órán a nagy vörös számokra. Hajnali öt. Hamar eljött. A szememet duzzadtnak és a sírás miatt karcosnak éreztem. Ekkor döbbentem rá, hogy az álmaim kegyetlenek voltak. Nem történt csoda, és apám még mindig halott volt.

Életem legszörnyűbb történetének nem olyan vége lett, mint amilyet szerettem volna.

Kikászálódtam az ágyból, és felnyitottam a laptopomat; úgy döntöttem, nyolcig befejezem a félévi dolgozatomat. Kivilágosodott a képernyő, én pedig Bethre pillantottam, aki a fejére húzta a párnáját. Gyorsan begépeltem a következő téma címét, és nemsokára felcsendült a billentyűzet halk szimfóniája.

Gyorsan követték egymást a bekezdések, és negyed nyolcra már készen is lettem. Egy kattintás az egérrel, és a nyomtató nekilódult, hogy zümmögve nekilásson az új feladatnak. Bethre néztem, de tudtam, hogy még egy nyomdagép sem ébresztené fel. Összeszedtem a tisztálkodási szereimet, és elzarándokoltam - ahogy minden reggel tettem - a folyosó végén levő zuhanyozóba.

Kipirulva és ahogy kell, szőrtelenítve húztam meg a derekamon a fürdőköntösöm övét, és visszafelé indultam a szobánkba. Míg a fogamat mostam a jópofa kis szobai mosdónknál, Beth felült, és nyújtózkodott. Állvonalig érő gesztenyebarna haja helyenként lelapult, másutt meg égnek meredt.

- Jó reggelt! - csiripelte, aztán rádöbbent a valóságra. - Akarom mondani...

- Ne izgasd magad, Beth. Tényleg szép reggel van - pillantottam ki az ablakon, és feltűnt, hogy hajnal óta rosszabbra fordult az idő, de erről nem tettem említést.

Beth elmosolyodott, és kezdett beágyazni. A plüssállatait véletlenszerűen rendezte el fodros szélű párnája körül.

- Szombaton eljössz a meccsre? - kérdezte.

- Nem tudom. Meglehet.

Általában elcipelt magával, és vidám, kellemes hangján néha kifejezetten rágta a fülemet, hogy elkísérjem. Szorgalmasan törte magát, és számtalan ösztöndíjat nyert, hogy elmenekülhessen abból az oklahomai kisvárosból, ahol született. A szoba ráeső felében kupákat, keresztbe vethető selyemszalagokat és koronákat zsúfolt össze, amelyeket a sok szépségversenyen nyert, amelyekre benevezett, és amelyeken mindig első lett. Nem volt az a kimondott szépségkirálynő típus. Gyönyörű volt, de befelé forduló egyéniség, amit kétségbeesetten igyekezett leküzdeni. Aznap, amikor beköltöztünk, elmagyarázta, hogy a szépségversenyeket a tandíj megszerzéséhez szükséges rossznak tekinti.

- A héten szabadságollak, ha úgy döntesz, hogy kiszállsz. Megértem a vizsgák meg... minden más miatt - ismerte el, és nem nézett rám.

- Igazán méltányolom.

Hátul kis ecsetben összefogtam a hajamat, s ettől úgy tűnt, mintha egy búzakéve nőtt volna ki a tarkómból. Sóhajtottam egyet a szekrényem előtt, és mielőtt magamra húztam az elkerülhetetlen rétegeket - melltartó, ujjatlan póló, rövidujjas felső, pulóver, zokni, farmer, bakancs, kabát, persze nem feltétlenül ebben a sorrendben lelkesítő beszédet tartottam magamnak.

Felemeltem pukkadásig tömött hátizsákomat, és ráügyeskedtem a kerekekre.

- Korán indulok kávézni.

Beth rám mosolygott, miközben beindította a laptopját. - Sok szerencsét ahhoz, hogy áthúzd a cuccod a jégen.

Kiléptem a liftből az előcsarnokba, és azon tűnődtem, vajon Bethnek igaza van-e az időjárással kapcsolatban. Visszafojtottam a lélegzetemet, és kitártam az ajtót. Arra számítottam, hogy a hideg megcsapja az arcomat. A szél visszanyomta a súlyos üvegajtót, ami keményen ellenállt siralmas, egykezes próbálkozásomnak. Vállal és karral nekifeszülve nagy kínnal kinyitottam az ajtót, és elállt a lélegzetem a kiáramló, arcomat csípő jeges levegőtől.

Bebotorkáltam az ebédlőbe, amit a diákság szeretettel és igen találóan csak „Kiskoszos”-nak hívott, és lesöpörtem a kabátomat. Átcsoszogtam a színtelen csempékkel kirakott padlón, és beálltam a kávéért kígyózó sorba. Az úti termoszbögrémet színültig töltöttem, belekevertem a kedvenc mogyorós tejporomat és két csomag édeskét.

- Halálos egyveleg - hallottam Kim hangját a hátam mögül.

- Mintha anyámat hallanám - morogtam vissza.

- Meglep, hogy bejöttél ma. Írtó szívás, hogy apád éppen a záróvizsgák idején halt meg.

Kim sosem tett lakatot a szájára, és nem is válogatta meg a szavait. Ezt általában üdítőnek találtam, de most nem volt időm megacélozni magamat, mielőtt a szavak elhagyták a száját, és úgy éreztem, mintha kést döftek volna a szívembe.

- Hát igen.

Kim egy pillanatig figyelt, aztán az arcom elé tolt egy fekete áfonyás-kukoricalisztes muffint.

- Reggeli?

Megráztam a fejemet, és igyekeztem a muffin közelsége miatt bandzsító szemeimet egyenesbe rántani. - Kösz, nem, órára kell mennem.

- Veled tartok - mondta, és visszahúzta a muffint.

Egy kifakult, piros kockás, fülvédővel is felszerelt vadászsapkát húzott rövid, barna hajára. Ha bízom abban, hogy tudok nevetni, biztos megtettem volna.

- Jaj, Kim - kezdtem, és igyekeztem óvatos hangot megütni.

- Mi van? - kérdezte, és megtorpant.

- Á, semmi - csóváltam meg a fejemet. Úgy döntöttem, nem feszegetem a dolgot.

Ha bármilyen sapka megtette is Kimnek, akkor az a fején viselt képtelen rémség volt. Kim az átlagosnál magasabb volt, egy fejjel tor-

nyosult százhetven centim fölé. Rövid, karamellszínű tincsei laza hullámokban keretezték az arcát. Bármilyen őrült és kiszámíthatatlan volt, az emberek vonzódtak hozzá. Abban a pillanatban, amikor az Andrews előcsarnokában megismerkedtünk, tudtam, hogy barátnők leszünk; elképzelni sem tudtam volna az életemben nála érdekesebb embert.

Kim az egyetemi városon át elkísért az órámra, és elterelte a gondolataimat a komorabb témákról a héten történt fantasztikus kellemetlenségeivel és melléfogásaival. Keresetlen őszinteségével és megfontolást nélkülöző szókimondásával mindig pompásan elszórakoztatott.

Az előadóteremben a fülemhez hajolt, és halkan szólalt meg. - Szóval a temetés...

- Nem igazán szeretnék... - feszengtem a helyemen.

- Rendben. Értem. Szóval... tegnap volt? - Bethtől eltérően Kim nem kerülte ki a kínos témákat. Néha mosolygó arccal vetette bele magát a közepébe.

- Igen - sóhajtottam. - Nagyon szép volt.

- Nagyon szép - visszhangozta Kim, és bólintott. - Próbáltalak tegnap este hívni. Nem vetted fel.

- Csak későn értem vissza. Lekéstem az utolsó buszt, és a végén taxival jöttem.

Kim hitetlenkedve mért végig. - Az utolsó buszt? Nem is tudtam, hogy a tömegközlekedésnél takarodó van! - Ezen tűnődtem, míg nem folytatta. - Miért nem jöttél kocsival? Édesanyád vitt el, nem?

- Végül közös taxival jöttem.

- Anyáddal?

- Nem, Kim. Nem az anyámmal - közöltem pléhpofával. - Összefutottam egy férfivel a megállóban. Mindketten lekéstük a buszt. - Nem vallottam be, hogy egy pillanatra elsötétült a tudatom, és hagytam, hogy kigördüljön a busz a megállóból.

- Beszálltál egy ismeretlen pasi mellé a taxiba? Hát ez érdekes!

- Nem mindenki sztorijai végződnek drámai poénnal, mint a tieid. Csak egy taxiban utaztunk - jelentettem ki, és igyekeztem érzékeltetni, hogy ezzel lezártnak tekintem a témát.

- Öreg volt?

Égnek emeltem a tekintetemet. - Nem.

- Ronda?

- Nem, Kim. Helyes volt.

- Nem ezt kérdeztem. Szóval... csinos volt, fiatal... és?

- Tegnap volt Jack temetése, Kim. Kész roncs voltam - feleltem, és éreztem, hogy összevonom a szemöldökömet.

- Ezt miért csinálod?

- Mit? - kérdeztem ingerülten.

- Miért hívod az apádat „Jack”-nek? Azt hittem, közel álltatok egymáshoz?

- Így is van, illetve volt. Nem is tudom… talán, mert ez a neve. - Kim olyan tekintettel meredt rám, mint akit nem győzött meg a válaszom. Újra nekifutottam. - Mások előtt mindig furcsának éreztem, hogy „apa”-ként emlegetem. Mint ahogy egy barátomat sem emlegetném előtted „Édesem”-ként. Ez olyan… személyes.

- Irtó szokatlan, Nina.

- Te vagy a nagy szokatlanság-szakértő.

Kim bólintott, a sértésem lepergett róla. - Szóval ki volt ez a rejtélyes pasi? Idejár?

- Nem hiszem. Továbbment a taxival - mormoltam a tollamat az ujjaim között görgetve.

Mivel én szálltam ki előbb, kíváncsi voltam, hogy az egyetem közelében lakik-e, és nem futunk-e majd össze. Összerázkódtam a gondolatra. Ugyan mit mondhatnék neki? - Szia, Jared. Emlékszel rám? Az Alice Cooper hasonmásra, akivel kínos húsz percet töltöttél el egy taxiba zárva?

- Miért ez a grimasz? - Kim arca úgy torzult el, ahogy gondolom, az enyém is.

- Semmiért. Csak… - vontam meg a vállamat. - Biztos azt hitte, teljesen őrült vagyok.

- Szerintem ez a leguncsibb sztori, amit valaha hallottam - jegyezte meg Kim lehervadva.

- Igyekeztem megkímélni a nem létező részletektől. De azért szép volt a mosolya - tűnődtem.

Kim megújuló érdeklődéssel pillantott rám, és már szólásra nyitotta a száját, amikor Hunter professzor belépett a terembe. Addig a pillanatig fel sem tűnt, milyen sok hely maradt üresen. Néhányan az asztalára hajították a dolgozatukat, és már távoztak is ahelyett, hogy szokás szerint a helyükre ballagtak volna.

- Mit keresnek még itt? Adják be a dolgozatukat, és mars haza. A honlapra majd felteszem a jegyüket. Kellemes ünnepeket! - mondta azoknak, akik még rajtunk kívül imitt-amott a teremben ültek.

Ahogy a záróvizsgák hete a vége felé közeledett, állandó szertartássá vált, hogy összegömbölyödve álomba sírom magam. A szünet első hetében jobban bírtam már uralkodni magamon, valahányszor űr támadt bennem. Azután volt néhány éjszaka, amikor elkerült a szomorúság. Szenteste a bánat újult erővel tört rám, de megkönnyeb-

bülten tapasztaltam, hogy az ünnepek elmúltával kicsit könnyebben aludtam el sírás nélkül.

Zavarba ejtett, hogy bár az idő múlása enyhülés nyújtott, távolabbinak éreztem azt az időszakot, amikor Jack még az életem része volt. Minden nap sokkal hosszabb lett, amióta nem hívhattam vagy nem hallhattam a hangját. Ahogy telt az idő, a megkönnyebbülés és a nyugtalanság összefonódott.

Mire megkezdődött a tavaszi szemeszter, Jared elmosódott kép volt csupán arról a napról, amit szerettem volna eltemetni az emlékezetem mélyére, így alaposan meglepődtem, amikor az egyetemi várostól nem messze, az Urban Outfittersnél a sorban néhány méternyire előttem megpillantottam. Először nem voltam biztos benne, hogy ő az, de amikor megkapta a blokkot az eladótól, és megfordult, elég hosszan meredtem rá, hogy bizonyosságot szerezzek. Ő nem habozott úgy, mint én.

- Nina?

Éreztem, hogy felkúszik a szemöldököm a homlokomra, miközben az „igen”-en kívül valami más válaszon törtem a fejemet. Szólásra nyitottam a számat, de egy hang sem jött ki rajta.

Úgy mutatott a mellkasára, mintha egy süketnémához beszélne. - Jared vagyok. Egy taxival utaztunk? - Türelmesen várta, hogy felidézzem az arcát, és rájöttem, hogy egyetlen vonását sem felejtettem el.

- Mindjárt gondoltam, hogy te vagy - feleltem, és udvarias mosollyal próbálkoztam. Valami baj volt a torkommal. Száraznak éreztem, ugyanakkor mintha megfulladtam volna a saját nyálamban. Nagyot nyeltem, és igyekeztem visszaemlékezni, hogy ne legyek nevetséges, tinédzserallűrökkel megvert egyetemista.

Jared arckifejezése a megkönnyebbülésről a feldobottságra változott, és széles mosoly terült el az arcán. Melegségjárt át, ami felkúszott a mellkasomból az arcomra, és éreztem, hogy elvörösödöm.

Jaj, istenem, csak el ne piruljak! - gondoltam magamban. De már késő volt. Fogalmam sem volt, hogy szedjem össze magam. - Úgy látom, ma jobb napod van. Időben elérted a buszt meg ilyesmi?

- Valami ilyesmi - motyogtam. - Hogy alakul az őrzővédő üzletág?

- Érdekesen. - A szeme megcsillant, amit nem tudtam, hogy értelmezzek.

A kabátzsebében rezgő telefonja egyszerre vonta magára a figyelmünket. Bocsánatkérően elmosolyodott, mielőtt lenyúlt, hogy elhallgattassa a figyelmet elterelő készüléket.

- Kellemes volt a karácsonyod? - Igyekeztem nem összerándulni, amint kiejtettem a szavakat. Brr. Milyen fantáziátlan! - gondoltam.

- Valami ilyesmi - idézte.

Ugratása mosolyt csalt az arcomra. Fesztelenül viselkedett a társaságomban. Nem tudtam volna megmondani, hogy ez magabiztossága, vagy csak olyan ember, aki könnyedén elbeszélget bárkivel, és azt érezteti vele, hogy évek óta ismeri.

Felemeltem a kezemben tartott ezüstös tunikát. - Születésnapi ajándék anyámnak.

A mögöttem álló férfi megköszörülte a torkát, és rádöbbentem, hogy feltartjuk a sort. Jared elmosolyodott, és egy lépést hátrált a pénztár felé. Ebből arra következtettem, hogy még nem ért véget a beszélgetésünk, és miközben igyekeztem a lelkesedésemet leplezni, a pult mögött álló vörös hajú lány felé fordultam.

A lány átnyújtotta a nyugtát, Jared pedig kikísért az üzletből. Lepillantott rám, a szemembe nézett, és meleg tekintettel fürkészte az arcomat. Nem is emlékeztem rá, hogy ennyire magas. Legalább százhetvenöt centijével fölém tornyosult. Hogy nem vettem észre, milyen hihetetlen színű a szeme? Felgyűlt a tekintete, ahogy a feszengésemet figyelte.

- Providence-i vagy? - kérdeztem.

- Igen - felelte, és láthatóan mulattatta a zavarom.

- A Brownra jártál?

- Nem.

Ha a beszélgetésünktől nem élénkül úgy fel a tekintete, rövid válaszaiból arra következtettem volna, hogy e végszónál behúzott farokkal illik elkullognom.

- Komolyan? Igyekszem kideríteni, hova tegyelek. Úgy tűnik, már összefutottunk valahol. - Most nyújtottam át tálcán egy témanyitó ötletet? Szuper, akkor most süllyedtem a világ minden pontján élő elkeseredett kamasz fiúk szintjére.

- Kétlem. Az ilyet nem felejteném el - válaszolta. - Éppen be akartam kapni valamit a háztömb végénél. Velem tartasz?

Azt hittem, igennel válaszoltam, de továbbra is várakozásteljesen nézett rám.

- Nina?

- Igen? Vagyis igen. Nagyszerű lesz. - Próbáltam megalázottságomban is mosolyogni, és kíváncsi voltam, vajon mindig ilyen nyilvánvalóan esetlen vagyok-e. Elképzelni sem tudtam, miért beszélget még velem.

A háztömb végéig sétáltunk, hogy a lámpánál átmenjünk az út túloldalára. Jared hátul a derekamra tette a kezét, úgy terelt át, és átkelés közben alaposan körülnézett. Elfojtottam a kuncogásomat: az elnök biztonsági embereire emlékeztetett. Csak a fülébe dugott fül-

hallgató és a kincstári, rendszeresített Ray-Ban napszemüveg hiányzott.

Jared kinyitotta előttem az ajtót. Már sokszor láttam ezt az éttermet, mert közel volt az egyetemhez, de sosem merészkedtem be.

- Tetszeni fog - biztosított. Eltűnődtem, vajon mondtam-e valamit hangosan.

- Isten hozta önöket a Blaze-ben! - üdvözölt a direktrisz, és intett, hogy rögtön le tud ültetni minket. Pár perc múlva megjelent a pincérnő, és Jared várta, hogy rendeljek.

- Egy Dr. Peppert kérek.

- Kettőt kérünk - tartotta fel két ujját Jared. A tekintete nem eresztette az enyémet.

A pincérnő bólintott, és magunkra hagyott minket. Kíváncsi voltam, vajon sört rendelt volna-e, ha nem egy hátulgombolóst hív el étterembe.

- Szerintem még meg sem köszöntem, hogy hazakísértél.

- Tulajdonképpen megköszönted - válaszolta. Az asztalra könyökölt, és keresztbe fonta a karját.

- Á! Az az este elég homályos számomra - fintorodtam el.

- Sajnálom, hogy elvesztetted az édesapádat, Nina. És örülök, hogy akkor ott voltam.

A fülem mögé simítottam a hajamat. - Én is örülök, hogy ott voltál.

- Bizonyára nem a legbiztonságosabb ötlet volt... hogy egyedül ültél a sötétben. Sok őrült szaladgál odakint. - A hangja könnyed volt, de aggodalmat éreztem ki belőle.

- Azon a környéken nőttem fel. Hidd el, biztonságos.

Nevetett, és a fejét rázta. - Amíg valami rossz nem történik.

A pincérnő kihozta az italunkat, és megkérdezte, hogy választottunk-e már valamit. Jared megint hagyta, hogy én rendeljek elsőként.

- Görög salátát kérek - mondtam. Jaredre pillantottam, aki felvont szemöldöke alól, fanyar mosollyal tanulmányozta az arcomat. Nem akartam azok közé a lányok közé tartozni, akik hozzáteszik: - És a hosszú metéltet.

A pincérnő Jared felé fordult. - És önnek?

- Én a ház speciális salátáját kérem rokforttal és egy rákragut. És kérem, hozzon a sült édesburgonyából is. - Átnyújtotta az étlapot a pincérnőnek. Amint a lány elment, körülnéztem az étteremben, aztán lopva Jaredre pillantottam, aki még mindig nem vette le rólam a szemét.

Rezzenetlen tekintete tüzében esetlenül keresgéltem valami beszédtémát. Jared szeme hihetetlen árnyalatú szürkéskék volt, és

enyhén bronzos arcában szinte világított. Mandulavágású szeme fölött sűrű, barna szemöldök húzódott, amelynek a színe kicsit sötétebb volt, mint szándékosan kócos, sötétszőke hajáé. Természetesen napszítta tincsein megcsillant az ablakokon betűző késő délutáni nap. Szemmel láthatóan nem egyszerűen vonzó volt. Nem értettem, miért beszélget még velem.

- Sült édesburgonya? - kérdeztem.

- Híres. Legalábbis számomra. Kis szószokba kell mártogatni, hogy igazán élvezzük az ízét. Nem mindennapi élmény.

- Sült édesburgonya - ismételtem meg még most is bizonytalanul.

Elmosolyodott. - Bízz bennem. - Rezegni kezdett a mobilja, és felpattintotta a fedelét. Ezúttal nem csak egy SMS-t kapott; palástolva bosszús arckifejezését a füléhez szorította a telefont.

- Ryel - szólt bele.

Ryel? Majdnem biztosra vettem, hogy ez a vezetékneve, de nem lehettem teljesen biztos benne. Lehalkította a hangját, és a fejét elfordította tőlem. A hívó bosszúságot okozott neki, de erre csak a hanghordozásából következtethettem, ugyanis más nyelven, sejtésem szerint oroszul beszélt. Őrülten jóképű volt, kedves és idegen nyelvet beszélt. Ha az a sült édesburgonya az ígéretének megfelelt volna, esetleg ki is estem volna a székemből.

Türelmetlenné tette a hívó fél, ezért befejezte a beszélgetést.

- Bocs ezért - jegyezte meg.

A fejemet ráztam, hogy elhárítsam a mentegetőzését. - Igazán nem érdekes. De akaratlanul is megtudtam rólad két új dolgot.

Még mindig a szemembe nézett, de kicsit ködös volt a tekintete, mintha a figyelme megoszlana köztem és a hívóval kapcsolatos probléma között.

- Ryel? - kérdeztem.

- A vezetéknevem.

- És... oroszul beszéltél? - vontam fel a szemöldököm.

- Igen - sóhajtott fel. Miközben kifújta a levegőt, ellazult a válla. - Nem beszél manapság mindenki legalább egy idegen nyelvet?

- Te csak két nyelven beszélsz? - kérdeztem elégedetlenséget színlelve.

Nevetett, és a mellkasomban újfajta nyilallást éreztem. Képtelen voltam túltenni magam a mosolyán, azon, hogy milyen fantasztikus, mintha egyenesen egy magazinból lépett volna ki.

- A középiskolában franciát kezdtem tanulni. De nem maradt belőle sok a fejemben - magyaráztam, és alacsonyabb rendűnek éreztem magam.

- Az apám folyékonyan beszélt, tőle tanultam.

- Á, szóval a családod orosz?

- Izé... nem - felelte Jared, és láthatóan kínosan érintette a kérdésem.

- Csodálatosan hangzott - nyugtattam meg. - Sokat keresnek telefonon. Az üzlet fantasztikusan mehet.

A szeme körül megfeszült a bőr, ahogy az arcomat fürkészte. - Az üzlet... - Ellágyult a tekintete, és a szemembe nézve kicsit közelebb hajolt - ... jobb, mint hosszú ideje bármikor is.

Kényszerítettem magam, hogy levegőt vegyek. Természetellenesnek éreztem, amikor így nézett rám. - Szóval élvezed, amit csinálsz?

- Némelyik napon jobban, mint máskor - válaszolta.

- És ma?

Megint elmosolyodott. A beszélgetésünkben mulattatta valami, de velem nem osztotta meg, mi olyan tréfás.

- Ma jó napom van.

A pincérnő terelte el a figyelmemet, aki a háta mögül lépett oda hozzánk a sült édesburgonyával és a két salátával. Jared lenézett az asztalra, majd ravaszkásan rám pillantott.

- Elég bátornak érzed magad?

Előrehajoltam, hogy jobban szemügyre vehessem, ami a fonott kosárban volt. - Idegessé teszel egy kosár sült krumpli miatt. Valami világrengető burgonyáról lehet szó.

- Az igazat megvallva a burgonya bemutatást érdemel. - Mindketten nevettünk. Felkapott pár szálat, és egy különös trutyival teli tálkába mártotta.

- Nincs hozzá ketchup? - kérdeztem a torz dárdát nézegetve a kezemben.

Jared felhúzta az orrát. - A ketchup azoknak való, akik nem akarják az étel ízét érezni.

- A ketchup a balekoknak való. - Összevont szemöldökkel a kosárra koncentráltam.

Nevetés tört fel a torkából, én pedig a szószba mártottam a krumplit. Evett egy falatot, és azt figyelte, ahogy a kezemet a számhoz emelem. Míg rágtam, játékosan aggodalmas képet vágott.

- Nem... is rossz. Sőt kifejezetten finom - bólintottam, ahogy lenyeltem a falatot.

Diadalmas arcot vágott. Tréfálkoztunk, nevettünk, miközben elpusztítottuk a maradék sült burgonyát, és salátaevés közben udvariasan csevegtünk az időjárásról. Miután végeztünk a főétellel, az üres tányéromra pillantott, és elégedetten bólintott.

- Szeretem a jó étvágyú lányokat.

- Akkor - érzésem szerint - jó barátok leszünk - kacagtam. - Amióta visszatértem az egyetemre, most először fordult elő, hogy nem ettem a „Kiskoszos”-ban. Kösz, hogy meghívtál ide.

Jared arca felragyogott. - Részemről a szerencse. Örülök, hogy összefutottunk.

A pincérnő kihozta a számlát, amit Jared felkapott, betette a kártyáját a tartóba, és visszaadta neki. Olyan arcot vágott, mint aki megütötte a főnyereményt, én meg el sem hittem, hogy egy különlegesen ízesített szalmakrumpli ennyire feldobta.

Felsegítette a kabátomat. Nem olyan lány voltam, aki élvezi a lovagiasságot, de elszédített a lezserség, ami a viselkedését jellemezte. Felvettem az „Urban Outfitters” táskámat, ő pedig kikísért az éttermből.

- Gyalog jöttél? - kérdezte.

- Gyalog - válaszoltam. A hajamat a fülem mögé simítottam, és vártam, hogy ismét lovagias lesz.

- Egyre hidegebb az idő. Nincs ellenedre, ha hazaviszlek kocsival? - kérdezte, és a farmerja zsebébe mélyesztette a kezét.

Képtelen voltam visszafojtani az arcomon szétterjedő mosolyt. - Emlékszel, hol lakom?

- Az Andrewsban, igaz? - Bólintottam, ő pedig láthatóan elégedett volt, hogy helyesen válaszolt. - Errefelé parkoltam - terelt végig az utcán.

A kollégiumom közvetlen közelében a járda mellé állt, és én tudat alatt azt kívántam, bárcsak elkérné a telefonszámomat, következő randit javasolna. Bármit. Nem akartam megint olyan sokáig várni, míg ismét láthatom.

- Kösz még egyszer - húztam az időt.

Mosolyogott, de nem ért úgy fülig a szája, mint ebéd közben. Hozzám hasonlóan csalódottnak látszott, hogy rövid együttlétünk a végéhez közeledett.

- Szívesen. Komolyan mondom, részemről a szerencse.

Kiszállt, és alig egy pillanattal később már nyitotta is az ajtómat. Szembefordultam vele, és kis várakozás után elindultam a kollégiumom felé. Valami sürgető érzés kerekedett felül az idegességemen, és sarkon fordultam.

Nem mozdult. A fekete Escalade előtt állt, és pontosan úgy festett, mint egy testőr. A kocsinak sötétített üvege volt, és a jelenet inkább egy közép-keleti helyre illett, mint egy csendes providence-i utcára.

- Jared? - Elővettem a telefonomat a táskámból, hogy megkérdezzem a számát, de cserbenhagytak a szavak. Miközben a szeme szinte

keresztüldöfött, nagyot nyeltem. Nem tudom, kölcsönös volt-e a vonzalom, de részemről biztosan nagyon heves volt.

- Ismét összefutunk majd - vigyorodott el. Ellenvetést akartam tenni, de mit mondhattam volna? Ha fennhangon eltűnődöm, mikor kerül majd rá sor, elkeseredettebb benyomást keltettem volna, mint ahogy szándékomban állt.

- Jó volt viszontlátni, Nina - mondta, mielőtt eltűnt a sötét üveg mögött.

Elmosolyodtam és intettem, majd továbbindultam az Andrews felé.

Második fejezet
Meghívás(ok)

- Már megint esik - morogta Kim. - Ez valami új és más.

- Cigarettára gyújtott, és egymáshoz ütögette a térdeit, hogy védekezzen a hideg ellen. Rosszalló pillantást vetettem rá. - Mi van? - kérdezte.

- Igazán undorító. Az apám szivarozott. Nem értem, mi ebben a vonzó.

Vállat vont. - Nincs semmi varázsa. Nem vagyok alkalmazkodó típus.

- Mazochista vagy - forgattam a szememet.

Kint vártuk Betht, hogy véget érjen az órája, mert el akartuk csábítani az egyetemhez legközelebb eső kávézóba. Hallgatók tódultak elő nagy tömegben, én meg az arcokat figyeltem. Feltűnt egy borzas hajú fiú, aki kivált a hömpölygő tömegből, és rámosolygott Kimre.

- Szia Josh - köszönt rá Kim.

- Szia, Kimmie. Befejezted a matekházit?

Kim vállat vont. - Majd óra előtt megcsinálom.

Josh barátai közelebb battyogtak hozzánk, és maguk között beszélgettek.

- Nina, hadd mutassam be Josht. Quincyben egy középiskolába jártunk. Ha nagy lesz, olyan akar lenni, mint én - ugratta, és játékosan belebokszolt a fiú karjába.

Josh nevetett, és kezet fogott velem. - Csak ha ilyen kalapot viselhetek!

- Örülök, hogy találkoztunk, Josh.

Josh sorban bemutatta a barátait. - Tucker... Chad... Ryan.

Tucker és Chad fiúkra jellemzően csak biccentettek, de Ryan előbb Kimmel, majd velem is kezet fogott.

- Később beugrunk a Gate-be egy pizzára, ha van kedvetek csatlakozni... - ajánlotta Josh.

- Már megbeszéltünk programot egy harmadik barátnőnkkel, de talán legközelebb - válaszolta Kim.

Josh bólintott, és Chad követte, amikor otthagyott minket. Ryan még maradt egy pillanatig, aztán lassan megindult utánuk.

Kim rám nézett, és felvonta a szemöldökét. - Hm, hm! Ki mondja, hogy nincs szerelem első látásra?

- Dugulj el - morogtam.

Beth pár pillanattal később lépett hozzánk.

- Már ideje volt, a fenébe is! - közölte Kim szokásos drámai módján.

Beth felnevetett. - Ki az? - kérdezte, amikor Ryan visszafordult, hogy még egyszer ránk nézzen.

- Ryan. Egy barát barátja. Hát nem isteni? - fektette a fejét Beth vállára Kim.

- Olyan... lökött vagy! - kuncogott Beth, és lesöpörte a válláról Kimet.

Bethtel egy ernyő alá húzódtunk, míg Kim az esőre fittyet hányva jött mellettünk. Odaértünk Kim ősrégi Sentrájához, és bemásztunk. Beth hátraült. Kim úgy tett, mintha imát mormolna, majd elfordította az indítókulcsot. Beteges surrogást követően életre kelt a motor, és Beth tapsolt.

- Köszönöm! Köszönöm! - hajtotta meg többször a fejét Kim.

A pulthoz sereglettünk, és Beth meg Kim az étlapot vizsgálgatták.

- Egy Grande Café Mistot kérek - hallottam magam mellett Kim sóhajtását. Tőlem eltérően sosem itta kétszer ugyanazt.

Letelepedtem a székemre, és két tenyerem közé vettem az italomat. Felerősödött a szél meg az eső, és szünet nélkül verte a hatalmas üvegablakot. Beth éppen leült mellém, amikor az ajtó feletti csengő megszólalt, és gépiesen felpillantottam.

Ő volt az.

Bethnek feltűnt, hogy elnézek mellette, és amikor megfordult, látta, hogy Jared a pulthoz megy. - Jól vagy, Nina? - kérdezte Beth.

Kim leült, és a tekintete összevillant Bethével, aztán megperdült a székén, hogy lássa, miről nem vagyok képes a tekintetemet levenni.

- Csak nem Jared Ryel személyesen? - gügyögte a pult mögött álló lány. - Régen nem láttalak. Hogy vagy mindig?

- Minden rendben, Katie. A szokásosat kérem - felelte, a lány flörtölése iránt közömbösen.

Mire Jared fesztelenül felénk fordult, már mindhárman rá meredtünk. Arra számítottam, hogy kínosan érinti majd, hogy a szánkat tátjuk, de elmosolyodott.

- Ki ez? - kérdezte Beth nyilvánvalóan lenyűgözve.

- Jared - felelte előredőlve, fülig érő vigyorral Kim.

- Jared. Ki az a J... ? - suttogta Beth.

- Pszt! - sziszegtem oda.

- Nina? - kiáltott oda Jared. Mintha bizonytalanságot éreztem volna ki a hangjából.

Amint találkozott a tekintetünk, elvesztem. Szokás szerint Kim mentett meg.

- Biztos te vagy Jared - szólalt meg pajkos mosollyal.

- Úgy van - erősítette meg Jared, és lassan megtette azt a pár métert, ami az asztalunktól elválasztotta.

- Én meg Kim vagyok. - Kim odanyújtotta a kezét, és cseppet sem hölgyhöz illően, erősen megrázta Jared kezét.

- Örülök, hogy... megismerhetlek - válaszolta Jared, és a pillantása súrolta Kim arcát, mielőtt visszatért az enyémhez. Zavar tükröződött az arcán, és kicsit oldalra fordította a fejét, mielőtt hozzám intézte a szavait. - Itt minden rendben?

A szemem sarkából láttam, hogy Beth összevonja a szemöldökét, és Jared viselkedésétől összezavarodva rám sandít.

- Hát persze - mormoltam, és letettem a poharamat. - Hogy vagy?

- Remekül... Zavarok?

Kim hangja egy oktávot emelkedett. - Ugyan, dehogy! Nincs kedved leülni az asztalunkhoz?

Jared egy pillanatra rám nézett, én meg várakozóan rámosolyogtam. Különös adrenalinlöketet éreztem: féltem, hogy igent mond, és megrettentem a nem lehetőségétől.

Ismét Kimre pillantott, és felsóhajtott. - Mennem kellene.

- Nem maradhatsz? Csak egy percig? - kérdeztem reménykedve.

Jared sóhaja mintha megkönnyebbülésről tanúskodott volna. Körülnézett, aztán odahúzott egy széket az asztalunkhoz. Képtelen voltam az izgalmamon uralkodni, és rögtön széles mosolyra húzódott a szám.

- Hogy mondhatnék erre nemet? - kérdezte, mire égni kezdett a fülem.

- Hát igen, nagyon meggyőző tud lenni - állapította meg színtelen hangon Kim, és engem mustrált.

Elengedtem a megjegyzését a fülem mellett, és illendően bemutattam mindkettőjüket. - Jared, ő Kim Pollock, Kim, hadd mutassam be Jared Ryelt. Ő pedig a szobatársnőm, Bethany Layne.

Jared az asztal fölött kezet nyújtott, és kurtán megrázta Beth kezét.

- Röviden csak Beth - mosolyodott el Beth.

Jared bólintott. - Örülök a találkozásnak, Beth.

- Szóval... honnan is ismeritek egymást? - érdeklődött Beth.

- Taxit hívtam - mosolygott rám Jared.

- Úgy van. Azon az éjszakán, amikor Jack... egy taxival mentünk - meséltem, és igyekeztem a beszélgetést Jaredre terelni, nem a körülményekre.

- Ól - kiáltott fel Beth. Láttam az arcán a zavart, és rájöttem, hogy később lesz mit magyaráznom.

- Aztán együtt is ebédeltünk - tette hozzá Jared.

- Tényleg? - kérdezte Kim, és megerősítést várva felém fordult.

Jared kuncogott. - Látom, nem volt elég izgalmas, hogy beszámolj róla.

A kávéspoharam fedelét babráltam. - Elvitt a Thayeren a Blaze-be, ahol most jártam először. Nagyon jó volt.

- Azt hiszem, inkább a társaság, mint bármi más - lágyult el Jared tekintete.

- Nagyszerűen érezhettétek magatokat - csicseregte Beth. Már túltette magát azon, hogy nem avattam be a történtekbe, és kicsit túlzásba vitte a lelkesedést.

- Úgy bizony - felelte Jared, és egy pillanatra sem fordította el rólam a tekintetét. - Jó volt újra látni, Nina, de mennem kell. - Felállt, és visszatolta a székét oda, ahonnan elvette. Megmerevedtem, mert szívesen megkérdeztem volna, mikor látom viszont, de nem volt hozzá bátorságom. Érzéseimnek csak egy csalódott homlokráncolással adtam jelét.

De megkönnyebbültem, hogy észrevette.

- Nemsokára találkozunk - nyugtatott meg, és magában mulatott lehangolt arckifejezésemen.

- Helyes - bólintottam egyszer.

Ugyanolyan észveszejtően, határozott léptekkel ment ki, ahogy megjelent, én meg elernyedve dőltem hátra a székemen. Az izmaim jajgattak. Észre sem vettem, hogy milyen feszült vagyok. A kávémat kortyolgattam, és megnyugtatóan, mélyen beszívtam a levegőt.

Az egyik pillanatban még nem ismertem, a következőben már megmagyarázhatatlanul összefutottam vele. Az életemet váratlanul megtűzdelték ezek a csodás meglepetések, ezek a pillanatok, amelyek annyi boldogságot adtak, hogy máris azon járt a fejem, mikor lesz a következő.

A barátnőim majd keresztüldöftek a pillantásukkal. Felnéztem, és láttam, hogy égnek a kíváncsiságtól.

- Igen? - nógattam őket ártatlan mosoly kíséretében.

- Jaj, ne már, Nigh! Mintha nem a különösen eleven feromonjaidban dagonyáznál! - mondta Kim.

- Igazán helyes - jegyezte meg Beth.

- Gondolom..., ha az embernek bejön ez a típus - tűnődtem, és igyekeztem megőrizni a hidegvéremet.

- Ha?! - kiáltott fel Beth. - Mármint a jól öltözött, káprázatosan jóképű, filmsztár külsejű típusra célzol, aki udvarias és érdeklődik irántad? Erre a típusra gondolsz?

Kim nagyot nevetett. - Nevetségesen közönyös vagy ahhoz képest, hogy míg itt volt, totálisan begombolkoztál!

- Nem is!

- Ha kávé folyik ki a fülén, a pasi akkor is maradt volna - vihogott Beth.

- Nem helyes, hanem isteni! - sóhajtottam, és elidőztem minden tulajdonságánál.

Kim most már együtt vihogott Bethszel, és mindhárman nevetésben törtünk ki.

Az ezt követő néhány napban Jaredet kereste a tekintetem, valahányszor kitettem a lábam az egyetemről.

Beth-szel nem is egyszer elmentünk kávézni, és szégyentelenül másutt járt az eszem. Ha rám szólt, válaszoltam, vagy a mondandója során a megfelelő helyeken bólintottam, de mindketten tisztában voltunk vele, hogy csak a következő Jareddel töltött pillanatot lesem.

El sem hittem, mennyire idegesítő lettem egy olyan férfi miatt, akit alig ismerek. Nem voltam olyan lány, aki se lát, se hall egy pasi miatt, és az igazat megvallva az ilyen lányok hamar kihoztak a sodromból. Amikor rádöbbentem, hogy minden üzletben, étteremben és kávézóban, ahol csak megfordulok, őt keresem, alapos fejmosásban részesítettem magam.

De öt napon át ez a képtelen viselkedés végül eredményre vezetett.

Már leszállt a nap, amikor Beth-szel egy eastside-i Shell kútnál a kútoszlopnál vártunk. Unalmamban ásítottam, ahogy azt hallgattam, hogy kattog a kút a beledobott dollároktól. Beth a szagtól fintorgott, én meg utánoztam az arckifejezését.

- Mi az? - kérdezte.

- Semmi. Imádom ezt a szagot, te meg olyan képet vágsz, mintha megcsapott volna egy oklahomai sertéstelep bűze. Kellemetlen emlékeket idéz?

- Irtó vicces! - Felpillantott, és széles mosoly terült szét az arcán.

- Én még azt hittem, nem érted majd a poént! - lepődtem meg az arckifejezésén.

- Szia, Jared - köszönt Beth önelégülten.

Hátrafordultam, és ott állt a kút túloldalán, ugyanolyan elképedten és feldobottan, mint én.

- Ez most már tényleg hátborzongató - jegyezte meg Jared.

- Szia neked is - feleltem, és nem érdekelt, hogy látszik rajtam, mennyire örülök neki.

- Hogy megy a tanulás? - kérdezte.

- Jól. És neked az üzlet? - mosolyogtam. Hála az égnek, már jobban megy a csevegés, gondoltam. Kezdtem végre normálisan érezni magam a társaságában.

- Jó nap a mai - válaszolta, és felvillant hihetetlen mosolya. Tényleg az volt. - Szép kocsi - intett a fejével.

- Kösz.

A fehér BMW egyike volt annak a kevés grandiózus dolognak, amit apámtól kaptam. Érettségi ajándéknak vette, és a tizenhatodik születésnapomra adott peridotköves gyémántgyűrű mellett az egyik legnagyobb becsben tartott tulajdonom volt. Általában nem adtam sokat az apám által vásárolt hivalkodó holmikra, de ez különleges volt, és apám arca büszkeségtől ragyogott, amikor megajándékozott. Ezt az arckifejezését nagyon szerettem.

- Készülsz valahova? - kérdeztem.

- Miért? - Félrebillentette a fejét, a kérdésem zavarba ejtette.

- Úgy festesz, mintha egy szuper randira indulnál.

Nagyot nevetett. - Nem... nem randira. És te? Ma este fura kaját diktál beléd valaki?

- Azért ezt nem mindenkinek engedem meg - vontam fel a szemöldökömet. Lenyűgözött, milyen magabiztos vagyok, sokkal bátrabb, mint amilyennek éreztem magam.

Felcsillant a szeme. - Komolyan?

Kivettem a blokkot a kút nyílásából, és Bethre pillantottam, aki úgy tett, mintha nem figyelne. Jared zsebre vágott kézzel jött oda hozzám.

- Mit szólnál hozzá, ha kipróbálnánk? - firtatta.

- Kihívásnak vegyem, vagy vacsorameghívásnak? - próbáltam kiugrasztani a nyulat a bokorból, és közben egyenesen a szemébe néztem. Fogalmam sincs, honnan volt hirtelen támadt bátorságom vagy nagyszájúságom, de kevésbé éreztem megalázónak, mint az elmúlt két alkalommal tanúsított félszegségemet.

- Mindkettőnek - mosolygott. Centikre tőlem nekidőlt a kocsimnak. Igyekeztem lazán venni, de a szívem vadul vert a közelségétől.

A felmerülő dilemmámtól grimaszba rándult az arcom. - Ma tanulócsoportba várnak.

Nagy bánatomra nem tűnt csalódottnak. - Esetleg legközelebb.

Visszasétált az Escalade-jához, és egyetlen szó nélkül elhajtott. Hirtelen visszafordultam Bethhez, aki becsúszott az anyósülésre. Amikor beszálltam mellé, becsaptam az ajtót.

- Mi volt ez? - kérdezte.

- Nem tudom.

Beth szeme hitetlenkedve elkerekedett. - A közös tanulás miatt elszalasztottál vele egy randit? Egy hete próbálsz összefutni vele!

- Nem rúghatom fel a programomat, valahányszor randira hív. Hogy nézne ki? - erősködtem, és a gondolattól, hogy ilyen könnyen leakaszthatónak tart, elborult a tekintetem.

- Kit izgat? - vont vállat Beth.

Beindítottam a motort. - Légy észnél, Beth! Nem adja meg a számát - a váltót sebességbe tettem, és elindultam aztán egyszer csak felbukkan a semmiből, és randira hív.

- Elment az eszed! Tetszik neked. Elhív magával. És te nemet mondasz? Valami nem stimmel nálad, Nina!

Az Andrewsban aztán kétfelől kaptam hideget-meleget.

- Megbuggyantál? - visította Kim.

- Hú, már te is?

Beth arca önelégülten ragyogott. - Nem megmondtam?

- Tanulnom kell. Ti is tanultok ma este - érveltem, jobbára a magam meggyőzésére.

- Én bizony nem tanulnék, ha randim lenne - vetette keresztbe a lábát az ágyon Beth.

- Lefogadom, hogy tanulnál, ha az illető közös tanulás előtt kilencven perccel hívna el - torkolltam le.

- Rendben - választott szét minket Kim. - Nigh-nak igaza van. Előbb a munka, aztán a szórakozás.

Beth a szemét forgatta, miközben a tankönyveit pakolta, én meg összehajtottam a jegyzeteimet, és a kabátzsebembe gyűrtem őket.

Kim csettintett az ujjával. - Rajta, hölgyeim. Nem akarom én zárni a Rockot hajnali kettőkor, mint legutóbb!

A John D. Rockefeller könyvtárba indultunk, a metsző szélben leszegtük a fejünket. A hó nagy pelyhekben kezdett hullani, miközben átmentünk az utca túloldalára. Amikor átvágtunk a gyepen, hogy gyorsabban beérjünk, a száraz fű recsegett a talpunk alatt. Beth könyörgött, hogy jöjjünk kocsival, de Kim ragaszkodott a gyaloglóshoz, mert cigizni akart.

Beth belém karolt. - A Brownnak valami helyközi közlekedési rendszert kellene kiépítenie, hogy könnyebben jussunk el egyik helyről a másikra. Például egy négykerék-meghajtásúhoz csatolt trélert.

- Az ám Oklahoma, béreljünk egy rácsos oldalú szekeret. A Brownnak kultúrára van szüksége - javasolta Kim faarccal.

Beth összehúzott szemmel pillantott rá. - Csak egy ötlet volt. Majd megfagyok.

- Ne is figyelj Kimre, még csak kabát sincs rajta - javasoltam. Már vacogtam.

- Micsoda pólyások vagytok! - nyögött fel megvetően Kim.

- Tényleg úgy hangzik, mintha szénás szekéren utaznánk! - kuncogott Beth.

Mire odaértünk, a tanulócsoportunk már várt minket. A kosárlabdacsapatból Carrie és Tracey az egyik kanapén foglaltak helyet, a mellette levőn Kim barátai, Justin és Kristi ültek. Lisa, aki orvosira készült, alig vette észre, hogy megjöttünk, és mellette olyasvalaki ült, akire rögtön ráismertem.

Ryannak sűrű, sötét haja volt, és nálam csak kicsivel volt magasabb. Mivel a pólója szűk volt, felfigyeltem kidolgozott felsőtestére. A baseballsapkáját a szemébe húzta, így csak tökéletes mosolyát, ragyogó, fehér fogait és a bal arcán a mély gödröcskét láttam. A csoportbeli lányok láthatóan örültek a jelenlétének.

- Nézzétek csak, mind milyen felelősségteljesek vagytok! - jegyezte meg Kim.

- Úgy volt, hogy Josh is jön, de végül randira ment - magyarázta Ryan, és a sapkáját feltolva közszemlére tette csillogó zöld szemét.

- Hmmm - mormolta Kim, és úgy forgatta a fejét, hogy telibe kapjam vádaskodó arckifejezését.

Beth ugyanígy meredt rám.

Ryan hirtelen zavarba jött, és a tekintete ide-oda villant hármunk között. - Valami rosszat mondtam? - kérdezte.

- Dehogy - morogtam, és elfurakodtam Beth mellett.

A Ryan és Lisa között támadt helyre zöttyentem le. Míg a többiek a jegyzeteiket tárgyalták, és azon tanakodtak, mennyire zavaros számukra az egész, Ryan hozzám fordult. - Jársz kémiára? Értesz ebből valamit? - siránkozott.

- Mivel gyűlt meg a bajod? - kérdeztem.

Elmosolyodott. - Ugye neked semmivel sincs gondod?

Tudtam, hogy lebuktam, ezért elmosolyodtam, aztán a papírja tetején kiradíroztam egy sort, elmagyaráztam, hol hibázott, és a lányos írásommal kezdtem leírni a megoldást.

- Érted, hogy jutottam el ide?

Ryan még mindig bizonytalanul bólintott. - Értem a megoldás menetét, de az állandó gondom az, hogy jussak el egyedül is idáig.

Ahogy telt az éjszaka, elég sokat töröltem ki Ryan dolgozatából. Radírreszelékkel szórtuk tele magunkat. Humora és türelme miatt könnyebben telt az idő, bár neki segítettem kémiából, és nem a jegyzeteimből tanultam.

- Nagyra értékelem a segítségedet - hajtogatta össze Ryan a papírját, és belecsúsztatta a könyvébe.

- Nem tudom, mennyit segítettem, de szívesen. Kétszer egy héten van itt tanulócsoportunk, gyere nyugodtan bármikor.

Felragyogott az arca. - Úgy lesz. Kösz. És... páran elmegyünk inni valamit a hétvégén. Klassz lenne, ha te is jönnél.

- Csak pár hely van, ahova beengednek.

Ryan rám kacsintott. - Ez nem gond.

Ártalmatlan javaslatnak tűnt. - Jól hangzik. Majd meglátom, mit csinálnak a lányok.

Kim az órájára pillantott, és ásított. - Végem. Kikészültem.

- Kész vagy, Nigh? - fordult felém Beth.

- Nigh? - vonta fel kérdőn a szemöldökét Ryan.

Elfintorodtam. - Kitalálták nekem ezt a becenevet, hogy gyötörjenek vele. Soha ne szólíts így.

- Megértettem - felelte Ryan.

Kim nevetett, és a fejét csóválta Ryan válasza hallatán. - Mennem kell.

Kimmel állva vártuk, hogy Beth összeszedje a kis irodakészletét.

- Hát ezért nem hozok magammal semmit - mutatott Kim Bethre.

- Kölcsönkérted a tollamat! - tiltakozott Beth.

- Ja, oké - dobta a tollat Kim Beth táskájába. - Készen is vagyunk.

Beth égnek emelte a tekintetét, aztán rám pillantott. - Beragasztanád a száját?

- Kizárt, hogy azzal el lehetne hallgattatni – vigyorod tam el.

Visszagyalogoltunk az Andrewsba. Kim búcsút intett, és továbbment a szobája felé. Az ágyamra rogytam, míg Beth összeszedte a holmiját, hogy elmenjen zuhanyozni. Ahogy a szememet a mennyezet hibáin járattam, a gondolataim Jared körül forogtak. Nemcsak hogy eljutottam a soha-nem-látlaktól a rendszeres véletlen találkozásokig, de olyan volt, mintha kényemre-kedvemre elő tudnám varázsolni.

- Elhívott Ryan a hétvégére? - robbant be a szobába Beth, a haját a törölközővel szárítva.

- Nem engem, hanem minket hívott el. Pár barátja elmegy valahova egy italra, és minket is magukkal hívott.

- És mit válaszoltál? - ébredt fel hirtelen az érdeklődése.

- Hogy jól hangzik.
- El akarsz menni? - sikkantott örömében.
- Gondolom, te igen - nevettem, és a szememet forgattam.
- Igen! El akarok menni! És te? Kérlek, gyere te is! - térdre rogyott az ágyam mellett.
- Persze, el akarok menni - feleltem faarccal.
Beth elkapta a derekamat. - Köszi! Köszi, köszi, köszi, köszi! - kiabálta.
- Nagyon szívesen! És most szállj le rólam! - nevettem.
Másnapra melegebb lett, az idő az egyetemen kívüli sétára csábított. Providence a gyönyörű, szikrázóan fehér városból a kocsik és a sár miatt mocskos és latyakos lett. Az utakat, járdákat érintetlen hó helyett szürkés barna lucsok szegélyezte. Boldogan bújtam bele fekete-fehér Bourbon liliomos gumicsizmámba, és abban a reményben vágtam neki a latyaknak, hogy sikerül bizonyosságot szereznem a Jareddel kapcsolatos „akarom, hát ott terem" elméletemnek.
Egy óra séta után már nem melegített a nap. Besurrantam az első kávézóba, ami az utamba került, és a legnagyobb méretű pohárral kávét rendeltem, aztán csak az ablak mellett igyekeztem felmelegedni.
Az jutott az eszembe, milyen nevetségesen is viselkedem: a legnagyobb zimankóban sétálgatok, hogy kiderítsem, előkerül-e valahonnan Jared. Az isten szerelmére, én leszek Providence vezető hajózási vállalatának a jövendő, mindentudó vezérigazgatója! Miféle dinka vált belőlem? És mindez egy fiú miatt? Egy fantasztikusan vonzó, intelligens, udvarias, jól öltözött, észbontó illatú fiú miatt. Aki azért csak egy fiú. Vagy férfi. Bár inkább fiú, hiszen mind azok.
Amikor már az ujjvégeimbe is visszatért az élet, visszaindultam az egyetemre. Már késő re járt - ilyenkor nem szeretek messze lenni az egyetemtől -, ezért megszaporáztam a lépteimet.
Az egyetemtől pár háztömbnyire megnyomtam a gyalogosoknak szánt gombot, de távol álltam a saroktól, mert féltem, hogy az autók elkerülhetetlenül felcsapják rám a sarat. A jelzőlámpa zöldre váltott, és átkocogtam az úton, de közben éreztem, hogy a kávé már kevésbé melegít.
Mielőtt a zebra feléig jutottam volna, egy autóduda szólalt meg mellettem. Összerezzentem, a tekintetem a jelzőlámpára villant. Még zöld volt. Dühös pillantással fordultam a szemtelen autós felé, de elkerekedett a szemem, amikor egy fekete Escalade tűnt fel, benne az integető, nevetéstől rázkódó Jareddel.

Nem tudtam eldönteni, hogy bosszús vagyok-e vagy ujjongóan boldog, de az érzések árja az anyósülés felé sodort. Feltéptem az ajtót, és becsúsztam Jared mellé.

- Halálra rémítettél! - kiáltottam, és bevágtam az ajtót.

- Bocsáss meg! - szabadkozott Jared, a nevetésével küszködve.

A lámpa zöldre váltott, ő pedig rám nézett. - Elvigyelek?

- Komolyan kérdezed? - fordultam felé értetlenül. - Hiszen már a kocsidban ülök.

Vállat vont, és elindult.

- Összefagytál - kocogtatta meg az orrom végét. Egyetlen érintés, és az adrenalintól elöntött a forróság. A rádiója alatti kapcsológombok felé nyúlt, és maximálisra tekerte a fűtést.

- Sétálni voltam - közöltem, de képtelen voltam letörölni az arcomra kiülő nevetséges vigyort.

- Látom - ráncolta helytelenítően a homlokát.

- Hova tartasz?

- Egy ügyfelet kell felvennem - mocorgott zavartan a helyén.

- Mindig ilyen homályosan fogalmazol?

Felvonta a szemöldökét. - Ma igencsak kötekedő kedvedben vagy.

- Szeretnélek emlékeztetni, hogy te dudáltál rám egy forgalmas utcán. El is üthettek volna.

- Kétlem. A lámpa minket védett. - Egy pillanatig kiélveztem azt, ahogy a „minket” szót mondta.

- És ne hagyjuk figyelmen kívül az esetleges tébolyult vezetőket, akik nagy lendülettel kanyarodnak be a nedves aszfalton a kereszteződésben. A dudálásod miatti megtorpanásomnak könnyen lehetett volna egy komoly járdái helyszínelés a vége.

Jared nevetett. - Biztos, hogy nem akarsz ügyvédnek tanulni? Nem akármilyen a fantáziád!

- Már mások is mondták - mosolyogtam.

- Mit csinálsz a hétvégén?

- Elmegyek inni valamit a barátaimmal. Téged is elhívnálak, de feltehetően ott leszel. - Arra számítottam, hogy a megjegyzésem nyomán bűntudatos vagy döbbent arcot vág, de csalódnom kellett.

- Nem vagy még elég idős ahhoz, hogy igyál - fintorgott a vádaskodásomra fittyet hányva.

Közelebb hajoltam hozzá. - A csaposnak ezt nem áruljuk el - súgtam oda.

Jared arckifejezése elkeseredésről árulkodott. - Időpontot kell kérnem, hogy elvigyelek vacsorázni?

- Majdnem biztosra veszem, hogy az ilyesmit randinak hívják.

Felvillant az a hihetetlen mosolya, én meg minden erőmmel azon voltam, hogy titkoljam: elál tőle a lélegzetem. Nehezemre esett tárgyilagosnak maradnom, amikor ilyen istenien nézett ki. Úgy éreztem, mintha leszólítottam volna egy arra autózó filmsztárt.

- Kéred a telefonszámomat? - csúszott ki a számon, mielőtt meggondolhattam volna. Iszonyatos zavarba jöttem, amint kimondtam.

Nem válaszolt azonnal, hanem csak hosszan felsóhajtott. Éreztem, hogy a forróság elönti a nyakamat, felkúszik az arcomra, és a szememen túl már a hajam tövét perzseli.

- Nem is kell, hogy megadjam, csak úgy gondoltam…

- Minden rendben? - kérdezte Jared. Úgy leste az arcomat, mintha attól tartana, bármelyik pillanatban elerednek a könnyeim.

Csak bólintani tudtam, amikor lassított és megállt az Andrews mögött. Nem mertem ránézni. A kilincs után tapogatóztam, amikor megéreztem a kezét a karomon.

- Nina? - Megfogta az államat, és gyengéden maga felé fordította az arcomat. - Ne izgasd fel magad. Nem tettél semmi rosszat.

- Bocsáss meg. Azt hiszem… félreértettem. - Az ajkamba haraptam, amivel a számra vonzottam a tekintetét.

Közelebb hajolt, a pillantását továbbra is a számra szegezte. Amikor már csak pár centire volt tőlem, megrázta a fejét, és elhúzódott.

A vér hirtelen kiszaladt belőlem, és a lábujjam is bizseregni kezdett, ahogy átfutott rajtam és semmivé lett a forróság. Tévedtem. Amit flörtölésnek vagy vonzalomnak véltem, bizonyára csak annak a jele volt, hogy kedvel. Úgy tekint rám, mint a kishúgára, gondoltam, és most napnál is világosabban értésére adtam, mennyire félreértettem mindent.

Kinyitottam az ajtót, és kiugrottam egy sekély tócsába. Az Escalade motorja még mögöttem duruzsolt, amikor becsuktam a kocsi ajtaját, és besétáltam az Andrewsba. Megalázottságomban vissza sem mertem nézni.

Harmadik fejezet
Gyanú(k)

Addig el sem hagytam a kampusz területét, amíg Beth-szel, Kimmel el nem indultunk, hogy Ryannel és a barátaival beüljünk egy belvárosi söröző be egy italra. Amikor odaértünk, láttam, hogy nem annyira söröző ben, mint inkább egy falba vágott, nyomorúságos lyukban vagyunk, de a célnak ez is megfelelt.

Tucker odabiccentett a csaposnak. - Szia, Tozzi.

Tozzi a csapatot méregette, miközben szárazra törölt egy poharat, és csak bólintott.

Egy röviddel kezdtük, amit a kabalaállatunkra dobtunk be: - A NAGY BARNA MEDVÉRE!

Nem is számoltam, mennyit ittam, ami könnyen ment, hisz a csaposnál korlátlan volt a hitelünk, és Tucker egyik kört a másik után rendelte. Az arcizmaim már fájtak az állandó nevetgéléstől és mosolygástól, ezért halszájat csináltam, hogy kicsit megtornáztassam őket. Ryan összenyomta és megnyújtotta az arcomat, és nagyokat nevetett a grimaszaimon. Ő jóval többet ivott, mint én.

Ryan olyan halkan beszélt, amennyire egy részeg csak képes; kisimította a szemembe hulló hajamat, és nevetett, amikor minden szónál kis buborékokat csuklóit fel. - Mondtam már, milyen gyönyörű vagy ma este? - kérdezte.

- Párszor már igen - feleltem.

Két kezébe fogta az arcomat, és a homlokomnak támasztotta a homlokát. - Örülök, hogy eljöttél, Nina. Még sosem mulattam ilyen jól.

Beth éppen felajánlotta, hogy taxit hív, amikor megpillantottam őket. Jared egy platinaszőke szépséggel vonult be. A lány százhetven centi lehetett, és szemmel láthatóan fiatalabb volt nálam. Az ajkai bársonyosan, hamvasan duzzadtak voltak, a szeme acélosan kék. Egy szupermodell magabiztosságával és pontosságával lépkedett, és figyelemre sem méltatta az asztalunkat, amikor elment mellettünk. A haja szögegyenes volt, és alig súrolta a vállát, sűrű frufruja éppen a szeméig ért. A bal orrlyuka feletti redőben egy kis gyémánt csillogott. A való életben még sosem láttam hozzá hasonlót. Erősen kifestett szemével, testhez álló ruhájában és térdig érő csizmájában egy punk-rock Barbie-ra hasonlított.

Jared nem vett rólunk tudomást, ahogy a lány nyomában a bárpulthoz ment, és éreztem, hogy elszorul a torkom, amikor leült a társaságában levő lány mellé.

Kim megragadta a vállamat. - Tudja, hogy itt vagy?

- Nem hiszem - sikerült kinyögnöm.

- Mi a hézag? - kérdezte Ryan, aki látta, hogyan reagálunk a pultnál ülő szőke párra.

- Az a pasi koslat Nina után - közölte Kim, és undorral méregette Jaredet.

Ryan rám nézett, majd a fejével Jared felé intett. - Azzal a pasival jársz?

- Nem. - Felálltam az asztaltól. Az ajtó csak pár lépésnyire volt, de képtelen voltam levenni a szemem róluk.

Tozzi egy pillantást vetett a szőkére, akivel Jared volt, és megrázta a fejét. Jared súgott valamit a fülébe, átcsúsztatott valamit a pulton, és a csapos egyetlen tiltakozó szó nélkül odébb állt. A lány - mert fiatal lány volt - bosszús pillantással nézett fel Jaredre. Azonnal elöntött a pulykaméreg. Jared őt választotta, a lány pedig torkig volt Jareddel.

Beth botorkált vissza az asztalhoz. - A taxi úton van.

- Várjunk kint - javasolta Kim, és magával húzott.

Mielőtt elszakítottam volna Jaredtől a tekintetemet, Jared felnézett, és találkozott a pillantásunk. Örültem, hogy meglátott, így legalább nem lesz meglepve, hogy miket vágok a fejéhez, amikor legközelebb egymás útjába sodor a véletlen. A harag erőt adott, hogy elforduljak. Magamban dühöngve, hitetlenkedve csóváltam a fejemet, hogy megjelent itt ezzel a mű mac...

A karomat azonban ellenkező irányba húzták. - Ne menj el, Nina - kérlelt Jared.

- Mit keresel itt ezzel? - kérdezte megvetően Beth.

Lenéztem a karomra, aztán dühösen felpillantottam Jaredre. Elvette a kezét, amivel gyöngéden visszatartott, hogy ne haragítson meg még jobban. - Csak... egy percet várj. Nem arról van szó, amire gondolsz.

- Nem gondolok semmire! - csattantam fel.

Jared felsóhajtott. - Dehogyisnem. Ha egy percet hagynál, hogy elmagyarázzam...

Ryan a következő pillanatban már mellettem állt, és dühösen méregette Jaredet. - Nina távozik. Lépj hátrébb! - közölte halkan és ellenségesen.

Jared elfordult tőlünk, és nevetett Ryan fenyegetésén. Aztán visszafordult, egyenesen Ryanre nézett, én pedig visszahőköltem, amikor láttam, hogy kék szemének pillantása melegség helyett dermesztően fagyos lett.

Néhány feszült pillanat elmúltával Jared lepillantott rám. A tekintete ismét ellágyult. - Nem akarom, hogy ilyen feldúltan távozz, Nina. Hallgass meg előbb.

- Nem foglak - jelentettem ki, és elfordultam tőle. Megint odakapott a karomhoz, de Ryan megfogta a kezét, és azonnal láttam, hogy perceken belül eldurvul a helyzet.

Egy apró kéz csapott le és kulcsolódott Ryan csuklójára; úgy feszítette hátra, hogy Ryan - aki fájdalmában felkiáltott - ne tehessen semmit.

- A kishúgom, Claire - mutatta be bosszúsan Jared a lányt.

Zavart pillantást vetettem Claire-re, azt fürkésztem az arcán, megsértődött-e Jared kijelentése hallatán, de az arcán ennek nyomát sem láttam. Jared igazat beszélt.

- A testvéred? - kérdeztem. A szemem sarkából láttam, hogy Ryan a csuklóját masszírozza.

Claire bosszúsan, ugyanakkor aggodalmasan figyelte Ryant, mintha már sajnálná, hogy fájdalmat okozott neki. Jarednek is feltűnt, hogy néz rá, és a két testvér különös pillantást váltott.

- Nem akartam, hogy azt hidd... - Jared rám nézett, és nem fejezte be a mondatot. - Bocsáss meg. A múltkor is... nehéz ez...

Claire égnek emelte a tekintetét, és visszament a bárpulthoz. Jared a fülébe súgott, amikor a húga elment mellette: - Viselkedj rendesen.

- Szállj le rólam - vágott vissza Claire. Kényelmesen elhelyezkedett a bárszéken, és rendelt egy üveg vizet. Jól elvolt magában. Pár pillanat múlva Ryanra villant a tekintete, aztán ismét a vizét nézte.

Jared megint felém fordult; kétségkívül ott akarta folytatni a beszélgetést, ahol abbahagytuk. A pillantása oda siklott, ahol Ryan még most is állt.

- Semmi baj, Ryan - súgtam oda, és megérintettem a karját. Észrevettem, hogy Jared úgy nézi a kezemet, mintha bármelyik percben lángra lobbanna.

- Semmi? - kérdezett vissza Ryan, aki még mindig a csuklóját dörzsölte. Kihallottam a hangjából az aggodalmat.

- Persze - mosolyogtam.

Ryan Kimmel és Bethszel a falhoz húzódott, ahol a többiek álltak, akikkel érkeztünk. Több-kevesebb sikerrel mind úgy tettek, mintha a taxit lesnék.

- Mit keresel itt, Jared? - Dühösen fordultam felé, hogy farkasszemet nézzek vele. Valami érthetetlen választ motyogott, és a tekintete végigsiklott a termen, ahol mindenki minket bámult. Félrehajtottam a fejemet, és kissé felé hajoltam, hogy ne kerülhesse el a tekintetemet. - Jared?

- Nem akartam, hogy azt hidd, Claire-rel jöttem. Ő ragaszkodott hozzá, hogy idejöjjünk - magyarázta, és rám nézett.

- Egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy miért is vagy itt - fontam karba a kezemet, és mérgesen méregettem.

Jared látta, milyen konokul szegezem előre az államat, és felsóhajtott. - Azért vagyok itt, ami a múltkor történt. Amikor otthagytál, az arckifejezésed... nem hagyhattam, hogy azt gondold, én nem... hogy nem akarom... - Kereste a szavakat, hogy elmondja az igazat, és ez felpaprikázott.

- Mondd ki végre!

A hanghordozásom hallatán összerándult. - Tudod, az érzéseim... irántad... amikor megláttalak itt, és az arcodon ugyanazt a kifejezést vettem észre, attól féltem, többé nem állsz velem szóba, ha nem magyarázom ki magam.

- Érzések irántam?

Megnyúlt a képe. - Nem bírlak kiverni a fejemből.

Ettől az egyszerű kijelentéstől hevesen verni kezdett a szívem. Puhán a tenyerébe fogta az államat, és a hüvelykujjával végigsimította az arcomat. Az érintésétől mintha áram futott volna végig rajtam a fejem búbjától a lábam ujjáig.

Érzéki gitárszóló csendült fel a zenegépből. Valahonnan ismertem ezt a dalt, de nem figyeltem oda annyira, hogy tudjam, melyik számot halljuk. Jared halványan elmosolyodott, és a két kezemnél fogva húzni kezdett.

- Gyere ide - unszolt.

Hátrálni kezdett, és magával vont a kis táncparkettre. A melléhez szorított, de a tekintete mindvégig fogva tartotta az enyémet. A teremben biztos mindenki minket bámult a füstös félhomályban, én mégsem tudtam elszakítani a pillantásomat róla. Egyetlen másodpercre sem. Átölelte a derekamat, én meg felcsúsztattam a kezemet a vállái.

Nem is tudom, táncoltunk-e, mert csak arra tudtam figyelni, milyen közel van a testünk egymáshoz. Végre elengedte a tekintetemet, és lehajolva az ajkát a hajamra szorította. Én a mellére fektettem az arcomat, és lehunytam a szememet.

Erősebben szorított, és minden porcikám, amivel csak hozzáértem, csodálatosan bizsergett. Felpillantottam, és hosszan néztem a száját: az alsó ajka teltebb volt, mint a felső. Várakozásteljesen az ajkamba haraptam, az alkohol minden gátlásomat feloldotta.

Megmerevedett, és haragos pillantását követve megláttam, hogy egy idősebb férfi, aki még mindig a kocsmában téblábolt, odamegy Claire-hez.

Amikor a lányhoz ért Jared erősebben kezdett szorítani, és védelmező mozdulattal kissé elém lépett.

A férfi odahajolt, és megpaskolta Claire hátát. Hangosan nevetett, és megpróbált Claire fülébe súgni valamit. Claire előre bámult, a teste merev volt, és bár az arca egyik felét láttam csak, nyilvánvaló volt, hogy rögtön elveszíti az önuralmát. A férfi kibillent az egyensúlyából, és Claire-be kapaszkodva egyenesedett fel.

- Claire... - figyelmeztette Jared, de már késő volt.

Claire ugyanabban a pillanatban hihetetlen sebességgel rúgta ki a férfi alól a lábát, aztán felállt a bárszék összekötő rúdjára, és arccal előre a bárpulthoz csapta a férfi fejét. Az ütés erejétől a fa nagyot reccsent, a férfi pedig fájdalmában feljajdult, a karjával csapkodott, mert fel akart nyúlni maga fölé, Claire arcához, de Claire gyorsan odanyúlt a másik kezével, elkapta a férfi ujjait, és hátrarántotta őket. A férfi ujjcsontjai nagyot roppantak, én meg visszahőköltem, bár még most sem fogtam fel teljesen, mi folyik itt. A férfi vérfagyasztó kiáltására a csapos odarohant, hogy szétválassza őket.

Claire lehajolt, és a zenét túlkiabálva a férfi fülébe ordította: - Ez jó volt, bébi? -, aztán lassan végignyalta a férfi arcát. Amikor elengedte a férfit, az lecsúszott a földre. A teremben mindenki dermedten állt.

Jared elkeseredetten sóhajtott fel. Lenézett rám, a tekintete fájdalomról és arról tanúskodott, mennyire belefáradt már, aztán elengedett. Claire-hez ment, megfogta a karját, majd kikísérte.

- Eltörte az istenverte ujjaimat! - üvöltötte a férfi, és a kezét a mellére szorította.

Több idősebb törzsvendég is odasietett hozzá, és felsegítették, miközben fájdalmában nyögött. Beth megragadta a kezemet, és kirángatott a kocsmából. A taxi kint várt minket, kipufogógáz-felhőbe burkolódzva.

Körülnéztem, de Jared már eltűnt.

Beth magánkívül cibálta a kabátomat. - Szállj be, Nina, mielőtt ideérnek a zsaruk!

Lehúztam a fejem, és beszálltam, a fülemben magas és éles sikítás és karattyolás csengett, de oda sem figyeltem rá; teljesen összezavart, aminek a szemtanúja voltam. Jaredet meg sem lepte, hogy a tizenéves húga úgy törte el egy felnőtt férfi ujjait, mintha üvegpálcikák volnának.

Újra végiggondoltam, ami lejátszódott; az emlék inkább egy kungfu filmre emlékeztetett, mint olyasmire, ami a szemem láttára történt. A kistermetű, törékeny Claire szinte emberfeletti erővel és sebességgel rendelkezett, és Jared reakciójának sem volt értelme. Nem próbálta megvédeni, mégis mintha előre látta volna, hogy vérontás várható, még óvott is tőle.

- Ninal Figyelsz rám? Hát nem valószínűtlen, ami történt? Ahogy az a lány... - Beth karateütések sorát játszotta el, aztán ugyanolyan mozdulattal lökte előre a kezét, mint Claire, amikor a pultba verte a férfi fejét. Minden mozdulatnál felnyögött, és vidáman kuncogott, amikor az emlékek nyomán összerázkódtam.

- Én mondom, nem szeretnék összefutni vele egy sötét játszótéren - tréfálkozott Kim.

Ryan a fejét rázta. - Negyvennyolc kiló, de amikor megragadta a kezemet, képtelen voltam kiszabadítani. Mennyi lehet? Tizenhat? Tizenhét? Nem normális!

- Szerintem még középiskolás - vélte Beth.

- Ahhoz elég idős, hogy jogosítványa legyen - tette hozzá Kim. - Láttátok a kocsiját?

Azonnal felkaptam a fejemet. - Láttad, amikor elmentek?

Beth bólintott. - Valami sportkocsiban húzott el, Jared is vele volt. Úgy láttam, vitatkoznak.

- Egy Lotus volt - jegyezte meg Kim.

- Egy fantomfekete Lotus Exige S 260-as volt. Gyönyörűségesen szép autó - ábrándozott Ryan. - Csak a festés tizenkét rongyba kerül.

- Josh apjának nem ilyen van? - bökte oldalba Kim.

Ryan felvont szemöldökkel rázta meg a fejét.

Kim rám pillantott. - Még szerencse, hogy a lány nem a barátnője volt. A csajos verekedés hamar véget ért volna.

- Hé - noszogatott Beth, aztán elhalt a kuncogása. - Mi baj? Biztos, hogy megint találkoztok. Látnod kellett volna, hogy nézett rád, amikor táncoltatok.

Lehetetlen volt nem észrevennem, hogy Ryan erre hogy ráncolja a homlokát.

Az ablakon túl elsuhanó fények vonzották a tekintetemet. A viszontlátás pontosan az volt, amire vágytam, de az önfenntartási ösztönöm hevesen ágált. Az egész helyzet egyetlen „tartsd magad távol tőle” felkiáltás volt, de tényleg hittem-e, hogy Jared veszélyes?

A tekintetében volt valami, ami az ismeretségünk rövid ideje alatt megnyugtatott, hogy biztonságban vagyok mellette. Minden porcikám, amit apám arra tanított, hogy legyek óvatos, és használjam az eszemet, azt sikoltotta, hogy meneküljek tőle, de tudtam, hogy amint a sors lehetővé teszi, első dolgom lesz megint összekerülni vele. A lelki szemeim előtt újra meg újra megjelent a szemében tükröződő szomorúság, amikor otthagyott. Muszáj volt viszontlátnom.

A következő tanulócsoportos összejövetelünkön Ryan lezöttyent a mellettem álló székbe. Két ujja között hintáztatta a ceruzáját, miközben a jegyzeteimbe mélyedtem.

- Nina? - súgta oda.

- Igen?

- Ki volt az a csávó a múltkor?

Zavart színleltem. - Milyen csávó?

Gúnyosan vigyorgott rám. - Nagyon jól tudod, kire értettem. Az a Jared nevű. Jársz vele?

- Nem igazán - rántottam meg a vállamat.

- Mit jelentsen ez?

A papírjaimat néztem. - Egyszer együtt ebédeltünk, párszor hazahozott, és néha összefutunk a városban... - Szándékosan nem tértem ki a részletekre. Nem tudtam, mire fogunk kilyukadni.

- Akkor mi volt az a kocsmában? Miért jelent meg a húgával, hogy aztán azt mondja neked, nem vele jött?

- Még nem beszéltem vele, hogy ezt kiderítsem.

- De fogsz? - A hangján érződött, hogy türelmetlenné teszik a válaszaim.

- Nem tudom. Miért? - Képtelen voltam uralkodni a faggatózása miatti ingerültségemen.

Ryan a széken feszengett, aztán felém fordult. - Meg akartalak kérdezni... hogy van-e... tudod... hogy mit szólnál, ha valamelyik este bekapnánk együtt valamit.

- Hát - dörzsöltem meg a homlokomat -, pillanatnyilag elég sok a dolgom.

Ryan közönyösen bólintott. - Csak gondoltam, megkérdezem. Nem tudtam, hogy te meg az a pasi...

- Nem Jared miatt - hazudtam.

- Mit gondolsz, azért jött, hogy utánad szimatoljon?

Ezen elgondolkodtam. - Nem tudom. Meglehet.

Az utóbbi időben gyakran összefutottam vele.

- Elég félelmetes.

- Én inkább úgy érzem, hogy a sors rendezi így - töprengtem.

Ryan arca nyűgös grimaszba torzult. - Nekem úgy fest, mintha titokban követne.

- Te beszélsz, aki egy olyan lány miatt keveredtél verekedésbe, akit alig ismersz!

- Megérintett - morogta.

- Kösz - böktem meg mosolyogva.

- Szívesen. Tudod, ugye, hogy ez egy gáz pasi?

- Nem hiszem. - Ryan savanyú képet vágott a szavaim hallatán, de fittyet hánytam a kételyeire. - Nem tudom megmagyarázni. Van valami a szemében.

Ryan helytelenítően csóválta a fejét. - Nem akarom, hogy bajod essen. A kishúga totál zakkant.

- Ebben egyetértünk.

Mindketten nevettünk, aztán Ryan vállat vont. - Lehet, hogy ha egyszer sikerül rendezned a dolgokat a rajongóddal, akkor meggondolod magad.

- Nem a rajongóm.

- Háát - válaszolta, és úgy tett, mintha elmélyedne az algebrakönyvében.

Beth kezdte összeszedni a segédanyagai tömkelegét, Kim meg felállt, és nyújtózkodott. A többiek is kezdtek szétszéledni, ahogy Kim, Beth, Ryan és én kisétáltunk a könyvtárból.

- Majd éhen halok - jelentette be Kim.

- Én is szívesen ennék valamit - csicseregte közbe Beth.

Ryan felém fordult. - Kizárt, hogy tanulás után bekapjunk valamit?

Mindnyájan reménykedve néztek rám. - Felőlem - vontam meg a vállamat.

Ryan és Kim a hétvégi programot beszélték meg palacsinta meg tócsi mellett, Beth meg én azon tűnődtünk, elmenjünk-e a kosárlabdameccsre. Bár Jared egyre nagyobb rejtélyt jelentett, az élet kezdett kicsit visszazökkenni a szokott kerékvágásba. A hetek óta érzett nyugtalanságom lassan eloszlott a nyálkás levegőben.

Miközben kifelé mentünk a kocsihoz, észrevettem egy alacsony, zömök férfit, aki velünk egyvonalban haladt. Ryan úgy változtatott a helyén, hogy megvédjen minket az idegentől. A férfi ugyanabban a pillanatban ért Kim Sentrájához, amikor mi.

- Ön Nina Grey? - kérdezte rekedt hangon. Feszülten vártam.

- Mit akar? - lépett elő Ryan.

A férfi tisztában volt Ryan jelenlétével, de csak hozzám intézte a szavait. - Az apja üzlettársa voltam. Charles Dawson a nevem. Fontos, hogy beszéljek magával.

Nem voltam biztos abban, hogy mit válaszoljak, de apám említésekor úgy éreztem, mintha gyomron vágtak volna.

- Szeretnék négyszemközt beszélni magával - folytatta, és sanda tekintete végigjárt a barátaim arcán, majd megállapodott rajtam.

- Ismered ezt az embert, Nina? - kérdezte Ryan, és a hüvelykujjával Mr. Dawsonra bökött.

Egy pillanatig a férfi arcát fürkésztem. Drága öltönyt viselt, mint az évek során az apám társaságában látott férfiak százai, de az arca nem volt ismerős.

Igyekeztem udvarias maradni. - Nem hiszem, uram. Nem vagyok biztos benne, hogy tudok-e segíteni.

Mr. Dawson egy lépést tett felém, mire Ryan is közelebb lépett.

- Már egy ideje próbálok kapcsolatba lépni az apjával. De most jutott csak a tudomásomra, hogy elhunyt.

Nagy erővel kellett szétválasztanom az ajkaimat, hogy megformáljam a választ. - Úgy van.

- Az apja beleegyezett, hogy a nevemre írat egy ingatlant. Kíváncsi lennék, tud-e a tranzakciónkról?

Kim szólalt meg. - Feltehetően nem ez a megfelelő alkalom, Nina, hogy…

- Azt hiszem, inkább apám ügyvédjével, Thomas Rosennel kellene beszélnie - szakítottam félbe. - A Kennedy Plazában találja meg, a Rosen és Barnes ügyvédi irodában. - Elfordultam, hogy beszálljak a kocsiba, de a férfi odasietett, hogy ebben megakadályozzon. Megragadta az ajtót, és elkomorult az arca.

- Rendkívül fontos dologról van szó, Nina. Már minden lehetőséget kimerítettem, és most a maga segítségét kérem. - A szeme Ryanra villant, majd ismét rám. Mr. Dawson halkan folytatta: - Jacknek volt egy széfje. Talán látta is. Az irataim abban a széfben vannak, és muszáj azonnal hozzájuk jutnom.

A máris nyugtalanító érzés, ami elfogott, egyre nőtt, ahogy a férfi közeledett felém. Hallottam, hogy Kim nagy léptekkel odasiet, hogy közbelépjen, de Ryan megelőzte: közém és az idegen közé lépett. Becsúsztam az ülésre, és becsuktam az ajtót, Kim pedig megperdült, hogy mielőbb beindíthassa a kocsit. Ryan egy pillanatra tétovázott, farkasszemet nézett a férfivel, aztán beült Beth mellé a hátsó ülésre. Láttam, hogy Ryan előrenyúl a vállam mellett, hogy lenyomja az ajtózárat.

Mr. Dawson lehajolt, hogy az üvegen át rám nézzen.

- Szükségem van az irataimra, Nina, és jól tenné, ha segítene nekem. - Elővett egy névjegykártyát, és a tenyerével az ablakra tapasztotta. Gyorsan végigszaladt rajta a pillantásom, és mosolyogni próbáltam.

Csak akkor szólaltunk meg, amikor már majdnem az iskolai parkolóba értünk.

- Más is úgy gondolja, hogy ez hátborzongató volt? - kiáltotta Beth.

- Beth! Halálra rémítettél! - szólt rá Kim.

- Mit fogsz lépni? - kérdezte Ryan.

- Holnap felhívom Mr. Rosent, aztán meg az anyámat - fészkelődtem az ülésen.

Beth tágra nyitotta a szemét, és bólintott. - Anyád ki fog akadni.

- Tudom - mormoltam.

Kim integetett, és elindult az Andrews felé, míg mi Bethszel elköszöntünk Ryantól.

Beth megveregette Ryan hátát. - Örülök, hogy ott voltál, Ryan. Az a pasi... szerintem nem hagyta volna Ninát beszállni a kocsiba, ha nem vagy velünk.

- Igen, én is köszönöm - öleltem meg Ryant.

Ryan hátrahajolt, de továbbra is átölelt. - Bármit megtennék érted - simította ki a fürtjeimet az arcomból.

Egy lépést hátráltam, és Bethre pillantottam, akinek ide-oda járt a szeme kettőnk között. Ryan idegesen megvakarta a tarkóját. - Nos... azt hiszem, ideje visszamennem a koleszba. A következő tanulócsoportos összejövetelen látjuk egymást a hölgyekkel.

- Viszlát! - csicseregte Beth.

Beth megragadta a karomat, és elindult, engem is magával húzva. - Niiinaaa! Mi lesz ezzel a fiúval? Hisz szerelmes beléd!

- Szó sincs róla - néztem rá dühösen. - Csak még nem törődött bele, hogy pusztán plátói köztünk a kapcsolat.

- És szerinted el fogja fogadni?

- Igen - bólintottam egyszer.

- Vagy reménykedsz, hogy elfogadja?

- Bele fog nyugodni.

- Mert szerelmes vagy Jaredbe? - vigyorodott el.

- Hiszen alig ismerem! - feleltem ingerülten. - Hallanod kéne, Beth, milyen képtelenségeket hordasz most össze. Ryan szerelmes belém, én meg Jaredbe vagyok szerelmes. Két másodperce ismerem mindkettőt.

- Tagadási fázisban vagy.

Égnek emeltem a tekintetemet. - Holnap meglátogatom anyámat. Velem jössz?

- Nem. Megbeszélésem van.

Felvontam a szemöldökömet. - Miféle?

- Nem mondom el, mert kinevetsz.

- Mondd csak el, Beth, nem fogok rajtad nevetni - karoltam át.

Összeszorította a száját, aztán megadóan sóhajtott. - Meg akarjuk szervezni az oklahomai diákok csoportját.

- Hányán vagytok? - A hangomból akaratlanul is kicsendült, hogy nem hiszek neki.

- Éppen elegen! - védekezett.

Igyekeztem elnyomni a mosolyomat. - Négyes táncot jártok, és a Bennszülött Amerikai Klubbal szálltok szembe?

- Nem vagy vicces.

Nevettem, és elfordultam. - Pedig elég vicces volt.

- Tudtad, hogy a parkolóórát Oklahomában találták fel? És a bevásárlókocsi...? Az is oklahomai találmány! Az elsőbbségadás kötelező

tábla, a robotpilóta, a hangposta is! Mindet oklahomaiaknak köszönhetjük. Bili Gatesnek egy oklahomai, Ed Roberts cikke nyomán támadt az ötlete! Olcsó nálunk a lakás, van földgáz, Will Rogers és a Sooners!

- Az oklahomai viccek kezdenek szakállasak lenni. Nem vagyunk egy rakás mucsai! Te is a barátom vagy, nem? - kérdezte kifulladva.

- De mennyire, Beth! Igen, barátok vagyunk! És igazad van. Bocsáss meg. Többé nem lesz egy rossz szavam sem Oklahomára. - Éreztem, hogy a döbbenettől elkerekedik a szemem. Kiborítottam Betht!

- És ez Kimre is vonatkozik - morogta.

- Kim nevében nem ígérhetek semmit, de ne várj csodát!

Beth igyekezett visszafojtani a nevetését, de aztán csak kirobbant belőle. Én bocsánatkérően mosolyogtam, és a kollégiumbeli szobánk előtt összeölelkeztünk.

- Bolond vagy, de azért szeretlek - kacagtam.

- Én is szeretlek. Egyetlen más jenkivel sem laknék együtt - jelentette ki fülsértő, déliesen vontatott hanghordozással.

Beth másnap reggel úgy döntött, korán kel, és eljön velem kávézni. Az előző este köztünk támadt összhang után közelebb éreztem magamhoz, és a korai kelés ellenére ő is rá nem jellemzően jókedvű volt.

Az óráim terv szerint lezajlottak, és mielőtt észbe kaphattam volna, már megint a szobámban ültem, és Jareden, valamint az életemben történt megmagyarázhatatlan felbukkanásain járt az eszem. Aztán hirtelen eszembe jutott Mr. Dawson. Felkaptam a mobilomat, és Thomas irodáját tárcsáztam. A titkárnője vette fel, és közölte, hogy Thomas egész nap nem lesz bent. Csalódottan fejeztem be a beszélgetést.

Képtelen voltam visszaemlékezni titkos széfre, vagy bármilyen fontos ingatlanügyletre, amiben apámnak szerepe lett volna, ami nem volt különösebben meglepő. Apám üzleti ügyeivel kapcsolatban halvány sejtelmem sem volt semmiről, és ezt nem is bántam. Ám ez még azelőtt történt, hogy különös férfiak kezdtek volna követni. Legalább egy valakinek meggyőződése volt, hogy hozzá tudok férni ahhoz az aktához. Meg kellett tudnom, miért olyan fontos.

Berobbantam a szüleim házának ajtaján, és Agathát kezdtem hívogatni.

- Igen, Nina drágám! Mi ez a nagy ribillió? - bukkant fel sietős léptekkel.

- Anya itthon van?

- Crestwoodba ment, valamit szervezkedik. Tudod, mostanában mennyire elfoglalt.

Hát persze, hogy nincs itthon, gondoltam. Anyám Jack temetése után rögtön belevetette magát mindenféle csoportosulásba, szervezetbe és jótékonysági intézménybe, amit csak talált. Naponta több megbeszélése is volt, és bár időnként csalódott voltam, hogy nem tudom elérni, méltányoltam, hogy a kollégiumi szobámtól távol, hasznosan tölti az idejét.

Egy órán át lapozgattam anyám postáját, és a földszinten bekukkantottam minden szekrénybe, aztán Jack dolgozószobájába mentem. Kézenfekvő volt, hogy ott nézzek körül, éppen ezért biztosra vettem, hogy semmit sem fogok találni, ami segítségemre lenne. Levettem a kezem az ajtógombról, és már majdnem meggyőztem magam, hogy másutt keresgéljek, de aztán sarkon fordultam, és betaszítottam az ajtót.

A szoba semmit sem változott.

Apám mahagóni íróasztala és forgószéke uralta a teret. A mögötte levő falat borító könyvespolcokon több száz, köztük adótörvényekkel kapcsolatos könyvek, enciklopédiák, verseskötetek, klasszikusok és dr. Seuss-kötetek sorakoztak.

Átmentem a vastag, külföldi szőnyegen, és letelepedtem a forgószékébe. A balesete előtti utolsó iratok, amiket nézegetett, félresöpörve feküdtek az egyik oldalon, a másikon a bontatlan posta. Ezekkel kezdtem. Egyiket a másik után szakítottam fel, átfutottam az ismertetőket, meghívókat és leveleket. Amikor semmi érdekeset nem találtam, az íróasztal alatti papírkosárba hajítottam őket.

Már éppen vissza akartam tenni a levélbontó kést a fiókba, amikor a pillantásom megakadt a véseten. Anyám vette a kést, hogy ezt adhassam Jacknek a születésnapjára. Csak ennyi állt rajta: *Apának szeretettel Nina.* Szeretettel simogattam végig a betűket, és a hátsó zsebembe csúsztattam a kést. Anyámnak nem fog hiányozni.

Egy kisebb halom iratra siklott a tekintetem, amelyből különféle élénk színű cetlik álltak ki, itt írd alá felirattal. Átnyálaztam ezeket is, de nem találtam semmi ingatlannal kapcsolatosat.

Kihúztam az alsó íróasztalfiókot, és átnéztem minden aktát, de semmi fontos nem került a kezembe. A többi fiókot átnézve régi fényképeket, borítékokat, az elmúlt tíz év adóbevallásainak anyagát és egy autókulcsot találtam. Bevágtam az utolsó fiókot is, és nagyot fújtattam.

A pillantásom a bal oldalon, a fal melletti irattartó szekrényekre siklott. A hátsó falhoz legközelebbi, legfelső fiókkal kezdtem, és üzleti vagy másmilyen célú ingatlanra vonatkozó iratokat kerestem. Lassan

megszállottá váltam. Valahányszor becsuktam egy fiókot, le kellett gyűrnöm a feltörni készülő zokogásomat. A fiókokat egyre hangosabban csaptam be. Csak egyetlen szekrény volt zárva.

Az utolsó fiók átkutatása közben remegni kezdett a kezem. Amikor nem akadt semmi gyanús bizonyíték, vagy bármi, ami Mr. Dawsonhoz kötődött, berúgtam a fiókot, amitől a szekrény előre-hátra kezdett inogni.

- Á! - dobbantottam a lábammal, és leeresztett kezemet ökölbe szorítottam.

Egy percig kis köröket róttam, aztán visszamentem az íróasztalhoz, és lerogytam a székbe. Bal kéz felől egy kis bronz képkeretben egy Jackről és rólam készült fénykép volt. Négyéves voltam rajta. A Grand Canyonban voltunk vakációzni, és én elestem. Közelebb hajoltam, hogy megbizonyosodjak bekötött térdemről, és elmosolyodtam. Apám ölében ültem, aki a fénykép előtt tisztította le a koszt és a vért, és anyám táskájából egy színes kendővel kötötte be a sebemet. Megpuszilta a térdemet, és azt mondta, már sokkal jobb, és bár a térdem továbbra is fájt, mély meggyőződéssel bólintottam.

A színek olyan elevenek voltak, akárcsak az emlékeim. Könnyek gyűltek a szemembe, és elszörnyedve néztem körül: Jack dolgozószobájában voltam, és mit műveltem? Mr. Dawson, egy vadidegen megingatta apámba vetett hitemet. Megtöröltem az arcomat, és gyorsan rendet raktam az íróasztalon. Becsapódott mögöttem az ajtó. Gyorsan lesiettem a lépcsőn.

- Miss Nina? - kiáltott utánam Agatha, de elfutottam mellette; csak az érdekelt, hogy elmeneküljek a szégyentől, amit éreztem.

Sebességbe tettem a BMW-t, és vadul legurultam a felhajtónkon, ki az utcára. Könnyek csorogtak az arcomon, és a testemet az a zokogás rázta, amin annyira túl akartam már tenni magam. Túl sok volt a kérdés, és nem volt válasz, minden, aminek értelme volt, sírba szállt apámmal.

Elsuhantak mellettem az utcai lámpák remegő fényei, ahogy nagy sebességgel végighajtottam az utcán. Amikor elmentem a buszmegálló mellett, ahol Jareddel megismerkedtem, láttam, hogy ül valaki a padon, és a fékre tapostam. Hátramenetbe kapcsoltam a sebességváltót, a motor kétségbeesetten jajdult fel, ahogy visszafelé csorogtam. Csikorogva álltam meg pontosan ott, ahol Jared ült.

Dühösen kiszálltam, és az utca közepére siettem. - Követsz?

- Jól vagy? - Aggodalom felhőzte tökéletes vonásait.

- A francba is, mit keresel itt? - üvöltöttem.

Felállt, és kitárta felém a karját, de megráztam a fejemet. Megállt, és a homlokát ráncolta. - Gyere ide, Nina.

- Válaszokat akarok, Jared. Felbukkansz az életemben, azt állítod, érzéseket táplálsz irántam. Nem adod meg a telefonszámodat, és gyakorlatilag nem fogadod el az enyémet. - Egy lépést tettem felé, és ő is tett egy lépést felém.

- Tudom, hogy feldúlt vagy, Nina, de minden rendben lesz. - A hangja nyugodt volt, csitítani próbált, talán túlságosan is, mintha egy párkányon egyensúlyozó öngyilkosjelöltet akarna lebeszélni.

- Kisírom a szememet az utca közepén, és veled üvöltözöm, Jared! Miért nem kérdezed meg, mi baj? Miért nem kérdezel soha, semmit? - Jared elgondolkodott, a megfigyelésem mintha meglepte volna. Kitárt karral tett felém még egy lépést, szinte könyörgött, hogy magához ölelhessen.

- Valóban érzel valamit irántam? Vagy csak azért követsz mindenhova, mert sajnálsz? Azért teszed, mert valami tragikus, apátlan idegroncsnak tartasz, akivel jótékonykodni akarsz?

A tekintete dühös lett. Leengedte a karját. - Tudod, hogy ez nem igaz.

Ahogy még egy lépést tett felém, az arca végre már nem akarta elrejteni az érzéseit. A szeme elkínzottan esdekelt, hogy menjek oda hozzá; láttam, hogy fáj neki, hogy sírok. A karjába dőltem, ő pedig gondolkodás nélkül átölelt.

Egy pillanatig elengedtem magam, az ölelése melege azonnal megvigasztalt.

Lehajolt, és a halántékomhoz szorította az arcát. - Többről van szó, mint érzésekről, Nina. Ezt tudnod kell.

Könnyes szemmel néztem fel rá. - Akkor miért nem...?

- Mit miért nem? - kérdezte. Először megráztam a fejemet, de szorosabban vont magához, és a tekintetével kérlelt, hogy mondjam ki, amire gondolok. - Mondd el.

- Miért nem próbáltál meg megcsókolni?

Úgy tűnt, megdöbben, aztán a tekintete a számra tapadt. Figyeltem, ahogy az arckifejezésében a vágy átadja a helyét a belső harcnak, majd az elhatározásnak. Fogalmam sem volt, mit jelent mindez, ezért lehunytam a szemem, és hozzásimultam; tudtam, hogy az ajka pár centire van csak az enyémtől. Éreztem, hogy erősebben szorít, és a karjával sakkban tart. Kipattant a szemem, a megalázottság hullámokban söpört végig rajtam. Annyira felfokozta amúgy is gyötrelmes zavaromat, hogy ismét kicsordultak a könnyeim.

Szorosan lehunyta a szemét, és eltorzult az arca. - Nem akarok hazudni neked.

Elvörösödtem a megalázottságtól, de most már mérgemben is. Torkig voltam már a homályos nem-válaszaival. Zavaró kétértelműségbe burkolt igazságtöredékkel etetett, és most elfogyott a türelmem.

Amikor Jared észrevette a tekintetemben a neheztelést, elkeseredetten sóhajtott fel. Elengedett, és átment az út túloldalára, ahol a pad mögött egy lenyűgöző fekete motor állt. Vissza sem nézett, csak elfordította az indítókulcsot, és a motor egy gombnyomásra felbőgött. Néhányszor megtúráztatta, majd a búgó motoron végighajtott a járdán és az utcán.

Eljött a hétvége, el is múlt. Beth-szel elmentünk a kosárlabdameccsre, Kimmel és Beth-szel Ryan, Josh, Tucker és Chad társaságában léghokit néztünk, és nachost ettünk. Nem voltam hajlandó Jaredről beszélni, még Beth-szel sem. Még arra sem voltam képes, hogy elmeséljem, mi történt, amitől valahányszor felmerült a neve, elöntötte az agyamat a vér.

Ryan láthatóan élvezte, hogy meggondoltam magam. Egyik este felhívott, hogy megkérjen, segítsek kémiában, és a koleszszobám padlóján ülve tanultunk kettesben.

- Nem... ez... - Összepréseltem az ajkaimat, ahogy újraírtam az utolsó sort.

- Chad azt mondta, tavaly megbukott ezen a vizsgán - morogta Ryan.

- Chadet nem korrepetáltam, vagy igen? - Hozzávágtam a ceruzámat, ami a földre bucskázott.

- Korrepetálás ide vagy oda, ez a teszt iszonyú szívás lesz.

- Elvesztetted a belém vetett hitedet?

- Átgondoltad már az ajánlatomat? - mosolyodon el.

- Nem tudom, miről beszélsz - tettettem az ostobát a vállamat vonogatva.

- Dehogynem tudod. De nem baj, ha még nem... végül csak jobb belátásra térsz - vigyorodott el szélesen.

- Majdnem biztos, hogy sokáig nem érdekel majd, hogy járjak valakivel.

Ryannek szeme sem rebbent. - Kivárom.

Negyedik fejezet
A gyűrű

A következő hetek hétköznapian, egyhangúan teltek. Nem találkoztam sem Jareddel, sem Mr. Dawsonnal, Ryan meghívásai is fokoza-

tosan megszűntek. Beth észrevehetően sokszor volt távol. Még kosárlabdára sem cipelt el.

Az elméletemet igazoló újabb sétákra sem vállalkoztam az egyetem területén kívül, és nagy általánosságban sem merészkedtem a kampuszon kívülre. Állandósult bennem a konfliktus a kétségbeesett vágy, hogy viszontlássam Jaredet, és az esetleg véletlen összefutástól való félelem között. Elszántan igyekeztem kiverni a fejemből, még ha napjában ezerszer is kellett csinálnom.

Ryannel a tanulócsoportban a szokott helyünkön ültünk, hogy együtt legyünk úrrá a legújabb tanulmányi válságán. Kim azzal töltötte az időt, hogy befőttes gumikat lövöldözött Joshra, mialatt Beth és Nicole, az új lány a jegyzeteiket vetették össze.

Josh elkapta Kim egyik lövedékét a levegőben, és ásított. - Mikor megyünk el legközelebb valahova?

Kim vállat vont. - Nem tudom. Mikorra gondoltál?

- Nem tudom, hogy Nina készen áll-e rá - célozgatott Beth. A csoport szánakozás és reménykedés elegyével meredt rám, amit nagyon szívesen eltereltem volna magamról.

- Hát persze, hogy készen állok - próbáltam adni a fesztelent.

Valójában a gondolat, hogy ugyanazokkal ugyanoda menjünk el szórakozni azt az aggodalmat ébresztette bennem, hogy ugyanaz ismétlődik meg, és nem készültem még fel arra, hogy viszontlássam Jaredet. Igaz, azért is nyugtalankodtam, hogy talán nem bukkan ott fel.

- Biztos? - hajolt előre ültében Beth.

- Miért nem megyünk el holnap? - kérdezte Josh Ryant.

- Én benne vagyok - bökött oldalba Ryan.

- Kedden? - horkantam fel. - Mennyire lehet jó buli kedd este?

- A mértéke csak tőlünk függ - válaszolta Ryan.

Az Andrews felé tartva Bethnek panaszkodtam, hogy hét közben megyünk el szórakozni. Őt ez nem zavarta, ezért nem is erőltettem a dolgot tovább. Amikor bebotorkáltunk a szobánkba, zümmögni kezdett a telefonom.

- Szia, anya - ásítottam bele.

- Fáradtnak tűnsz, Nina. Eleget alszol? - kérdezte.

- Persze. Csak ma hosszú napom volt - hajtottam vissza a paplanomat.

- Nos, nem is tartalak fel sokáig. Csak azt akartam elmondani, hogy Thomas hívott ma. Elnézést akart kérni, hogy nem hívott vissza. Kerested, kedvesem?

- Hát... igen, kerestem. - Nem számítottam arra, hogy Thomas felhívja az anyámat.

- Nos? És miért kerested?

Úgy gondoltam, a legjobb, ha tartom magam az igazsághoz, amennyire csak lehet. - Pár hete apa dolgozószobájában jártam, és találtam néhány aláíratlan papírt. Nem akartam, hogy izgasd magad, ezért hívtam fel Mr. Rosent.

- Apád szobájában jártál? De miért?

- Gondolom, mert hiányzott.

- Ó! - suttogta. - Sajnálom, hogy nem voltam otthon.

- Nem érdekes, anya. Olyasmi volt, amit egyedül akartam megcsinálni.

- Ne izgasd magad az iratok miatt, kicsim. Semmi olyasmi, ami téged érintene. Thomasnak apád minden iratának a fénymásolata megvan az irodájában, már mindenről gondoskodtak. Csak... még nem álltam készen arra, hogy eltegyem őket.

- Megértem - válaszoltam, és a levélbontó késre gondoltam, amit elvittem. Úgy látszik, anyámnak még nem tűnt fel. Eltűnődtem, vajon járt-e egyáltalán Jack dolgozószobájában. - Apa beszélt veled valaha sürgős ingatlanügyekről?

Anyám eltöprengett a válaszon. - Ingatlanügyek? Apád nem foglalkozott ingatlanokkal, Nina.

- Á, értem. Rendben. - Próbáltam a hangommal érzékeltetni, menynyire nem érdekel az egész, hogy mielőbb befejezzük a beszélgetést.

- Szólok Thomasnak, hogy beszéltünk. - Úgy tűnt, elfogadja a magyarázatomat, de nyilvánvaló volt, hogy nem győztem meg.

- Rendben, anya. Most lefekszem.

Becsuktam a mobilomat, és észrevettem, hogy Beth engem figyel.

- Mi az?

- Ugye, nem szóltál neki arról a Dawson nevű fickóról? - kérdezte Beth, kezében a törölközőjével és a pipereholmijával.

Megráztam a fejemet. - Ezzel most nem terhelhetem.

A körmeimet összeérintve elmélkedtem, míg Bethre vártam. Mr. Rosen anyámat hívta, és nem engem. A gondolat Mr. Dawson felkavaró szavaival együtt tört be az elmémbe, nyomában pedig a másik gondolat villant be, miszerint apámat halálát követően becsapták. Abban a pillanatban kimondhatatlan harag fogott el. Talpra kecmeregtem. Nem győztem kivárni, míg Beth visszatér, muszáj volt azonnal elfoglalnom magam valamivel.

Felkaptam a kocsi kulcsaimat, és kirohantam a szobánkból.

A BMW a megengedett sebességnél kicsivel gyorsabban szlalomozott a sávok között. Arra gondoltam, ha valahogy eltévednék, és visszsza kellene találnom, azzal elterelném a figyelmemet. Addig mentem, míg az épületek kezdtek egyre ismeretlenebbnek tűnni, és ezen a

ponton már nem néztem az utcatáblákat. Amikor már elhagytam Providence-t, lassítottam, élesen visszakanyarodtam, hogy megfeleljek a kihívásnak, és megpróbáljak hazatalálni. Fordulás közben kicsit kisodródtam az útpadkára, aztán a kerekek megugrottak egy láthatatlan tárgyon, miközben az ellenkező irányba forgattam a kormánykereket.

- A fenébe!

A visszapillantó tükröt fürkésztem, hogy lássam, mit ütöttem el, és eldönthessem, félre kell-e állnom az esetleges kárt felmérni. A következő percben meg is pillantottam egy elgörbült vasat, amin megcsillant a fény. Felsóhajtottam.

Lehúzódtam az út szélére, és hirtelen megálltam. Amikor rájöttem, milyen helyzetbe sodortam magam, a homlokomat nagy döngéssel a kormánykerékre ejtettem.

Elég figyelemelterelő egy ismeretlen úton az éjszaka közepén egy kiszúrt gumival foglalatoskodni!

Kinyitottam az ajtót, és megkerülve a kocsit megnéztem az anyósülés felőli kereket. Amikor megláttam az ellaposodott gumit, beletúrtam a hajamba.

Nem sokat láttam a környékből, mert az utcai lámpákat elhomályosította a köd. Gyors léptekkel visszamentem, és beültem a helyemre, hogy felhívjam Betht. Abban a pillanatban, amikor eszembe jutott, hogy otthon hagytam a táskámat, megvilágosodott számomra, hogy a telefonomat sem hoztam el.

- Nina, te idióta!

A logika legyűrte a páni rémületet. Pár óra múlva felkel a nap, és bárkit leinthetek, hogy kölcsönkérjem a telefonját. Magasra csavartam a fűtést, és a száraz levegő lassan betöltötte a kocsit. Amikor már olyan meleg volt, hogy nem kaptam levegőt, elfordítottam a slusszkulcsot, és kikapcsoltam a motort. Percekkel később már szorosabban húztam össze magamon a kabátot. Napkeltéig keservesen hosszú pár órának néztem elébe: nem sok idő kellett, hogy a kocsiban uralkodó fullasztó hőségből enyhe meleg, majd nem sokkal később kínos hűvösség legyen.

Az ablakomon három gyors kopogást hallottam; majdnem felugrottam a levegőbe. Oldalra fordultam, és egy férfit láttam, aki kék pufi kabátot viselt, és tőlem centikre állt. Az ajtózárhoz kaptam, miközben lehajolt, hogy benézzen.

- Nem gondolod, hogy ehhez már késő? Mostanra már elvihettem volna veled együtt a kocsit - jegyezte meg Jared, és elfintorodott szánalmas próbálkozásomat látva.

Képtelen voltam megszólalni, az ijedtségtől elöntött az izgalom, és számtalan ellentmondó érzés futott át rajtam, mielőtt a megkönnyebbülés került ki a harcból győztesen.

- Nyisd ki a csomagtartót, hogy kivehessem a pótkereket - mondta.

A gombhoz nyúltam, és a csomagtartó teteje egy kattanással felpattant. Kievickéltem a kocsimból, és figyeltem, ahogy Jared előveszi a kocsiemelőt, és gyorsan összerakja, aztán kiemeli a pótkereket is, amit a rögtönzött munkaterületre vitt. Mindig azt láttam, hogy az emberek odagörgetik a pótkereket, de Jared úgy emelte ki a csomagtartóból, mintha egy bevásárlószatyor lenne.

Lázasan dolgozott, mintha időre kellene készen lennie: az emelővel felemelte a kocsit, meglazította a kerékfelfogó csavarokat, és lerángatta a régi, defektes kereket, majd azonnal a helyére tette a pótkereket. A folyamatot aztán visszafelé ismételte meg: meghúzta a csavarokat és megpörgette a kereket. Amint visszaengedte a kocsit, beemelte a lapos kereket a csomagtartóba, majd mellé tette az emelőt és a kerékanyakulcsot.

- Menj haza, Nina - morogta. Lecsapta a csomagtartó fedelét, aztán a farmerjébe törölte koszos, zsíros kezét.

- Jared...

- Egyszerűen menj haza - kerülte a tekintetemet. Hátat fordított, és eltűnt a ködben.

- Köszönöm - suttogtam utána.

Megcsóváltam a fejemet, és visszabotorkáltam a kocsim elejéhez, de közben hosszan néztem az új kereket, hogy megbizonyosodjak, nem csak álmodtam az egészet. Az új, felfújt kerék tökéletesen illeszkedett a helyére. A ködbe bámultam, amiben Jared eltűnt, és kifújtam a levegőt. Már nem csupán bizonytalan kilátás volt, hogy Jared mindig ott vár a kulisszák mögött. Nem tudtam, miért és hogyan teszi, de vigyázott rám.

Hazafelé menet a fejemben elméletek és magyarázatok kergették egymást. Lehetetlen, hogy ebből kimagyarázza magát, gondoltam. Jared gyakorlatilag elismerte, hogy követ. Talán ezért volt olyan ingerült: sikerült megint olyan helyzetbe keverednem, amiben kénytelen volt a tudomásomra hozni, hogy a közelemben van. Pánikba kellett volna esnem - bárki másnak a fanatikus rajongó jutott volna az eszébe -, én azonban csak mérhetetlen nyugalmat éreztem. És a nyugalmon túl döbbenten ébredtem rá, hogy hízelgőnek érzem a közelségét.

És valami más is világossá vált számomra: Jared Ryellel kapcsolatban megszűnik működni a józanész. Ostoba, nevetséges, síró-rívó bolonddá váltam, és hihetetlen módon mégis itt volt az életemben.

Nem érdekelt, hogy követ-e, vagy egy csoda. A gondolatra, hogy folyton a közelemben van - hogy abban a pillanatban is esetleg engem figyel - ujjongó boldogság borzongatott végig.

Másnap késő este a kopogtatásra Beth rögtön felkapta a táskáját. Amikor kitártam az ajtót, Kim, Josh, Ryan, Tucker, Chad, Lisa és Carrie álltak a folyosón.

- Egymás kezét fogtuk, hogy ne vesszenek el - szellemeskedett Kim.

- Szép - jegyeztem meg, és megfordultam, hogy felvegyem a kulcsaimat és a táskámat. - Nem férünk be mind a Varacskos Disznóba.

- Én a dzsipemmel megyek - közölte Chad.

- Szuper! - csicseregte Beth.

Elfogott az idegesség, amikor Beth mögött beléptem a kocsmába. Nem is nyugodtam meg addig, míg végig nem vizslattam a terem minden zegét-zugát, hogy Jared nincs ott. A megnyugvásba elégedetlenség vegyült, de Ryan átkarolta a vállamat, és ez azonnal elterelte a figyelmemet. Leültünk egy asztalhoz, és Ryan negyeddollárosokat nyomott be a zenegépbe. Egy órán belül mind a táncparketten szorongtunk, és diszkózenére táncoltunk.

- Legközelebb egy cédét hozok! - kiabálta túl Kim a Bee Ceest.

Amikor visszamentünk az asztalunkhoz, lassú szám szólt a gépből, és Chad felkérte Betht. Beth arca ragyogott, és néztem, ahogy Chad kézen fogva, gyöngéden a táncparkettre vonja. Éreztem, hogy mosolyra húzódik a szám, miközben őket figyeltem, és képtelen voltam szabadulni Jared ölelésének keserédes, csak pár héttel ezelőtti emlékétől.

- Gyere, táncolj velem - húzott a kezemnél fogva Ryan.

Nemet is mondhattam volna, ha már nem húzott volna félig fel. Minden energiámat felemésztette, hogy ne képzeljen bele semmit a barátságunkba. Követtem a táncparkettre. A kezét összekulcsolta a hátam mögött.

- Fel a fejjel, nem olyan rossz - mosolyodott el.

- Ittál! Arra koncentrálok, hogy ne bukjak fel a két ballábadban.

- Majd elkaplak - biztatott az arcomhoz közel hajolva.

- Remek, akkor mindketten elesünk! - vigyorodtam el.

Ryan magához ölelt. - Nem bánom, ha elkaphatlak.

Az államat Ryan vállának támasztottam, amíg a dalnak vége nem lett. Szeretett volna tovább táncolni, de a következő szám gyors volt. Habozott, aztán mégis elengedett, és kézen fogva visszavezetett az asztalunkhoz.

Zárásig maradtunk, és Lisa meg Carrie úgy döntöttek, hogy taxit hívnak, és elmennek valakinek a lakására egy késői bulira. Beth me-

gint Chaddel ment, és öröm töltött el, amikor láttam, hogy Chad kézen fogva a dzsipjéhez vezeti.

A piros jelzés ellenére gyorsan átsiettünk a parkolóba, és Kim meg Ryan jót nevettek, amikor nem találtam rögtön a kulcsaimat.

Káromkodtam, amikor a kulcs a földre esett egy kátyúba. Lenyúltam érte, hogy felvegyem, de egy piszkos kéz gyorsabb volt. Kim és Ryan elhallgattak, amikor felegyenesedve egy rongyos férfival találtam szemközt magam.

- Köszönöm - nyújtottam ki a kezemet a kulcsért. Észrevettem, hogy még hárman vannak vele, akik a sikátor sötétjéből bukkantak elő.

- Szívesen - felelte rekedtes hangon. Gondozatlan barna szakálla volt, fekete szeme szokatlanul mélyen ülő volt. Első látásra hajléktalannak látszott, bár a körme túlságosan tiszta volt, az arca sem tűnt megviseltnek. Még az East Side-on felnőve is elég szegényt láttam apámmal a kikötőben.

- Biztos tud egy kis aprót nélkülözni a fáradságomért - jegyezte meg.

- Hát... persze - feleltem, és Kimre meg Ryanra néztem, mielőtt a pénztárcámba nyúltam. Átnyújtottam neki egy tízdollárost, ő meg a BMW-re pillantott.

- A kulcs ehhez a kocsihoz biztos ennél többet ér - erősködött.

A tárcámba nyúltam, és átadtam neki egy húszast. - Tessék. Kérem, adja vissza a kulcsaimat - kértem, és kinyújtottam felé a kezemet.

Hosszan meredt rám, mire Ryan odajött mellénk. - Pénzt adott magának. Adja vissza a kulcsait.

A férfi végigmérte Ryant, aztán megint rám nézett. - Nem hiszem, hogy ez elég.

Összehúztam a szememet. - Mennyit akar?

- Mennyije van a tárcában?

- Micsoda?

- És azt a szép zöld gyűrűt is szeretném az ujjáról, kiscicám - bólintott.

- Nem kapja meg a gyűrűjét - lépett közénk Ryan.

- Benson? - kiabált a szakállas férfi a háta mögé. Az egyik férfi bólintott, és intett a többieknek, hogy kövessék.

- Ryan... - suttogtam, amikor Ryan egy oldallépést tett, hogy eltakarjon a testével.

- Figyusz csak, Grahm. Kis testőre van!

- Pofa be, Stu - morogta a szakállas.

- Ide a gyűrűt... és a pénzt. És akkor mehetnek - köpött a földre a férfi.

- Nem hiszem, hogy odaadjuk - változtatott Ryan a testhelyzetén, miközben felmérte a többi férfit.

- Ryan... - figyelmeztettem, aztán a bandavezérre pillantottam. - Nézze, ez minden, ami nálam van... - Több nagy címletű bankjegyet, és több öt- meg egydollárost nyújtottam felé. - Ennyi van a tárcámban. Fogja.

- És a gyűrűt is - ismételte meg Grahm konokul.

Észrevettem Kim elszörnyedt arckifejezését, majd ismét a rablóra néztem. - Én... nem adhatom oda a gyűrűmet. Apámtól kaptam, ő pedig nemrég halt meg.

- Nagyon szomorú történet - gúnyolódott. - Adja ide a gyűrűt!

Remegő kezemet a hátam mögé dugtam, és körülnéztem, hátha akad valaki, bárki, aki segítene. - Nem adom - nyeltem egy nagyot. - Sajnálom.

Grahm egy pillanatra elfordította a tekintetét, hogy lássa, mit nézek, és Ryan kihasználta az alkalmat, hogy támadjon.

Kim futva megkerülte a kocsit. - NEM!

Dulakodás kezdődött, a három férfi is Ryannak esett. Egy csomóban voltak, és könyörtelenül ütötték-rúgták Ryant.

Egy lépést tettem a verekedők felé. - HAGYJÁK ABBA!

Ryan fojtottan felkiáltott, és felhagyott a védekezéssel. A számhoz kaptam a kezemet, amikor megpillantottam Stu kezében a kést, amiről vér csepegett.

- HAGYJÁK ABBA, KÉREM!

A férfiak egymás közt nevetgéltek, a brutális támadás végére egy rúgással tettek pontot, ami Ryan oldalát érte. Elszörnyedve néztem, ahogy összetörve fekszik a nedves úttesten. Amikor megpróbált négykézlábra állni,

Stu a bakancsos lábával visszanyomta Ryan arcát az úttestre.

- Jaj! - nyögött fel Ryan.

- Nem mondtam még, hogy felkelhetsz, ugye? - kérdezte Stu.

A figyelmük most már a gyűrűmre terelődött. Ökölbe szorítottam a kezemet, nem voltam hajlandó odaadni apám gyűrűjét. Grahm láthatóan tisztában volt a döntésemmel, és mindhárman egy lépést tettek felém, hogy elvegyék tőlem. Négy gonosz szempár fordult el rólam, amikor egy ismerős hang mordult fel mögöttem.

- Szerintem ideje, hogy az urak távozzanak.

Jared elment mellettem, és mérhetetlen megkönnyebbüléssel fújtam ki a levegőt.

- Jared - szólaltam meg.

Megnyugtatóan rám mosolygott. - Minden rendben, édesem. Nem kell odaadnod nekik a gyűrűdet.

- Az ördögbe is, dehogynem! Kérsz abból, amit ez a fiú kapott? - figyelmeztette Stu.

Grahm gyanakvóan méregette Jaredet. - Ryel fia vagy, mi?

Meghűlt a vérem, amikor lepillantottam Ryan ernyedt testére. Még lélegzett, de kapkodva, felszínesen, kicsiket. Felnéztem, és megrémültem, mi történik most Jareddel.

- Uraim, elmehetnek most a pénzzel, amit a hölgy felajánlott, vagy maradhatnak, de akkor nem tudják majd a kezüket és a lábukat használni. Maguk választanak. Így vagy úgy, de a gyűrű ma este nem kerül le a hölgy ujjáról. - Jared hangja eleinte udvarias volt, de ahogy elmondta az ajánlatát, halk és félelmetes lett.

Grahm halkan felnevetett, miközben leszegte a fejét. Amint befejezte a nevetést, a szemöldöke alól a tekintete Jaredre villant. - Akkor azt hiszem, le kell vágnunk a kezét.

Megdermedtem.

Jared felém fordult, a szeme fagyos kék lett, majd ismét a férfiakra nézett, és közben egy lépést tett feléjük.

- Látják? - sóhajtott fel. - Most aztán felhúztak.

- Torkig vagyok ezzel! - kiáltotta Benson.

- Várj, Benson! - parancsolt rá Grahm.

Ketten Jaredre támadtak, és éppen, amikor a sikoly kiszakadt volna belőlem, láttam, hogy Jared lerántja az egyiket a hátáról, és az előttünk levő üres terepen át - ami hihetetlen távolság volt, csaknem harminc méter - a sikátor kőfalához vágja. A férfi teste hangos csattanással ért földet néhány szemeteskuka között. Benson hátrazuhant, miután Jared az arcába vágott, és visszarettentem, amikor láttam, hogy vér bugyog az orrából. Stu késsel rontott neki Jarednek, de Jared fürgén elugrott az útjából, és amikor a férfi felé vágott a késsel, elkapta a karját. Oldalra rántotta Stu karját, és hátulról gyorsan a könyökébe vágta az öklét; addig feszítette Stu karját, míg el nem tört. Jared még egyszer lesújtott, ezúttal a férfi arcába, aki a földre esett.

Grahm megpróbált sarkon fordulni és elfutni, de Jared döbbenetes gyorsasággal nyúlt utána, elkapta a kabátját, és megállította. A férfi megperdült, és a kocsimhoz nyomta Jaredet.

A szám elé kaptam a kezemet.

Jared egy gyors fordulattal a könyökével oldalról Grahm arcába csapott. A szakállas férfi a földre rogyott, az ütéstől elfojtott nyögések közepette vergődött a sárban.

Amikor tátott szájjal lebámultam rá, láttam, hogy az állkapcsa félrelóg. A két kezével fogta, és kínjában nyögdécselt.

Jared felvette mellőle a kocsi kulcsaimat, és észrevett egy kopott fekete tárcát is. Felkapta, és a tárca a mozdulattól kinyílt, és egy nagy fémtárgy látszott ki belőle.

- Á... ez aztán nem jó - jegyezte meg Jared, és a homlokát dörgölte.

- Mi? Mi az? Ez az övé? - Próbáltam jobban szemügyre venni, mialatt Jared a kabátja zsebébe gyömöszölte.

Jared zihálva jött közelebb hozzám. - Jól vagy?

- Hogy én...? És te?

Jared bólintott, de láttam, hogy vér szivárog az arccsontján ejtett kis vágásból, közvetlenül a szeme alatt.

- Vérzel - suttogtam.

Jared megtörölte a sebet, majd lenézett a kézfején elmaszatolódott vérre. - Nem vészes. El kell, hogy vigyelek innen, mielőtt a rendőrség ideér.

- Ryannek orvosra van szüksége - siettem Ryan mellé. Még lélegzett, de rettenetesen megverték.

Jared bólintott, aztán könnyedén a karjába vette Ryant, és a kocsi hátsó ülésére fektette. Kim körbeszaladt, és beült hátra, majd betakarta a kabátjával.

- Nagyon rosszul néz ki, Nigh - ringatta Kim a karjában.

Jared kinyitotta előttem az anyósülés felőli ajtót. - Ülj be, Nina. Én vezetek.

Gyorsan suhantunk a sötétségben, minden piros lámpa csak elmosódott folt volt. Összefontam a karomat a mellem előtt. Nehezemre esett levegőt venni.

Jared a karomra tette a kezét. - Bírod? - kérdezte.

- Csak Ryan miatt aggódom - suttogtam, és egy pillantást vetettem hátra a barátomra. Jared erősebben szorította a karomat.

- Minden elrendeződik majd, Nina. Ryan rendbe fog jönni.

- Nem kellett volna... meg is ölhettek volna, Jared.

Felvonta a szemöldökét, és olyan tekintettel nézett rám, mintha túlreagálnám a dolgot.

- Erre volt szükség. - Elvette a kezét, és megragadta a kormánykereket. - Szerencséjük volt. Megkíméltem az életüket, miután ő... - kis szünetet tartott, mert látta az arckifejezésemet. - Nem kell aggódnod... nem hagyom, hogy bárki bántson. Én a legkevésbé.

Amikor továbbra is a homlokomat ráncoltam, kényelmetlenül feszengeni kezdett. - Valami baj van?

- Velem semmi, Jared. De te vérzel, Ryan... - Hátrafordultam. -- Ryan? Hallasz? - Az ujjhegyemmel gyöngéden megérintettem összevert arcát.

A szemem sarkából láttam, hogy Jared egész teste megfeszül, mintha egy kiélesített gránátot érintettem volna meg.

- Muszáj a kórházba érnünk! - könyörgött Kim, és Ryan csuklójára szorította az ujjait.

- Tarts ki, Ryan. Mindjárt ott vagyunk - kértem, és összerándultam, amikor fájdalmában ő is.

Vissza kellett fordulnom, hogy letöröljem a könnyeimet; nem akartam, hogy sírni lásson. Jared a fülem mögé simította a hajamat, és meleg hüvelykujjával letörölte a könnyeimet. Észre sem vettem, hogy gondolkodás nélkül körbe-körbe forgatom a gyűrűmet az ujjamon, amíg Jared szelíden meg nem szorította a kezemet.

- Ne csináld ezt. Higgy nekem, minden rendbe jön.

Ryant elvitték a műtőbe, Kimet, Jaredet és engem az intenzív osztály várójába irányítottak. Jared mellettem ült, és kisimította a hajamat a szememből.

Kim a mellettünk levő kanapén ült, a térde idegesen fel-le járt. A körmét rágta, és egyenesen maga elé meredt. - Félórája hívtam Betht! Mikor érnek már ide?

Képtelen voltam ránézni; Ryan vére összekente a pólóját és a kabátját.

Beth, Josh és Chad elkerekedett szemmel, kifulladva tömörültek be a váróba. Beth a karomba vetette magát, és úgy szorított, hogy azt hittem, összeroppantja a bordáimat.

- Jaj, istenem, Nina! Rendben vagy? És Kim?

- Semmi bajunk - suttogtam.

Beth a szájához kapta a két kezét, amikor észrevette a vért Kim ruháján. Megcsóválta a fejét. - Ryan?

- Még a műtőben van - válaszolta Kim. - Eltört pár bordája, és az orvosok szerint a kés esetleg megsértette a lépét. Kiveszik, ha nem tudják elállítani a vérzést.

A szememet elöntötték a könnyek.

- Tyűha - sóhajtott fel Josh, és hitetlenkedve dörgölte meg a homlokát.

Beth megölelt, és mindketten sírva fakadtunk. Azután odament Kimhez, és leült. Amikor Kim halványan elmosolyodott, Beth átölelte.

Jared átkarolt, és visszavezetett a padhoz. Kim újból elmesélt mindent a többieknek, míg Josh félbe nem szakította.

- És miért nem adtad oda nekik azt az átkozott gyűrűt, Nina? - esett nekem vádlón.

- Nem Nina hibája - fintorodott el Jared, és szorosabban vont magához.

- Az apjától kapta azt a gyűrűt, Josh - tette hozzá Beth.

- Akkor is csak egy gyűrű - morogta Josh.

Jared megértően nézett a szemembe; nem akarta, hogy a jelenleginél is rosszabbul érezzem magam. Nem vártam el, hogy bárki is megértse, miért ragaszkodom annyira a gyűrűhöz, mint ahogy az apámhoz fűződő kapcsolatomat sem hittem, hogy megértik.

- Hogy sikerült elszabadulnotok? - kérdezte Beth.

Éreztem, hogy Jared kényelmetlenül fészkelődik mellettem. - Jared elbánt mind a néggyel - válaszolt Kim. - Elképesztő volt. A kishúga nyilván tőle tanult mindent, amit tud.

Mindenki Jaredre nézett, aki előrehajolt, és összefonta az ujjait. - Az őrző-védő üzletágban dolgozom.

- Hol? Irakban? - gúnyolódott Josh.

- Nem - felelte Jared elbagatellizálva Kim magyarázatát.

De én máshogy gondoltam. Éppen most nyerhettem kis betekintést Jared titkának egy töredékébe.

Összerezzentem Jared vállán, amikor odasúgta, hogy Ryant most tolják be a pihenőből az intenzív osztályra. - Nyugodj meg, biztonságban vagy - suttogta, és megcsókolta a fejem búbját.

- Ó! - töröltem meg a szememet. - Biztos elszundítottam egy pillanatra.

- Inkább egy órára - javított ki Kim álmos szemmel.

Jared magához vont. - Nem maradtál le semmiről.

Szükséged volt egy kis pihenésre.

- Hány óra van? - ásítottam.

- Fél nyolc - felelte Beth, aki olyan kimerült volt, mint amilyennek látszott.

A folyosón a nővérek az alig magánál levő Ryant végigtolták a hordágyon a monitorokkal és a csövekkel együtt. Kiszaladtam a folyosóra, megragadtam Ryan kezét, és mellette mentem.

- Úgy sajnálom! - A hangom elcsuklott, mielőtt bátrabb hangot próbáltam volna megütni.

Ryan valami alig hallhatót motyogott, és éreztem, hogy sírásra görbül a szám. - Minden rendben, nem kell beszélned. - Elcsuklott a hangom attól, milyen ismerősen csengtek ezek a szavak. - Itt leszünk a folyosó végén, rendben?

Megcsókoltam a kezét, ő meg felnyúlt, és az ujjvégével reszketve megsimogatta az arcomat. Egy pillanatra az arcomhoz szorítottam a kezét, megcsókoltam, aztán eleresztettem, amikor eltűntek a kétszárnyú ajtó mögött.

Bevágódott előttem az ajtó. A számhoz emeltem a kezemet, hogy visszafojtsam a sírást. Beth jelent meg mögöttem, aztán Kim, mögöttük Josh és Chad. Egy kupacban álltunk, összeölelkeztünk, és együtt sírtunk.

Befészkeltem magam Jared karjai közé, és húsz perce ültünk így, amikor kijött a nővér.

- Most pihen. Ha szeretnének mosakodni, rendbe szedni magukat, és később visszajönni, akkor már talán látogatókat is tud fogadni.

- De... hogy van? - kérdeztem.

- Még korai megjósolni, de fiatal és egészséges. Meg merem kockáztatni, hogy szépen felgyógyul majd - mosolygott.

Egyszerre sóhajtottunk fel, amikor megfordult, és visszament a kettős ajtó mögé.

- Hazamegyek. Hívjatok, amikor felébred - mondta Chad.

- Elmehetek veletek? - kérdezte Kim, azzal Beth, Kim, Chad és Josh felálltak.

- Maradsz? - kérdezte Beth.

Bólintottam, és felálltam, hogy megöleljem.

- Vele maradok - jegyezte meg Jared.

Beth a fáradtsága ellenére is mosolygott, mielőtt Chad kézen fogva elvezette volna.

- Kimerült vagy - fordult hozzám Jared. - Haza kéne hogy vigyelek.

Megráztam a fejemet. - Nem hagyhatom egyedül. Majdnem megölettem.

Jared arca eltorzult, amikor megszólalt. - Majdnem ő ölette meg magát.

- Megpróbálta megakadályozni, hogy nekem támadjanak! - sértődtem meg.

- Piszkosul nagy hasznára volt! - mondta lekezelően Jared, és a szemét forgatta.

- Tudom, Jared. Ha nem érsz oda, Ryan elvérzett volna, én meg balkezes lettem volna életem - akármilyen rövid életem - végéig.

Harag suhant át az arcán. Felállt, tőlem csak pár centire. - Ez egyáltalán nem mulatságos, Nina! Komoly veszély fenyegetett. Ryannek el kellett volna hárítania a veszélyt, ahelyett, hogy növelte volna. Túl sok tévét néz! Azok, akik le akarják nyűgözni a lányt, a végén mindig...

- Nem azért tette, hogy lenyűgözzön!

- Az irántad táplált érzései elhomályosították a józan ítélőképességét. Hős akart lenni..., és most itt vagy, tele bűntudattal.

- Féltékeny vagy? - hitetlenkedtem.

Lelki szemeim előtt megjelent Jared merev testtartása a kocsiban. Akkor az aggodalom miatt nem gondoltam bele, de most minden erre mutatott. A viselkedésemet bizalmasságnak tekintette, és úgy vélte, Ryan és köztem több van barátságnál.

Jared a szemét forgatta. - Ha féltékeny lennék, nem ez lenne az oka. Megszoktam, hogy mással lássalak. Csupán az elviselése kérdés.

Gyanakvóan összehúztam a szemem. - Hogy érted, hogy megszoktad?

Jared nem válaszolt azonnal. Elkeseredetten beszívta a levegőt, és megfeszült az állkapcsa.

- Én korábbra értettem. Kénytelen voltam elnézni, hogy vele vagy.

- Ryannel?

- Igen. A kocsmában, emlékszel? - Jared tekintete összevissza kalandozott, csak rám nem nézett.

- Emlékszem - válaszoltam még mindig szkeptikusan.

Megfogta a kezemet, és aggodalom suhant át az arcán. - Örülök, hogy jól vagy. Egy pillanatig azt hittem, nem érek oda időben.

- Elhomályosult az ítélőképességed? - kérdeztem epésen, mert még most is dühített, hogy lekezelően beszélt Ryan bátorságáról.

- Valami ilyesmi - felelte haragosan, és elfordította a tekintetét.

- Ugye, nem árulod el az igazságot? - Kivontam a kezem az övéből, és összefontam a karomat.

Jared felszegte az állát, és dühösen meredt rám. - És milyen igazság lenne az?

- Tudod jól, miről beszélek. Egyedül elbántál négy férfivel, mintha gyerekek volnának. Úgy tűnik, páratlanul jól időzítesz, mintha mindig tudnád, hol vagyok...

- Nem tudom, hol jársz mindig..., és ma éjjel pocsék volt az időzítésem.

- Hajlandó vagy őszinte lenni velem, vagy sem? - Egy pillanatig álltam előtte, és amikor láttam, hogy Jared fontolgatja a választ, lassú léptekkel visszamentem a padhoz.

Megadóan sóhajtott, aztán leült mellém. - A múltkor meg akartalak csókolni. Tudtam, hogy feldúlt vagy. Szerettelek volna megvigasztalni, és a végén csak még nagyobb fájdalmat okoztam - torzult el az arca. - Nem ez volt a szándékom, Nina. Bármit odaadtam volna azért, hogy odahajoljak és megcsókolhassalak. Csak... bonyolult ez az egész.

- Tudtad, hogy feldúlt vagyok?

Lehajtotta a fejét, és felsóhajtott.

- Jared? - Felnézett rám. - Mit akarsz tőlem? - kérdeztem végső elkeseredésemben.

Nem nézett fel rám. - Szeretném, ha biztonságban lennél. Szeretnélek boldognak látni. A többit majd kiokoskodom.

Bólintottam. - Rendben.

Felkapta a fejét. - Rendben? - fürkészte a tekintetemet.

- Igen - vontam meg a vállamat.

Közel volt az arca az enyémhez, olyan közel, hogy éreztem, ahogy meleg lehelete finoman megbizsergeti az arcomat. A számat nézte, de moccanni sem mertem, mert attól féltem, elhúzódik, és ismét el kell viselnem a korábbi megaláztatást. Beszívtam a levegőt, ő meg a szemembe nézett. Alig észrevehetően közelebb hajolt hozzám, de megszólalt a telefonja. Mindketten nagyot sóhajtottunk. Jared hátrahajolt, hogy elővegye a mobilját.

- Ryel - mordult bele a telefonba. Sebes hadarást hallottam a vonalban, aztán becsattintotta a telefonját, és megcsóválta a fejét. - Mennem kell.

- Rendben van - mosolyogtam.

Homlokon csókolt, és meleg ajka égette a bőrömet.

- Viszlát - köszönt el, és az ajtó felé indult.

- Jared? - szaladt ki a számon. Talpra kecmeregtem.

Felém fordult, mire elmosolyodtam. - Köszönöm. Nagyon szépen köszönök... mindent.

Ellágyult a pillantása, és pár lépést tett felém. Keze melege átforrósította a vállamat, az álla megfeszült, ahogy érzelmek suhantak át az arcán. A szemöldökét ráncolva óvatosan magához vont, és lágy ajkát az enyémre szorította. A kezével végigsimította a nyakamat, és két keze közé fogta az arcomat. Körülöttem minden megszűnt, csak a számat perzselő, lélegzetelállító csókra tudtam figyelni. Egy örökkévalóság telt el, a csóknak mégis túl hamar lett vége. Szorosabban ölelt magához, aztán sarkon fordult, és végigment a folyosón.

Pár lépést hátráltam, és lerogytam a székre. A helyzet súlya most még jobban nehezedett rám. A veszély, a félelmem és a látottak - hogy Jared mire képes - feletti zavarodottságom lefoglalta minden gondolatomat. A nyugtalanság el kellett volna, hogy vegye az eszemet, de ugyanazt a nyugalmat éreztem, amit két éjszakával korábban az út szélén. Ryan rendbe jön majd, a kezem még megvan, és Jack ajándéka is érintetlenül az ujjamon.

Szégyen fogott el, amikor rájöttem, az előbbi okok egyikének sincs köze a lelkiállapotomhoz. Az ajkamon még most is ott égett Jared forró csókja.

Belesimultam a padba, a fejemet megtámasztottam a karfán. Olyan ólmos fáradtság tört rám, hogy még a lélegzetvétel is nehéznek tűnt.

Álomittas tekintetemet a váróterem egész falat betöltő ablakaira emeltem. Cynthia gyors léptei kopogtak a folyosón.

Ötödik fejezet
A napvilágra került titok

- Nina, az isten szerelmére, miért nem hívtál fel?

- Jól vagyok, mami. Nem sérültem meg - dülöngéltem, miközben a ruhámat húzogatva azt vizsgálta, rendben vagyok-e.

Szorosan átölelt. - Nina Elizabeth Grey, ha bármi történt volna veled, esküszöm... esküszöm, soha nem bocsátottam volna meg annak az embernek!

- Biztosra veszem, hogy azokat a férfiakat nem sokat izgatta volna, hogy megbocsátasz-e nekik vagy sem, anya.

Kényszeredetten pillantott rám, aztán ismét átölelt. - Most már nem érdekes. Fő, hogy biztonságban vagy.

- Beth hívott fel? - kérdeztem, és igyekeztem nyitva tartani a szememet.

- Hogy érted, hogy Beth hívott-e? - Egy oktávot emelkedett a hangja. - Én nem nézhetem meg, hogy az egyetlen gyerekemnek nincs-e baja, miután... miután valami narkós megtámadta az utcán? Néha igazán kihozol a sodromból, Nina! Egyébként is mit kerestél egy bárban? Ráadásul a városnak abban a részében. Meg is ölhettek volna! És még van képed...

- Jól van, jól van, anya! Elnézést kérek! - Magamhoz vontam. Az összeomlás szélén állt. Az anyám általában nem szokott így kiborulni, de elég kínja volt anélkül is, hogy engem sötét sikátorokban megtámadjanak.

Cynthia elhúzódott, és a karjával eltartott magától. - Elég ebből - sóhajtott fel, és ismét felöltötte a szokásos pókerarcát. - Gyere, kedves. Elküldök valakit a kocsidért.

Megráztam a fejemet. - Itt maradok, és megvárom, hogy Ryan felébredjen.

- Kimerült vagy. - De hiába érvelt. Mindketten tudtuk, hogy nem gondolom meg magam.

Cynthia megpaskolta a térdemet, és felállt. - Elvárom, hogy négy órán belül ágyban légy és pihenj. Semmi kifogás, ifjú hölgy!

Bólintottam, ő pedig magas sarkúban végigkopogott a folyosón. Megdörzsöltem a szemem, és hátradőltem a pádon. A tévében egy orvosi csatorna műsora ment, amiben biztosításról és receptekről volt szó. Hamar megszűnt iránta az érdeklődésem.

Három órával később az intenzív osztályos nővér állt mellettem. - Nina?

- Igen? - Felültem, és pislogtam.

- Jennynek hívnak. Ryan ápolónője vagyok - mosolygott. - Ébren van. Téged kéret.

Felálltam, és a kettős ajtóhoz kísértem. Mielőtt bementünk, egy feldúlt asszony sietett felénk a folyosón. Barna pincérnői egyenruhát viselt, és göndör fekete haja sehogyan sem akart megmaradni abban a zilált kontyban, amit a fejére feltűzött.

- Ryan Scottot keresem! Azt mondták, az intenzív osztályon van. - lihegte.

Jenny rám nézett, aztán az asszonyra. - Ön a...?

- Az anyja! Én vagyok az édesanyja. Itt van? Jól van? - hadarta elakadó lélegzettel. - Callie Scott vagyok. Szeretném, kérem, a fiamat látni.

Jenny bocsánatkérő mosolyra húzta a száját, aztán Callie-hez fordult. - Itt van, Ms. Scott. Máris bevezetem a szobájába.

Visszaballagtam a helyemre, és az órámra pillantottam. Cynthia parancsa szerint egy teljes órám sem volt, hogy hazamenjek pihenni. Mivel képtelen voltam eleget tenni az utasításának, elővettem a zsebemből a mobilomat, hogy felhívjam, és magyarázkodjak.

Tárcsázás közben Jenny dugta be a fejét a váróba. - Nina?

- Igen?

- Mégis szeretne látni - mosolygott.

- Ól - kiáltottam fel meglepetten. Utána siettem a kettős ajtón keresztül. Három helyiséggel arrébb álltunk meg. Amikor elhúzta a nehéz függönyt, a karikák csikorogtak a fém függönyrúdon.

Jenny oldalra mosolygott. - Megtaláltam! Nem ment el.

Bekukucskáltam a kórterembe, és lélekben elborzadtam a Ryan testéből lógó csövek és huzalok láttán.

- Szia, Nigh. - Reszelős volt a hangja.

Halvány mosolyra futotta. - Csak ma úszod meg szárazon.

Ryan felnevetett, aztán összerándult.

- Csak óvatosan, édesem - figyelmeztette Callie, és azt kereste, hol érintheti meg a fiát, ahol nincs monitorra vagy infúzióra kötve. Végül hátrasimította a haját.

- Ne csapj akkora hűhót körülöttem, anyu - suttogta Ryan, és elhúzódott Callie ideges simogatása elől.

- Chad, Beth és Josh is itt voltak korábban, és vissza is jönnek - mondtam, és megérintettem a lábát.

Ryan bólintott. - Jared még itt van?

Megráztam a fejemet, és Ryan halványan elmosolyodott. Nem tudtam biztosan, mennyit látott, vagy mennyire emlékszik.

- Szerencse, hogy mindenhova követ.

A szememet forgattam. - Nem követ!

- Akkor mivel magyarázod, hogy a semmiből ott terem? - erősködött Ryan.

- Ki követ? - Callie arcára kiült az aggodalom. - Az a férfi, aki megtámadta a fiamat?

- Nem, anyu. Az, aki megakadályozta, hogy mind meghaljunk - felelte Ryan, és az arcomat figyelte.

Callie rám nézett, és még válaszra várt.

A pillantásától zavarba jöttem. - Egy barátom, aki éppen időben érkezett.

- Szokás szerint - fűzte hozzá Ryan. - Rémesen nézel ki. Aludj egy kicsit.

- Majd később - vetettem ellen. Persze, hogy miattam nyugtalankodik, mialatt a kórházban fekszik.

- Most alhatsz. Anyám itt van, nincs szükségem mindkettőtökre, hogy minden apróság miatt siránkozzatok.

- Én nem siránkozom! - játszottam meg a sértődöttet.

- Elég nyávogós tudsz lenni - mosolygott, és megkocogtatta az arcát. A csöveket és huzalokat kerülgetve odamentem hozzá, hogy megcsókoljam a helyet, amit mutatott. A bensőm ismerősen rándult görcsbe attól, hogy ilyen közel vagyok valakihez, akit csupa kórházi kellék vesz körül. A rám törő balsejtelem miatt az ajkamba haraptam.

- Hé! - felnyúlt, hogy a kézfejével megsimítsa az arcomat. – Rendbe jövök. És ha kéne, ismét megtenném.

Elkámpicsorodott az arcom a szavai hallatán. Tudtam, mit érez irántam, és ez az egész hogyan végződik majd. Nem bírtam elviselni a gondolatát, hogy valaha is olyan fájdalmat okozzak Ryannek, hogy meggyűlöljön érte.

Megragadtam a kezét. - Te csak azzal törődj, hogy meggyógyulj, mielőtt újabb késpárbajokat terveznél, oké?

Elvigyorodott. - Szép álmokat, Nina.

A szobában sötét volt, amikor beléptem, minden függöny behúzva, minden lámpa eloltva. Beth még a paplanjába burkolódzva hangosan szuszogott. Lehámoztam magamról a kabátot, és hason elnyúltam az ágyon.

Próbáltam lazítani, nyugton feküdni, nem akartam, hogy a gondolataim egymást kergessék. Ha szabadjára engedtem volna őket, biztos ismét látom a támadást, a vért, a férfi szemét, aki le akarta vágni a kezemet, hogy elvegye a gyűrűmet, Ryan vérfagyasztó kiáltását, amikor megszúrták, Kim elszörnyedt arcát a kocsiban. Jared csókjával még csak foglalkozni sem akartam. Csak aludni szerettem volna.

Kipattant a szemem, amikor valaki halkan behúzta az ajtót.

- Beth? - kérdeztem, és füleltem, hallok-e mocorgást az ágya felől. De Beth nem válaszolt.

Felkönyököltem, és többször is pislogtam, míg ki nem tisztult a látásom, és észre nem vettem, hogy Beth ágya üresen, bevetve áll. Az ajtóra üzenetet ragasztottak, ezért lassan feltápászkodtam, és odacsoszogtam az ajtóhoz.

Chaddel és Joshsal
bementünk a kórházba.
Viszlát ott:
Beth

Ryan nem lesz egyedül a kórházban. Persze, az anyja is ott lesz még, de jó, hogy a barátai veszik körül. Feltételeztem, hogy Beth későn ér haza. Az órára pillantottam.

Hat óra!

Gyorsan felkeltem, sietve átöltöztem, fogat mostam, és lófarokba kötöttem a hajamat. Már a kulcsaimat kaptam fel, amikor korogni kezdett a gyomrom. Azonnal rossz ötletnek tartottam, hogy egyedül az egyetemen kívülre merészkedjek, azt meg túlságosan optimistának gondoltam, hogy a kórházban keressek valami ehetőt.

A Gate-ig sokat kellett gyalogolnom a dermesztő hidegben, ez viszont elterelte a figyelmemet a nyugtalanító eseményekről. Felhúztam a kabátom cipzárját, és bezártam magam mögött az ajtót.

Hamarosan már csak néhány tíz méter választott el az úti célomtól, de igazam volt: reszkettem a hidegben, így a séta elvonta a figyelmem az előző éjszakai támadásról. Megkönnyebbülten fújtam ki egy párafelhőt, és a gondolataim már a Gate ajtaja mögött rám váró meleg és átmelegedés körüljártak.

De abban a pillanatban, amikor a kilincs után nyúltam, egy férfi lépett elém az árnyékból.

- Mr. Dawson? - torpantam meg.

- Megvan az akta? - kérdezte átható tekintettel.

A támadás után még mindig nagyon ideges voltam. A kezem ökölbe szorult, ezért gyorsan zsebre vágtam. A kilincsre néztem, és láttam, hogy csak pár lépés választ el tőle.

Nyugalmat kényszerítettem magamra. - Mr. Rosen nem tud az ön tranzakciójáról, de megadhatom a telefonszámát, ha kívánja.

- Szóval akkor segít nekem? - húzta össze a szemét.

- Nem értem, miért gondolja, hogy az állandó zaklatása kedvet csinál nekem, hogy a segítségére legyek. - Természetesen hazudtam. Tudtam, hogy a megfélemlítéssel célhoz lehet érni. Sokszor láttam apámnál is.

- Elmondtam magának, Nina, hogy mit keresek. Az apjával...

- ...egy közös ingatlanügyletük volt. Ezt már említette - szakítottam félbe. - A lánya vagyok, nem az üzleti partnere. Kérem, hívja fel Mr. Rosent.

Az ajtókilincs után nyúltam, de Mr. Dawson elkapta a karomat. Váratlan rántással maga felé fordított. Elállt a szavam, amikor zsörtölődő torokhangján a fülembe suttogott: - Nem akarok játszani magával, kislány! Az apjának dokumentumok és fényképek voltak a birtokában, amikre szükségem van. Amikor utoljára láttam őket, egy irattartóban voltak a dolgozószobájában, providence-i kikötő címszó alatt. Az egész aktát akarom, megértette? Hacsak nem akarja, hogy az anyjának később meggyűljön velem a baja, azt tanácsolom, tegye, amit mondtam!

Az anyámat érintő fenyegetés bátorságot adott: - Tartsa távol magát az anyámtól!

Mr. Dawson felhorkant. - Akárcsak Jack... sosem tudja, mikor kell visszatáncolni!

- Az apám sosem hátrált meg!

- Ezért ölték meg! - vicsorgott Mr. Dawson, és ismét megrántotta a karomat.

Éreztem, hogy a megdöbbenéstől elkerekedik a szemem. A válaszának semmi értelme sem volt. Az apám egy autóbalesetben halt meg!

Mr. Dawson felsóhajtott, és engedett a szorításán. - Szívességet teszek magának, szívecském. Biztosan minél messzebb akar kerülni attól az ügytől. Nálam ezerszer veszélyesebbek is vannak, akik erre fenik a fogukat, ráadásul nálam sokkal jobban. Hozza el nekem, és az anyjával együtt eggyel kevesebb miatt kell aggódniuk.

Lecsúszott a keze a karomról, és eltűnt a szomszédos épület árnyékában. A jégvirágos üvegajtónak támasztottam a fejemet, és igyekeztem összeszedni a bátorságomat, hogy meg tudjak mozdulni.

Amint az adrenalin hatása csökkent, beszívtam a levegőt, és lecsúsztam a földre.

Jared nem jött el. Veszélyben voltam, és Jared nem bukkant fel. Meglepett, amikor rájöttem az összefüggésre. Eltöprengtem, vajon most ébredtem-e rá vagy mindvégig tudtam? Amikor Mr. Dawson legutóbb megkeresett, Jared akkor sem jelent meg, de úgy okoskodtam, hogy Ryan ott volt, ura volt a helyzetnek, így Jaredre nem volt szükség. Most azonban egyedül voltam. És ezúttal szükségem volt rá.

Valaki nekem nyitotta az ajtót. - Jól vagy? - Egy rövid, sötét hajú, szemüveges fiú tűnt fel a félig nyitott ajtórésben.

Feltápászkodtam a földről. - Kösz, de nem - válaszoltam remegő hangon. Sarkon fordultam, és elindultam az Andrews felé.

Nem néztem vissza bizonyára elképedt arcára, túlságosan lekötött a magam elé kitűzött feladat. Visszamegyek anyám házába, és ha kell, fenekestül felforgatom! Végigszaladtam a folyosón a nyitott liftajtóhoz, és többször is megnyomtam az emeletemet jelző gombot. A korlátnak dőltem, és amikor az ajtó végre kezdett becsukódni, anyám furakodott az ajtók közé, amitől azok egy rándulással ismét kinyíltak.

- Remélem, aludtál - szegezte nekem.

- Ezért jöttél? - kérdeztem meglepetten.

- Kell rá okot keresnem? - Csaknem sértettnek tűnt, de elsiklott a kérdésem felett, hogy fontosabb témákat feszegessen. - Komolyan mondom, Nina, rémesen nézel ki! Mennyit tudtál aludni?

- Eleget - léptem ki a liftből. Magam után húztam.

- Mit művelsz? - kérdezte, és vonakodva követett.

- Haza akarok menni. Hazamehetek veled?

- Hát persze. - Biztosra vettem, hogy kíváncsi, mi szállt meg annyira, hogy ilyen szokatlan kérdést tegyek fel; a temetés óta ugyanis az otthonunkat egy lezárt lepratelep földdel egyenlővé tett maradványainak tekintettem.

A kabátját rángattam, hogy sietésre ösztönözzem, mire hirtelen megvetette a lábát. - Mi folyik itt, Nina?

- Mire gondolsz? - kérdeztem a karját rángatva.

- Hát erre! - mutatott a kezemre a karján. - Erre célzok! Mi olyan sürgős?

Elkeseredetten fújtam ki a levegőt. - Beth a kórházba ment, és nem akarok egyedül lenni. Bocs, hogy túl lelkes vagyok.

- Lelkes? Ötéves korod óta nem rángattad a kabátomat! Más okod is van, hogy haza akarsz jönni?

Kifejezéstelen arccal meredtem rá. Nem akartam újra hazudni.

- Rendben - sóhajtott fel. - Robert kint vár a kocsiban.

Cynthia útközben a gondosan feltűzött francia kontyával játszott, és általános kérdéseket tett fel az egyetemről. A viselkedésem gyanakvást ébresztett benne, de ahogy az anyámra jellemző volt, hajlandó volt a hamis biztonságérzet érdekében semmibe venni, ami kiszúrta a szemét. A hazafelé utunk hátralevő részében meg sem szólalt, nehogy olyan triviális dolgokkal, mint az igazság lerombolja az illúziót.

Robert lassított, amikor befordult a hosszú felhajtónkra. Anyám rámosolygott, amikor kinyitotta neki az ajtót, én meg követtem Cynthiát a házba.

Amint beértünk, levettem a kabátomat, sálamat, sapkámat és végül a kesztyűmet. A karomat dörzsölve igyekeztem felmelegedni, és közben módszeresen végigvettem magamban a tervemet.

- Ne álldogálj az ajtóban, Nina. Illetlenségre vall.

- Felmegyek - szóltam vissza a lépcsőről.

Apám dolgozószobájába siettem, és reméltem, hogy a szemem megakad valamin, amit korábban nem vettem észre. A szoba fala mentén körbementem, a kezemet a falon csúsztattam, és az ujjaimmal az egyenetlenségeket simítottam végig. Nem akartam különösebben semmire sem koncentrálni, inkább szerettem volna nyitott elmével befogadni bármilyen ötletet, amire előző látogatásomkor nem figyeltem fel.

Ujjaimmal megérintettem apám könyveinek gerincét. Párat kihúztam, mögéjük kukucskáltam, megkocogtattam a falat, amit eltakartak. Bemásztam az íróasztal alá, és valami szokatlant próbáltam meg kitapogatni.

Amikor semmit sem találtam, visszamentem a fal mellé, az irattartó szekrényekhez, majd a könyvszekrényhez. Újra végignéztem mindent, próbáltam más szemszögből megvizsgálni, máshogy megérinteni, más szemmel értékelni, ami esetleg nem odavaló. Ahogy fogyott a türelmem, úgy csökkent a tárgyilagosságom. Ahogy előzőleg, újra felástam az irattartó szekrényeket, aztán bevágtam őket, és magamban motyogtam.

Leültem a földre, nekidőltem Jack íróasztala elejének, és a térdemre könyökölve a szoba másik felébe bámultam. A válasz itt volt, biztos elnéztem valamit.

Érdeklődve kaptam fel a fejemet, amikor apám kedvenc festményén megakadt a szemem. Talpra kecmeregtem, és a nagy keret alá nyúltam. Elszántan próbáltam átvizsgálni a kép közepéig, letérdeltem és alá néztem, még a faltól is elemeltem. Semmi feltűnőt nem

láttam, ezért vakon tapogatództam, mert azt reméltem, olyasmire akadok, aminek nincs ott helye. De semmi sem volt.

Dühösen dobbantottam. - APA!

Dacosan csípőre vágott kézzel fordultam körbe, kifújtam arcomba lógó hajamat. A szobában még négy festmény volt. Odaszaladtam mindegyikhez, és megismételtem, ahogy az előbb a nagyobb kép hátoldalát végigsimítottam. Lekaptam a negyediket a falról, és végigvizslattam a keret hátát. A most már üres falat néztem, és éreztem, ahogy egy újabb ingerült sikoly próbál kitörni belőlem.

Hogy fordulhat elő, hogy semmi sincs a dolgozószobájában? Se széf, se titkos ajtók, se...

Kulcsok. Kulcsokat láttam Jack íróasztalában. Amikor először kutattam át a szobáját, azt feltételeztem, hogy a kocsija kulcsai. De az autó, amit vezetett - egy Jaguár -, totálkáros lett. Egy roncs. Akkor minek a kulcsait találtam meg?

Sietségemben, hogy mielőbb az íróasztalhoz érjek, bevertem a csípőmet az asztal sarkába. Nagyot szólt. Elfojtottam a fájdalomkiáltásomat, és az íróasztalon megtámaszkodva hétrét görnyedtem. Egy kézzel megpróbáltam megmasszírozni a fájó pontot, a másik kezemmel a kulcsot tartalmazó fiókot húztam ki. A tenyeremben tartottam a kulcsokat, és próbáltam felidézni, hol láttam zárat, amibe a kulcsok illenének. Lassan az egész falat elfoglaló irattartó szekrények felé fordultam. A középső magas szekrény zárva volt.

Biztos nem ilyen egyszerű, gondoltam.

A szekrényekhez sántikáltam, és megrángattam a fiókot. Még zárva volt.

Az első kulccsal próbálkoztam. Csak félig tudtam a zárba dugni. Még három kulcsot próbáltam ki, a negyedik végig belecsúszott a zárba, de nem tudtam elfordítani. Még két újabb kulcs, és már apámat, Mr. Dawsont, de még a kezemben tartott fémet is átkoztam. Mutató- és hüvelykujjam közé fogtam az utolsót, és lehunytam a szemem.

A kulcs belement a zárba. Megpróbáltam elfordítani, de csak félig sikerült, akkor megakadt. Egyik kulcs sem a bezárt irattartóhoz tartozott.

- A FRANCBA! - kiáltottam, és ledobtam a kulcsokat a padlóra. Belerúgtam a szekrénybe, arrébb sétáltam, aztán visszamentem, hogy még egyszer belerúgjak, és ezúttal az alját be is horpasztottam.

Átbicegtem a szobán, felkaptam a kulcsokat, és bedobtam a fiókba. Végeztem.

Végigmentem a folyosón, a kezemet még mindig arra a lüktető, fájó pontra szorítottam, ahol bevertem a csípőmet, és megálltam a lépcső

tetején. Telefonálás közben Cynthia hangja fáradt volt. Egy pillanatig tétováztam a legfelső fokon, mielőtt elindultam lefelé. Ekkor hallottam meg a nevemet.

- Nina jól van. Fent van, pihen. Mit vársz tőlem? Tiltsam meg neki...? De komolyan, túl sokat aggódsz! Csak nem akart ma este egyedül lenni. Zajt hallottam fentről, gondolom, levert valamit. Biztos olyan szörnyűség lehetett, mint...

Felsóhajtott. - Rendben, megnézem, mit csinál. Jó éjt.

Cynthia megfordult, és felnézett rám. Zavartan intettem, és magamban káromkodtam, hogy hallgatózáson kapott.

- Jól vagy, kedvesem? - kiáltott fel.

- Remekül. Nekimentem egy asztalnak, beütöttem az oldalamat. Kivel beszéltél?

Vállat vont. - Muszáj volt így káromkodni, míg telefonáltam? A barátaim eddig abban a hitben voltak, hogy egy úri hölgyet nevelek.

- Bocs. Nem vettem észre, hogy ilyen hangos vagyok.

Cynthia elutasítóan legyintett. - Egy csodás sonka sül a sütőben. Ugye, itt maradsz vacsorára?

- Hát... persze. Be akartam menni a kórházba, de a látogatásom még várhat.

Cynthia felfelé indult a lépcsőn. Követtem a dolgozószobájába, ahol lezárt borítékokat tett az íróasztalára.

- Hogy van a barátod? - kérdezte, feltevésem szerint csak udvariasságból.

- Nem tudom, ma reggel óta nem mentem vissza, de senki sem hívott, hogy rosszabbul lenne. Biztos jobban van.

- Remek hír, kedvesem - jegyezte meg szórakozottan.

Kivette a lógós gyöngyfülbevalót a füléből, és egy kis ezüsttálcára tette őket, ami a fal mellett egy kis asztalon volt. Egy, az íróasztalához és az asztalához illő kis fiókos szekrényt vettem észre. Egy pálma levelei eltakarták a legfelső irattartót, és a tekintetem megakadt egy kis ezüst körön a jobb felső sarokban.

- Jössz, Nina? - kérdezte Cynthia, és megállt az ajtóban.

- Egy perc, és lent vagyok. Csak szeretném megnézni az e-mailjeimet, ha nem bánod.

- Dehogy - mosolygott. - Ne késs el a vacsoráról.

Néztem, ahogy kimegy, és megvártam, hogy lesétáljon a lépcsőn. Amint messzire távolodott az alsó szinten, végigvágtattam a folyosón apám dolgozószobájába. Kirántottam a felső íróasztalfiókot, és megragadtam a kis ezüstös karikán lógó kulcsokat.

Izgatottan siettem vissza anyám dolgozószobájába, és a földre vonszoltam a növényt. Nehezebb volt, mint amilyennek látszott, és nyögve emeltem meg, nehogy felfordítsam a cserepet.

Az első öt kulccsal kudarcot vallottam, és kifújtam az arcomba hulló hajamat. Már csak két kulcs maradt. A hatodikat be tudtam dugni, és amikor megpróbáltam elfordítani, a kulcs engedelmeskedett. Elállt a lélegzetem.

Kihúztam az irattartó fiókját, aztán gyorsan hátranéztem, mert féltem, mit mond majd anyám, ha rajtakap, hogy a dolgai között keresgélek. Több aktát is találtam. Kivettem őket, szétterítettem a földön. A térdemet használva asztalként lapoztam végig a szerződéseket, szállítási okmányokat, a nekem vásárolt gyűrű nyugtáját, biztosítási igényeket és beadványokat, időnként egy-egy letéti elismervényt.

Félretettem egy dossziét, ami alól előbukkant egy másik, rajta Jack gyakorlatias írásával:

A providence-i kikötő

Remegett a kezem, amikor felnyitottam a dossziét. Valóban tudni akarom? - kérdeztem magamtól. Úgy éreztem, mintha Pandora szelencéjét készülnék kinyitni.

Legfelül egy gyűrött, vastag sárga boríték volt. Kivettem a dossziéból, és kinyitottam. Egy halom fekete-fehér fényképet találtam benne. Mindegyik képen úgy tizenkét férfit lehetett látni, de újra meg újra ugyanazokat: néha magányosan, máskor együtt. A legtöbbet fényképezett férfi Rhode Island kormányzója mellett állt, egy másikat mind utcai ruhában, mind valamiféle egyenruhában is lekaptak; feltételeztem, hogy a szokott kék egyenruhát viselő férfi rendőrtiszt.

Elég filmet láttam ahhoz, hogy tudjam: ezek a fotók titkos megfigyelések alkalmával készültek. Mindegyiket megfordítottam, de egyiken sem volt írás. Ha emlékezetem nem csalt, még sosem láttam egyiket sem, és el sem tudtam képzelni, hogy apám miért fényképeztette le őket. A padlón heverő dossziéra pillantottam, és tudtam, hogy mindjárt meg fogom tudni.

Egy kézzel írt szövegen akadt meg a tekintetem. Gyorsan átolvastam, aztán a következő oldalra lapoztam, majd az utána következőre. Hevesen vert a szívem, miközben a szavak beleégtek az emlékezetembe. Ez nem igaz! Nem lehet az!

- Nina? Kész a vacsora!

Sietve összefogtam az aktákat, és begyömöszöltem őket Cynthia fiókos irattartó szekrényébe. Bezártam, és kapkodva visszavonszoltam az agyagcserepet a polcra. Miután visszatettem a kulcsokat Jack fiókjába, lementem az ebédlőbe Cynthiához.

A szokásos helyemen ültem, anyámmal szemközt. A finom porcelántányéron már ott gőzölgött az étel, és elhúztam a számat, amikor az orromat megcsapta az étvágygerjesztő illat. Most jöttem rá, hogy előző délután öt óta nem ettem semmit. Majd éhen haltam, mégsem ment le a torkomon egy falat sem.

- Nem vagy éhes, drágám?

Összevontam a szemöldökömet, és a villámra szúrtam egy sárgarépát. Anyám erőltetett udvariaskodása hamarosan semmivé foszlik, és megszűnnek a kellemetlenkedések.

- Nem nagyon.

- És miért nem? - Vártam, hogy az ide illő szavak következzenek, és anyám türelmetlenül forgatta a szemét. - Jaj, Nina, hiszen tudod, mennyire nem szeretem, amikor…

- Apa mindig bűnöző volt, vagy ezt a foglalkozást csak a halála előtt kezdte űzni? - böktem ki, és anyám válaszát vártam.

Cynthia villája éles csörrenéssel a tányérra esett. Sokáig nem szólalt meg. Mindketten visszafojtott lélegzettel vártuk, hogy a másik megtörje a csendet.

- Mi… mit is mondtál? - suttogta végül.

- Jól hallottad.

- Nem hiszem. Biztos rosszul mondtad. - Gyorsan rebbent a szeme, amikor befejezte a mondatot.

- Providence-i kikötő. - Kicsit előredőltem a székben, és néztem, ahogy az arckifejezése sértettről döbbentre változott.

- Micsoda? Ezt meg hol hallottad…? - Cynthia elharapta a mondatot, és megrázta a fejét. Összezavarodott, ami nála ritkaságszámba ment.

- Láttam a dossziét, anya. Szervezett bűnözésről volt szó, vagy csak lefölözte a kikötői hasznot? Tudod, amikor egy rakás megveszteget-hető zsarut alkalmaz az ember?

- Nina Elizabeth Grey! Légy szíves azonnal hallgass el!

Láttam, hogy jár az agya, aztán felállt, és átjött az asztalnak arra az oldalára, ahol a terítékem volt, és leült mellém. - Dossziékat láttál. Miféléket? - Láttam, hogy a dühe lecsillapult, és tudtam, hogy a tisztelet-lenségemért majd később kapok.

- A dolgozószobai fiókos szekrényedben elzárt aktákat, anya. Ne játszd az ostobát.

Megkeményedett a tekintete: a durvaságom csaknem győzött a kíváncsisága felett. - Sosem játszottam az ostobát, Nina. Mi az ördögért tenném…

- Az igazságot akarom hallani. - Egy pillanatra sem fordítottam el a tekintetemet az övéről.

- Soha nem foglalkoztam apád üzleti ügyeivel - fordult el.

- De ugye tudod, miről beszélek, amikor azt mondom: providence-i kikötő? - Vádló pillantásommal szinte keresztüldöftem.

Cynthia alig észrevehetően bólintott. - Ez nem olyasmi, amit be kéne ismerned, hogy tudomásod van róla, Nina. Felejtsd el, amit láttál - suttogta.

- Felejtsem el... - A döbbenettől alig tudtam megszólalni. - Az apám... bűnöző volt? Tolvaj? - Az arcom eltorzult az undortól. - Lopott a kereskedőktől, akiknek szállított, a feketepiacon értékesített árut, illegális csempészáru zugkereskedelmével foglalkozott, és a zsarukkal - rendőrtisztekkel, anya! - tüntette el a piszkos munka nyomait! És mindegyikről adatot gyűjtött, nehogy ellene forduljanak! - A szemem villogott a haragtól. - Minden, amink van, vérdíjból van. Jack megveretett embereket... megölette őket.

Cynthia letörölt egy könnyet, és lesütötte a szemét. Ez váratlanul ért: csak párszor láttam anyámat sírni, és mindannyiszor csak Jack balesete és halála után.

- Ó, Jack - suttogta, és lassan ingatta a fejét. Együttérzéssel nézett rám. - Soha nem lett volna szabad, hogy mindez a kezedbe kerüljön, Nina. Apád mindig olyan óvatos volt, hogy az életének ettől a részétől elzárjon, biztonságban tudjon. Még hat hónapja sincs, hogy itt hagyott minket, és én máris kudarcot vallottam. - Felállt, és lassan az ajtóhoz ment.

Eltoltam magamat az asztaltól, és utána kiáltottam. - Mondd, hogy tévedek, anya. Szükségem van arra, hogy azt mondd, tévedés az egész. - A hangom inkább könyörgő lett, és nem olyan határozott, mint szerettem volna.

Cynthia nem fordult meg, hanem letörölt még egy könnyet, és felsóhajtott.

Mély levegőt vettem, és megkeményítettem magam.

- Charles Dawson ezeket az aktákat akarja megszerezni.

- Tudta, hol vannak? - sikoltott fel anyám, és hirtelen megfordult.

Elöntött a düh. - Tudod, ki az?

- Apádnak dolgozott - felelte, és elgondolkodva, idegesen megérintette a száját.

Kihúztam magam a széken, az izmaim megfeszültek.

- Miért zaklat engem, anya? Ez miért nem izgat?

- Nina, kedves - lágyult el a hangja hiszen már mondtam: apád minden tőle telhetőt megtett, hogy távol tartson az ügyleteitől. Megértem, hogy megrémültél, de hidd el, biztonságban voltál.

- Mit értesz ez alatt? Miért nem ad nekem senki egyenes választ?

Cynthia félrehajtotta a fejét, és úgy vonta fel a szemöldökét, mint amikor még kicsi voltam. - Nem értesz velem egyet, hogy a ma este után bizonyos dolgokat jobb, ha nem mondunk ki hangosan?

Az első reakcióm az volt, hogy ráordítok, és az igazságot követelem, de igaza volt. Aznap este újra elvesztettem az apámat, a nagyrabecsülés, amit egykor iránta éreztem, bénító csalódottságnak adta át a helyét. És ez rosszabb volt, mint amikor a halál ragadta el. Megfosztottak mindentől, amit csak vele kapcsolatban hinni véltem. Már nem Isten volt a szememben, hanem csak egy ember: gyarló, hibákkal teli, korrupt ember.

Még egyszer megfontoltam Cynthia javaslatát, aztán bólintottam.

Felszegte a fejét. - Bocsáss meg, drágám.

- El kell mennem innen - szaladt ki a számon, és elhúzódtam, amikor meg akart simogatni. Tudtam, hogy minden csak hazugság. Magára hagytam, és a kabátomért mentem.

- Hova mész? - szólt utánam.

- Sétálni - feleltem, és beburkolóztam a kabátomba, aztán kesztyűt húztam.

- De dermesztő hideg van kint, Nina! Légy észnél! Hagyd, kérlek, hogy Robert elvigyen kocsival!

A vállamra vetettem a táskámat, és feltéptem az ajtót. - Elsétálok a megállóig, és busszal megyek a Brownig. Felhívlak, ha odaérek. – Könyörgő tekintetét kerülve határozott léptekkel távoztam, és becsaptam magam mögött az ajtót.

A tél teljes erővel támadt rám. A levegő olyan hideg volt, hogy alig bírtam beszívni, égette az orromat, torkomat, valahányszor óvatosan egy kis levegőt vettem. Felerősödött a szél, és nagy hópelyhek kavarogtak körülöttem. A hajam az arcomba vágódott, és amikor a jeges szél elhomályosította a tekintetemet, összehúztam a szememet.

Próbáltam rendezgetni magamban az új információt, de a fagyos levegő és a haragom megakadályozta, hogy ésszerűen gondolkozzak. Elértem a felhajtó végét, és kigyalogoltam az utcára. Olyan sebesen szedtem a lábamat, ahogy csak bírtam. Az otthonomat sötét, gonosz helynek éreztem, ahol korrupció és botrány vertek tanyát. Képtelen voltam visszanézni, bár nem is állt szándékomban most oda visszatérni.

Amikor a szél már nem csípett fájdalmasan, mert a bőröm érzéketlenné vált, hallottam, hogy egy kocsi lassít mellettem. Továbbgyalogoltam; nem volt kedvem Roberttel vitatkozni vagy neki magyarázkodni. Ő még kevésbé tudott volna lebeszélni, mint az anyám.

- Nina?

Ezt a hangot ismertem. Azé az egyetlen emberé volt, akit látni akartam. Amikor megálltam, ő is megállította a terepjáróját.

- Busszal megyek, Jared - jelentettem ki, és egyenesen előre néztem.

- Szó sem lehet róla. Azért jöttem, hogy hazavigyelek.

Mozdulatlanul álltam, csak olyankor inogtam meg, amikor a szél megpróbált feldönteni.

- Fagy odakint, Nina - mondta türelmetlenül.

Amikor nem moccantam, Jared kinyitotta az ajtót, és odajött hozzám. Egy pillanatig nézett, aztán lehajolt, és a karjába kapott. Az anyósüléshez vitt, meleg ajkát a homlokomra szorította.

Gyöngéden letett az ülésre, aztán kis szünet után megkérdezte: - Min töprengtél?

Egyetlen szót sem bírtam kiejteni, teljesen összetörtem. Túl sok volt, képtelen voltam ilyen rövid idő alatt feldolgozni.

Amint beült mellém, maximumra csavarta a fűtést, és elindult. Időnként odanyúlt, kisimította a hajamat az arcomból, vagy szeretettteljesen az arcomat simogatta, de az egyetlen hang a nyílásokon kiáramló meleg levegőé volt és a kerekek surrogása az aszfalton.

Az Escalade megállt az Andrews mögötti utcában. Jared szótlanul az ajtóig kísért, de amikor az ajtógombra tettem a kezem, megérintette a karomat.

- Tudom, Nina, hogy sok ez egyszerre, de apád nagyon szeretett.

Hirtelen összeszedtem magam, és haragos pillantást lövelltem felé. - Ismerted apámat?

Jared szeme fájdalmasan összehúzódott. - Tudom, hogy minden, amit tett... az irántad érzett szeretetből tette. Te voltál a mindene.

- Semmit sem tudsz róla - szűrtem a szót a fogaim között. - Rólam sem tudsz semmit, és hacsak nem adsz választ, akár el is mehetsz. Elegem van abból, hogy hazudnak nekem!

- Én sosem hazudtam - válaszolta haragosan és döbbenten, hogy ilyen könnyedén leírtam.

- Miért vagy olyan titkolódzó? Miért tudod mindig, hol vagyok? Hogy mentettél meg minket ma hajnalban? Hogy csinálod ezt az egészet?

- Ma reggel kiegyeztél azzal, hogy nem ismersz minden részletet.

- Az még az előtt történt, hogy rájöttem volna, hazugság az életem. - Dühös könnyek buggyantak ki a szememből, és patakzottak le az arcomon. - Csak egy dologra lenne szükségem az életemben, egyetlen egyre, amiről tudom, hogy valóságos. Szükségem van valakire, aki őszinte velem!

- Nina - suttogta Jared, és felém nyújtotta a kezét. Ellöktem, ő pedig összerándult. - Ne tedd ezt. Annyiszor kellett félrehúzódva elnéznem, ahogy sírsz... már nem bírom többször elviselni.

- Mit jelent ez? - kérdeztem, és eltoltam magamtól. - Hogy érted, hogy nézted, ahogy sírok? Mondd el, kérlek, az igazságot!

Jared habozott, de aztán felsóhajtott. - Nem tehetem, Nina. Hidd, el, igazat mondok, amikor azt kívánom, bárcsak megtehetném, de nem lehet. - A tekintetét elhomályosította az örökös elkeseredés.

- Hiszek neked - feleltem, és kinyitottam az ajtót. - Többé nem akarlak látni. Kérlek, hagyj békén.

- Nina... - kérlelt Jared. Még utoljára összekapcsolódott a tekintetünk, mielőtt becsuktam magam mögött az ajtót. Kétszer kopogott. - Nina - suttogta halkan, kétségbeesetten.

Az ajtónak támasztottam a homlokomat, és gyöngén, tompán felkiáltottam. Nem értettem, miért nem vagyok érdemes az igazságra. Megint hatalmába kerített a harag. Ellöktem magam az ajtótól, és elindultam a szobám felé.

Beth az íróasztalánál ült, és a laptopja billentyűin táncoltak az ujjai, amikor benyitottam. Felugrott és megfordult, amikor a kitáruló ajtó gombja a falnak csapódott.

- Hol jártál? Ryan várta, hogy elmész hozzá. - Kimeredt a szeme, amikor meglátta az arckifejezésemet. - Nina?

- A Gate-be mentem, hogy bekapjak egy falatot, mielőtt visszamegyek a kórházba, de összefutottam Mr. Dawsonnal - meséltem, és az ágyamra rogytam.

- Mr. Dawsonnal? - A hangja élesebb lett. - Miért volt a Gate-ben?

- Megragadott, és közölte, hogy hozzam el neki az iratokat...

- Megragadott? És ezt Jared tudja?

Gyanakodva villant rá a tekintetem. - Mi mondatja ezt veled?

Tétovázott, és finom ujjait piszkálta. - Mindig kitűnő az időzítése.

- Ezúttal nem lépett közbe.

Közelebb dugta hozzám az arcát, hogy ránézzek. - Találkoztatok ma?

- Most hozott haza - sóhajtottam.

- Várj csak, nem értem! Nem lépett közbe, de hazahozott?

- Hanyagolhatnánk ezt a témát?

- Hát persze, bocs. - Levette a kezét a vállamról, és otthagyott üldögélni az ágyamon.

Pár pillanat múlva felsóhajtott, és fészkelődni kezdett.

- Mi az, Beth?

- Nina... - Vártam, hogy összeszedje a bátorságát, hogy előhozakodjon azzal, amivel küszködött. Vett még egy nagy levegőt, de ettől sem nőtt meg annyira a bátorsága, ahogy remélte.

- Mi az?

- Szereted - nyögte ki végre, és megkeményítette magát a reakcióm előtt.

- Nem. Semmit sem tudok róla.

- Mennyit kell tudnunk valakiről, mielőtt megszeretjük?

Felidéztem, milyen érzések fognak el, ha a közelében vagyok, hogy az érintése nyomán milyen érzés fut végig rajtam, hogy a tekintetétől elolvadok, mert mintha a lelkembe látna, és az ott táncoló érzéseket is észrevenné.

Úgy éreztem, hogy megvéd és teljesnek éreztem magam a jelenlétében, és ez az érzés felvette a versenyt azzal a teljes biztonságérzettel és szeretettel is, amit apám mellett tapasztaltam. Beleborzongtam, amikor végiggondoltam, milyen nyomorúságos lenne az életem, ha Jared megtenné, amire kértem, és békén hagyna.

- Szereted - erősítette meg Beth, ahogy az arckifejezésemet figyelte. - És tudod, hogy ő is szeret. Olyan nyilvánvaló! Szinte olyan, mintha már azelőtt szeretett volna, hogy megismerkedtetek. - Tagadóan ráztam a fejemet, és Beth emelt hangon folytatta. - De komolyan, Nina? Mindazok után, ami történt?

- Ha szeret is, nem elég, hogy elmondja az igazságot. - Összerándultam a szavaim hallatán. Nem sejtettem, mennyire fáj őket hangosan kimondanom.

- Még mindig nem beszél, mi?

- Ma este megmondtam neki, hogy hagyjon békén. - Beth mondani kezdett valamit, de folytattam: - Nem gondoltam komolyan. Vagyis igen, de nem így akartam. Csak annyit kellett volna tennie, hogy őszinte velem, és... nem hajlandó rá.

- Miért kell megértened? Nem tudsz egyszerűen csak együtt lenni vele, és a többit elfelejteni?

- De hogyan képzeled? Még azt sem tudom, hol lakik, nem tudom a telefonszámát, hogy jobb- vagy balkezes, mikor van a születésnapja... semmit sem tudok róla! - Utáltam, hogy milyen pácba kerültem.

- Láttalak titeket együtt. Minden elrendeződik majd - mosolygott Beth.

Egyszerű megoldása hallatán a szememet forgattam. Beth logikája a kelleténél bonyolultabbnak tüntette fel az érzéseimet, és örültem, amikor láthatóan felhagyott a meggyőzésemmel. Odavoltam Jack miatt, dühös voltam Cynthiára, és Jaredet elvi alapon bűnösnek talál-

tam. Ezeket leszámítva gondolni sem akartam semmire. A haragon könnyebb volt úrrá lennem, mint azon az érzésen, hogy elárultak.

Csütörtökön reggel követtem Betht az asztalhoz, amin a kávékannák, cukortartók és kávéfehérítők álltak. Szokása szerint Kim a hátunk mögül bukkant elő, és azon siránkozott, mennyi adalékanyagot teszünk a kávénkba. Két kézzel fogtam a fedeles poharamat, és besoroltam a barátnőim közé.

Beth hirtelen megtorpant, és ettől mind összetorlódtunk. Nekimentem Kimnek, és a kávé, amit a kezemben szorongattam, a fedélen levő nyíláson át kiömlött, és függőleges csíkban végigfolyt a kabátom gallérjától az aljáig.

- Beth! - kiáltottunk fel Kimmel egyszerre.

Lenéztem a kabátomra, és az egyujjas kesztyűmmel sepertem le magamról a csepegő, mokkaszínű folyadékot. Valaki váratlanul megragadott a karomnál fogva, és előre rántott. Nem volt időm megnézni, melyik barátnőm, mert amint felnéztem, Jared szívdöglesztő kék szemére esett a pillantásom.

Gyorsabb léptekkel arrébb evickéltem, hogy pár szót beszélgethessünk, de amikor már csak fél méterre voltam tőle, hirtelen egy szót sem tudtam kinyögni.

- Késésben vagy, nem? - kérdezte, és láthatóan elégedett volt a reakciómmal.

- Mit keresel itt? - tudakoltam zavartan.

Nevetett, és lehajtotta a fejét. A szemem sarkából láttam, hogy Betht és Kimet is hozzám hasonlóan lenyűgözte. Elképzelni sem tudtam, mi hozta ide, a fesztelenségét meg még kevésbé értettem; mintha az előző esti beszélgetésünkre nem is került volna sor.

- Leülsz?

Azonnal, csaknem komikusán lezöttyentem. Jared általában nem tűnt fel, csak ha fontos mondanivalója akadt, vagy valami baj történt. Ezek a lehetőségek kergették egymást a fejemben, mialatt szótlanul bámultam rá, és vártam a válaszát.

Összefonta a kezét az asztalon, és felém hajolt. - Tudom, hogy azt mondtad, hagyjalak békén, de múlt éjjel sokat gondolkodtam, és látnom kellett téged. Beszélnünk kell.

A döbbenettől eltátottam a számat, és rögtön be is csuktam, amikor felnéztem Kimre és Bethre. Ők is tátott szájjal bámultak.

- Izé... majd az órán találkozunk, Nigh - szólalt meg Kim, és felvonta a szemöldökét.

Amikor otthagytak, elfintorodtam. Olyan feszültség támadt bennem, hogy a vállamat majdnem a fülemig húztam. Mély levegőt vettem, és nagy erőfeszítéssel visszaeresztettem.

Jared is idegesnek tűnt. Nagyot nyelt. - Átléptem egy határt?

- Válaszokat várok, Jared.

Mosolyra húzta a száját, miközben az asztalon odacsúsztatott nekem egy névjegyet.

Felvettem a vékony papírt, és szemügyre vettem. Átlagos, elefántcsontszínű, üzleti névjegykártya volt, rajta csokoládébarna betűkkel a neve és a cég neve. A szívem majd kiugrott a helyéről, amikor a második sorban a telefonszámát olvastam.

- Megadod a telefonszámodat?

- Igen. - Várakozásteljesen hallgatott, és engem nézett, és hirtelen megértettem, mit akar.

- Ó! - kiáltottam fel, és keresgélni kezdtem valamit a hátizsákomban, amire írhatok. Egy cédulára lefirkantottam a nevemet és a telefonszámomat, és könnyed, gyors mozdulatát utánozva odacsúsztattam neki.

Jared elmosolyodott, és a kabátja külső zsebébe tette a cédulát.

- És ha nem az én számom? - kérdeztem. - Mi van, ha egy indulatkezelő klinika elérhetősége a húgod számára?

Jared kurtán felnevetett, és megrázta a fejét. - Akkor átadom neki. De remélem, hogy a tiéd. Szükségem van rá, hogy illendően elhívjalak vacsorázni.

A szívem úgy dobogott a mellkasomban, hogy szinte hallottam, és amikor eszembe jutott, hogy talán ő is hallja, elpirultam.

- Mondtam, hogy előbb válaszokra van szükségem - szólaltam meg, és igyekeztem nyugodtabbnak mutatkozni, mint amilyennek éreztem magam.

- Megmondtam, hogy beszélgetünk majd, nem? - A szeme vidáman csillogott, sőt még világosabb kéknek is tűnt. - Ma délután felhívlak. Megfelel?

- Miért nem hívsz meg most? - kérdeztem, és ezzel a közömbösség minden látszatának búcsút intettem.

- Ezt szeretnéd? - vonta fel a szemöldökét.

Bólintottam, és Jared szélesen elmosolyodott. – Velem vacsorázol holnap?

- Szívesen. Köszönöm a meghívást.

- Nem akarom, hogy elkéss. - De miközben ezt mondta, nem igyekezett sietősen elbúcsúzni tőlem.

Mindketten felálltunk, és Jared kitárta előttem az ajtót. Kisétáltunk a reggeli levegőre. Szürreálisnak éreztem, hogy a kampusz területén mellette sétálok. A hétköznapi életem színhelyén nem látszott annyira a képzeletem szüleményének.

- Holnap fél hétkor érted jövök, rendben? - kérdezte, és finoman megsimította az ujjhegyeimet a kezével.

Azonnal végigfutott a karomon az elektromosság, és a szívem kalapácsként vert a mellkasomban.

- Tökéletesen hangzik. - Igazabb szavakat nem is választhattam volna.

Kim és Beth az épületben vártak, és mialatt feléjük közeledtem, erőt kellett vennem magamon, hogy ne ugráljak örömömben, mint a bolond.

- Mi történt? - kérdezte Beth a karomat megragadva.

- Holnap este randizunk! Fél hétkor - ragyogott fel az arcom.

- Hurrá! - tapsolt Beth.

Kimmel felfelé indultunk az előadásra. Ő nem repesett annyira, mint Beth.

- Ryan nem örül majd - jegyezte meg.

Bosszúsan szegtem fel az államat. - Nem járok vele, Kim. Nincs miért boldogtalannak lennie.

- Igaz..., de rossz az időzítés, hogy éppen akkor randizol Jareddel, amikor Ryan még a kórházban van, amiért megpróbálta megmenteni az életedet.

- Azt akarod ezzel mondani, hogy nem illik Jareddel randiznom, mert Ryan lekötelezettje vagyok, mivel a védelmemben sebesülést szerzett? Erre próbálsz célozni? - vágtam vissza, és megálltam az előadótermünk előtt.

- Nem. Távolról sem ezt akartam mondani. Az nagyon casablancás lenne részemről.

Kim elmosolyodott, amikor a szememet kezdtem forgatni, aztán együtt ballagtunk a helyünkre.

Hatodik fejezet
Igazság(ok)

A türelem olyan erény, amivel nem rendelkezem. A sorban állás a vidámparkban, az orvosi rendelőbeli vagy a felvételi értesítőre várakozás megőrjít. Kínszenvedésként éltem meg, hogy kivárjam a randimat Jareddel. Egyetlen óra vagy előadás sem kötötte le a figyelmemet, és késő délelőtt már nem is próbáltam meg jegyzetelni. A nap utolsó órája elviselhetetlen volt. Rángott a térdem, a ceruzámmal doboltam a padon, a székemen fészkelődtem, és vagy tucatszor felsóhajtottam.

Beth megérintette a karomat.

- Ne szakítsd félbe a pánikrohamomat. Felettébb udvariatlan lenne - súgtam oda.

Beth összeszorította a száját, nehogy elnevesse magát.

- Ne borulj ki! Csak egy randi. Korábban is randiztál már.

- De nem Jareddel.

Megkocogtatta a karomat, aztán elmosolyodott. - Mit szólnál, ha órák után meglátogatnánk Ryant?

- Szerintem remek ötlet - feleltem, és lekapartam a radírom utolsó darabját.

Mire Hunter professzor kimondta, hogy „elmehetnek", már az utolsó holmimat is begyömöszöltem a táskámba, és gondolatban már a legrövidebb utat is kiterveltem a Varacskosig. Beth alig bírt lépést tartani velem, és elkeseredetten morgott, amikor a kocsihoz értünk.

- Képtelenül viselkedsz! - lihegte.

- Nincs mentséged. Hosszabb a lábad, mint az enyém.

A szemét forgatta, míg sebességbe tettem a BMW-t.

Ryan sokkal jobb bőrben volt, visszatért némileg a szín az arcába, és a pár nappal korábban a testéből kivezető csövek és huzalok már majdnem mind eltűntek.

- Sziasztok - nyújtóztatta meg a felsőtestét. - Ma átvisznek a gyermek intenzív osztályra.

- Nagyszerű! - mosolyodtam el. - Pillanatok alatt kikerülsz innen. Tudod már a szobaszámodat?

Ryan megrázta a fejét. - De majd felhívlak benneteket, és megmondom.

- Ajánlom is. Máskülönben hogy csempésszük be az illegális dugárut? - kérdezte Beth.

- Erről jut eszembe: nem hoztál nekem még egy hamburgert?

Beth megrázta a fejét. - Nina mielőbb ide akart érni.

Ryan nem örült annyira a megjegyzésének, mint hittem. - Meglepő. Azt hittem, rohansz majd vissza az Andrewsba, hogy felkészülj a randidra. - Igyekezett félvállról beszélni, de kihallottam a hangjából a neheztelést.

Bethre pillantottam, aztán ismét Ryanre. Mérgemben az arcomba szökött a vér.

Ryan égnek emelte a tekintetét. - Nyugi, Nina. Josh látott meg a Kispiszkosban. Bepöccent, hogy Jaredet ott látja. Nem bízik benne.

- Eleve az nevetséges, hogy ez felizgatja - csattantam fel.

- Nem Josh hibája. Csak úgy gondolja, jobb vagyok számodra, mint az a 007-es epigon. Ebben pedig véletlenül egyetértek vele - mondta Ryan, és igyekezett feljebb tornászni magát az ágyban.

- A 007-es epigon miatt vagyunk csak életben - szűrtem a szót a fogaim között.

- Ugyan már, gyerekek, ez várhat! - sóhajtotta Beth.

- Csak nem fogsz vele tényleg járni? - faggatott Ryan utálattal.

- De igen. És tényleg nem érdekel, hogy te meg Josh, meg a haverjaitok mit gondolnak erről.

- A haverok? - ismételte meg Ryan, és felvonta a szemöldökét. - Ki beszél itt haverokról?

- Pofa be - fortyogtam. - Menjünk, Beth. Vége a látogatási időnek.

- Ugyan már, Nigh! - nevetett Ryan, és felém nyújtotta a kezét. - Ne menj el dühösen.

- Mondtam, hogy csak egyszer szólíthatsz így. A használati idő lejárt.

- Nagyon sajnálom, Nina. Ne menj el. Nem tartozik rám, kivel randizol. Elég nyilvánvaló, miért van ezzel gondom. - Összeráncolta a szemöldökét, és lesütötte a szemét.

Egy pillanatig mérgesen bámultam rá. De nehéz volt ilyennek maradnom, amikor kórházi ágyban feküdt. - Remélem, kimegy a szervezetedből az, ami miatt így viselkedsz, mielőtt kiengednek innen.

- Azért nem vagyok olyan rémes. Holnap megint bejössz, igaz?

- Persze - borzoltam össze a haját.

Félretolta a kezemet. - Nem akarok a randidről hallani, értve vagyok?

- Biztosan találunk más beszédtémát.

- Mennünk kéne, Nigh. Még sok a dolgunk - jegyezte meg éneklő hangján Beth.

Mielőtt elindultam Beth mögött a kocsihoz, még nyelvet öltöttem Ryanre.

A tökéletes ruha keresése közben Beth-szel teljesen feltúrtuk a szekrényemet. Ruhák hevertek mindenütt.

Amerre csak néztem, túl sötét, túl szoros, vagy éppen túl bő, vagy nem elég rövid ruhák feküdtek. Végül egy téli háromnegyedes ujjú kötött ruha mellett döntöttem, a kedvenc különleges barna övemmel - amelynek kereszt alakú csatján egy gyöngy díszelgett -, és hozzá pántos, barna, magas sarkú cipőt vettem fel. Beth újra meg újra biztosított róla, hogy a testhez álló, alakomat kidomborító ruha a szexi és az elegáns tökéletes egyensúlya. Megnéztem magam a hosszú tükörben, és aggódtam a ruhám hossza miatt: mintha csak lábam lett volna.

Az időt hosszas zuhanyozással töltöttem ki, és különös gonddal borotváltam le a lábamat, szedtem ki a szemöldökömet és festettem ki a lábkörmeimet.

A nagy kényeztetés ellenére is sikerült Jared várható érkezése előtt húsz perccel elkészülnöm. A cipősarkam kopogott a lift padlóján, amikor beléptem, és akaratlanul is a hajamon meg a ruhámon babráltam, míg arra vártam, hogy az ajtók kinyíljanak a földszinten. Végigmentem a folyosón, és közben megnéztem az órámat: még mindig tizenöt percem volt az érkezéséig. Ám amikor kinyitottam az ajtót, hogy kinézzek, az ajtó hirtelen kinyílt, és fekete hosszú ujjú ingben, sötétszürke nadrágban Jared állt előttem. A finoman kócos, hullámos haját kis zselével simította le.

Halkan felkiáltottam, és a mellemre szorítottam a kezemet.

- Bocsáss meg, megijesztettelek?

- Igen! Még nem vártalak - válaszoltam elfulladt hangon.

Jared egy kicsi, de gyönyörű rózsaszín és fehér tulipánokból - a kedvenceimből - összeállított csokrot nyújtott át, és zavartan mosolygott. - Nem tudtam fél hétig várni.

Összeszorítottam a számat, nehogy kiejtsem a kínos Igazságot, de aztán képtelen voltam uralkodni magamon. - Én sem - böktem ki.

Diadalmas mosoly terült szét az arcán, aztán felsegítette rám a kabátomat. Gyöngéden magához vont, és a fülembe súgta: - Elképesztően gyönyörű vagy.

Égett a fülem. Igyekeztem leküzdeni a pirulásomat, és örültem, hogy kilépünk a hűvös levegőre.

- Hova megyünk? - kérdeztem, amikor elindult.

- Majd meglátod - válaszolta, és izgatott mosoly derítette fel az arcát. - Örülök, hogy igent mondtál a meghívásomra. A múltkori este után nem voltam biztos benne.

- Nos, miután mindenki szeme láttára lerohantál a Kispiszkosban, aligha maradt választásom.

- Végig az erőszak volt a terv - kuncogott. Odanyúlt, és leheletfinoman megsimította az ujjaimat.

- Szóval ez a hely, ahova megyünk... még több szokatlan ételre számítsak, vagy ma este a beváltnál maradsz? - Könnyedén megfordítottam a kezemet, hogy összefonódjanak az ujjaink. Általában nem vagyok ilyen kezdeményező, de megváltoztak a szabályok. Mindketten tudtuk, hogy az együtt töltött időnkben nincs semmi hétköznapi.

- Meglepetés.

Az orromat ráncoltam. - Nem szeretem a meglepetéseket.

- Dehogynem.

- Oké, neked van igazad - fortyantam fel. Őrjítő volt, hogy olyan jól ismer. - És ma este megtudok rólad valamit?

- Így tervezem.

Jared befordult egy keskeny utcába, és egy sötét épület előtt beállt a járda mellé. Nem tudtam, melyik étteremhez jöttünk, de úgy tűnt, nincs nyitva. Kézen fogott, és végigvezetett egy sikátoron. Vigyázott, hogy kikerüljem a vízzel teli kátyúkat.

- Szépen begyógyult a vágás az arcodon - figyeltem fel rá. - Alig vettem észre.

Jared egyszerűen csak bólintott, és még messzebb vezetett a sötétségbe.

Bal kezével csak annyi időre engedte el a kezemet, hogy a zsebéből kivegye a kulcsait. Kinyitotta az ajtót, aztán a karjával jelezte, hogy lépjek be.

- Felmegyünk a lépcsőn - mondta.

A vaslépcsőn kopogtak a cipősarkaim, ahogy lassan felkapaszkodtam egy kis lépcsőfordulóhoz. Jared a lépcső tetején oldalvást elnyomakodott mellettem, hogy ismét használhassa a kulcsát. Most azonban előttem ment be, és nyitva tartotta előttem az ajtót.

Beléptem a tágas, kétszintes lakásba, ahol a kék és a szürke árnyalatai domináltak. Halvány volt a megvilágítás, a sötétítő függönyöket behúzták, s mindez kiemelte a szobában mindenfelé meggyújtott gyertyák fényét. Sínre szerelt szpotlámpákkal megvilágított kínai fatáblák és a világ minden tájáról származó kéziratok lógtak a szürke salaktégla falak előtt. Nem volt elég bútora, hogy megtöltse vele a teret - vagy csak nem szerette a zsúfoltságot és minden a helyén volt. A szoba makulátlan volt. A levegőt fűszerek és ízes illatok járták be, a kerek kis asztalon borospoharak és fehér tányérok álltak.

- A te lakásod? - kérdeztem, és felnéztem a galériára, ahova falépcső vezetett.

Jared megállt mögöttem, és lecsúsztatta a vállamról a kabátomat. - Nem gond? - kérdezte kicsit aggodalmasan. - Úgy gondoltam, itt a legjobb beszélgetni.

- Nem, dehogy. Bámulatos... te főztél? - kérdeztem, de a környezet lekötötte a figyelmemet.

- Olyasmi. De azért ne várj túl sokat - simította a hajamat a fülem mögé. - Ülj le. Mindjárt elkészül.

Elvette tőlem a virágot, kiment vele a konyhába, és megtöltött egy vázát vízzel. Aztán ismét megjelent a váciban a virággal, és letette az asztal közepére.

Egy tálat hozott az asztalhoz, és kitett egy szelet húst a tányéromra.

- Párolt hús? - kérdeztem.

- Van más is... - intett a konyha felé.

- Nem, nem, csak... a párolt hús a kedvencem. Apámnak volt egy jó barátja, aki gyerekkoromban mindig meghívott minket vacsorára, és a felesége nagyon finom párolt húst készített. Régen nem ettem ilyet, de az illata rögtön arra emlékeztetett.

Jared furcsa arcot vágott, mintha nem tudná, hogyan reagáljon a kis anekdotámra, aztán visszament a konyhába. Nem sokkal később párolt zöldséggel, egy tálban apró zsemlékkel és héjában főtt krumplival - szintén a kedvenceimmel - tért vissza.

- Mindenre gondoltál - jegyeztem meg az asztalra kitett étel mennyiségén elképedve.

- A sütőben még angyaltorta is vár - ült le velem szemben.

- Imádom az an... - Elharaptam a szó végét, mert rájöttem, mennyire felesleges befejeznem. - De ezt tudtad, nem?

- De igen - válaszolta Jared bizonytalan, halvány mosollyal. Inkább kérdésnek hangzott, mint válasznak.

- Beszélgetünk, igaz? - kérdeztem, és lenéztem a tányéromra.

- Igen. De előbb vacsorázzunk meg.

- Részemről semmi akadálya - mosolyodtam el.

Beleharaptam a húsba, és azonnal hétéves lettem: egy barátságos konyhában ültem, ahol ezernyi étvágygerjesztő illat terjengett a levegőben. Cynthia udvariasan nevetett valamin, amit Jack barátja, Gabe mondott, míg Gabe világoskék kötényt viselő felesége körbejárta az asztalt, és zöldséget mert ki mindenki tányérjára.

- Milyen? - kérdezte két falat között Jared, amivel visszarántott a jelenbe.

Megráztam a fejemet, mert a szavakat kerestem, amikkel kellően leírhattam az ízélményt. - Régen, nagyon régen nem ettem ilyet - mondtam rágás közben. - Gyerekkorom óta. Hol tanultál meg így főzni?

Jared vállat vont. - Anyám receptje.

Ezen elmosolyodtam. Most először tett említést az életéről. - Közel álltok egymáshoz? - kérdeztem kényelmesen elhelyezkedve a székemben.

- Most már igen. Kiskoromban sokat voltam tőle távol.

Érdeklődve vontam fel a szemöldököm, és vártam, hogy részletekbe bocsátkozzon.

- Az iskola könnyű volt Claire-nek és nekem. Korán befejeztük, és különlegesebb területeken képeztek tovább minket.

- Különleges abban, amit csinálsz? Mármint a harcművészetben. - Bár felkészültem rá, hogy furcsa magyarázatot hallok majd, meglepett, hogy a kiképzése már gyerekkorában megkezdődött.

- Úgy van - hagyta rám Jared. - Apám sokat megtanított abból, amit tudunk, aztán a világ minden tájára elvitt, hogy kiegészítse a képzésünket.

- Miféle képzést? - kérdeztem.

Jared kényelmetlenül feszengett a székén. A szívem összeszorult a gyötrődése láttán; szerettem volna valahogy megkönnyíteni neki a dolgot. Átnyúltam az asztal fölött, és az ujjaimat összefontam az övével.

- Ezért vagyok itt, nem? - kérdeztem megnyugtató mosollyal. Jared megenyhült, és megszorította a kezemet.

- Megtanítottak minket, hogy megvédjük magunkat, és valaki mást, és azt a kiképzést kaptuk, amiben minden haderőnem részesül, beleértve a taktikai hadműveletet, az épületbe való behatolást, hírszerzést és őrjáratozást, közelharcot, lerombolást, fegyverhasználatot, harctéri orvostudományt... azt hiszem, ezzel körülbelül képben is vagy.

- Miért? - kérdeztem hitetlenkedőbb hangon, mint ahogy szándékomban állt.

Jared evett egy falatot, és eltöprengett a kérdésemen. Alig vártam, hogy eldöntse, mi a legjobb válasz.

- Apád az őrző-védő üzletágban dolgozott? - emlékeztettem.

- Inkább a biztonsági feladatok tartoztak hozzá.

- Testőrködés - bólintottam.

- Igen, testőrködés - nevetett halkan Jared.

- Szóval Claire is ugyanezt a képzést kapta? - Elképzeltem az apró, tengerészgyalogos Claire-t, és megborzongtam. Nem tudtam eldönteni, azért-e, mert féltettem a testi épségét, vagy mert Claire még veszélyesebb volt, mint eleinte hittem.

- Sokat voltunk külön. Amikor a legtöbb dologban felgyorsult a kiképzése, együtt gyakoroltunk. - Bosszúsan elfintorodott.

- Felgyorsult?

- Mire betöltötte a tizenegyet, már ezerötszáz méterről eltalált egy célpontot. Valószínűleg a legjobb orvlövész a katonaság történetében - várta a reakciómat. Miután látta, hogy szándékosan kifejezéstelen marad az arcom, folytatta: - Képzelheted, hogy a kormány és a magánszektorok hány elit alakulata töri magát Claire-ért, és számolja a napokat a tizennyolcadik születésnapjáig. - Egy gyermekét oltalmazó apa hangján mondta, aki a lánya első randijáról beszél.

- Közel álltok egymáshoz? - kérdeztem. Eszembe jutott, hogyan viselkedtek egymással a kocsmában.

Jared a homlokát ráncolta. - Szeretem Claire-t. A testvérem. - A szemöldökei közötti ránc mélyebb lett. - Ugyanakkor nagyon konok,

és mint minden tinédzser lány, csak önmagával van elfoglalva, azt viszont a kiképzése miatt halálos formában teszi. - Hirtelen nagyon messze jártak a gondolatai. - Claire sok mindenen ment keresztül. A neveltetésünk miatt nem lehetett normális gyermekkora, és különböző dolgok következtében harag van benne.

- Te is haragszol a miatt, ahogy neveltek?

- Nem - felelte lágyan, de erős meggyőződéssel. Egy pillanatig sem gondolkozott a válaszon. Olyan odaadással fürkészte az arcomat, hogy zavartan fészkelődni kezdtem.

- Miért? - haraptam az ajkamba átható tekintete miatt még mindig nyugtalanul.

- Majd ide is eljutunk. Kérsz desszertet? - kérdezte, és megszorította a kezemet, mielőtt elengedte.

Amikor a kezem hideg lett, rögtön felfigyeltem arra, hogy Jared már nem fogja. Csaknem üres tányérommal kiment a konyhába, és egy tökéletes szelet angyal-tortával jött vissza: se cukormáz, se rétegek nem voltak, pontosan olyan volt, ahogy szeretem.

Ettem egy falatot, és rágás közben lehunytam a szememet. - Önnek több dologhoz is van tehetsége, Mr. Ryel - jegyeztem meg, miután lenyeltem a nedves, lukacsos finomságot. - Mesélj még magadról! Szeretném a jelentéktelen apróságokat is hallani. Minden kedvencemet ismered, tehát úgy tisztességes, hogy én is ismerjem a tieidet.

Jared kurtán felnevetett. - Rendben. - A szalvétával megtörölte a száját, és hátradőlt a székében. - Az apróságok... Május kilencedikén születtem Providence-ben. Huszonhárom vagyok - magyarázta. - A kedvenc étkezésem a reggeli, a nyár a kedvenc évszakom. Nincs kedvenc színem, de mindig is odavoltam a szemed bolondos zöldesmézszínű-barna színéért. És szenvedélyesen szeretem az édesburgonyából készült sült krumplit.

- Na, tessék! Valamit én is tudtam rólad - mosolyodtam el vidáman.

- Látod? Nyitott könyv vagyok.

Égnek emeltem a tekintetemet. - Folytasd csak...

- A motoromon tudok legjobban gondolkodni, és nincs igazán időm a hobbikra. Van egy húgom, akit már ismersz - bólintottam -, és egy öcsém, Bex, aki tizenegy éves. Mindketten anyámmal élnek, de Claire sok időt tölt Itt... néha túl sokat - húzta el a száját.

Felnevettem. - És saját őrző-védő céged van?

Amint feltettem a kérdést, már meg is bántam, mert Jared tekintete ismerősen sötétült el a haragtól.

- Azért hoztalak ide ma este, Nina, hogy őszinte legyek veled.

- Tudom - igyekeztem bátrabb hangot megütni, mint ahogy éreztem magam. Bármi is legyen, meghallgatom, elhiszem és kitalálom a módját, hogy elviseljem, gondoltam. Ezzel a lehetőséggel szemben nem volt más választásom. Most, hogy megismertem, az életem már soha nem lesz ugyanaz. Más számára talán túlságosan különös lett volna ezt elfogadni, de az elmúlt hónapokban eleget láttam ahhoz, hogy tudjam, minden lehetséges. - Azt akarom, hogy mindent elmondj.

Jared elfordította a tekintetét. - Ha vége az estének, talán más lesz a véleményed.

Félrefordítottam a fejemet, hogy magamra vonjam a tekintetét. - Azok után, amik történtek, nem gondolod, hogy tisztában vagyok vele, valami nem normális folyik itt? Itt vagyok, nem?

Jared közelebb hajolt, és a tenyerébe vette az arcomat. Hozzádörgölőztem, nem tehettem mást, mert a bőre mindig olyan meleg volt, hogy teljesen átforrósított.

- Rendben van. Akkor hát az igazságot. - Mély levegőt vett. - Apám a... nagyon közel állt az apádhoz. Hosszú időn át. - Figyelte az arckifejezésemet, de erre, amit mondott, valahogy fel voltam készülve.

- Apám az apádat védte - folytatta és biztos el tudod képzelni, hogy Jack teljes figyelmet igényelt. Rendszeresen magára haragított egy csomó embert, akit nem kellett volna.

Megrándult a szám. A „Providence-i kikötő" feliratú dosszié tartalmának elolvasása után magam is erre a következtetésre jutottam, de az, hogy Jaredtől hallottam, csak rontott a helyzeten.

- Bocsáss meg, Nina. Nem szívesen osztom ezt meg veled. Ellentmond az elveknek, amelyek szellemében neveltek. - Jared átnyúlt az asztalon, hogy megfogja a kezemet.

- Hogy érted?

- A családom ezt teszi, Nina. Megvédi apádat. És anyádat... és téged.

Megráztam a fejemet. - Nem értem. A családod megvédi az enyémet? Mióta?

- Apám már akkor ismerte apádat, amikor te még meg sem születtél. Mielőtt még elvette volna anyádat.

Éreztem, hogy a homlokomat ráncolom. - Miért nem ismertelek már korábban is?

Jared megszorította a kezemet. - Találkoztunk már. Az egyik legrégebbi emlékem az, amikor Jack az első lépéseidre biztatott. Családi vakációkra jártunk veletek, néztem, ahogy elfújod a gyertyákat a születésnapi tortáidon, láttam, ahogy az első autódat vezeted. Mindig a háttérben maradtunk.

Megcsóváltam a fejemet. - Amikor együtt ebédeltünk, megkérdeztem, hogy ismerjük-e egymást, és te azt felelted, hogy nem. - Elkeseredésemben élesebb hangot ütöttem meg, mint akartam.

- Nem ismertük egymást olyan értelemben, ahogy kérdezted - hívta fel a figyelmemet Jared. - Amint ott ültem melletted a padon, mindent elkövettem, hogy ne hazudjak neked, Nina. Megfogadtam, hogy ha valaha is eljön a nap, hogy valóságosan is beléphetek az életedbe, akkor mindig őszinte leszek veled.

Összehúzott szemmel néztem rá. - Apád megvédte az enyémet?

Jared bólintott.

- Ki az apád?

- Gabe Ryel.

- Gabe az apád? De... rád nem emlékszem! Voltam Gabe-nél, de te nem voltál ott.

- Claire meg én távol voltunk. Korán kezdtük a kiképzést, hogy időben készen álljunk. Bex tizenegy, de már befejezte az iskolát. Az elmúlt tizennyolc hónapban már a kiképzése folyt. Ez így működik.

- Mi működik így?

Jared összerándult ingerült hangom hallatán. Most már minden információmorzsa közlése nehezére esett.

Úgy beszélt, mintha arra számítana, hogy egy-egy elmondott új ténytől világgá futok.

- Lassan már ott tartok - feszengett idegesen.

Elengedtem a kezét, és az ölembe ejtettem a kezemet.

- Semmire sem emlékszem.

Jared fájdalmas pillantással nézte, hogy elhúzom a kezem. - Nem is lett volna szabad észrevenned. Apád mindent elkövetett, hogy megóvjon az élete sötét oldalától. Őszintén szeretett téged, Nina.

Megráztam a fejemet, hogy visszafojtsam a könnyeimet. Egyetlen szó sem jutott eszembe. Jared egy pillanatig engem nézett, aztán újra megszólalt: - Biztos, hogy hallani akarod ezt?

Pislogva igyekeztem összeszedni magam. - Igen. Biztos. - Az, hogy valami valóságosat tudok meg - még ha az fájdalmas volt is - sokkal jobbnak tűnt, mint hazugságban élni.

Jared beszívta a levegőt. - Addigra, mire már készen álltam, hogy egyedül dolgozzam, te is függetlenebb lettél. Tizennyolc hónap telt el, mire szükség volt a képzettségemre. Addig úgy éreztem magam, mint egy bébiszitter.

Bántónak éreztem a megfogalmazását.

- Jack öt nappal a tizenhatodik születésnapod előtt kezdett egyezkedni a rendőrökkel, akiket a felderítési fényképeken láttál. Apám figyelmeztette Jacket, hogy ez rossz ötlet, de a dolog lényege végül

mindig a pénz volt, és azok az emberek... - Jared lenézően fejezte be a mondatot - a rendszer megkerülésének legegyszerűbb módját jelentették.

- Amikor Jack rájött, hogy a megvesztegethető zsaruk a bűnözők egy másik válfaja csupán, akik még kevésbé tisztelik a törvényt, már késő volt. Jack hozzászokott, hogy célpont legyen, de arra nem számított, hogy téged pécéznek ki. Addig még senki sem volt olyan ostoba, hogy Jacket rajtad keresztül szorongassa meg.

- Engem hajszoltak? Amit mondasz, három éve volt, és nekem fogalmam sem volt róla? Hogy lehet ez?

- Mert jól végzem a munkámat, Nina. Kénytelen voltam. - Feszültebben folytatta: - Reméltem, hogy apád őszinte lesz veled - bár akkoriban nem voltam benne biztos, miért -, de a történtek csak még elszántabbá tették Jacket, hogy megóvjon az igazságtól. Nem akarta, hogy félelemben élj, és ezzel az érvvel nem tudtam vitába szállni.

- Miért gondoltad meg magad?

Jared összefonta az ujjait az asztalon. - Amikor először eredtek a nyomodba, golyót kaptam a vállamba. Arra képeztek ki, hogy gondolkodás nélkül megállítsam a golyót, Nina, de abban a pillanatban kinyílt a szemem. Amikor láttam, hogy Tipton ujja meghúzza a ravaszt, már nem azért védtelek, mert muszáj volt, hanem mert rádöbbentem, hogy elveszíthetlek.

- Majdnem megöltek? - sikoltottam fel. Elképzeltem, hogy vérzik a golyó ütötte sebből, mialatt én semmiről sem tudva éltem az életemet. Kihagyott a szívverésem.

Jared összefonta a karját az asztalon, és elmosolyodott. - Nyomokban sem.

- Szóval az, amit irántam éreztél... akkor kezdődött, amikor még nem is tudtam, hogy létezel. - Inkább kijelentésnek, mint kérdésnek hangzott.

Jaredet felbőszítette a megfogalmazásom, és megrándult az ajka.

- Nina - rázta a fejét. Kétségtelenül megbántottam valamivel. - Szerelmes voltam beléd, mielőtt még tudtad volna, hogy létezem. Nagyon nehéz volt hosszú órákon át a közeledben lenni úgy, hogy nem vigasztalhattalak meg, nem érinthettelek meg... még csak nem is szólhattam hozzád. Nem volt szabad látnod, nekem viszont az volt a munkám, hogy minden lépésedet figyeljem. És ebbe tartozott, hogy szótlanul kellett végignéznem, hogy mások hazudnak neked, elárulnak, fájdalmat okoznak.

- Jack állandóan arra figyelmeztetett, hogy ennek így kell lennie. Minden nap tanúja volt, hogy egyre nehezebben viselem, hogy nem létezem számodra... láthatatlan vagyok a lány számára, akit szere-

tek. - A szeme a semmibe révedt, miközben a fájdalmas emlékeken rágódott.

Jared most kétszer is kimondta, hogy szerelmes belém!

- El sem képzeled, micsoda haragot éreztem, amikor láttam, hogy valami görény, aki meg sem érdemel, vacsorázni visz, biztosra megy nálad, megcsókol... megríkat. Az volt a kötelességem, hogy megvédjelek, és ettől nem óvhattalak meg, bár boldogan, gondolkodás nélkül végeztem volna Howarddal a tizenhatodik születésnapod estéjén.

Fejembe szállt a vér, és átsuhant rajtam annak az éjszakának minden gyötrelmes emléke. Stacy Howard volt az első és egyetlen barátom. A fölényes gazdag fiú prototípusát testesítette meg, és nem hiányzott belőle az ilyenekre jellemző lázadó természet és arrogancia sem. Minél tovább halogattam, hogy lefeküdjek vele, annál kíméletlenebb lett. Nem tartott sokáig, hogy torkig legyek vele, de éppen akkor, amikor elhatároztam, hogy véget vetek a kapcsolatunknak, éppen Cynthia ragaszkodott hozzá, hogy ne szakítsak vele. Tökéletesen alakítottam az önfejű tizenöt éves lányt, és vonakodva addig maradtam Stacyvel, amíg meg nem értettem anyámmal, hogy kizárólag engem illet a választás joga.

Alig múlt egy éve, hogy együtt jártunk, amikor Stacy - a bulimat választva erre a célra - közölni akarta velem, hogy szerelmes Emma Noble-ba, az akkori legjobb barátnőmbe. Erre kár volt készülnie, hiszen rajtakaptam őket szex közben a medence melletti házban, mielőtt még alkalma lett volna elmesélni. Úgy megkönnyebbültem, hogy alig vettem észre.

- Stacyre célzol - húztam össze a szememet.

Jared dühös arccal bólintott.

- Tudtál róla? - jajdultam fel.

Jared megrázta a fejét, és lehunyta a szemét. - Attól a pillanattól fogva, hogy elkezdődött. Pokoli volt végignézni, ahogy kettőtök között vacillál, és nem szólhattam neked... vagy nem ölhettem meg. Csak egy gyerek volt, én mégis szerettem volna véget vetni az életének... és milyen sokszor! - suttogta halk, félelmetes hangon.

A tenyerembe temettem az arcomat. Az arcom, a fülem égett a szégyentől. Rosszabb volt, mint bármi, amit csak elképzelhettem. Jaredet nemcsak arra bérelték fel, hogy apám halála után megvédjen, de végignézte zűrzavaros tizenéves botladozásaimat, megaláztatásaimat, szégyenteljes kudarcaim mindegyikét.

A megalázottságom elviselhetetlen volt. Felugrottam a helyemről, és az ajtó felé indultam, de mielőtt egy lépést tehettem volna, már hallottam, hogy Jared széke csikorog a padlón. A következő pillanatban gyöngéden elkapott hátulról, és átölelte a derekamat.

- Tudom, hogy ez megalázó számodra - súgta halkan a fülembe. - El is akartam mondani neked. Sokszor könyörögtem Jacknek, hogy leleplezhessem azt a csaló kis férget, de azt felelte, nem engedi, hogy közbeavatkozzunk, csak ha feltétlenül szükséges. Hogy ezt tette veled a születésnapodon! - füstölgött. - Ez feszítette nálam végsőkig a húrt. Azon az estén fordult elő először, hogy bármilyen okból összevesztem Jackkel.

Megperdültem, és eltoltam magamtól. - Nem Stacy miatt érzem megalázva magam! Hiszen ez évekkel ezelőtt történt! Emiatt van bennem ez az érzés! - mutattam a kettőnk közti távolságra. - Amikor frissen megismerkedsz valakivel, akkor ennek ilyennek is kell lennie! Ismerkedésnek! Te pedig tudsz minden rossz szokásomról... láttad, hogy isten tudja, mit művelek. Kezdetben csak a legjobbat kellene tudnod rólam!

Egy pillanatig csak állt, és zavartan, megilletődötten rázta a fejét. - Mindent szeretek benned.

Abban a szent pillanatban jöttem rá, miért volt olyan ismerős a szeme. - Ott voltál - suttogtam az arcát fürkészve.

A koktélruhákon, a fákra és lámpaoszlopokra függesztett sziporkázó fényeken, a frissen nyírt fű és az egzotikus virágok illatán túlról, amikhez anyám ragaszkodott, az emlékezetemben felcsillant Jared szeme. Mélyebbre ástam, és éreztem a szokatlanul meleg estén a bőrömön kiütköző finom verítéket, a medencéből áradó klórszagot, hallottam a vendégsereg boldog, könnyed beszélgetésének duruzsolását.

Amikor a kerten át apámra pillantottam, a koi-tó mellett egy idegen ragyogó kék szemére figyeltem fel. Csináltatott öltönye és a nyakkendő hiánya miatt kirítt a szmokingos vendégek közül. A tekintetünk csak egy pillanatra találkozott, mielőtt kelletlenül elfordította a pillantását, és ismét apámra nézett, akivel halkan, komolyan beszélgetett.

Az emlékezetem lassított felvételként játszotta vissza, ahogy a rövid, fehér sifonruhám simogatóan hozzáért a lábamhoz. Az idegen haragos tekintete ismét rám szegeződött a tömegben, én pedig visszahőköltem merev pillantásától.

Jared a nevemen szólított, ez rántott vissza a jelenbe.

- Apámmal beszélgettél a tó mellett. Az te voltál - kerekedett el a szemem, amikor rádöbbentem.

Jared a homlokát ráncolta. - Hát emlékszel?

- Azelőtt történt, hogy bementem a medence melletti házba. Jack a tó mellett állt, és olyan arcot vágott beszélgetés közben, mint amikor parancsokat osztogatott.

Igyekeztem minden részletet felidézni, amit csak tudtam. - Köveket dobáltál a tóba; csak egy másodpercig láttalak, de az te voltál, ugye?

Jared lassan bólintott. - Szerettem volna kidobni Stacyt, elvinni valahova, és... nem is tudom, megbüntetni, azt hiszem. Jack nem engedte, de akkor jött rá, mit érzek Irántad. Akkor kötötte ki, hogy velem együtt a családom meghatározatlan ideig az ismeretlenség homályába húzódjon. Nehéz éjszaka volt - sóhajtott fel, és a tarkóját masszírozta.

- Ne haragudj - suttogtam, mert nem tudtam, mi mást mondhatnék. A szívem sajgott érte, a kísértetként töltött sok-sok év miatt.

Jared megfogta a kezemet, és a mellére vonta. Akkor jöttem rá, hogy szórakozottan forgattam a gyűrűt az ujjamon.

- Én választottam ezt a gyűrűt - mondta, és lágyan megcsókolta az ujjamat. - Cynthiát teljesen lekötötték a parti előkészületei, és elfelejtette - mosolyodott el. - Mivel apám vigyázott rád, elküldtek, hogy válasszam ki neked.

- Remek. Küldöncnek használtak.

- Nem, én jelentkeztem. Szerettem volna elmenni - magyarázta. - El sem mondhatom, milyen érzés volt a mosolyodat látni, amikor kinyitottad a dobozt. Úgy örültél neki, és ebben nekem is részem volt - mondta.

A mosolya elhalványult. - Később is enyhítette... a gyötrelmet..., hogy soha nem vigasztalhattalak meg, mert láttam, hogy az ujjadon forgatod a gyűrűt. Tudom, nevetségesen hangzik, de mindig megnyugtatott, hogy a gyűrűt fogod meg, valahányszor felzaklat valami.

Meghökkenve néztem rá. Nem tudtam, mit érezzek, még a bennem szunnyadó gyanúimmal együtt sem lehettem felkészülve arra, amit most elmondott nekem.

- Kérlek, ne menj el - suttogta, és még mindig a mellkasához szorította a kezemet.

Lenéztem a lábamra, aztán lenyúltam, és kicsatoltam a cipőm pántját a bokámnál. - Ha elmennék, követnél, nem? - kérdeztem, és lerúgtam a cipőmet.

- Még akkor is, ha nem ez lenne a munkám - válaszolta pajkos mosollyal. Lepillantott a meztelen lábamra. - Örülök, hogy maradsz, mert még van mit megbeszélnünk.

- Még más is van?

Jared bólintott, és a kis szürke kanapéjához vezetett.

- Esetleg eltehetjük a többit egy másik estére. Sok ez egyszerre - sóhajtott fel.

Elengedtem a fülem mellett. - Miért ültél le mellém arra a padra Jack temetésének éjszakáján?

- Sírtál. Jack már nem volt. Nem találtam semmi okát, hogy távol tartsam magam.

- És apád? Gabe-et nem érdekelte, hogy megszeged a szabályokat?

Jared lesütötte a szemét. - Apád temetésének reggelén halt meg. - A hangja a hirtelen rászakadó teljes kimerültségről árulkodott.

Elállt a lélegzetem. - Hát Gabe...? - Képtelen voltam kimondani.

Jared órákkal az apja halála után engem vigasztalt. Megfogtam az állát, és gyöngéden magam felé fordítottam az arcát. A szemében végtelen bánat ült, mintha most először élné át a veszteséget.

Most derengett fel előttem, milyen érzés lehetett Jared számára, hogy szenvedni lát, és milyen határtalan vággyal kellett megbirkóznia, hogy véget vessen a szenvedésemnek. Az ajkai közti vékony vonalat néztem, és közelebb húzódtam hozzá.

Puha tenyere közé fogta az arcomat, és lassan odahajolt hozzám. A számtól centikre megfeszült az állkapcsa: szemmel láthatóan heves küzdelem folyt benne aközött, amit követendőként meghagytak neki, és amire vágyott.

Megrázta a fejét. - Nem ezért hoztalak ide - húzódott el tőlem.

- Tudom - sóhajtottam fel.

Jared a padlót nézte, és igyekezett megnyugodni.

Megérintettem a karját. - Talán igazad van. Esetleg egy estére elég volt az igazságból.

- El akarsz menni? - kérdezte aggodalmasan.

- Nem! - Kis szünetet tartottam, hogy visszanyerjem az önuralmamat. - Nem. Csak arra gondoltam, talán valami másról beszélgethetnénk... ha te is akarod - feszengtem. - A kiképzésedről, az iskoláidról, amelyekbe jártál, a barátaidról... lányokról - mosolyodtam el.

- Lányokról? - ismételte meg, és felvonta a szemöldökét.

- Te már tudod, mennyire rosszul választok partnert, és biztos láttad a kínos randikat is, amikre elmentem.

- Azokat a napokat sosem élveztem - ráncolta a homlokát.

- Így igazságos - győzködtem. - Biztos volt legalább egy sikertelen randid...

Jared elutasítóan rázta a fejét. - Nem volt időm randizni.

Nem voltam biztos abban, milyen arcot vágok, de Jaredet boszszanthatta; szemmel láthatóan nem készült rá, hogy a szerelmi életéről vagy annak hiányáról beszámoljon.

- Minden erőmmel arra koncentráltam, hogy életben tartsalak. A családunkban egy hiba nem intézhető el egyszerű bocsánatkéréssel.

- Egyszer sem?

Jared kényelmetlenül feszengett a helyén. - Nem mintha sosem kínálkozott volna lehetőség, vagy nem hagytak volna rá időt... vagy ne

kaptam volna állandóan bátorítást - kiült az arcára az utálat csak éppen megvoltak a prioritásaim.

- Most bűntudatom legyen vagy vegyem bóknak?

Jared egyenesen a szemembe nézett. - Mire felmerült bennem, hogy ezek is fontosak lehetnek, már tudtam, hogy csak téged akarlak.

Vigyáztam, nehogy túlságosan kimeresszem a szemem, de a számon nem tudtam annyira uralkodni, hogy egy félig meglepett, félig elismerő mosolyra ne húzódjon. Ismét az ajkát néztem.

- Szóval... miért is hoztál ide?

Vállat vont. - Azt mondtad, hogy csak annyit kell tennem, hogy elmondom az igazságot. Pusztán ennyit akartál hallani.

- Mikor is mondtam ezt? - A homlokomat ráncolva próbáltam visszaemlékezni, miről is beszéltünk aznap este.

Habozott. - Bethnek... tegnap este.

- A szobámban? Azt meg hogy hallhattad?

Jared felsóhajtott, és kihúzta magát a székén. Megacélozta a szívét a második menetre. - Hallgass meg, mielőtt elmész - kérte halkan. - Kötelességem, hogy megvédjelek. És ezt nem tehetem, ha nem tudom, merre jársz a nap minden órájában. Nem jöhettem-mehettem szabadon a koleszodban, így szemünk és fülünk kellett, hogy legyen ott helyben.

- Mit értesz a szem és fül alatt?

- Édesapád kínosan lelkiismeretes volt - húzta az időt.

- Bökd már ki, Jared.

- Amikor felvettek a Brownra, Jack kamerákat szereltetett fel az Andrewsban, és a kampusz különböző pontjain. Természetesen a kocsid GPS-ét is figyeltük, de az már akkor benne volt, amikor Jack megvette. A telefonod GPS- et is figyeltük, a szüleid háza pedig mindig be volt drótozva. - Jared fesztelenül beszélt, de láttam, hogy felkészült egy újabb kitörésre.

- Kamera van... a szobámban? - kérdeztem lassan, a hangom elfúlt a haragtól és a megdöbbenéstől.

- Nincs! Nem, nem, nem... - nevetett idegesen Jared.

Csak a folyosón. A szobádba csak egy mikrofont szereltünk.

Ezen elgondolkodtam egy pillanatig, és próbáltam visszaemlékezni, hogy csináltam-e valaha is valami kínos dolgot. Semmi sem jutott az eszembe, és reméltem, nem is fog.

Jared zavarba jött. - Csak hogy tisztázzunk mindent, nem élvezem, hogy így behatolok a magánszférádba, de szükség van rá.

Ajakbiggyesztésemet látva szélesen elmosolyodott. - Vagyis ez így nem egészen igaz. Múlt éjjel élveztem.

Kihúztam magam, és lehunytam a szemem. - Mit hallottál?

Jared meleg keze megérintette az enyémet. - Hogy Beth azt mondta, szeretsz. És nem hallottam, hogy tagadtad volna.

Kipattant a szemem. - Akkor rosszul hallottad! Tagadtam bizony!

- Megpróbáltad meggyőzni az ellenkezőjéről. Azt állítod, tévedtem?

Dacosan húztam el a kezemet. Nem szeretem, ha leskelődnek utánam.

Mosolygott a makacsságomon. - Amint otthagytál, világos volt, én mit választok. - Az arckifejezése nem maradt sokáig ilyen, amikor nem viszonoztam a mosolyát.

- Mérges vagy!

- Nincsenek titkaim - duzzogtam. - Anyám tud erről az egészről?

Jared bólintott. Elkeseredetten emeltem égnek, aztán ejtettem hangos csattanással az ölembe a kezemet. Jared elém térdelt a földre, és kényszerített, hogy nézzek rá.

- Muszáj volt, Nina - érintette meg finoman a csupasz térdemet.

- Szóval akkor ez a csodával határos felbukkanásod titka? - Tisztában voltam vele, hogy tudja, merre járok, de fogalmam sem volt, hogy reggeltől estig kémkedik utánam.

- Részben ez is az oka - válaszolta kitérően, amihez már keserűen kezdtem hozzászokni.

- És a másik része?

- Oda is eljutok.

- Van még több is? - jajdultam fel.

- Először is most, hogy már tudod a legrosszabbat...- égnek emeltem a tekintetem - bocsánatkéréssel tartozom neked.

- De még mennyire!

- Elnézést kérek Mr. Dawson miatt. Mindkét este Claire volt megfigyelésre beosztva, és ő döntött úgy, hogy információszerzési célok érdekében hagyja a dolgot tovább fajulni, mint ahogy én tettem volna. Szerette volna kideríteni, hogy Mr. Dawson mit tud.

- Claire is megfigyel? - kiáltottam fel.

- Igen. Sajnálom, hogy megijedtél. Amint megtudtam, felmentettem Claire-t; ez akkor történt, amikor hazavitelek.

Az első reakcióm a harag volt, de aztán ez elmúlt, amikor eszembe jutott, milyen kétségbeesetten vágytam arra, hogy Jared közbelépjen. Hogy haragudhattam rá, amikor ugyanazt akarta, amit én is?

- Azt hittem, megjelensz - suttogtam.

- Hogyan? - lepődött meg.

- Amikor Mr. Dawson megfenyegetett, arra számítottam, hogy bármelyik pillanatban felbukkansz majd. Ettől az egész... elviselhetőbb lett.

- Elviselhetőbb?

És akkor valóban dühös volt. Percekig meg sem tudott szólalni. Meg-megrándultak az izmok az állán, néha a felét csóválta. Addig vártam, míg türelemmel bírtam, aztán noszogatni kezdtem. - Mi baj? - kérdeztem haragos tekintetét fürkészve.

- Először reménykedtél abban, hogy megvédlek..., és én nem voltam ott. - Az utolsó szavakat úgy ejtette ki, mintha keserű epe lett volna a szájában.

- Nem lehetsz ott minden másodpercben, Jared! Gyarló ember vagy te is. - Megfogtam a kezét, ő pedig a szálához emelte az enyémet.

- Bocsáss meg - suttogta, és az arca eltorzult a belső gyötrelemtől.

- Semmi baj - válaszoltam meglepetten. Nem számítottam erre a reakcióra.

Most láttam csak bele, miféle szenvedéseket élt át, miközben tanúja volt a fájdalmamnak. A velem töltött idő valóságos purgatórium lehetett. Heves vágyat éreztem, hogy megvigasztaljam, és csak centikre voltam tőle.

- Még egyszer nem fordul elő - ígérte. Mélyen a szemembe nézett.

- Szavadon foglak. - Mintha tüzet gyújtottak volna a bensőmben: égtem a vágytól, hogy megérintsem, eloszlassam a szemében látott önutálatot.

Előrehajoltam, és gyöngéden a nyakára tettem a két kezem. A hüvelykujjammal végigsimítottam az álla vonalát, a visszautasítástól való félelmem már csak halvány emlék volt. Közelebb húztam, és az ajkára szorítottam a számat. Óvatosan viszonozta a csókomat, de amikor el akart húzódni, nem eresztettem.

Rövid, meglepett szünet után engedett a gyengéd erőszaknak, átölelt, és magához szorított. Elégedetten nyögtem fel, ő pedig szenvedélyesebben kezdett csókolni. Leült a sarkára, hogy erősebben szoríthasson, és a keze a tarkómra kulcsolódott. Amikor szétvált az ajka és hihetetlenül meleg nyelve megtalálta az enyémhez az utat, zihálni kezdtem. A két térdem szétvált, és magamhoz vontam, hogy a még megmaradt távolság is eltűnjön közöttünk.

Elkeseredetten nyögött fel, majd erősebben megmarkolta a vállamat, és kicsit eltartott magától.

- Mi az? - lihegtem.

Néhányszor mély levegőt vett, mielőtt válaszolt, és az ajkamat nézte. - Még sok a megbeszélnivalónk - lehelte, és a vállamat elengedve összetolta a két térdemet.

- Elegem van a beszélgetésből - suttogtam, és megint odahajoltam.

Jared gyöngéden visszatartott, mulattatta az állhatatosságom. - Nem lehet - mondta, és mély levegőt vett. - Azért hoztalak ide, hogy elmondjam a teljes igazságot, nem csak a felét.

Belenyugvóan sóhajtottam fel, és ismét nekidőltem a párnának.

Mosolygott csalódott ábrázatomon. - Nem mintha nem volna óriási a kísértés - mondta. Újra feltérdelt, és ajkával végigsimította az enyémet, mielőtt olyan gyorsan elhúzódott, ahogy előtte odahajolt.

- Rendben, beszélgessünk - egyeztem bele, és most még lelkesebben vártam, hogy minden nyilvánosságra kerüljön. - De nem voltál velem őszinte.

Jared felvonta a szemöldökét. - Bocs, de ezt nem értem.

- Most már nem állíthatod, hogy nem volt időd a lányokra. Ha így csókolsz, semmiképpen sem!

Jared arckifejezése elárulta, mennyire ujjong, és ezt ügyetlenül próbálta leplezni. - Hadd mondjak ellent. Nem vagyok hülye... nem olyan bonyolult dolog.

- Csókolóztam már fiúkkal, néhánnyal nem is egyszer, akik nem csókoltak így.

Jared közelebb hajolt, és a kulcscsontomtól az államig végigcsókolta a nyakamat, majd abbahagyta, amikor a fülembe súgta: - Mert fiúkkal csókolóztál, szerelmem.

A szívem olyan hangosan vert, hogy biztosra vettem, ő is hallja. Hosszan felsóhajtottam. - Jól van, el kell hát mondanod az egészet. Felőről a bizonytalanság.

Jared átült a kanapéra, és felém fordult. Az arca korábbi aggodalmát tükrözte.

- Eddig annyit tudtam meg, Jared, hogy egy orgyilkos családban nevelkedtél. Kémkedtél utánam, titokban követtél, mikrofonokat helyeztél el a hálószobámban, és bevallottad, hogy már akkor belém szerettél, mielőtt megtanultam volna vezetni. Ha eddig nem távoztam, most már azt hiszem, nem fogok.

Az arcára kiült a felháborodás. - Nem vagyunk orgyilkosok!

- Öltél már embert?

Jared felvonta a szemöldökét. Nyílt kérdésem nagyon meglepte.

- Hát... igen. De csak azért, hogy megvédjelek - magyarázta.

- Embert öltél miattam? - kérdeztem, és a hangulatom rögtön megváltozott.

- Egy percig se érezz miattuk bűntudatot, Nina. Őket sem furdalta volna a lelkiismeret, ha végeztek volna veled.

Nagyot nyeltem. - Megbántad?

Nem habozott. - Egy pillanatig sem. Én ez vagyok.

- És az „ez” mit jelent? Gyilkos vagy?

Jared idegesen masszírozta a tarkóját. - Én nem így tartom. Védelmezők vagyunk. Bár vannak, akik ezt vitatnák.

- Mint például? - kérdeztem, és teljesen összezavarodva ráztam a fejemet.

- Elébe vágsz a dolgoknak.

- Te pedig magadnak.

- Tudom. - Két ujjával dörzsölte a halántékát, és felsóhajtott.

- Idegessé tettél. - A nevetésem híján volt a vidámságnak. Felpillantott rám, kemény tekintete nem enyhített a zaklatottságomon. - Hát ilyen rossz?

- Csak éppen... valószínűtlen. Első körben biztos szkeptikus leszel, és nem is kárhoztatlak érte. De ez az igazság.

Bólintottam, és megfogtam a kezét. - Készen állok.

- Gabe - Jared hosszú szünetet tartott, aztán összehúzta magát - nem idevalósi. Jacket csecsemőkora óta ismeri, de csak akkor ismerkedtek meg, amikor Jack már egy kicsit idősebb lett.

- Amikor Jack betöltötte a huszonegyet, egy Van Buren nevű embernek dolgozott. E közben összebarátkozott Van Buren fiával, Lukekal, és mivel Jack sok időt töltött Luke társaságában, apám is sokszor megfordult Luke otthonában.

- Nem telt sok időbe, hogy Gabe felfigyeljen Luke húgára, Lillianra. Ő az édesanyám. Hasonlóan ahhoz, amit én érzek irántad, Gabe sem tudott elszakadni tőle. Végül azt választotta, hogy felfedi magát, ami szabályellenes.

Kérdezősködni szerettem volna a szabályokról, de Jared feltartotta az ujját, így hagytam, hadd folytassa: - Gabe hatalmas áldozatot hozott azért, hogy Lilliannel élhessen. Szerette Lilliant, és az ő szempontjából nem volt kérdés, hogyan dönt majd. Bár mindent feladott Lillianért, a léte még mindig Jacktől függött.

Megráztam a fejemet. - Hogyan függött Jacktől?

- Gabe-et mellé osztották be. Apámat és a hozzá hasonlókat születésüktől fogva valaki, a Talehje (báránya) mellé rendelik. Mivel én csak félig vagyok olyan, mint az apám, a vonzás nem nyilvánul meg azonnal. Magunktól kell rájönnünk, és részben ezért is vagyunk a testvéreimmel Gabe világának fattyai.

- Gabe világának? Bocsáss meg, Jared, de ezt nem értem - csóváltam elkeseredetten a fejemet.

Jared kemény vonásait meleg mosoly lágyította el. - Tudom, de majd megérted. Éppen ezt próbálom a lehető legjobban elmagyarázni. Bízz bennem!

- Sült édesburgonya? - mosolyodtam el, hogy kicsit javítsak a hangulaton.

Jared szélesebben mosolygott. - Sült édesburgonya!

Egy pillanatig figyelt, és az arcán érzelmek suhantak át. Két kézzel megérintette az arcomat, aztán az ajkát a számra tapasztotta; olyan volt, mintha búcsúzott volna.

Kelletlenül engedett el, és kerülte a tekintetemet, amikor újra megszólalt. - Gabe családja vagy ellenségei nem fogadnak el minket. Emiatt nehezebb a munkánkat végeznünk, más szempontból viszont könnyebb.

- A védelmezőként végzett munkátokra célzol - állapítottam meg. Jared helyeslő biccentéssel hagyta helyben a kijelentésemet, de az arckifejezésem láttán eltűnt halvány mosolya.

- Mi az? - kérdezte halkan, tétován.

- Azt akarod mondani, hogy a védelmezők egész társadalma van odakint, akik mind azzal... foglalkoznak, amivel ti?

- Úgy... valahogy. De ez... gondviselésszerű. - Nyugtalanul várta, hogy az agyam felfogja, amit mond.

- Gondviselésszerű? - ismételtem meg, és kicsit ízlelgettem a szót: gondviselésszerű védelmezők. Jared gondosan válogatta meg a szavait, és isteni jelzővel ruházta fel a családot, amelyről beszélt. Amikor végre felfogtam a lényegét, Jared szája megrándult. - Angyalokra célzol, Jared? - méltatlankodtam.

- Mondtam, hogy erre gondolsz majd először.

Vártam, hogy azt mondja, csak tréfált, de a tekintetében nem fedeztem fel vidámságot. Felálltam, és fel-le járkáltam a kanapé és az asztal között.

Komolyan beszélt!

Azt várja, gondoltam, hogy elhiggyem, ő ... az őrangyalom! Szárnyakon, glórián, hárfákon töprengtem, és hangosan felkacagtam. Jared úgy leste a járkálásomat, mintha attól félt volna, hogy miatta megbomlott az elmém.

- Nem vagyok angyal - bizonygatta, mintha teljesen elment volna az eszem. - De az apám az. Illetve csak volt - helyesbített.

- De félig... - Elhalt a szavam, mert képtelen voltam kimondani a szót. Képtelenségnek éreztem, hogy egyáltalán gondolok rá.

- Ember vagyok - módosított, elhessegetve a másik lehetőséget.

Lelki szemeim előtt felrémlett Jared, ahogy hihetetlen távolságra, a parkoló másik végébe hajítja azt az embert.

Ez megmagyaráz bizonyos dolgokat. De... - Megráztam a fejemet. Szerettem volna hinni neki, és még jobban megnehezítette, hogy objektív maradjak.

Jared felém indult, de ösztönösen hátráltam egy lépést. Összerezzent a reakciómtól. - Sosem hazudnék neked. Elhiszed?

Pár pillanattal előbb még eltökéltem, hogy minden szavát elhiszem. Jared arra kért, hogy tündérmesékben, a természetfelettiben higgyek. Nyugtalan tekintettel fürkészte az arcomat, és könyörgött, hogy higgyek neki. Érdemes voltam az igazságára, én mégis kegyetlenül makacs maradtam. A vágy, hogy enyhítsek a szorongásán felülkerekedett a józan megfontoláson.

Megérintettem a halványuló sebhelyet az arcán. - Igazán ésszerűen hangzik.

Egyszer az „angyali" jelzőt használtam rá, amikor még nem is sejtettem, hogy közelebb járok az igazsághoz, mint képzeltem. Ragyogó kékesszürke szeme, ereje, tökéletes arca, az, ahogy mozgott; ez lehet az egyetlen magyarázat, gondoltam. Hirtelen nem számított, hogy lehetséges-e. Hittem neki.

- Még maradtak kérdéseim - szólaltam meg.

Remény csillant a szemében, és az asztalhoz vezetett.

Ettem egy falatot a félig elfogyasztott tortámból, és felnevettem.

- Valami mulatságosra gondoltál? - vonta fel a szemöldökét.

- Angyaltorta. - Összeszorítottam a számat, hogy visszafojtsam a nevetésemet.

Jared nevetett, és mélyen beszívta a levegőt, mint aki megkönnyebbült.

- Angyaltorta. Ez jó - próbált bosszús képet vágni, de megkönnyebbült arckifejezése ezt lehetetlenné tette.

- Bocs.

- Megbocsátottam - vágta rá rögtön. - Szóval... most már tudod.

- Mindent?

- Többé-kevésbé. - Friss energia áradt belőle. - Több is van, de az az elmondottak anyagi-technikai lebonyolítása, és egy része... nos, azokról jobb, ha nem tudsz.

- Azokról?

- Ismered a történeteket, Nina. Ahol fény van, sötétség is van. Ha részletezni kezdem, és a tudatára ébredsz, azzal magadhoz vonzod őket. Érted, amit mondok?

Hirtelen hidegség járt át, amitől meggörnyedt a hátam, és megborzongtam. Pontosan tudtam, miről beszél: démonokról. Ha léteznek angyalok, akkor természetesen démonok is vannak.

Jared tekintetéből együttérzés sugárzott: átérezte a reakciómat. Közelebb húzta a székemet magához, és odahajolt, hogy megcsókolja a homlokomat. - Azt hiszem, nem gondoltam végig annak a következményeit, hogy a teljes igazságot ígértem neked. Nem akarom, hogy félj, Nina. Sosem engedném, hogy bármi is történjen veled.

Mély levegőt vettem, és a kedvéért igyekeztem bátornak mutatkozni. - Tudom - csóváltam meg a fejemet -, sok van, amit nem értek.

- Van még kérdésed? - tudakolta az újabb rohamra fölkészülve.

Az órámra pillantottam. Csaknem éjfél volt. - Kétlem, hogy ma éjjel mindre sort keríthetek.

- Menned kell valahova?

- Nem. De felteszem, aludnod is kell. Szoktál aludni, nem?

Jared elmosolyodott. - Persze. De nincs sokra szükségem... pár óra alatt feltöltődöm. Claire-rel szoktuk váltani egymást. - Felsóhajtott, és megérintette a karomat. - Még egy bocsánatkéréssel tartozom. Nem aludtam még sokat, talán csak húsz percet, amikor Claire hívott, hogy kimentél a városból, és elakadtál egy sötét útszakaszon. Úgy gondolta, nem baj, ha vármy, de én nem akartam hagyni, hogy a hidegben üldögélj. Bocs, ha olyan... nyers voltam.

- Oké, megjegyeztem: ha fáradt vagy, rossz a kedved.

Jared arca megkönnyebbülten felragyogott. - Ez teljesen valószerűtlen! Éveken át arról ábrándoztam, hogyan mondjam ezt el, és most vége.

- Én meg itt ülök a félig angyal, hibrid barátommal szemben, és tortát eszem. Azt hiszem, én győztem.

Jared homlokán három ránc jelent meg, ahogy felszaladt a szemöldöke. - Á, szóval már barát a státuszom?

Nagyot nyeltem, és éreztem, ahogy elvörösödöm. Felkaptam a borospoharamat, és nagyot kortyoltam az italomból.

- Jól vagy? - kérdezte Jared aggodalmasan.

Megköszörültem a torkomat. - Remekül. Csak... úgy értettem... jaj! - nyögtem fel, és eltakartam a szememet.

- Nina - korholt -, mintha nem okozna ez a szó kimondhatatlan örömet! - Elvette a kezemet az arcom elől.

Ugyan miért is lennél zavarban?

- Csak... szóval, felejtsd el, hogy bármit is mondtam, rendben? - kértem szégyenlősen.

- Szó sem lehet róla - mosolygott.

Önkéntelenül is ásítottam egyet, és a kézfejemmel takartam el nyitott számat.

- Haza kellene, hogy vigyelek - jegyezte meg.

- Nem akarok hazamenni. Még vannak kérdéseim - vetettem ellent, és letöröltem az ásítás miatt kicsorduló könnycseppet.

- Még sok időnk van a kérdezz-felelekre, szerelmem - mondta, és a hajamat a fülem mögé simította. Elmosolyodtam. Rájöttem, miért simítja ki mindig a hajamat az arcomból, amikor a gondolat átfut a fejemen.

Megint ásítottam, de makacsul ráztam a fejemet. - És az arcodon levő vágás?

Jared két ujjal megérintette. - Előnyei és hátrányai is vannak annak, ha az ember félvér, ahogy apám világában nevezik.

A szó hallatán az orromat ráncoltam. - Az én fülemnek elítélően cseng.

- Az is. A legtöbb ark úgy véli, nem kellene léteznünk, és a... Többiek is ellenségnek tekintenek.

- Ark?

- Az angyaloknak több fajtájuk is van: szeráfok, kerubok, a trónusok... összesen kilenc fajtájuk van. Az arkangyalok az emberek védelmezői. Üzeneteket visznek, időnként démonokkal szállnak harcba, és megvédik a Talehjüket, nehogy baj érje őket. Emberekkel és démonokkal szemben egyaránt védelmezik. De minden embernek van arkja, és még ha egy másik ark Talehja fenyegeti is a Talehjüket, az arkoknak akkor is tilos kárt tenni az emberekben. Kizárólag védelmezők lehetnek, de a Törvények miatt ennek a védelemnek is vannak korlátai. Claire, Bex és én félig emberek vagyunk, és ez sok korlátozottság alól felment minket, ahogy apámat is, amikor úgy döntött, emberként éli tovább az életét.

- Szóval Gabe... emberré vált?

- Nem. Ő csak lemondott a képességéről, hogy átjárjon egyik dimenzióból a másikba... - Az arckifejezésemben bizonyára tükröződött, milyen idegenül csengenek ezek a szavak a fülemnek, így máshogy folytatta. - Lemondott a láthatatlanságról. A kegyvesztettségnek megvan az ára. Az arkokat megátkozzák, amikor úgy döntenek, maradnak, és az átok átszáll a leszármazottaikra is, bár minden nemzedékkel csökken az ereje. Ahogy a vérüket felhígítja az emberi genetikai állomány, úgy enyhül az átok is.

- Miféle átok? - kérdeztem. A világa sokkal sötétebb volt, és nem csak szárnyakból és hárfákból állt.

- Az arkok kötelesek még a kegyvesztettség után is megvédeni az embereket, és mivel a prioritásaik úgymond összekeveredtek, az átok kordában tartja ezt a kötelességüket. A bukott angyalok és leszármazottaik, mint például az arkok is, nem betegszenek meg, és nem ölhetik meg őket. De az arkoktól eltérően bizonyos mértékű fájdalmat érzünk, és korlátozott az élettartamunk. Amint meghal a Talehünk, szinte azonnal megbetegszünk és kileheljük a lelkünket.

- Szóval akkor vesztetted el apádat, amikor én az enyémet - suttogtam.

Jared alig láthatóan bólintott, és letörölte egy kicsorduló könnyemet.

Elhúzódtam a keze elől. - Kérlek, ne tedd ezt. Ne vigasztalj apád haláláért.

- Nem bírom elviselni, ha sírsz - rázta a fejét. - Különösen nem, ha olyan közel vagyok, hogy elállíthatom a könnyeidet.

- Úgy sajnálom, Jared! - Elképzelni sem tudtam, hogy állandó aggodalmat kelljen kiállnom nemcsak apám halandósága, de apám kedvéért valaki másé miatt is.

Elkerekedett a szemem, ahogy másfelé kalandoztak a gondolataim. - Én vagyok a Talehed?

- Te vagy. - Jobban kihúzta magát, ahogy szomorú arckifejezése erre a gondolatra örömtelibbé vált.

- Honnan tudod?

- Ez egy különleges érzés, ami elfog minket. Amikor fájdalom ér, zavarba jössz, megijedsz, beteg vagy, boldog... felajzott... - egy pillanatra, látható zavarban lesütötte a szemét -, azt kisebb mértékben mi is érezzük.

- Érzed, amikor én ezeket érzem?

- Nehéz ezt elmagyarázni. A füled mellett zizegő szúnyoghoz hasonlítanám.

- Szóval, ha... beütöm a csípőmet apám íróasztalába?

- Azt én is megérzem - bólintott rá, és mulattatta, hogy megértettem.

- Te hívtad anyámat telefonon? - vontam fel a szemöldökömet.

- Igen. Csak biztos akartam lenni, hogy nem esett bajod. Elég csúnyán beütötted magad. Biztos be is kékült - érintette meg könnyedén a pontot, ahol nekimentem Jack íróasztalának.

- Tényleg véraláfutásos lett. De azt hittem, a szüleim házát bekameráztátok. Nem láttad, hogy jól vagyok?

- Apád dolgozószobája az egyetlen, amit nem drótoztunk be. Amikor ott vagy, az érzékszerveimre kell hagyatkoznom. Örülnék, ha a jövőben nem töltenél ott sok időt.

Bólintottam, a figyelmemet lekötötte egy kósza gondolat, ami hirtelen bukkant fel. - Szóval... ha megvan van, és görcsölök...

Jared lehunyta a szemét, és bólintott. Nyilvánvalóan nem óhajtott sokat időzni a témánál.

Hihetetlenkedve nevettem. - Neked is fáj?

Jared is velem nevetett, és a szemét forgatta. - Nem lesznek görcseim, Nina. De tudok róla.

A válasza hallatán a nevetésemből hahota lett. Határozottan éreztem a fáradtság hatását.

Próbáltam visszaemlékezni, hol is hagytuk abba, mielőtt erőt vett rajtam a hisztérikus kacagás. - Mikor tudtad, hogy a tiéd vagyok? -

kérdeztem. Jared kérdőn felvonta a szemöldökét, mire helyesbítettem. - Mikor tudtad, hogy a Talehed vagyok?

Bólintott, hogy érti, de a mosoly tovább játszott az ajkán. - Az arkokat emberek mellé rendelik, de a félvéreknek...

- Hibrideknek - szakítottam félbe. Nem tetszett, hogy önmagával szemben ilyen lekezelő kifejezést használ.

Elmosolyodott. - A hibrideknek maguktól kell rájönniük, kihez tartoznak. Az arkok többek között ezért is neheztelnek ránk: a mi embereink egy darabig sebezhetőek maradnak. Ezzel nem értenek egyet.

- Sok a hátránya - sóhajtottam fel.

- De vannak előnyei is - biztosított róla. - Kevés előnyünk van az arkokkal szemben, viszont az egyik legfontosabb, hogy mivel félig emberek vagyunk, megölhetünk más embereket, hogyha ezzel megvédhetjük a Talehünket. Látjuk őket, még ha az emberek előtt rejtve is maradnak. Megtarthatjuk az arkok kivételes erejének, koncentrálóképességének, intelligenciájának és gyors gyógyulásának egy töredékét. Az arkok elpusztíthatatlanok, és nem véreznek, a golyó nem lepattan róluk, hanem egyszerűen átmegy rajtuk.

A halványuló sebre pillantottam. - De ti véreztek.

- Igen, de gyorsan gyógyulunk. Nagyon gyorsan.

- Szóval ez a szárnydolog... - Ásítottam megint, ahogy lebírt a kimerültség.

- Nem kell aggódnod, Nina, hogy tollakat növesztek - nevetett. - Az arkok nem repülnek. Egyszerűen felbukkannak ott, ahova menni akarnak. Én magam is kicsit mindig nevetségesnek tartottam a képeket.

- Én meg szeretem azokat a képeket - vitatkoztam.

- Akkor hát csalódott vagy? - Mosolyra húzódott a szája. A székem háttámláján nyugtatta a kezét, és felém hajolt.

- Nem nagyon. Inkább ülök a szárnyatlan angyalommal szemközt, mint nézek egy szárnyas angyalról festett képet. - Éreztem a leheletét a számon, és közelebb hajoltam hozzá.

Jared hátradőlt a székében. - Tudtam, hogy ez a beszélgetés nehéz lesz, de egészen más szempontból lett az - sóhajtott fel, és a hajába túrt.

- Miért? - csodálkoztam el váratlan visszakozásán.

Somolyogva nézett fel rám. - Attól tartottam, hogy meg kell akadályoznom, hogy pánikba esve kirohanj az utcára, ehelyett most arra kell koncentrálnom, hogy befejezzem, amit el akartam mondani, mielőtt úgy zavarba ejtesz, hogy már meg sem tudok szólalni.

A vér az arcomba szökött, és Jared könnyedén megsimította a bőrömet a hüvelykujjával, majd végighúzta az ajkamon.

- Kellemes meglepetés - jegyezte meg, és az ujja lesiklott az államról.

Égnek emeltem a tekintetem. - Megpróbálom fékezni magam.

- Miért nem hagyod ezt rám?

Kétkedve vontam fel a szemöldökömet, mire nevetni kezdett. A kedve ugrásszerűen javult a beszélgetésünk kezdete óta, és ez önkéntelenül is mosolyt csalt az ajkamra.

Az ujjaimat simította végig, és meleg érintésétől ismét ásítanom kellett.

Helytelenítően nézett rám. - Nina...

- Van még kérdésem - siettem közölni. - Azt mondtad, nem betegszel meg. Soha?

Jared rázta a fejét, és magában mulatott; élvezte a kihallgatást.

- De a többi, hogy meghalsz a Talehed után, neked is...?

- Igen.

Elállt a lélegzetem. - De ez nem igazság!

- Ne feledd, Nina... eltökélt szándékom, hogy veled együtt öregszem meg. - A karjába kapott, és az ölébe emelt. - Szó szerint nem élhetek nélküled. De ha tehetném, sem akarnék.

A szavakat kerestem, de semmi sem jutott az eszembe. Jared arckifejezése feszültté vált, mintha túl sokat mondott volna, és hogy kimentsem szorult helyzetéből, új kérdéseken törtem a fejemet.

- De ez nagyon kényelmes, nem? Hogy a te meg Gabe Talehje történetesen apa és lánya? - Reménykedtem, hogy eloszlatom látható zavarát.

- Spórolunk. Így egy kocsiban elférünk.

Próbáltam nem mosolyogni. - De komolyan.

Jared az arcomnak támasztotta a homlokát, és beszívta a hajam illatát. - Elég megszokott. Az arkok család, nem csak sereg. Csoportokban vannak jelen. Ezeket a csoportokat rendszerint olyan emberek mellé rendelik, akik rokonságban vagy valamilyen módon kapcsolatban vannak. Így erősebb a kapocs az emberekkel.

Az őszinte vágy, hogy velem együtt akar megöregedni felgyorsította a szívverésemet, és megint a szájára esett a pillantásom. Végtére is most szögezte le, hogy várjunk, amíg el nem mondott mindent.

És olyan közel voltunk egymáshoz...

- Hányan vannak hozzád hasonlók? - kérdeztem, hogy eltereljem a figyelmemet. Nem akartam újabb okot szolgáltatni arra, hogy rámutasson önuralmam zavaró hiányára.

- Nem annyian, mint gondolnád. Mint már említettem, tabunak számít, hogy túlságosan közeli kapcsolatba kerüljünk az emberekkel.

Még rosszabb, ha beleszeretünk valakibe, ha egy emberért eláruljuk a szeráf családunkat.

- Ha megvetnek minket, hogyan védenek meg? - kérdeztem felbőszülve.

- Nem erről van szó, Nina. Anyaira emlékeztető szeretetet éreznek az emberek iránt. Ártatlan, naiv gyermekeknek tekintenek benneteket. Az arkok rosszallóan ítélik meg, ha valaki beleszeret egy emberbe, ahhoz hasonlóan, ahogy az emberek teszik, amikor egy idős ember beleszeret egy ötévesbe. Társadalmi tabunak számít, helytelen. Nem mintha az emberek undorral töltenék el őket, bár vannak olyanok is, akik így éreznek. De az efféle érzések azt vonják maguk után, hogy az illető a földnél is mélyebbre zuhan.

- De…

- Ki ne mondd. Még csak ne is gondolj rá. Hajlamosak - kivált az én jelenlétemben - a közelben körözni.

Végigfutott a hideg a hátamon, de amikor Jared magához vont, azonnal megnyugodtam. Kényelmesen a nyakához simultam, és ismét ásítottam.

- Mindjárt reggel lesz. Ideje, hogy hazavigyelek. - Felállt, és ugyanazzal a mozdulattal könnyedén a karjába kapott.

- Nem megyek, amíg ki nem dobsz - jelentettem ki, kissé megmámorosodva.

- Akkor lehet, hogy sosem mész el - csókolt meg.

Mellém telepedett a kanapéra, én pedig a mellkasának dőltem, átöleltem a derekát, és a fejemet befúrtam az álla alá. Nem szólt egy szót sem, a szobában az egyetlen hang a mennyezeti ventilátor zümmögése, és nyugodt, ritmikus lélegzetvételünk suhogása volt.

Mielőtt zavaros gondolataimból újabb kérdés merülhetett volna fel, a kimerültség legyűrt, a szemhéjam úgy elnehezült, hogy már képtelen voltam nyitva tartani a szememet. Még jobban elernyedtem, és Jarednek dőltem, miközben éreztem, hogy lassan elmerülök az öntudatlanságban. Nem volt kényelmetlen érzés; inkább úgy éreztem, hogy pontosan ott vagyok, ahova tartozom. Az utolsó összefüggő gondolatom az az elégedettség volt, amit akkor éreztem, amikor Jared szorosabban ölelt át meleg karjával.

Hetedik fejezet
Rajtakapva

A gyűrött, sötétkék lepedő ismeretlen volt a testem alatt, de csodálatos illatát azonnal felismertem. Felemeltem a fejemet, és körülnéz-

tem a szobában. A szürke salakbeton fal előtt, egy hatalmas franciaágyban feküdtem. Az éjjeli szekrényen, az ébresztőóra számlapján nagy, vörös számokkal kilenc órát olvastam.

A pillantásom az óra mellett egy fémkeretben levő fényképre esett, és pislogtam, hogy kiélesedjen a látásom. Fekete-fehér kép volt. Rólam. Meghatározhatatlan távolságból készült, és nagy magasságból közelített rá az arcomra; a providence-i kikötő aktájában látott megfigyelési fotókra emlékeztetett.

Átgördültem a másik oldalamra, és magamhoz öleltem az ott levő párnát. Jared-illata volt, amit mélyen beszívtam. Hihetetlen volt az illata: napon száradó fehérnemű keveredett szappannal és valami mással - az eső közeledtével a levegőben érezhető illattal? -, de képtelen voltam pontosan meghatározni.

Fent csak a hálószobája volt és egy csukott ajtó, ami mögött a nagyobbik fürdőszobát sejtettem. Az ágy végén túl pedig nem fal volt, hanem egy fémkorlát.

Hallottam, hogy odalent Jared franciául beszélget valakivel. A partnere egészen biztosan nő volt. Lehalkított hangon vitatkoztak, és csekély franciatudásommal annyit vettem ki, hogy Jared leszidja a nőt, hogy felébresztett.

Ez rögtön felpiszkálta az érdeklődésemet, ezért lábujjhegyen a korláthoz settenkedtem, hogy lopva egy pillantást vessek a lent álló nőre. Amint az ujjaim a korlátra kulcsolódtak, megláttam, hogy Jared és Claire felnéznek rám. Szégyenlősen leintegettem, és az ajkamba haraptam; ostobának éreztem magam, hogy mennyei lényeket próbáltam becserkészni.

- Jó reggelt, szerelmem! - szólt fel csaknem dünnyögve Jared.

Claire arckifejezése szöges ellentéte volt a bátyjáénak. Fagyos kék szemmel bámult fel rám, mintha gyilkos szándéktól hajtva akarna felkúszni a falon. Visszarettentem, és rögtön úgy éreztem, nem illek ide.

Kerültem a pillantását, és közben észrevettem a kanapén szépen összehajtogatott ágyneműt. Jared lent aludt.

- Ha zuhanyozni szeretnél, van tiszta ruha a komódon. Mindent találsz, amire csak szükséged van - kiáltott fel Jared.

A komódon csinosan összehajtogatva ruhák voltak, mellettük egy pár csizma. A tekintetem a komód másik végére villant, ahol a pipereholmim volt. Minden a koleszszobámból származott.

- Hogy kerültek ide?

- Claire-t küldtem el értük - magyarázta Jared, és elindult felfelé a lépcsőn. Amikor felért, magához vont, és megcsókolta a nyakamat.

Lenéztem Claire-re, aki nem vette le rólam gyilkos tekintetét. Megfélemlítésnél kétségkívül többről volt szó. Ha Jared nem lett volna a közelben, féltettem volna az életemet.

- Ne nyugtalankodj miatta. Nem fog zaklatni - biztosított Jared, és elhúzott a korláttól. - Jól aludtál?

Az arca valósággal ragyogott; nem emlékeztem, hogy valaha is láttam volna ilyen vidámnak.

- Bizonyosan. Az utolsó emlékem az, hogy a kanapén ülünk.

Végigsimítottam halványkék pólóját, az ujjaimmal végigzongoráztam tökéletes felsőtestének és hasának domborulatait. Bámulatos volt. Plakátokon, edzőgépek hirdetésein vagy filmeken számtalan hasonló fizikumot láttam már, de sosem kézzel érinthető távolságban, sosem személyesen.

Jared szorosabban ölelt. - Vigyáztam, nehogy felébresszelek. Olyan békés vagy álmodban.

- A kanapén aludtál? - kérdeztem, és vigyáztam, nehogy észrevegye a csalódottságomat.

- Többször is újra fontolóra vettem - simította végig az ajkával a nyakamat.

- Mikor hozta el a holmimat?

- Korábban. Sokat jött-ment - ráncolta a homlokát. - Nem örült a múlt éjszakai beszélgetésünknek. Gondolom, ehhez van köze. - Szükségszerűen nyugtalan arckifejezésem láttán nevetett, aztán homlokon csókolt. - Nemsokára kész a reggeli. Lent megvárlak.

Zuhanyozás után kelletlenül mentem le a földszintre. Claire és Jared hasonló, de egymásnak ellentmondó figyelemmel kísérték a lépteimet.

- Gyönyörű vagy - súgta oda Jared, mielőtt arcon csókolt, és kihúzta nekem a széket.

Claire továbbra is dühösen méregetett, amikor leültem vele szemben.

- Claire - figyelmeztette Jared. A húga ingerült pillantása ekkor rá szegeződött, és pillanatnyi megkönnyebbülést éreztem.

- Köszönöm, hogy elhoztad a ruhámat, Claire - suttogtam. Amint a szavak elhagyták a számat, már meg is bántam, hogy megszólaltam. Jeges kék pillantása rögtön rám villant, mire mélyebbre süppedtem a székemben.

Jared addig meredt rá, míg kényelmetlenül feszengeni nem kezdett. - Szívesen - morogta lesütött szemmel.

- Sonka, gomba, zöldpaprika és sajtos omlett... pirítós - mutogatott végig a vajkésével Jared mindent, majd belapátolt egy falatot a szájába.

Belenyomtam a villát a tojásba, és egy falatot a számba tettem. Jared fantasztikusan főzött: minden, amit készített, pontosan olyan volt, ahogy szeretem.

- Mmmm... - mormoltam -, ez nagyon finom. Nem is tudtam, hogy ennyire éhes vagyok.

A villa a tányéromhoz koccant, miközben az utolsó falat tojást rágtam, és Jared az állát feltámasztva nézte és jót mulatott gátlástalan étvágyamon.

Claire ingerülten sóhajtott fel. - Tudnotok kell, hogy Cynthia tisztában van vele, hogy Nina itt aludt múlt éjjel.

Claire közönyösen figyelte, ahogy Jared arcára kiül a harag.

- És ezt mégis honnan tudja? - fortyogott Jared.

- Elmondtam neki - ismerte be Claire.

Jared ököllel az asztalra csapott. Felugrottam, de Claire meg sem rezzent. Néztem, ahogy farkasszemet néznek, és azon törtem a fejemet, hogy kerülhetnék távolabb a tűzvonaltól.

Jarednek feltűnt, hogy egyre kényelmetlenebbül érzem magam, és a kezemre tette a kezét. - És pontosan mit is mondtál neki, Claire? Meg ami még fontosabb, miért? - szűrte a szót Jared a fogai között, és igyekezett nyugodtabb hangon beszélni.

- Nem hagytál nekem más választást, Jared. Azok után, ami a kórházban történt, és a múlt éjszakát követően Cynthiának meg kellett tudnia, mi történik. Apa is így tett volna.

- Apa nincs itt. - Jared hangja elcsuklott, ahogy igyekezett megőrizni a hidegvérét.

Claire keresztbe fonta a karját. - Ehhez nem fér kétség, Jared, máskülönben nem ragaszkodnál ahhoz, hogy ezt végigvidd. Órákkal a halála után szembeszálltál mindazzal, amit apa tanított nekünk. Próbáltam értésedre adni, de nem hallgattál rám.

- Most már mehetsz, Claire - morogta dühösen Jared.

A bátyja szigora végre megrendítette Claire sztoicizmusát. - Rendben van. Cynthia az Andrewsban vár. Talán megálljt tud ennek parancsolni, mielőtt túl messzire mentek. - Claire ellökte magát az asztaltól, felkapta a kulcsait és a motoros sisakját. Összerezzentem, amikor távozáskor bevágta maga mögött az ajtót.

Az ajtókerethez csapódó ajtótól megremegtek a falakon a polcok. Felpislogtam Jaredre, akinek állán megfeszültek az izmok.

- És ha tud rólunk, akkor mi van? - kérdeztem, és megszorítottam a kezét.

Jared nem válaszolt azonnal, és láttam, hogy igyekszik lecsillapodni, mielőtt megszólal.

- Bonyolítja... a dolgokat - felelte halkan. - Vissza kell, hogy vigyelek. Minél tovább vár Cynthia, annál nehezebb lesz a dolog.

Csak álltam, és a fejemet csóváltam. - Lemaradtam volna valamiről? Az anyámról beszélünk, nem? Miért vagy olyan ideges?

Jared a mosogatóhoz vitte a tányérjainkat, aztán egyenesen a fogashoz ment.

Feltartotta a kabátomat, és mosolyogni igyekezett, de csak egy torz, fájdalmas fintor lett belőle. - Mehetünk?

Bólintottam, és megfordulva belebújtam a kabátomba. Örültem, amikor megfogta a kezemet, és addig tartotta, míg a terepjáróhoz nem értünk, és még boldogabb voltam, hogy a Brownig egy pillanatra sem eresztette el, de az Andrewsig egyetlen szót sem szólt.

Miután parkolóállásba tette a kocsit, egyenesen előre nézett. Elengedte a kezemet, hogy megmarkolhassa a kormánykereket.

- Te nem jössz be? - kérdeztem.

Jared megrázta a fejét. - Én vagyok az utolsó, akit látni akar.

- Re... rendben. - Nem tudtam, mire véljem a viselkedését. Jared elismerte, hogy egyszer szembeszállt apámmal, de anyámmal nem mert szembenézni?

Az ajtó után nyúltam, de Jared elkapta a karomat, és magához húzott. A tekintetéből sütött az aggodalom. Két tenyere közé fogta az arcomat, és zaklatottan szájon csókolt. Amikor végre elengedett, a homlokát az enyémnek támasztotta, és lehunyta a szemét.

- Úgy viselkedsz, mintha soha többé nem látnál - jegyeztem meg, és elfogott az idegesség.

- Nem kérhetlek arra, hogy szembeszállj anyád kívánságaival, Nina.

Meglepetten, kurtán nevettem fel. - Azt hiszed, azt mondja majd, hogy tartsam távol magam tőled?

- Pontosan ezt fogja tenni.

A fejemet csóváltam. - Tudhatnád, hogy anyám eddig nem döntött rekordot, ami a véleményem megváltoztatását illeti. Ezzel még ő is tisztában van.

- Ritkán fordul elő, hogy ne érné el, amit akar. Csak... ne hallgass rá.

- Mindenkinél beválnak a trükkjei, kivéve engem. Én nem megyek sehova.

Halvány mosolyra húzódott a szája, de a mosoly mesterkéltnek tűnt.

- Majd utána felhívlak, oké? - Kétfelől végigsimítottam oldalt a haját, ő pedig még egyszer a homlokomnak támasztotta a fejét.

- Rendben - suttogta.

Az Escalade nem mozdult a járda mellől, míg be nem mentem az épületbe, aztán lassan elindult.

Tudtam, hogy kihallgatja majd a beszélgetésünket, ezért a szobámba siettem. Szerettem volna Jared szemében lecsendesíteni a vihart, még ha ez azt is jelentette, hogy ujjat kell húznom Cynthia Greyjel.

Benyitottam, és megdermedtem. Cynthia a szoba közepén, összefont karral, harciasan állt. Beth megfordult az íróasztala előtti széken, és szánakozva nézett fel rám.

- Elugrom egy kávéért. Kértek valamit, amit hoz...

- Köszönöm, nem - szakította félbe Cynthia. Biztos forrt benne a düh, mert általában sosem volt annyira mérges, hogy udvariatlan legyen.

- Kösz, én iszom egyet - válaszoltam, és érzékeltettem, mennyire értékelem a gesztusát. Beth bólintott, felkapta a kabátját, és kisietett a szobából.

- Hol voltál múlt éjjel? - esett nekem Cynthia.

- Pontosan tudod, hol voltam - feleltem, és felszegtem az államat, ahogy ő is.

Ez váratlanul érte. Cynthia legfőbb fegyvere a meglepetés volt.

De gyorsan magához tért. - Nem kerülhetsz közelebbi kapcsolatba Jareddel, Nina. Hidd el, semmit sem tudsz róla.

- Éppen eleget tudok, anya. - Leültem Beth ágyára, és a padlót néztem. Gondosan meg kell válogatnom a szavaimat, gondoltam.

Cynthia felszegte a fejét, és elém állt. - Ez túl veszélyes, Nina Elizabeth. Tudom, hogy azt hiszed, ismered, de nem így van.

Kurtán felnevettem. - Ha Jared veszélyes, miért vették fel a védelmemre?

Cynthia álla leesett. - A megegyezés apád és közte született. Nem figyelsz rám. Nem rád nézve veszélyes. Az a veszélyes, ha te... ha kapcsolatba kerülsz vele. Legalább annyi az ellensége, mint apádnak.

- Tudom, mit teszek.

- Valóban? - kérdezte. - Tudod, mibe mászol bele? Azt hiszem, fogalmad sincs, hova vezet ez az egész, vagy hogy milyen választások előtt állsz. Szerintem ő sem gondolta végig, különben nem tette volna ezt. Vagy lehet, hogy csak annyira önző, hogy nem érdekli...

- Önző? - kiáltottam fel. - Hogy mondhatod ezt róla, anya? Azok után, amiken miattunk a családjával együtt keresztülment?

- Hát erről van szó? Bűntudatról? - Cynthia fel-le járkált, a karját még mindig összefonta.

- Nem! - állt el a szavam. - Szó sincs ilyesmiről - tettem aztán hozzá, és zavart, hogy mindezt Jared is hallja.

Lehunyta a szemét, és felsóhajtott. - Kérlek, Nina... Könyörgök! Tudod, hogy boldognak szeretnélek látni..., de ez... nem fog jól végződni - fejezte be csendesen.

Elmosolyodtam. - Van-e bárminek is jó vége?

Cynthia szokott beletörődő sóhajával válaszolt, de ezúttal mégis más volt a sóhaja: úgy hangzott, mint amikor Jackkel szemben alulmaradt egy vitában.

- Szeretném, ha csak most az egyszer hallgatnál arra, kicsim, amit megpróbálok az értésedre adni. Az elmúlt pár hónapban az összes félelmem megsokszorozódott.

Tizenhárom éves korom óta hidegen hagytak anyám hírhedt bűntudati kilengései, de most, hogy Jack halálával hozakodott elő, képtelen voltam a felelősség alól szabadulni. Sosem akarta, hogy rájöjjek az igazságra, és úgy képzeltem, ez az egyetlen, amit apám elvesztése után változatlannak szeretett volna tudni.

Amikor a tisztességtelen eljárására gondoltam, és arra, hogy éveken át titkolózott előttem Jackkel, Gabe-bel és a Ryel családdal kapcsolatban, a bűntudatom haragba csapott át.

- Nem írhatod elő, mit érezzek - meredtem rá fenyegetően.

- Még nem késő, Nina. Még megmentheted magad - emelte fel az államat. Váratlanul ért szokatlanul lágy és szeretetteljes hangja, de az eltökéltségemet nem ingatta meg.

Elhúzódtam tőle. - Nincs szükségem arra, hogy megments Jaredtől.

Cynthia élesen beszívta a levegőt, és két ujjal megfogta az orrnyergét. - Nina...

Láttam, hogy végzett. Elővarázsolt mindent a kalapból, minden kártyáját kiterítette. Győztesnek éreztem magam, amikor elképzeltem a szavaim hallatán mosolygó Jaredet.

Beth jött vissza, aztán leült mellém az ágyára, és átnyújtott egy műanyag poharat. - Mogyoró és édeske - mosolygott.

- Kösz, Beth.

Cynthia elkeseredetten nézett rám. - Most hazamegyek. Kérlek, gondold át, amit mondtam. Nagyon fontos.

- Úgy lesz - feleltem, és igyekeztem palástolni, milyen nagy kő esik le a szívemről, hogy elmegy.

Beth becsukta az ajtót, aztán felém fordult. - Szexszel kapcsolatos prédikációban részesített?

- Micsoda? Nem! - Az undortól grimaszba torzult az arcom. Felfordult a gyomrom a gondolatra, hogy a szexuális életemet az anyám-

mal beszéljem meg, és Beth kétségtelenül rossz nyomon járt sok mindennel kapcsolatban.

- Nála voltál múlt éjjel? - Lelkes mosolyra húzódott a szája.

- Igen, de elaludtam. Nem olyan volt, mint gondolod.

- Á! Jól mulattál egyébként? - kérdezte lelombozódva.

- A tetőtéri lakásába mentünk, vacsorát főzött...

- Igen? - szakított félbe Beth.

Bólintottam. - Virágot vett, és mindenhol gyertyák égtek. Órákig beszélgettünk, egészen reggelig.

Beth felhúzta és átfogta a térdét. - Hú! Mondtam, hogy szerelmes beléd. Fantasztikusan megérzem az ilyesmit!

- Bámulatos vagy - hagytam helyben.

- Kösz, hogy végre észrevetted. - Összehúzott szemmel, még mosolyogva kérdezte: - És mikor találkoztok legközelebb?

- A nap folyamán. Remélem. A délelőttünk hirtelen félbeszakadt.

- Cynthia - szúrta közbe Beth. Bólintottam, mire felállt, és összeszedte a holmiját.

- Egy óra múlva bemegyek a kórházba Chaddel é Tuckerrel. Van időd rá, mielőtt ismét találkozol Jareddel?

- Hogyne - döntöttem egy perc alatt.

Beth felhívta a mobilján Chadet, hogy szóljon, én is jövök. Ám amint Chad válaszolt, Beth lehalkította a hangját. Igyekezett általánosságokat mondani, de megéreztem, hogy Chad és Tucker, vagy mindketten azon problémáznak, hogy én is csatlakozom. Végül Beth került ki győztesen a vitából: felém fordult, és rám kacsintott.

Megkönnyebbültem, amikor a kórházba értünk: sem Chad, sem Tucker nem látszott dühösnek, hogy ott vagyok, de Chad dzsipjében érezhető volt a feszültség. Nem tudtam mire vélni a neheztelést, amíg Ryan új kór termébe nem értünk a gyermek intenzíven.

Ryan nem örült, hogy lát. Sőt. Kifejezetten úgy viselkedett, mintha sértésnek tekintené a jelenlétemet.

Nem is vesztegette az időt, hanem rögtön lecsapott rám. - Szóval milyen volt a randid? - gúnyolódott.

- Azt hittem, nem akarsz hallani róla. - A válaszom gépies és epés volt. Nem akartam olyan benyomást kelteni, mintha védekeznék, de kicsinyes gyűlölködése meglepetésként ért.

- Ez még azelőtt történt, hogy Beth hajnali háromkor körbetelefonált mindenkit, és téged keresett. Ilyen jól sikerült? - dühöngött.

Chadre és Tuckerre néztem; hát emiatt aggódtak.

Beth felpaprikázva Chadre pillantott, aki bocsánatkérően mosolygott vissza.

- Nem én voltam, bébi! - vonta meg a vállát.

- Hát ki? - mordult rá Beth.

Ryan a szemét forgatta. - Josh. De mit számít?

Beth tiltakozásul dühös léptekkel mellém állt, és összefonta a karját.

- És Joshnak mi köze hozzá? - kérdeztem. - Ha mindenkit annyira aggaszt, hogy felzaklatlak, miért beszélnek neked a dolgaimról? - Túlzottan védekezésbe kényszerültem, de még ingerült voltam a Cynthiával folytatott veszekedés után.

- Talán azt akarják, hogy egy kis észt csöpögtessek beléd.

- Vagy azért, mert azt hiteted el mindenkivel, hogy el kell dönteniük, melyik oldalra állnak? - Összehúztam a szememet, és Bethhez hasonlóan összefontam a karomat. Nevetségesen festhettünk: a Bálkirálynők Maffiája.

- Nincsenek pártok - ráncolta az orrát Ryan.

Tényleg? - vontam fel a szemöldökömet. A pillantásom a szoba másik felében álló Chadre és Tuckerre siklott, aztán Bethre néztem, aki mellettem állt. - Nekem pedig nagyon úgy tűnik.

Ryan a fogát csikorgatta, és kinézett az ablakon; olyan dühös volt, hogy képtelen volt folytatni.

Felsóhajtottam. - Lehetnél vele elnézőbb.

Ryan élesen beszívta a levegőt, és felkészült rá, hogy jó alaposan megmondja nekem a magáét, de aztán visszahőkölt, kezét a bekötött sebre tette, és fojtottan felnyögött.

- Ryan... - jajdultam fel, és kinyújtottam felé a kezemet. Az arcára kiülő fájdalom heves bűntudatot ébresztett bennem. Egy lépést tettem az ágya felé.

- Csak menj el, Nina. Menj... - kérte csukott szemmel.

Szerettem volna bocsánatot kérni, de semmi sem tűnt helyénvalónak. Sosem fogom megbánni, hogy Jareddel járok, és Ryan szemében ez volt az egyetlen bűnöm.

Egyetlen szó nélkül kibaktattam a váróba. A tökéletes délelőttből pocsék nap kerekedett.

Beth, Chad és Tucker félóra múlva jelentek meg, és szótlanul mentünk vissza a dzsiphez. A kampuszra visszafelé menet igyekeztem vigaszt meríteni a beszélgetésükből - Ryan állapotának javulását vitatták meg, és azt, hogy talán hamarabb kiengedik a kórházból, sőt a mulatságos történeteket is elmesélték, amikkel Ryant fel akarták vidítani -, de semmi sem segített. Én lettem a fekete bárány, pedig semmi rosszat nem tettem.

Amikor beálltunk az egyetemi parkolóba, megszólalt a mobilom. Kivilágosodott a képernyő, és Ryan neve meg telefonszáma jelent meg

rajta. Kikászálódtam Chacl dzsipjéből, és a fülemhez szorítottam a telefont.

- Bocs, Nina - bökte ki bocsánatkérően. - Igazad volt: senkinek semmi köze hozzá. Egyszerűen csak nem számítottam arra... nem is tudom, mire számítottam.

- Nem arról van szó, amire gondolsz. Csak elaludtam nála - magyarázkodtam.

- Barátok vagyunk, Nina, igaz? - kérlelt, és a szívem összeszorult a hangjából kicsendülő fáradt szomorúságtól.

Eltakartam a kezemmel a szememet. - Hát persze. Utálom, amikor pipa vagy rám.

- Nincs is hozzá jogom. Csak tudni akarom, hogy nem rontottam-e el mindent.

Még hogy elrontott! Kórházban feküdt, és egy olyan sebesülésből lábadozott, amit megakadályozhattam volna. Elviselhetetlen bűntudatot éreztem.

- Ne haragudj - nyögtem ki fuldokolva.

- Féltékeny barom vagyok, Nina. Csak azt... ígérd meg, hogy visszajössz. Esküszöm, többé nem viselkedem hülye genyóként. - Mármár könyörgött, én meg kétségbeesetten igyekeztem eloszlatni a bűnbánatát.

- Nem szabadulsz meg tőlem olyan könnyen.

Beth elmosolyodott, amikor látta, hogy a táskámba gyömöszölöm a telefonomat. - Örülök, hogy kibékültetek.

- Én is - sóhajtottam fel.

Amint visszaértem a szobánkba, Jared számát hívtam. Hosszan kicsengett, és váratlanul ért, amikor a hangposta üzenethagyó sípjele megszólalt a fülemben.

- Sz... szia, Jared - dadogtam. Arra számítottam, hogy felveszi. - Nina vagyok. Most értem vissza a kórházból, és gondoltam, rád csörgők. Majd beszélünk.

Két óra múlva felmerült bennem a gyanú, mert még mindig nem hívott vissza. Úgy aggódott az anyámmal várható beszélgetés kimenetele miatt, hogy elképzelni sem tudtam, miért vár olyan sokáig, hogy visszahívjon. Az sem javított a lelkiállapotomon, hogy valószínűleg azonnal, élőben hallotta az üzenetemet.

Már éppen eldőlt bennem a küzdelem, hogy felhívjam-e másodszor vagy sem, amikor kopogtak.

- Boldog szombatot, hölgyeim - rontott be Kim.

- Szia, Kim - köszöntem vissza csalódottan.

- Ja, én is szeretlek.

- Jaredre számított - magyarázta Beth.

- Hallom, sikerült a randi - táncoltatta a szemöldökét sokatmondóan Kim.

- Elaludtam. Jared a kanapén aludt.

Kim az orrát ráncolta. - Basszus. - A figyelme rögtön Bethre terelődött. - Mit csinálunk ma este?

- Ja... Chad elvisz valahova. Bocsi - szabadkozott Beth, de nem úgy tűnt, mintha tényleg bánná.

Kim elmosolyodott. - Hát jó, talán neked izgalmasabb lesz az estéd, mint Pajzán Ninának.

Összerezzentem, mert tudtam, hogy Jared vagy Claire minden szót hallanak. Éreztem, hogy a forróság a kulcscsontomtól a fejem búbjáig végigkúszik rajtam.

- Húha, csak vicceltem, Nigh! - kiáltott fel Kim, aki a zavaromat haragnak vélte.

Kim kipréselte belőlem az estémről szóló részletes beszámolót. Nagyon nehéz volt megmagyarázni, miért voltam ott olyan sokáig, s közben kihagyni mindent, amit Jared mondott. Állandóan a mobilomat ellenőriztem, bár tudtam, hogy senki sem keresett.

Beth a kórházban tett látogatásunk zaftosabb részleteivel szórakoztatta Kimet, ami felkeltette Kim kíváncsiságát.

- Mit vártál? Meg van őrülve érte - jelentette ki. - Tudom, Nigh, hogy tényleg bírod Jaredet, de Ryan is jó pasi.

- Tudom - néztem újra a mobilomra.

- Kitől vársz hívást? Úgy nézegeted a telefonodat, mint egy krekkbeteg, aki a dílerét várja - szidott meg.

- De Kim! - jajdultam fel, és megint lángba borult az arcom.

- Különben is mi bajod ma? Azt hittem, aludtál múlt éjjel - zavarodott össze Kim.

- Aludtam is. De igazán befoghatnád végre a szádat!

- A szobádban vagyunk, Nigh. Ki hallaná? - Kim olyan képpel nézett Bethre, mint aki azt akarja mondani: „ennek tisztára elment az esze”.

- Senki. Csak hát... - tétováztam. - Semmi, nem érdekes. De most mennem kell. - Felkaptam a kabátomat, a telefont a táskámba tettem, és kimentem. Bárcsak Jared kihagyta volna az igazság mikrofonról szóló részét, gondoltam. Képtelenség volt egy normális beszélgetést lefolytatni a szobámban.

Hétfőn még mindig nem kaptam hírt Jaredről. Majd megszakadt a szívem, hogy valahol a közelben van, mégsem hajlandó velem beszélni. Mindazok után, amit mondott, a gondolataim csak egyetlen borzalmas lehetőség körül forogtak: miután kitett, valami oknál fogva

rádöbbent, hogy nem vagyok méltó arra a rajongásra, amivel oly régóta körülvett.

Csigalassúsággal telt a hét, és úgy éreztem, az egyetlen valamennyire normális hely a kórház. Minden nap odamenekültem az egyetemről, és mintha csak akkor tudtam volna levegőhöz jutni, amikor Ryan ágya mellett ültem. Mire végre szóba hozta a témát, már majdnem behoztuk a házi feladataiban a lemaradást.

- Elmondod végre, mi van veled, vagy nem?

- Mire célzol? - kérdeztem mesterkélt mosollyal.

- Nina! Velem beszélsz, nem egy idegennel.

Éreztem, hogy elfutják a könnyek a szememet, és Ryan takarójába temettem az arcomat.

- Mi baj, Nina? - kérdezte, és zavartan megsimogatta a fejemet. Amikor képtelen voltam megszólalni, Ryan kisimította a hajamat az arcomból. - Minden rendben?

Megráztam a fejemet, és felpislogtam rá. - Nem, nem. Semmi sincs rendben.

- Történt valami? - Ryan arca a bennem tomboló kétségbeesést tükrözte vissza.

- Nem, semmi. Biztos nem akarod hallani. - Felültem, es letöröltem a könnyeimet.

- Jaredről van szó? - találgatott. Bólintottam, és az arca eltorzult a haragtól. - Bántott?

- Nem! - ráztam a fejemet, és a könnyeimet törölgettem. - Semmit sem követett el ellenem. Csak... - felsóhajtottam. - Olyan kínos...

- Mondd csak nyugodtan.

- Nem... akar engem - mondtam ki, és az arcom elfacsarodott.

Ryan arckifejezéséből azt olvastam ki, mintha a mondatot, amit kinyögtem, felfoghatatlannak találná, mintha elképzelni sem tudná, hogy ez lehetséges. - Biztos valami félreértésről van szó. Hogy jutottál erre a következtetésre?

Mélységes önutálat fogott el, hogy Ryant arra kényszerítem, hogy Jareddel kapcsolatban megnyugtasson. Rémes ember vagyok, gondoltam.

- Nina. Mondd el. - Azon a hangon beszélt, amit azokból provokáltam ki, akiknek harapófogóval kellett kihúznia belőlem az információt.

- Csak arra gondoltam, hogy mi... azt gondoltam, hogy ő... - A felét sem tudtam elmondani annak, amit akartam. Ahhoz nem mondtam el eleget, hogy ne tűnjek elkényeztetett gyereknek.

Ryan kurtán felnevetett, én pedig felnéztem. - Jared egy idióta, Nina.

- Nem az - tiltakoztam, és a ruhaujjammal törölgettem a szememet.

- Ha elvitt valahova, egy éjszakát töltött veled, és nem látja, milyen fantasztikus vagy... akkor nem érdemli meg, hogy a hívását várd. Bolond, aki ennél kevesebbre tart.

- Kösz, de ennél jóval bonyolultabb a helyzet.

Ryan elkomolyodott. - Nem az, hidd el. Vigye el az ördög, ha nem lát a szemétől. És ezt nem csak azért mondom, mert valami ilyesmiben reménykedtem.

Dühösen felpillantottam rá, mire rám kacsintott. Elmosolyodtam, és felsóhajtottam, a sóhajjal a csalódottságomtól is igyekeztem megszabadulni. Odahajolt hozzám, és vigasztaló puszit nyomott a fejemre.

- Miért vagy olyan jó hozzám? - kérdeztem, amikor az ágya melletti éjjeliszekrényről egy csomó papír zsebkendőt nyomott a kezembe.

- Mert megérdemled. - Úgy nézett rám, mintha ezt már tudnom kellene, én meg önkéntelenül is elmosolyodtam.

- Azt hiszem, ez a L'Oréal szlogenje - jegyeztem meg.

- Ja, én inkább arra gondoltam, hogy „Talán ilyennek született".

- Talán Maybelline-é? - gúnyolódtam.

Rám bökött. - Szuper vagy!

- *Bármi ér, tovább mész*[1] - mosolyogtam, és a tenyerembe hajtottam a fejemet.

Vállat vont. - *Néha kókusz, máskor mókus*[2].

Felnevettem, és letöröltem az utolsó könnyeimet is. - *Kézfejjel határozottan tartósabb*[3].

[1] *A Timex szlogenje.*

[2] *A Hershey „Mounds" nevű kókuszos édességének reklámszolgenje.*

[3] *A Duracell szlogenje.*

Ryan egy percig mozdulatlanul ült, és látszott, hogy most sarokba szorítottam, aztán pajkos mosoly jelent meg az ajkán. - Jó hírem van. Egy rakás pénzt spóroltam az autóbiztosításommal, mert átmentem a GElCO-hoz.

Összehúztam a szemem. - Jó kezekben vagy?

Ryan összefonta az ujjainkat. - *Pofonegyszerű, címlaplány*[4].

Az ajkamba haraptam; nem akartam véget vetni a játékunknak. Remekül elterelte a figyelmemet.

- Csak csináld - bökte meg a karomat.

- Lego az egómnak - vágtam vissza, és játékosan visszahúztam a karomat.

Mire Ryan behajlította a karját. - *Marhahús. Az van vacsorára*[5].

A karjára mutattam, és megráztam a fejemet. - Jó az íze, kevesebb a töltőanyag[6] - Kihúztam magam, és vártam a visszavágását.

- MIIIVAAAAAAN?[7] Az arcomhoz hajolt, én pedig harsogó nevetésben törtem ki. Ő is röhögni kezdett, és eltakartuk a szánkat, nehogy az ápolónők berohanjak, és lecsendesítsenek.

- Kösz. Erre égető szükségem volt - fújtattam a hasamat fogva.

- De még mennyire - értett egyet Ryan.

Másnap reggel a mobilom csengetésére ébredtem. Az éjjeli szekrényemhez másztam, kirántottam a töltőt a készülékből, és a fülemhez kaptam.

- Igen? - Összerezzentem, amikor mániákus hangom megütötte a fülemet, és azt vártam, hogy erről még a hívó is említést tesz.

- Szia, Nigh, itt Ryan. Tegnap itt hagytad az anatómiakönyvedet. Csak szólni akartam, mielőtt előadásra mész.

- Ja! Ó, persze. Szerintem ma nem kell, laborra készülünk. - Megdörgöltem a szemem, és azon töprengtem, mikor aludhattam el végül. Úgy éreztem, mintha le sem hunytam volna a szemem.

- Felébresztettelek?

- Igen, de semmi gond - pillantottam az órára. - Amúgy is tíz perc múlva megszólalt volna az ébresztőórám.

- A nővér azt mondta, hogy ma vagy holnap esetleg hazaengednek.

- Óriási! Szólj, hogy mikor, és én összetrombitálom a csapatot, hogy hazavigyünk.

[4] *A Covergirl szolgenje.*

[5] *Amerikai marhahúsreklám szlogenje.*

[6] *Miller Lite világos sör szlogenje.*

[7] *A Budweiser szlogenje, amit teli torokból üvöltenek.*

- Úgy lesz - rikkantotta, a korai időpont ellenére is nagy lelkesedéssel.

Lassan telt egyik óra a másik után, és nagy erőfeszítésembe került befejezni a tanítási napot. Kimerülten vánszorogtam vissza a szobámba, és úgy döntöttem, összeütök valamit, és lefekszem egyet szundítani.

Lehetetlen volt az ágyamon szétszórt, halomban álló leckéket befejezni. Képtelen voltam úgy koncentrálni, hogy tudtam: valahányszor lapozok, a kanalam a tányérhoz koccan vagy felsóhajtok, Jared mindent hall.

Elöntött a harag, amikor átfutott a fejemen ez a gondolat. Titkokat mesélt el, amiket elvárása szerint meg is kellett őriznem, bevallotta, hogy szeret, ígéreteket tett, aztán egyszerűen... lelépett.

- Ki tesz ilyet? - kérdeztem fennhangon. Megcsóváltam a fejemet, és eszembe jutott, mekkora feneket kerített annak, amikor kitett az Andrewsnál. Halálra volt rémülve, hogy elveszít, hogy anyám rábeszél, hogy tartsam magam távol tőle. Végül ő az, aki kerül, gondoltam.

Ezen eltűnődtem egy pillanatig, és azon töprengtem, mi változhatott a között, hogy itt kitett, és hogy visszatértem a kórházból. Eddig csak azon járt a fejem, mit csinálhattam rosszul, és el sem gondolkodtam rajta, milyen más okok vezethettek odáig, hogy Jared kerül, mint a pestisest. Anyám is az okok között szerepelt.

A számhoz kaptam a kezemet, amikor ez a gondolat belém hasított. Anyám beszélt vele! Ráparancsolt, hogy tartsa magát távol tőlem, és Jared engedelmeskedett.

Felkaptam a kabátomat és a kulcsaimat, és úgy rontottam ki a szobából, mintha tűz elől menekülnék. A kocsimhoz szaladtam, és minden lehetséges KRESZ-szabálynak fittyet hányva siettem a Brownról a szüleim házához. Az elszántságom kicsit megingott, amikor a felhajtónkra értem, de meg kellett tudnom, hogy Jared miért gondolta meg magát. Tudnom kellett, hogy nem azért tette-e, mert nem feleltem meg az elvárásainak.

Berontottam az ajtón, és az anyám nevét kiabáltam. Már harmadszor kiáltottam fel az emeletre, amikor végre lesietett a lépcsőn.

- Nina? Mi ez a hangzavar? - Egyik kezével a korlátba kapaszkodott, a másikkal egy fülklipszet tett fel.

- Mit mondtál? - estem neki.

- Kinek? - Utálat suhant át az arcán.

- Elég ebből, anya! - förmedtem rá.

Cynthia felvonta a szemöldökét, és lassan szólalt meg. - Míg a fedelem alatt tartózkodsz, ifjú hölgy, vigyázz, milyen hangot használsz.

Megráztam a fejemet, és még egy lépést tettem felé. - Mit mondtál Jarednek?

Cynthia egy pillanatig a választ fontolgatta. - Azt, amit hallania kellett, Nina. Te persze nem hallgattál rám, így nem maradt más választásom.

- De miért? Miért próbálsz meg szándékosan fájdalmat okozni nekem?

Cynthia megdöbbent a feltételezésemen. - Csak meg akarlak menteni magadtól, Nina! Ha nincs annyi józan eszed, hogy... nos, mindenesetre örülök, hogy neki van.

- Könyörgöm, anya... ne tedd ezt. Én... - Képtelen voltam befejezni. Leültem a legalsó lépcsőfokra, és a tenyerembe temettem az arcomat.

Cynthia lejött a lépcsőn, és leült mellém. - Tudom, hogy azt hiszed, érted ezt az egészet, drágám, de nem így van. Bármi is az, amiről úgy véled, tudod... valójában fel sem éred ésszel, mi az, amit választasz. Örülök, hogy Jared szeret annyira, hogy elengedett.

Dühösen meredtem rá. - Hallod egyáltalán, mit beszélsz? Jared szeret, anya. Szeret, és te... - Megráztam a fejemet, és az ajtóhoz mentem. - Érdekel egyáltalán, mit érzek? - szegeztem neki a kérdést. Háttal álltam neki.

Nem válaszolt.

Visszamentem a kocsimhoz, és elfojtottam a kikívánkozó, kétségbeesett kiáltásomat. Most már csak egy módja maradt, hogy kikényszerítsem a beszélgetést Jaredből.

Nyolcadik fejezet
Purgatórium

Az íróasztalok alatt keresgéltem, az ujjammal végigtapogattam a lent futó, összetekeredett drótokat. Jared kénytelen lesz meghallgatni, akár tetszik neki, akár nem, és amilyen elszánt voltam, semmit sem hagytam a véletlenre. Aprólékosan megvizsgáltam a tükör szélét, a mikro hátoldalát, a minihűtőt, a két ágy alját, és a koleszszoba szokványos vezetékes telefonját.

Eltelt egy óra, és semmit sem találtam. Jared profi volt. Természetesen nem találtam a szobámba telepített mikrofont. Igyekeztem visszaemlékezni az összes kémfilmre, amit csak láttam, amikor villámcsapásként hasított belém a gondolat. A tekintetem végigvándorolt a falon a mennyezetig, és a közepén levő téglalap alakú szellőzőnyíláson állapodott meg.

Beth székét közvetlenül a nyílás alá gurítottam. Két csavart találtam, de szerszámom nem volt. A folyosóügyeletesünkhöz rohantam, és igyekeztem kifújni magamat, mielőtt bekopogtam hozzá. Unott képpel nyitott ajtót.

- Igen?

- Figyelj csak, Dara, valami gond támadt a szobámban a szellőzővel...

- Reggel odaszólok a karbantartóknak... - vágta rá merev arccal, és rám akarta csukni az ajtót.

Én azonban megállítottam félúton. - Nincs véletlenül egy csavarhúzód? Olyan kereszthornyos? Nem adnád kölcsön?

- Egy Phillipsre gondolsz? - kérdezte, és láthatóan halálosan unta a beszélgetésünket.

Felragyogott a szemem. - Pontosan arra! Van ilyened?

- Milyen méretű kellene? - fordult felém.

- Nem is tudom - haboztam, és felpillantottam a mennyezeti szellőzőnyílás fedelére.

Követte a tekintetemet. - Kicsire lesz szükséged, tessék. - Átnyújtott egy kis csavarhúzót, amit megköszöntem, és visszarohantam a szobámba.

A csavarhúzó kisebb volt, mint amilyenre szükségem volt, így egyik oldalra kellett nyomnom, hogy meg tudjam a csavart mozdítani. Amint az első csavar annyira meglazult, hogy már a mutató- és hüvelykujjammal is ki tudtam hajtani, jóformán pillanatok alatt a tenyerembe pottyant. Nekifogtam a másik csavarnak is, de két keserves tekerés után a jobb kezem megcsúszott. Igyekeztem megtartani az egyensúlyomat, s eközben a tenyeremmel súroltam a szellőző szélét. Az egyenetlen fémszegély felhasította a kezemet.

Halkan felkiáltottam, és visszarántottam a kezemet. A sebből csepegni kezdett a vér, és vastag, vörös csíkban csörgött le a könyökömre.

- Jaj! - siránkoztam hétrét görnyedve. - A francba!

Lemásztam, felmarkoltam egy csomó papír zsebkendőt, és a kezemben szorongatva visszamásztam; nem voltam hajlandó feladni.

Zsebkendővel a kezemben próbáltam beleilleszteni a csavarhúzót az apró nyílásba, éspedig olyan szögben, ami a legoptimálisabb hajtást biztosította. Amikor azonban minden erőmet beleadva nekinyomtam a csavarhúzót a csavar oldalának, a szék kereke megmozdult, és mielőtt visszanyerhettem volna az egyensúlyomat, a szék kiszaladt alólam, és lebucskáztam a földre, ahol a könyökömet a padlóba vertem.

Egy másodpercig tartott, mire megéreztem a fájdalmat, de amint az éles, szúró fájdalom belém hasított, lehunytam a szememet. - Jaj - nyöszörögtem. Amikor már a fájdalmon kívül másra is tudtam gondolni, visszasántikáltam a székhez, és felmásztam rá.

A szellőző fedelét kirángattam, és lábujjhegyre állva belekukucskáltam. A szívem kihagyott, amikor a több évtizedes porban megpillantottam egy apró fekete tárgyat, lenyúltam a nyílásba, megfogtam a kis műanyagot, és amint engedett, rángatni kezdtem. Magam felé húztam, amíg felszínre nem bukkant Jared miniatűr mikrofonja.

A cáfolhatatlan bizonyosság, amit a kezemben tartottam, elgyengített: magammal rántottam a mikrofont, ahogy lerogytam a székre. Jared hallott, és biztos tudta, mit műveltem. A karomat hasogató fájdalom, és a tény, hogy e készülék túlsó végén ott van, könnyekre fakasztott.

- Jared? - kérdeztem halkan, és igyekeztem uralkodni a hangom reszketésén. - Tudom, hogy hallasz - sóhajtottam, és lehunytam a szemem. - Nem tudom, anyám mit mondott neked. Nem is érdekel, nekem csak... - Elhallgattam, amikor elcsuklott a hangom - nagyon hiányzol suttogtam. - Mit csinálsz? Mi van a sok beszéddel, hogy együtt öregszünk meg és őszinték leszünk? Most mégis rá hallgatsz, és lelépsz?

- Csak annyit kérek, légy szíves... - nagy kínnal formáltam a szavakat -, légy szíves, beszélj velem. Kérlek!

Néztem a telefonomat, magamban fohászkodtam, szuggeráltam, hogy világosodjon ki a kijelző, és kezdjen el csengeni. Egy örökkévalóság telt el, de a telefon némán és sötéten feküdt továbbra is az éjjeliszekrényemen.

Letöröltem a könnyeimet, és felnéztem a mennyezetről csigavonalban lelógó vezetékre. Elfogott a pulykaméreg. Felálltam, és addig cibáltam a vezetéket, amíg végre ki nem szakadt a helyéről. Láttam a másik végén, ahol kirojtosodott, és elégedetten még egyszer megtöröltem az arcomat. Nem igazság, gondoltam, hogy hallja, mit csinálok, amikor egyedül vagyok.

Az éjjeliszekrény felől berregés hallatszott. Megdermedtem. Újabb berregést hallottam, mire ledobtam a vezetéket, és majdnem elbotlottam benne, ahogy odarohantam, hogy elérjem a telefont, és nehogy lemaradjak a hívásról.

- Jared?- kérdeztem lélekszakadva.

- Á, izé... Ryan vagyok. Bocs.

- Ne, ne szabadkozz - szipogtam.

- Minden rendben? Úgy hangzik, mintha sírnál.

- Miért hívtál? - Nem voltam olyan hangulatban, hogy megvitassam a legújabb őrültségemet.

- Nos... - habozott -, reggel kiengednek.

- Ó! Rendben. Akkor reggel bemegyek. Szóltál már mindenkinek, vagy hívjam fel őket én? - kérdeztem, remélve, hogy megérti, mire célzok.

- Most kezdtem körbetelefonálni.

Szóval engem hívott először. Nem tudtam eldönteni, mire véljem ezt.

- Nina?

- Igen? - Az ágyam mellett összetekeredett és felágaskodó vezeték elvonta a figyelmemet.

- Mondd el, miért vagy olyan feldúlt. Jared az oka?

A hallgatásom elég válasz volt. - Meg tudnám ölni azért, amit veled tesz - morogta dühösen.

- Nem az ő hibája, Ryan. Mondtam már, hogy bonyolult.

Ryan sóhajtva nyugodott bele homályos válaszomba. - A reggeli viszontlátásra.

A péntek könnyebben ment, mint vártam: hatan zongoráztuk le Ryan hevenyészetten összedobott fogadópartiját. Autókaravánnal vonultunk a kórház elé, a kocsikat kipingáltuk és lufikkal aggattuk tele. Josh teherautójának ablakai remegtek a bömbölő „Paradise City" ritmusától, amikor Tucker kitolta Ryant a kórház kétszárnyú ajtaján. Kórusban fütyültünk és tapsoltunk, amikor Ryan bemászott Josh vezetőfülkéjébe, az anyósülésre. - Gyere, Nina - mosolygott, és intett, hogy ugorjak fel mellé. Amikor becsúsztam mellé, erőtlenül felemelte a karját, és letette mögém az ülés tetejére. A Brownig egész úton nevettünk és viccelődtünk, és mind a heten megindultunk Ryan szobája felé.

- Olyan, mintha díszmenetet szerveztetek volna - ragyogott Ryan arca. Az íróasztala előtti székhez bicegett, és láthatóan kimerülten rogyott le rá.

Üldögéltünk és beszélgettünk. Azután Beth, Chad és Tucker elmentek órára. Félórával később Kimnek és Josh-nak is órája kezdődött.

- Mit műveltél a kezeddel? - kérdezte Ryan, és a hanyagul bekötött tenyeremre nézett.

- Megvágtam a szobai szellőzőnyílás szélén - rántottam meg a vállamat.

- Hú! Érvényes még a tetanusz elleni védőoltásod?

Bólintottam. - Később átugrom, oké? Sok a tanulnivalónk.

- Órád van? - kérdezte csalódottan.

- Már vagy két órája egyfolytában, Ryan - mosolyodtam el.

- Kösz a mai napot. Esetleg havonta megismételhetnénk.

- Rendben, de legközelebb nem jelentkezem, hogy leszúrjanak. Sem legközelebb, sem semmikor. - Megöleltem, és kínos csend támadt, amikor elhúzódtam tőle. - Csak nyugisan. Később átjövök, és tanulunk.

Ryan ellágyultan nézett utánam, amikor az ajtóhoz indultam. - Viszlát később, Nigh.

Becsuktam magam mögött az ajtót, és kifújtam a levegőt. Nem tudtam biztosan, hogy a bűntudat okozta-e vagy Ryan pillantása, miután megöleltem, de valahogy minden másnak tűnt, amikor kettesben voltunk. Megfeledkeztem az angyalokról, démonokról vagy arról, hogy nem kellek Jarednek. Ryan mellett normálisnak tűnt az élet.

Ám nem sokkal az előadás kezdete után minden gondolatom hirtelen Jared körül forgott. Szorosan lehunytam a szemem, amikor az

előző éjszakára gondoltam. Valószínűleg már cseppet sem sajnál a bohóckodásom miatt. A professzor hangja beleolvadt a háttérzajba, és aprókai lélegeztem, nehogy eleredjenek a könnyeim; elég zavaró volt, hogy nap mint nap úgy bámultak vissza rám az emberek, mintha elment volna az eszem. Más sem hiányzik, gondoltam, mint egy sírógörcs előadás közben.

A szobám magányában aztán hagytam, hadd eredjenek el a könnyeim. Örültem, hogy Jared nem hallja. Pityergő, szánalmas roncs lettem. A tekintetem a szellőzőnyílásra vándorolt; nem tudtam, jól rögzítettem-e a fedelet a mennyezethez. A homlokomat ráncoltam, amikor láttam, hogy előző este olyan kimerült voltam, hogy elfelejtettem visszatenni.

Letérdeltem a földre, és felemeltem a paplanomat, hogy benézzek az ágy alá, ahova a szakadt végű vezetéket rejtettem. A fogamat csikorgattam, amikor láttam, hogy az ágy alatt csak egy magányos zokni virít jó pár porcica társaságában.

Míg távol voltam, Jared vagy Claire a szobámban jártak, és visszatették a mikrofont. Felnéztem a mennyezetre, két ökölbe szorított kezemet leengedtem a testem mellé. - Eszetekbe ne jusson belépni a szobámba!

Az fésülködőasztalom legfelső fiókjából is hiányzott a csavarhúzó, amit oda dugtam, nehogy elkallódjon, míg időt szakítok a fedél visszacsavarozására. Kisiettem a folyosóra, a falhoz csapódó ajtó nagyot dongott. Dühös léptekkel siettem a folyosóügyeleteshez, és ökölle vertem az ajtaját.

Ugyanazzal a közönyös képpel nyitott ajtót, mint előzőleg. - Igen?

Felsóhajtottam. - De jó, hogy itt vagy, Dara. Szóval, az a helyzet, hogy úgy látszik, elvesztettem a csavarhúzódat. Kérhetnék kölcsön egy másikat? Ja, és ezúttal egy nagyobbra lenne szükségem.

- Elvesztetted az egyik csavarhúzómat, és kölcsön akarsz kérni egy másikat?

- Igen - feleltem inkább kérdő, mint kijelentő hangsúllyal.

- Várj egy kicsit - sóhajtott, és távozott egy pillanatra, majd egy nagyobb csavarhúzóval jött vissza.

Visszafutottam a szobámba, és Beth székét a szellőzőnyílás alá toltam. Az új csavarhúzó sokkal jobban illeszkedett, és pillanatok alatt eltávolítottam mindkét csavart. Lábujjhegyre állva felnyúltam, és erőlködés nélkül megtaláltam az ismerős kis műanyag tárgyat. A korábbi mikrofonra megszólalásig hasonlító lehallgatókészülék az első rántásra kiszakadt a helyéről.

Lemásztam, és addig húztam, míg a megfeszülő vezeték remegni nem kezdett. Egy gyors rántással kiszakadt a nyílásból, és a földre

esett. Furcsa sikerélményt éreztem: tökélyre vittem a megfigyelőeszközök kitépésének művészetét!

Önelégült mosollyal tekertem fel a keskeny, szétszaggatott vezetéket. - Nem vagyok cirkuszi látványosság - suttogtam.

Megremegett az ajtó, amikor valaki kintről megdöngette. Elfordítottam az ajtógombot, és Jaredtől egy alapos fejmosásra számítottam, ám a küszöbön Claire állt gyilkos arckifejezéssel.

Gombóc támadt a torkomban, amikor elnyomakodott mellettem. Egyetlen hajlékony mozdulattal felmászott Beth székére, és felnyúlt a nyílásba. Tovább tartott, míg az új vezetéket a helyére tette, mint nekem a régit kitépni, de gyorsabban tette vissza a szellőzőnyílás fedelét.

Az ajtóhoz ment, és megállt. Lenézett a kezemben tartott vezetékre. Villámgyors mozdulattal kapta ki a kezemből.

- Ha még egyszer megteszed - pillantott fel a szellőzőre, majd a fülemhez hajolva odasúgta: - kitépem a nyelvedet.

A nyelvem összezsugorodott a számban, amikor nyelni próbáltam. Claire derékban hátrahajolt, és nyugtalanítóan édes mosollyal mért végig, majd távozott. Becsuktam és be is zártam mögötte az ajtót. A karomat összefontam magamon. Megrémített.

Kibuggyantak a könnyeim, amikor arra gondoltam, hogy Jared minden mozdulatomat hallja, és lecsorogtak az arcomon. - Képtelen vagyok ezt csinálni - suttogtam. Olyan heves vágy fogott el, hogy minél messzebb kerüljek a mikrofontól, hogy felkaptam a kabátomat és a kulcsaimat. Ha normális életet akarok ismét élni, meg kell győznöm Cynthiát, gondoltam.

- Anya? - kiabáltam, amikor beléptem az ebédlőbe.

- A konyhában vagyok, kedvesem - kiáltott vissza.

Láttam, hogy kiül az arcára az aggodalom, amikor észrevette duzzadt, könnyes szememet.

- Mi történt a kezeddel, Nina? - kérdezte, amikor a hevenyészett kötést megpillantotta.

- Szeretném, ha beszélnél Jareddel, anya.

Az aggodalmat mintha letörölték volna az arcáról, és anyám folytatta a főzést. - Bocsáss meg, Nina, de ezt nem tehetem.

- Akkor hadd kapjam vissza a magánéletemet.

Cynthiát láthatóan kínosan érintette ez a téma, de őt sosem lehetett megfélemlíteni. - E tekintetben apád és Jared egyeztek meg.

- Apa nincs már.

Nem vett rólam tudomást. - Jareddel hosszan beszélgettem. Ha ez segít, eleinte vitába szállt velem. Nagyon eltökélt volt. De amikor em-

lékeztettem, mennyire nehéz az édesanyjának, és milyen nehéz lesz neked, nem utasíthatta vissza, hogy azt tegye, ami neked a legjobb. Ez az egyszerűbb része a dolognak. Még csak elképzelni sem tudod, milyen nehéz lesz az életed, ha folytatod ezt a képtelen...

- Meg kell próbálnod. Tartozol nekem ennyivel - könyörögtem.

Csettintett a nyelvével. - Most már nem hallgat rám, Nina. Vannak dolgok, amiket lehetetlen visszaszívni. Ha egyszer jól alátámasztod az érvelésedet, már nem állíthatod az ellenkezőjét.

- De, anya... - csücsörítettem, de hiába, potyogni kezdtek a könnyeim.

- Figyelmeztettem, hogy ha folytatja a kapcsolatotokat, kirúgom.

- Micsoda?

- A vele folytatott kapcsolat akadályozhatja a...

- Tudod, hogy ő az egyetlen, aki megóvhat minden bajtól! Hajlandó vagy az életemet is kockára tenni, hogy bebizonyítsd, neked van igazad?

- Természetesen erről szó sincs! Apád ragaszkodott ahhoz, hogy Jared tartsa távol magát tőled, Nina. El kell felejtened!

- De, anya, szeretem!

Cynthia szeme elkerekedett. Hallgatott egy sort, majd elutasítóan megrázta a fejét. - Nem tudod, mit beszélsz

Suttogásra is alig maradt erőm. - Nézz rám. - A vereségtől meggörnyedt a hátam. - Ilyen egy szalmaláng? Szerelmes vagyok belé.

- Akkor szeress ki belőle. Apád nem ezt szánta neked. Jared ezt is elmondta? Hogy apád megtiltotta, hogy legyen köztetek valami? Nem leszek a segítségedre abban, hogy ellenkezz apád akaratával.

- Annak semmi köze sem volt hozzám vagy Jaredhez, anya! Apa nem akarta, hogy megtudjam róla az igazságot!

- Nina - suttogta -, ezt te sem hiszed.

Beláttam, hogy kár minden erőfeszítésért, Cynthia nem fog segíteni. Elmenekültem közönyös tekintete elől a Varacskosba. Megállíthatatlanul zuhogott az eső, és mire beültem a kocsiba, már bőrig áztam. Végighajtottam az utcán, a kocsi mögött valóságos nyomdokvíz támadt.

Minél messzebb jutottam, annál kevésbé vágytam rá, hogy visszamenjek a koleszba. Ha visszatérek az Andrewsba, elismerem, hogy vesztettem. Vagy ami még rosszabb, a lelkem mélyén tudtam, hogy amint visszamegyek a szobámba, az életem Jared nélkül folytatódik tovább.

Amikor pislákolni kezdtek az utcai lámpák, az eső apró kristályként verte a szélvédőmet. Némelyik utcát elzárta a szakadó eső okozta áradat, így hamarosan egy zsákutcába kényszerültem. A szélro-

hamoktól hordott esőben egy híd sejlett fel a kocsim előtt: magasra ívelt az éjszakai égbolton.

Kikapcsoltam a motort, és ültem, az elmúlt héten töprengve. Gyászos véget ért erőtlen kísérletem, hogy ura legyek a helyzetnek. Eddig a pillanatig meg sem fordult a fejemben, hogy fel kellene adnom.

Levettem a sapkámat és a kesztyűmet, és a mellettem levő ülésre dobtam őket. Úgy döntöttem, az egyetlen igazi lehetőségem, ha elmegyek. De Jared követni fog, hiszen kénytelen ezt tenni, és ezzel elragadom a húgától, az öccsétől és Lilliantől. Megragadtam a kormányt, amikor ráeszméltem: kelepcébe kerültem.

Az egyik kesztyűm a padlóra esett, és ekkor figyeltem fel a táskámra: Jack levélnyitójának a hegyes vége éppen csak kikandikált belőle, és egy magányos utcai lámpa lénye megcsillant rajta. Gondolkodás nélkül kikaptam a táskámból, és kiszálltam a kocsiból. A szél majdnem feldöntött, de megvetettem a lábamat, és eldöntöttem, hogy most felhívom magamra Jared figyelmét. Olyan szorosan ragadtam meg a kés nyelét, ahogy csak fagyos kezemmel tudtam, és a magasba emeltem.

- Idejön - suttogtam.

Hangos kiáltás kíséretében a hátsó kerékbe döftem az aranyló dárdát, ami átszúrta a vastag gumit, de nem hatolt olyan mélyre, hogy komoly kárt tehessen. A kést a lábammal nyomtam beljebb, és megkönnyebbülten hallottam a sziszegő hangot.

A dermesztően hideg esőben azonnal vizes lettem, és remegni kezdtem, amikor a csípős szél a bőrömet érte. Pár perccel később levettem a kabátomat, és az ülésre dobtam. Az eső verte a testemet, én pedig leküzdhetetlenül reszkettem.

És vártam.

Amikor már a pulóverem is átázott, levettem azt is, és a kabátomra hajítottam. Már csak egy hosszú ujjú pamutpóló volt rajtam, és úgy éreztem, mintha jégszilánkok próbálnának a csontjaimba hatolni. Úgy vacogtam, hogy muszáj volt kinyitnom a számat, nehogy eltörjenek a fogaim. Párafelhőt fújtam ki, amikor egy szélroham fájdalmasan belemart a bőrömbe.

De még mindig vártam.

Amikor már úgy éreztem, mindjárt összeesek, fényszórók tűntek fel az esőfüggönyön túl, és egy autó fékezett a kocsim mellett.

- Mi az ördögöt művelsz, Nina? - kiáltotta túl Jared az esőt. Levette a kabátját, és felém indult, de hátráltam egy lépést. - Tudod, mi a hipothermia? Halálra fogsz fagyni! - nyújtotta felém a kabátját.

- Sze... sze... ret... lek - vacogtam, és egész testemben remegtem.

- Hallottam - vonta össze a szemöldökét Jared. - Hadd vigyelek haza. - Megint felém nyújtotta a kabátját, de én csak tovább hátráltam.

- Ha... hall... gat... tál rá!

- Nem! De ha kirúg, nehezebb lesz megvédenem téged. Első helyen a biztonságod áll. És most kérlek, szállj be a kocsiba!

- Ho... hogy le... lenne ne... he... zebb, ha egyszer ve... lem vagy?

- Akkor beszéljünk erről, amikor már nem állsz az esőben!

Még egy lépést hátráltam.

- Cynthia irányítja a pénzügyeinket! - mondta kétségbeesetten Jared. - Ő pénzeli a megfigyelést, ő ad pénzt a fegyverekre, mindenre. Védelmezhetnélek továbbra is, de nem olyan eredményesen. Nem kockáztathattam meg!

- Sz... szóval csak e... elhagysz, m... min... den úgy l .. lesz, a... hogy v... volt, hogy újabb m... mikrofonokat és golyókat v... vegyél?

Jared felsóhajtott. - Nem így értettem. Te olyan fontos vagy, Nina, hogy csak a legjobb eszközökkel védhetlek. Úgy gondoltam, ha kitalálom, hogyan lehetnénk... Próbáltam kiokoskodni valamit.

- Csak azért m... mondod, hogy v... vissza... vigyél oda!

- Sosem tennék ilyet - fogadkozott Jared. Felemelte a kabátját, én meg hátráltam egy lépést. Összeszorította a fogát. - Tévedtem! Nem akartam fájdalmat okozni neked! Csak egy kis időre volt szükségem, hogy rendbe hozzam a zűrt, amit csináltam!

Próbáltam a szám sarkát felfelé húzni, valami mosolyra emlékeztetőre. - Azt hi... hittem, te so... sem té... vedsz!

Jared kétségbeesett arccal jött felém, és felnyögött, amikor tovább hátráltam. - Ne kényszeríts erre, Nina! Ne akard, hogy kényszerrel vigyelek el! Kérlek, szállj be a kocsiba!

- N... nem m... egyek v... vissza oda - vacogtam.

Az eső Jared fejére patakzott, és lecsorgott az állán. - Nem akartalak... - felsóhajtott. - Magamhoz viszlek!

Egy pillanatig némán néztem, próbáltam a szeméből olvasni.

- Nem hazudnék neked - bizonygatta, és értem nyúlt. - Haza akarlak vinni.

Beszívtam a levegőt, és bólintottam. Jared egy pillanatot sem vesztegetett: beburkolt a kabátjába, de már az is átázott. A karjába kapott, és a következő pillanatban már a kocsijában voltam.

Beugrott a kocsiba, a kormány mögé, felcsavarta a fűtést, aztán két kézzel dörzsölte a karomat. - Jesszusom, Nina! Lila a szád.

Olyan utcákon száguldott végig, amelyek inkább megáradt folyónak látszottak. Akkor hunytam le a szememet, amikor megállt a lakása előtt, a járda mellett.

- Maradj ébren, Nina. Ne aludj el!

Hármasával rohant fel a lépcsőn, a kulcsával kinyitotta az ajtót, majd még több lépcsőfokot kihagyva vágtatott fel a tetőtéri lakásba. Fél karral tartott, míg kinyitotta a zuhanycsapot, és a gőz rögtön betöltötte a fürdőszobát.

Merev testemet a zuhany alá emelte, és magához ölelt. Felkiáltottam, amikor a víz égetni kezdte átfagyott bőrömet. Kis idő elteltével már kevésbé remegtem. Amint egyedül is megálltam a lábamon, Jared forróbbra állította a vizet.

Felnéztem rá. - Bocsáss meg. Nem jutott már más az eszembe.

Jared grimaszt vágott, a szeme acélos kéken csillogott. - Előbb melegedj át.

Letekerte a gézkötést a kezemről, és megvizsgálta a sebet. Az arca megrándult, mielőtt dühösen lepillantott rám. Néztem, ahogy gyöngéden kimosta a gennyedző sebet egy mosdókesztyűvel.

- Össze kellett volna varratnod - morogta. Megfeszült az álla, miközben lemosta róla a fürdőhabot.

- Mi baj? - kérdeztem. Nyugtalanítani kezdett, hogy aggodalom helyett neheztelést látok a tekintetében.

- Minden, Nina. Egy hétre magadra hagylak, és szerzel a kezedre egy mély, elfertőződött sebet, amikor leesel a székről, majdnem eltöröd a karodat, aztán csaknem megfagysz... vagy vízbe fulladsz, nem tudom, melyik következett volna be hamarabb.

- Tudom. Minden okod megvan rá, hogy dühös légy.

- Dühös? Bebeszéltem magamnak, hogy amikor majd eljön az ideje, bárki másnál boldogabbá tudlak tenni..., és nézd meg most: csak rontottam az életeden. Aggódsz, hogy haragszom rád? Gyűlölnöd kellene azért, amit tettem.

Fájó ujjaimmal beletúrtam hullámos, vizes hajába. Lehunyta a szemét, és felsóhajtott.

- Hiányoztál - suttogtam.

Elfacsarodott az arca. - Majd megőrültem. Amikor megtaláltad a mikrofont, Claire-nek kellett lefognia. Egy dolog tudni, hogy szenvedsz, és megint más, hogy tudom, én okoztam ezt a szenvedést.

Erőtlen mosollyal próbálkoztam. - Új helyet kell keresned, ahova a mikrofont rejtheted. Nem tartott sokáig, hogy megtaláljam. Túljártam az eszeden. Kétszer is.

- Az eszemen? Annyi eszed sincs, hogy ne állj ki az esőre.

- De annyi azért van, hogy tudjam, nem lehetünk külön.

Jared szeme összeszűkült a kíntól.

Felágaskodtam, és lehúztam magamhoz a fejét, a számat az arcára tapasztottam. A víz zubogott a fejünkre, miközben magához vont, és könnyű csókomtól tűz gyúlt a tekintetében. Úgy csókolt, mintha én

lennék a levegő, ami nélkül öt napig kellett élnie. Nem fogtuk vissza magunkat, minden mozdulatunkat az a gyötrelem tüzelte, amit egymástól távol éltünk át. Szétnyílt az ajkunk, Jared a zuhanyozó csempézett oldalához nyomott. Marokra fogtam az ingét, és magamhoz húztam, de még így is azt éreztem, nincs elég közel. Jared két keze közé fogta az arcomat, mialatt a nyelvével felderítette a számat.

Lenyúltam, és lehúztam róla az ingét, felfedve tökéletes szépségű, meztelen mellkasát; a nedves ing nagy csattanással esett a zuhanyfülke aljára. Végigsiklott a kezem a hátán, ő pedig felnyögött. Hevesebben kezdett csókolni, aztán lenyúlt, hogy megragadja a térdemet. Felhúzta a lábamat, én meg a hátába mélyesztettem az ujjaimat. Felkészültem, ahogy a kis helyen az együttlétünk szenvedélyesebbé vált, de a csókjai lassabbak, gyöngédebbek lettek, végül néhány lágy csók után elhúzódott.

- Hosszú éjszaka volt, Nina. Pihenned kell.

- Kizárt, hogy képes lennék - támasztottam a homlokomat a mellkasának.

Jared megcsókolta vizes hajamat. - Próbáld meg.

Amikor megnyugodott, hogy eléggé átmelegedtem, kivezetett a zuhanyozóból, és törölközőbe csavart. Odabújtam hozzá, míg a karjában bevitt az ágyba.

- Még reszketsz - ráncolta a homlokát.

- De komolyan mondom, már sokkal jobban vagyok - nyugtattam meg.

Odalent csapódott a bejárati ajtó, és Jared arcon csókolt. - Claire megjavította a kerekedet, és idehozta a kocsidat. Segít, hogy átöltözz valami szárazba.

Úgy éreztem magam, mintha a testemet előbb homokkal végigfújták volna, aztán átment volna rajta az úthenger, végül összenyomták volna egy kukásautóban. Olyan fáradt voltam, hogy ellenkezni sem volt erőm.

Jared magunkra hagyott minket. Claire lehúzta rólam a nedves holmit, és egy hosszú ujjú pólót adott rám, amin ez állt: TENGERÉSZET.

- Köszönöm - suttogtam.

Felvonta a szemöldökét. - És még azt hittem, én vagyok őrült.

Sóhajtva fel akartam nevetni, de csak lassan lehunytam, majd kinyitottam a szemem.

Claire elővett egy hajszárítót az élénkrózsaszín vállra akasztható vászonzsákból, és kezdte beszárítani a hajamat. Azt hittem, igyekszik majd alaposan megtépni, de nagyon gyöngéd volt, szinte anyai.

Amikor megszűnt a szárító éles visítása, Claire leguggolt elém. - Rendben, kész vagy.

Amikor Jared elment Claire mellett a lépcsőn, elismerően mosolygott rá. Jared nem viselt inget, csak egy világoskék pizsamanadrágot. A zuhany alatt láttam először csupasz felsőtestét, és bár kimerült voltam, a látvány lenyűgözött. Minden izma sima és kidolgozott volt, és így térdelt le elém, a kezében egy kis fehér dobozzal.

- Add a kezed.

A szaggatott szélű vágás körül a bőr a hosszú zuhanyozástól fehéres lett és ráncos. Jared antibiotikumos krémet kent a tenyeremen végigfutó vágásra, ami a csuklóm külső szélétől a mutatóujjam tövéig tartott. Nem éreztem fájdalmat, de még mindig reszkettem kicsit, és nehezen tudtam nyugodtan tartani.

Felemeltem a kezemet, hogy közelebbről is megnézzem, és Jared a szemét forgatta. - Elégedett vagy?

- Szép munka - bólogattam elismerően.

A párnára hanyatlottam, míg Jared megkerülte az ágyat. Amikor bebújt mellém, arra gondoltam, a szívemnek ki kellene ugrania a helyéről, de csak kimerültséget éreztem.

Jared magához vont, és átkarolt. Sóhajtva engedtem el magam a mellkasán; melegebb volt a teste, mint a zuhanyzóban a víz. Még most is annyira hideg voltam, hogy kicsit fájdalmas volt, ahol forró teste az enyémhez ért, de közelebb simultam hozzá, és szívesen fogadtam a perzselő hőt.

- Ígérd meg, hogy többé nem teszel ilyet - suttogta, és megcsókolta a homlokomat.

A nyakgödrébe temettem az arcomat, és megborzongtam, ő pedig szorosabban ölelt magához.

Kilencedik fejezet
Gyógyulás

- Nina?

Megmozdult a szemöldököm, de a szememet nem nyitottam ki.

Jared kisimította az arcomból a hajamat, és csókot nyomott az arcomra.

Pislogva próbáltam élesebben látni, és Jared elmosódott alakja most már tisztán kirajzolódott előttem.

- Fél hét van, szerelmem. Nyolckor órád lesz.

Felültem, de rögtön megkapaszkodtam Jared karjában. - Hűha!

- Szédülsz? - kérdezte.

- Mintha nem tudnád.

Elmosolyodott, és felkelt mellőlem, hogy egy halom összehajtogatott ruhát tegyen az ágy végébe. - Claire elhozta pár holmidat.

Félig nyitott szemmel álltam fel és nyújtózkodtam, aztán feljebb húztam a pólóm szélét, hogy nekifogjak átöltözni.

- És... Nina? - ragadta meg a kezemet Jared. - Mindig is úgy gondoltam, reggel vagy a legszebb. De az, ahogy a pólómban itt állsz, egyszerűen megbolondít. Kérlek, ne akard teljesen elvenni az eszemet!

Fintorral jeleztem, hogy őrjítőnek találom, hogy csökönyösen halogatja az elkerülhetetlent. Amikor meghittségre került a sor, mindig én voltam eddig, aki húzta a dolgot, most viszont, amikor végre olyan szenvedélyes érzéseket tápláltam valaki iránt, hogy a határokat akartam feszegetni, Jared volt az, akinek nem volt olyan sürgős.

Megérezte a bosszúságomat; csókot nyomott az orromra, és lekocogott a lépcsőn; magamra hagyott, hogy felöltözhessek.

- Ha nem bánod, beviszlek kocsival az egyetemre - mondta reggeli után.

- Remek. És köszönöm!

Jegesek, csúszósak voltak az utak, a fák és a fű mozdulatlanná dermedtek a vaskos jégréteg fogságában. Jared könnyedén vezette az Escalade-et a Brown területén, és addig fogta a kezemet, míg be nem álltunk a parkolóba.

- Itt várlak, rendben?

- Ho... hogyan? - kérdeztem meglepve.

- Gondoltam, az lenne a legjobb, ha pár napig nálam laknál - vonta meg a vállát -, amíg a kezed rendbe nem jön. Minden este ki kell cserélnem a kötést.

Összeszorítottam a számat, nehogy elragadjon a lelkesedés. Nem akartam elijeszteni.

- Vagy inkább... később fel is hívhatlak - visszakozott.

Átfogtam a derekát. - Szeretném, ha értem jönnél.

Láttam a szemén, hogy megnyugszik. - Pontosan itt várlak fél kettőkor.

Az óra első felén átrepített az izgalom, hogy Jarednél lakhatok, de ahogy telt az idő, egyre jobban nehezemre esett koncentrálni. A gondolataimat átitatta a kételkedés, az órát figyeltem, és idegesen számoltam a perceket.

Egy ehhez hasonló napon hagyott először is magamra, mosolygós, csókokkal búcsúzó reggel volt az is. Hirtelen túl könnyűnek tűnt a győzelem, és halálra aggódtam magam, hogy talán megint megbékített annyira, hogy aztán ismét köddé válhasson.

Beth és Kim kint vártak, és kíváncsiak voltak, miért van bekötve a kezem. Én azonban majdnem elsírtam magam, hogy el kell viselnem a közös ebédet és még egy előadást, amelynek a feszültségét csak növeli, hogy részletes hazugsággal kell előállnom az előző éjszakáról. Ráadásul nem bírtam szabadulni attól az érzéstől, hogy amikor a megbeszélt időpontban majd odamegyek, ahol Jareddel kell találkoznom, ő nem lesz ott.

Bethnek rögtön feltűnt a rosszkedvem. - Mi baj, Nina?

- Semmi. Miért? - kérdeztem, és igyekeztem fesztelen hangon beszélni. De nehéz volt könnyedséget tettetni, amikor a mellkasomra mázsás súlyként nehezedett az aggodalom.

- Nina?

Megkönnyebbülten sóhajtottam fel. - Jared! - Belecsimpaszkodtam a kabátjába, és megöleltem. Akkora kő esett le a szívemről, hogy nem is törődtem vele, milyen képtelenül viselkedem.

Habozás nélkül átölelt. - Mi baj? - súgta a fülembe.

- Mi van veled, Nigh? - faggatott Kim.

Jared mellkasához bújtam, és örültem, amikor szorosabban ölelt magához.

- Nina - suttogta ismét a fülembe. - Történt valami?

Odapislogtam Kimre és Bethre, akik zavartan, a homlokukat ráncolva figyeltek. Igyekeztem nyugalmat erőltetni a vonásaimra, mielőtt válaszoltam. - A Kiskoszosban találkozunk, gyerekek, rendben?

- Biztos? - kérdezte Beth, és gyanakodva meredt Jaredre.

- Ott leszek - mosolyogtam.

A barátnőim vonakodva hagytak ott, én pedig ismét Jared mellkasához simultam, és erősebben szorítottam magamhoz.

- Kérlek, mondd el, Nina - esdekelt. - Egész délelőtt ki voltál borulva.

- Ne haragudj.

Felemelte az államat, és az arcomat fürkészte, hátha rájön az okra. Csalódottan sóhajtott fel, amikor nem szólaltam meg. - Tudnom kell, Nina.

- Féltem, hogy nem jössz el. - Lesütöttem a szememet, képtelen voltam ilyen szánalmas állapotban a szemébe nézni.

Jared a két keze közé fogta az arcomat, és gyöngéden megcsókolt. - Soha nem hagylak el még egyszer. Így nem.

- Hogyan nem? - kérdeztem, és rögtön aggódni kezdtem, mi rejlik a szavai mögött.

- Többé nem követem el ezt a hibát. A tiéd vagyok, amíg csak akarod.

- Megígéred?

Jared elmosolyodott. - Jobban szeretlek, mint amit valaha is ígérhetek.

A mellkasára fektettem a fejemet, és leírhatatlanul boldogan hunytam le a szememet. De a mámor elszállt, amikor rájöttem, hogy még át kell vészelnem az ebédet es egy előadást, mielőtt ismét láthatom.

- Nina?

- Tudod, sosem fogom megszokni - ráncoltam a homlokomat.

- Mit?

- Hogy megérzed, mi zajlik bennem. Ez olyan... - Elhalt a hangom, az orromat ráncoltam.

- Kísérteties? - kuncogott Jared.

Szégyenlősen néztem fel rá, és megvontam a vállamat.

- Miért nem jössz velem ebédelni?

- Itt?

- Órára nem jöhetsz velem, de ebédelni igen. Sokat segítene.

- Miben? - kérdezte még mindig zavartan.

- Az... - tétováztam. Ha őszinte akartam lenni, őt kellett hibáztatnom, amit viszont nem akartam megtenni.

- Aggodalmam eloszlatásában - fejezte be helyettem Jared. És ahogy sejtettem, felzaklatta, hogy így érzek.

- Nem úgy értem, hogy a te hibád, csak éppen...

Felém nyújtotta a kezét. - Gyere.

Éreztem, hogy szétterül a mosoly az arcomon, és hagytam, hogy meleg keze birtokba vegye az enyémet, míg a Kiskoszoshoz sétáltunk. Az asztalnál, ahol a barátaim ültek, minden arc felénk fordult, és egy emberként néztek minket, amikor az önkiszolgáló pulthoz mentünk.

- Csak kíváncsiak - jegyeztem meg, amikor keresztülfurakodtunk a soron. Jared csak bólintott.

- Minden rendben, Nigh? - firtatta Beth, amikor leültünk.

- Minden szuper - feleltem.

- Nem volt olyan szuper, amikor otthagytunk - mondta Kim. Összehúzott szemmel Jaredre nézett, aztán megint rám.

Jaredet láthatóan mulattatta a barátaim hitetlenkedő arckifejezése.

A tálcámról felvettem a kanalat, de aztán mérgesen motyogtam valamit, mert villát akartam hozni, nem kanalat, ám mielőtt felálltam volna, Jared letett egy villát a tálcámra. Felpillantottam, hogy megköszönjem, de még szóra sem nyitottam a számat, amikor Ryan utálkozva felnevetett.

- Meg is etet? - kérdezte.

- Pofa be - torkolltam le gúnyosan. Ha nem lettem volna olyan dühös, féltettem volna Ryan testi épségét. Jarednek semmibe sem ke-

rült volna átnyúlni az asztalon, és eltörni a nyakát. Jared azonban látszatra nyugodtan figyelte Ryant.

- Mit csinálunk a hétvégén, Ryan? - kérdezte Josh.

- Nem tudom - válaszolta Ryan. Gyűlölettől izzó tekintetét le sem vette Jaredről.

- Szerintem menjünk a szokott helyünkre - javasolta Kim. - Iszonyú pénzt hozunk a konyhájukra. Az öregek imádják, hogy akkora bulit csapunk.

- Egyszerűen szereted az öregebbeket - ugratta Josh.

- Csak azokat, akiknél Viagra van - válaszolta félvállról Kim. Az asztal körül egy pillanatra megfagyott a levegő, és mind azt vártuk, hogy Kim elmosolyodik. Amikor .azonban nem tette, tovább beszélték a hétvégi programot.

Kim megjegyzése után Ryan elfordította a tekintetét Jaredről, és a feszültség elmúltával Kim rám kacsintott. Ez a lány egy zseni, gondoltam.

- Benne vagyok - mondta Tucker.

Beth felém fordult. - Nina?

- Hát... - A szemem sarkából gyorsan Jaredre pillantottam. - Még nem tudom, mit csinálunk.

- Ne már! - nyögött fel Kim.

- Hozd el Jaredet is. Remek lesz - csicseregte Beth.

Ryan lassan, dühös hitetlenkedéssel fordult felé, és Beth mélyebbre csúszott a székén.

Ryan reakcióját látva Jared gyöngéden magához szorított, és elmosolyodott. - Nekem tetszik. Van kedved menni? - kérdezte hozzám fordulva.

- Persze...

- Király! - jegyezte meg tele szájjal Kim.

- A tavaszi szünetig már csak két hét van hátra - vetette fel Carrie. - Lisával a Tahoe-hoz megyünk. Van még valakinek kedve síelni?

- Fantasztikusan hangzik! Van kedved elmenni? - fordult Beth Chadhez.

Chad vállat vont. - Pár éve, hogy utoljára síeltem. Hány üres hely van?

- Anyámnak van ott egy lakása. Ha szeretnétek jönni, gyerekek, akkor mind beférünk - válaszolta Lisa.

- Mekkora buli lenne! - tapsolt Beth. - Van kedved síelni, Nigh? - kérdezte hozzám fordulva.

- Nem tudom. Általában a szüleimmel szoktam vakációzni. Cynthia biztos tervezett már valamit - Jaredre pillantottam, aki alig észrevehetően bólintott, hogy meg erősítse a feltételezésemet.

- Nem tudsz kibújni alóla? - kérdezte Kim.

Megráztam a fejemet. - Az idén nem. Nem akarom, hogy egyedül menjen. - Kim és Beth megértően bólintottak.

- Vissza kell mennem - állt fel Ryan. Míg összeszedte a holmiját, párszor felnézett rám, aztán köszönés nélkül elment. Josh azonnal követte.

- Mi baja? - kérdezte Lisa.

Kim vállat vont, de láttam, hogy rám néz.

Jared elkísért a következő órámra. Örültem, hogy magától teszi, így nem kellett megalázkodnom, és megkérnem rá. A következő órát végigülni is kevésbé tűnt rémítőnek.

- Óra után találkozunk? - kérdezte, és arcon csókolt.

- Bocs, hogy idáig kellett jönnöd - mentegetődztem, és a szememet lehunyva az arcomat a szájához nyom tam.

- Nina! - Elkeseredetten kémlelte az arcomat. Olyan hangon beszélt, amit akkor használt, amikor valamit félreértettem, amit ő magától értetődőnek tartott. - Ne szabadkozz. Amúgy is itt voltam. A lakásomból hogy védenétek meg?

- Szóval... csak itt lófrálsz a kampuszon?

- Hacsak el nem mész valahova. Ez a munkám.

- Szóval... amikor a kampuszon kívül láttalak? Amikor kezdtünk összefutni itt-ott?

Jared bólintott. Úgy láttam, most megfogtam. - Gátlástalanul követtelek mindenhova.

Éreztem, hogy felderül az arcom. - Jó tudni.

Az óra alatt repült az idő. Még észbe sem kaptam, már lared lakása felé tartottunk. Boldogan ültem az anyósülésen.

Kinyitotta előttem az ajtót, a másik kezében a táskámat fogta. A holmimat betettem a földszinti fürdőszobába, ahol egy mély maszszázskádat találtam.

Ezt okvetlen kipróbálom később, gondoltam.

A kanapéhoz mentem, és a párnák közé süppedtem. Otthon voltam.

- Nina? - suttogta Jared a fülembe.

Párszor pislogtam, és igyekeztem magamhoz térni, miközben körülnéztem a szobában. Az ablakon már nem szűrődött be a napfény, és valaki betakart. - Hány óra? - nyújtózkodtam.

- Hat múlt. El akarsz menni vacsorázni, vagy együnk Itt? - kérdezte.

- Mindenképpen itt. Most én főzök - ajánlottam.

- Még fáradt vagy. Mit szólnál, ha házhoz hozatnánk?

- Azt hiszed, nem tudok főzni? - néztem rá vádlón.

- Ezt nem állítottam. Nem mondom, hogy kóstoltam volna a főztödet. De Jack említette.

- Szerette, amit főzök - mondtam védekezően.

- Jack imádott. Egy mérgezőhulladék-feldolgozóból származó üledéket is feltálalhattál volna neki, abból is kért volna még egyszer - ugratott Jared.

- Majd én bebizonyítom! - Odamentem a hűtőhöz, és kinyitottam az ajtaját.

Jared azonnal ott termett. - Kemény hét áll mögötted, Nina, a múlt éjszaka is megviselt, és ma bementél az egyetemre. Ma este nem kell bizonyítanod semmit.

- Jól vagyok - néztem végig a hűtő tartalmán.

Claire abban a pillanatban rontott be az ajtón, amit a sarkával rúgott be.

- Új ajtót kell venned, megint, ha így folytatod - morogta Jared, és felé fordult.

Claire két nagy nejlonszatyrot emelt a magasba. - Vacsora!

Jared önelégülten mosolyodott el.

- Gondolom, ezzel el is dőlt - adtam meg magam.

Claire az asztalhoz hozta a szatyrokat. - A Thai Csil

lagban jártam. Neked a Zöld Curryt hoztam, Nina. Jared... neked a szokásosat. És van tavaszi tekercs meg satay szósz is.

- Kösz, Claire - mondta Jared. Beletúrt a szatyorba, és belekarapott egy tavaszi tekercsbe, aztán egy perc múlva felpillantott rám. - Mi az?

Elég szürreális volt, hogy az új barátom ismeri az összes kedvencemet, az összes egyéni sajátosságomat és megérzi az érzéseimet. Attól viszont akaratlanul is elkábultam, hogy a testvére - akivel mindössze háromszor találkoztam - a kedvenc ételemet hozza abból az étteremből, ahova járni szoktam.

- Bocs - mentegetőzött Jared. - Jobban kell igyekeznünk, hogy ezt természetesnek találd.

Claire rájött, mire érti, a szemét forgatta, és utálkozva jegyezte meg. - Ez csak egy vacsora, Nina. Az életemet a közeledben töltöttem, így magától értetődő, hogy tudom, mit szeretsz enni. Az kevésbé zaklatott fel, hogy félvérek vagyunk.

- Tudom - suttogtam. - Csak ez most készületlenül ért.

- Ne légy zavarban - mondta Jared. Dühös pillantást vetett Clairere, aztán aggodalmasan nézett rám. - Időbe telik, míg megszokod. Tudjuk, hogy egy ideig zavaró lesz számodra.

- Csak a magad nevében beszélj - füstölgött Claire. - Bosszantó, hogy folyton babusgatod.

- Ne rajta töltsd ki az apakomplexusodat - dühöngött Jared.

Claire összehúzta a szemét, és az öklével az asztalra támaszkodott, majd közelebb hajolt Jaredhez. Jared rögtön védelmezőn elém lépett.

- Hú, rögtön éhen halok! - jegyeztem meg kicsit túl hangosan.

Jared és Claire a megszokott egymástól merőben különböző pillantásukkal néztek rám. Jaredet mulattatta, hogy igyekszem elkerülni a vérontást, és Claire éppen azon töprengett, hogy fojtson meg, mielőtt Jared közbeléphetne. Leültem, és kinyitottam a dobozt, amit Jared elém tett.

Figyeltem, ahogy Jared a másik szatyorban keresgél, előételes dobozokat vesz ki, és próbáltam ellesni fesztelen viselkedését. Claire még egy pillanatig álldogált, és mérgesen méregetett minket, majd leült enni.

Pár percnyi csend után Jared és Claire belefogtak a napjuk megbeszélésébe. Kis idő múlva már én is felfogtam, hogy szándékosan fogalmaznak homályosan. Nem erőltettem a dolgot, de a beszélgetés menetéből úgy gondoltam, hogy Claire-ről van szó. Már annak is örültem, hogy nem idegen nyelven beszéltek.

- Úgy fest, hogy pár héten belül utazom - zsörtölődött Claire.

- Tavaszi szünet? - kérdezett rá Jared.

Claire bólintott. - Ich hasse diesen See - mondta, és hátradőlt a székében.

Ennél a pontnál fogyott el a türelmem. - Meg kell tanulnom németül - fintorodtam el.

- Ne haragudj - mentegetőzött Jared. - Nem akarunk kirekeszteni a beszélgetésből. Csak Claire kiképzését tárgyaltuk.

- Erre magam is rájöttem - feleltem az ételt piszkálva.

Jared rajongással nézett rám, és hozzám hajolva arcon csókolt.

Claire a szemét forgatta. - Sie bilden einen Dummkopl von selbst - jegyezte meg.

- Nem csinálok magamból bolondot. És igaza van, modortalanok vagyunk - mondta Jared.

Mosolyogva fogadtam Jared udvarias fordítását. Jared ismét hozzám hajolt, és gyorsan homlokon csókolt, mielőtt felment a galériára.

Claire megint a szemét forgatta, aztán a mosogatóhoz vitte a tányérját. - Elment az étvágyam.

Leesett az állam, amikor Jared meztelen felsőtesttel, csak rövid, piros edzőnadrágban és kopott futócipőben lejött a földszintre. Mögém állt a mosogatónál, ahol az edényeket öblítettem le, aztán hátulról átfogta a derekamat.

- Nem kell mosogatnod. Majd később sort kerítek rá - szorította az arcát az enyémhez.

- Ne kezdd - mondtam, és igyekeztem erősnek mutatkozni.

Jared a sarokba ment, ahol az otthoni edzőholmiját tartotta. Én közben a mosogatógépbe pakoltam a mosogatóból a néhány piszkos edényt, Claire pedig bement a földszinti fürdőszobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Aztán hirtelen kivágódott ismét az ajtó, és Claire hihetetlen pontossággal kihajította a táskámat a fürdőszobából. A táska közvetlenül a lábam mellett ért földet.

- Ez az én fürdőszobám - figyelmeztetett.

Idegesen nyeltem egyet, és a lábamtól pár centire fekvő táskára meredtem. Szelíden rámosolyogtam. - Szép a kád.

- Mindkét fürdőszoba az enyém, és mindkettőt nyugodtan használhatod - lihegte Jared a sarokból.

Claire dühösen rámeredt, és bevágta az ajtót, én meg a fülemig rántottam fel a vállamat.

- Ne hagyd, hogy megfélemlítsen. Csak ugat, nem harap - szuszogott, és elképesztő súlyokat emelgetett.

A fürdőszobaajtóra sandítottam. - De harap, Jared. Gond nélkül megrágna és kiköpne.

- Nem tehet kárt benned. Csak szereti nézni, ahogy vergődsz - kuncogott Jared.

- Mintha azt mondtad volna, hogy nem olyanok vagytok, mint az arkok, és ha kell, kárt tehettek az emberekben? - néztem vissza rá, és tökéletes alakja helyett a soron levő témára igyekeztem koncentrálni.

- Tehetne, de nem tesz. Claire mindenki másnál jobban tudja, mit jelentesz nekem. Egyébként már akkor harcra kerülne köztünk a sor, ha csak a közeledbe menne, és ezt a határvonalat sosem lépné át. Claire sosem kényszerítene arra, hogy választanom kelljen közted és a családom között. Csak piszkál - tette hozzá, és más helyzetbe feküdt a padon.

- Nem engedném, hogy válassz köztem és a családod között - mormoltam magam elé, de tudtam, hogy meghallja majd.

- Nina - kezdte azon a már ismerős, elkeseredett hangon - nem figyelsz rám. Claire tudja, hogyan érzek irántad, így felesleges miatta nyugtalankodnod.

Felvontam a szemöldökömet. - Lehet, hogy tudja, de egy nap könnyen megfeledkezhet róla.

- Te vagy életem szerelme, Nina. Erről nem lehet meg feledkezni. - Jared félvállról vetette oda ezeket a szavakat, de nekem elgyöngültek a lábaim. Meg kellett kapaszkodnom a pult szélében, nehogy a padlóra zuhanjak.

- Jól vagy? - kérdezte, de nem hagyta abba az edzést.

- Hogy én? Hát persze. Nagyszerűen. Miért? - Felsóhajtottam, mert tudtam, hogy képtelenség Jaredet bolonddá tenni. Mindentudó mosollyal válaszolt, és egy pillanatra sem lassított az edzéstempón.

Claire kapucnis felsőben és tréningnadrágban jött elő a fürdőszobából, a haját drótként meredező kontyba fogta. Most az egyszer tizenhét éves lánynak látszott. Végigdőlt a kanapén, a lábát lelógatta a karfánál, és a lapos képernyős tévén csatornák között szörfözött.

Amikor végzett a mosogatógép, még egy kicsit téblábóltam a konyhában, újra meg újra letöröltem a pultot. Úgy döntöttem, hogy felviszem a bőröndömet, és amennyire tudom, elrendezem a holmimat, a ruháimat beakasztom Jared szekrényébe, és helyet keresek a samponomnak meg a fogkefémnek. Jó volt egy hétig közös otthont játszani, de csak ennyi időről volt szó.

A szoba közepén álltam elveszetten Jared még edzett, Claire a kanapén trónolt, így nem láttam értelmét, hogy Jaredet felcsábítsam. Gondoltam, kipróbálom Jared csodás kádját, hátha így gyorsabban telik az idő.

A víz színe felett örvénylett a gőz, amikor a köntösömet a földre engedtem. Beléptem a vízbe, és visszafojtottam egy kiáltást. A testem rögtön ellazult, amint nyakig merültem a forró vízben. Utáltam a koleszben a közös zuhanyozót, és amikor visszatérek oda, a kádnál több hiányzik majd, gondoltam.

- Vittél be törölközőt, Nina? - kérdezte az ajtó miatt tompán Jared.

- Nem! - feleltem éneklő hangon.

- Mindjárt hozok egyet.

Jared karja pillanatokon belül megjelent az ajtórésben, a kezében egy vastag sötétkék törölközővel. A homlokomat ráncoltam.

- Nem érem el! - ugrattam.

Jared sóhajtott egyet, mielőtt annyira kinyitotta az ajtót, hogy besurranhasson, de a fejét gondosan elfordította. Még most is sortban és edzőcipőben volt, a bőre lénylett az izzadtságtól.

Még tett pár lépést felém a törölközővel. A víz meglöttyent, amikor felemeltem gőzölgő karomat, hogy elvegyem tőle a törölközőt, és letegyem magam mellé a kád szélére.

- Köszönöm.

Jared felsóhajtott, és úgy távozott, ahogy jött: vigyázott rá, nehogy szélesebbre tárja az ajtót, mint okvetlen szükséges.

A víz alá süllyedtem, hogy elfojtsam kitörni készülő nevetésemet. Olyan szorgalmasan tett meg mindent, hogy megőrizze a szüzességemet, ahogy én törtem magam, hogy megszabaduljak tőle.

Addig maradtam a vízben, amíg a kezem-lábam kellően ráncos nem lett, aztán a köntösbe burkolódzva felkapaszkodtam a falép-

csőn. Rögtön feltűnt, hogy Claire már nem tanyázik a kanapén. Amikor felértem a galériára, hallottam, hogy folyik a víz a zuhanyozóban.

Átnéztem a holmimat, kiválasztottam egy rózsaszín selyempizsamát, és éppen a felsőrész utolsó gombjánál tartottam, amikor Jared fekete pamut pizsamanadrágban kilépett a fürdőszobából.

- Hol van Claire? - kérdeztem.

- El kellett mennie... gyakorlatra - magyarázta Jared, és előhúzta az ágy alól az elsősegélydobozt.

Leültem, és tenyérrel felfelé odanyújtottam a kezemet, hogy kicserélje a kötést. - Azt hittem, már befejeztétek a kiképzéseteket. Ugyan mit tanulhat még? És kitől?

- Ma este milyen sok kérdésed van! - jegyezte meg, és gyorsan fertőtlenítette, aztán újból bekötözte a sebemet.

- Te pedig kikerülöd a válaszadást.

- Csiszolnunk kell a tudásunkat, amikor... - A hangja elhalkult, a tekintete pedig elborult, úgy, mint az első randevúnk alkalmával.

- Mi az? - kérdeztem, és néztem, ahogy az utolsó ragasztócsíkot is rányomta a kötésre.

- Megkérhetlek arra, hogy tegyél meg nekem valamit? - kérdezte, és lehunyta a szemét.

- Bármit. Csak arra ne kérj, hogy elmenjek.

Jared szeme felpattant. - Nem akarom, hogy elmenj. Csak azt, hogy várj.

- Mire? - ráncoltam az orromat. Jarednek érzéke volt ahhoz, hogy összezavarjon.

- Ne feszegessük ezt a témát. Egyelőre.

- Mi folyik itt, Jared?

- Ígérem, hogy nemsokára mindenre magyarázatot adok. Csak még nem állok készen, hogy... - Zavartan fészkelődött. - Tudsz várni?

- Ha ezt szeretnéd.

Jared vonásai rögtön elsimultak. - Köszönöm.

- Kérdezhetek valamit? - suttogtam, és felpillantva láttam, hogy Jared megint elkomorul. - Azon... tűnődtem, hogy... elhagysz-e valaha is? Úgy értem, hogy tovább képezd magad.

Jared ismét elmosolyodott; szemmel láthatóan nagy kő esett le a szívéről a kérdésem hallatán. - Nem. Befejeztem a kiképzésemet. Attól tartok, nem szabadulsz tőlem.

- Szegény kis én - ugrattam.

Hátrébb húzódtam, hogy az ágytámlának támaszthassam a hátamat, Jared pedig elnyúlt mellettem hason. Átölelte a lábamat, és a fejét az ölembe fektette. Boldogan túrtam bele még nyirkos hajába.

- Lázas vagy? - kérdeztem.

Jared értetlenül nézett fel rám. - Nem emlékszel? Nem szoktam megbetegedni.

- Tudom, de... elemészt a forróság - tapogattam meg a homlokát.

- Kicsit magasabb a hőmérsékletem, mint másnak. Ez állandóan így van.

- Mennyivel magasabb? - kérdeztem szkeptikusan.

- Általában negyven fok körül. Most zuhanyoztam, tehát minden bizonnyal kicsit magasabb ennél.

Kifejezéstelenül meredtem rá; nem volt mit mondanom.

Jared nevetett azon, hogy megkukultam, és visszafektette a fejét a lábamra. - Nem nagy ügy. Claire is ilyen. Azért van így, hogy a szervezetünk elbírja a különleges... képességeket.

- Képességeket... - ismételtem. Jobbára megbirkóztam Jared félig angyal mivoltával, de csak olyankor, ha nem gondoltam bele túlságosan. A részletektől forgott velem a világ.

- El sem tudom képzelni, milyen lehet neked - vallotta be. - Amikor az ember járni kezd valakivel, így is elég nehéz a másikat megismerni, de neked még azzal is meg kell birkóznod, hogy a barátodról örökösen hihetetlen részletek derülnek ki.

- Á, szóval már „barát", mi?

Jared nevetett, aztán felült, és felkészült arra, hogy rám vesse magát egy kis játékos birkózásra.

Leesett az állam, és megdöbbenést színleltem. - Ne merészeld!

Elkapta a lábamat, és egy rántással maga alá csúsztatott. Játékosan megcsipkedett és megcsiklandozta az oldalamat, amíg a kacagásom be nem töltötte a tetőteret.

- Oké, oké, barát - kacagtam.

Jared elégedetten sóhajtott fel. - Minden, amire valaha is vágytam, itt van a karomban.

Sejtelmem sem volt, miért nézett így rám. A világon hatmilliárdan élnek, és egy ilyen tökéletes férfi, aki még ráadásul félig isteni eredetű is, engem választott. Pusztán ez a tény is több volt, mint amit megérdemeltem, de hogy ilyen pillantás kíséretében ilyen csodálatosat mondjon, az már meghaladta a felfogóképességemet.

- Szeretlek, Jared. - Úgy tűnt, még ez sem elég, de amint a szavak kibuktak a számon, Jared mosolya olyan tiszta diadalmámort fejezett ki, mintha azt az egy dolgot adtam volna neki, amit egész életében várt. Mielőtt bármi más eszembe jutott volna, az ajkát az enyémre szorította.

Most egészen máshogy csókolt: gyöngéden, majdnem óvatosan. Két karommal átöleltem a nyakát, ahogy forró ajkával tovább csókolt. A

kicsi, lágy, gyöngéd csókokba annyi érzelmet vitt, hogy a könnyeimmel küszködtem. Úgy csókolt, mint egy heppiendes befejezésnél.

Aztán hirtelen abbahagyta.

Egyetlen könnyed mozdulattal áttett az ágy rám eső felére. Óvatosan átmászott fölöttem, és lefeküdt közvetlen mögém, a teste követte a testem vonalát. Mély levegőt vettem, és elégedetten mormoltam valamit, Jared pedig ennek hallatán közelebb vont magához.

Mielőtt álomba merültem, elmondtam az első imát, amit gyerekkorom óta kiejtettem a számon. Nem tudtam, hogyan érdemeltem ki egy ilyen csodálatos ajándékot, és azt sem, hogy ez arcátlanság-e, de hálát adtam Mennek a bukott angyalokért.

Tizedik fejezet
Végzet

A következő napokban az életünk kellemes rutinná szelidült. Jared elvitt az egyetemre, visszajött értem, és együtt ebédeltünk, aztán megvárt az utolsó órám után. Éjjel tanultam, ő pedig edzett, és már egészen megszoktam, hogy a karjában alszom el. Valahányszor átkötötte a sebemet, rám tört a rettegés: a gyógyuló seb azt jelentette, hogy meg vannak számlálva az éjszakáink.

A menzai asztalunknál ülő lányok odavoltak érte, a fiúk meg igyekeztek tudomást sem venni róla. A határokat világosan meghúzták. Lisa még próbaképpen egy csajos estére is meghívta, amire Jared csak felvonta a szemöldökét, és azok, akik odafigyeltek a beszélgetésre, nagyot nevettek.

Feltűnt, hogy Ryan mindig csak hozzám intézi a szavait, és úgy tesz, mintha nem hallaná, amit Jared mond. Csütörtökre már kézzel fogható volt az asztalunknál a feszültség.

- Jössz ma tanulócsoportba, vagy nem? - kérdezte Ryan, aki láthatóan rosszkedvű volt.

- Nem tudom, mi a ma esti programunk.

Jared rám nézett, és szólásra nyitotta a száját, de Ryan beléfojtotta a szót. - Micsoda? Engedélyre van szükséged? - csattant fel.

Mérgesen néztem rá. - Udvariasságnak nevezik. Te is kipróbálhatnád.

Éreztem, hogy Jared könnyedén megérinti a térdemet, gondolom azért, hogy megőrizzem a nyugalmamat. De Ryan nagyon értett ahhoz, hogy felpiszkáljon.

- Csak azért, mert nem tesz boldoggá, hogy olyan fura vagy mostanában, még nem vagyok egy barom - húzta össze a szemét.

- Te mondtad, nem én.

- Összeköltöztél azzal a csávóval - intett Jared felé -, már nem beszélgetsz a barátaiddal, kihagyod a tanulócsoportot... azt teszem, amit a barátok szoktak, Nina. Gondoskodom arról, hogy ne essen bajod.

- Nina felhívott tegnap este - vett a védelmébe Beth, de Ryan tudomást sem vett róla.

Éreztem, hogy a vér az arcomba szökik. - Nem viselkedsz barátként. Agresszíven kíváncsi vagy.

Ryan a szemét forgatta. - Jössz este tanulni vagy nem?

- Jövök - morogtam.

Ryan viselkedése rögtön megváltozott. - Szóval eszünk utána valamit?

Éreztem, hogy Jared keze megfeszül a térdemen.

- Nem vicces, Ryan - szólt rá Kim.

Ryan továbbra is várakozásteljesen nézett rám. Az asztal körül ülők mind az én - és Jared - reakcióját lesték.

- Jared értem jön utána. Vacsorázni megyünk - mondtam dühös tekintettel.

- Mintha azt mondtad volna, hogy nem tudod, mi a programotok - heccelt Ryan.

Előrehajoltam ültömben, és mélyen beszívtam a levegőt, hogy az indulataimat Ryanre zúdítsam.

Jared végre megszólalt. - Minden este van vacsoraprogramunk, Ryan. És nagyon szívesen látunk. - Meglepetten pillantottam Jaredre, és észrevettem, hogy az arckifejezése nem tükröz gúnyt.

Ryan a homlokát ráncolta; Jared szívből jövő meghívása váratlanul érte. - Azt hiszem, kihagyom.

Önelégülten somolyogtam rá, aztán Jared felé fordultam. - Mehetünk?

- Persze - felelte, és odahajolva hozzám homlokon csókolt.

Lisa és Carrie elolvadtak.

A termem ajtajában Jared leállította mellém a táskámat, és felemelte a húzófogantyút.

- Kösz - csókoltam gyorsan arcon.

- Gondolom, itt leszel, míg a tanulócsoportba nem mész.

- Jól gondolod - bólintottam.

- Hívj, ha végeztél, felveszlek a Rocknál.

Elhúztam a számat. - Hülyeség, hogy kint ülsz, és engem vársz! Miért nem jössz be?

- Ezt csináltam az elmúlt három évben, Nina. A barátaidra is időt kell szánnod, különben aggódni fognak miattad.

- Ryan az egyetlen, aki aggódik, és ő is csak nehézkes - mondtam, és végigsimítottam a kabátujját.

- Féltékeny.

- Csak barátok vagyunk - ráncoltam az orromat.

Jared elmosolyodott, és csókot nyomott a hajamra. - Viszlát később.

Az óra végén egyenesen az Andrewsba indultam. Sütött a nap, és már kezdtem élvezni a sétát, amikor Ryan felbukkant mellettem.

- Szia - köszönt.

- Szia - köszöntem vissza, de nem dobott fel a jelen léte.

- Ne már, annyira nem lehetsz pipa rám - ugratott. Átfogta a vállamat, és magához szorított.

Kibújtam az öleléséből. - Mindenki előtt meg akartál alázni, Ryan. Ennek mi értelme volt?

- Mondtam már. Aggódom miattad.

Gúnyosan felkacagtam. Jared mellett voltam a legnagyobb biztonságban.

- Nina... - kezdte, és lelassított. Mielőtt teljesen lehagytam volna, a kabátujjamnál fogva visszahúzott oda, ahol állt. - Nina?

- Mi az? - morogtam, miközben azon igyekeztem, fel ne bukjak a táskámban. Kirántottam a karomat a szorításából, és lesimítottam a kabátujjamat.

- Nem tagadhatod, hogy a héten teljesen felszívódtál. Mi ütött beléd? Hiszen alig ismered ezt a pasit.

Egyik lábamról a másikra álltam, miközben hihető válaszon töprengtem. Tudtam, hogy ő és mindenki más is így látja, de az igazsággal nem védhettem meg magam.

- Nem költöztem hozzá. Begyulladt a sebem, így esténként a kötést cseréli rajta. Amint rendbe jön, visszamegyek az Andrewsba. - A kilátás akaratlanul is rosszkedvűvé tett.

- Az Andrewsban is megtehette volna - érvelt Ryan.

Természetesen igaza volt, de Jared és én is tudtuk, hogy ez mindvégig átlátszó kifogás volt csak. Nem örültem volna, ha az Andrews előtt tölti az Escalade-ben az éjszakát, Jared pedig gondolkodás nélkül állandósította volna a jelenlegi felállást. Egyik érvvel sem hozakodhattam elő Ryan előtt.

- Mi nyugtalanít? - kérdeztem, és folytattam az utat a kolesz felé.

Ryan zsebre vágta a kezét, és szorosan mögöttem jött. - Szerintem túl gyorsan és a kelleténél jobban elkötelezed magad. Vissza kellene venned a tempóból. Lassítani kéne. Még csak most ismerkedtetek

meg, és máris úgy viselkedtek, mint egy öreg házaspár. Más barátaid is vannak.

Sértetten húztam fel az orromat. - Szó sincs róla! Tudom, hogy vannak más barátaim is. Amióta Jarednél lakom, minden este beszéltem Kimmel és Beth-szel.

- De velem nem - jegyezte meg megbántottan.

A szememet forgattam, és a lelkem mélyén örültem, hogy elértük az Andrewst. - Szeretnéd, ha késő esténként hívogatnálak? Attól jobban éreznéd magad?

- Lehet. A férjecskéd nem kifogásolná?

Megint az égre emeltem a tekintetemet, és a táska mát begurítottam a szekrénybe. Ryan Beth ágyára telepedett, és úgy tűnt, hogy magában mulatva engem figyelt.

- Mi az? - kérdeztem, és gúnyos választ vártam.

Vállat vont, és a földre ejtette a hátizsákját. - Semmi

Csak képtelenül viselkedsz.

- Merthogy? - hámoztam le magamról a kabátot.

- Örökösen úgy teszel, mintha dühös lennél rám, amikor nagyon is jól tudod, miért mondom azt, amit. Egy szerűen nem értem. Szeretsz velem lenni, szeretsz vele lenni, az egyetlen különbség, hogy úgy döntöttél, a héten beköltözöl hozzá.

Felvontam a szemöldökömet, mert veszekedésre számítottam. - Azt akarod ezzel mondani, amit szerintem mondani szeretnél? - bújtam ki a bakancsomból.

- Attól függ. Hozzám akarod vágni a bakancsodat? - kérdezte, és ferdén elmosolyodott.

- Azt hiszed, megvezetlek?

- Hát... - elnyújtotta a szót, amíg nem látta, hogy elönt a pulykaméreg. - Csak viccelek! - Feltartotta a két kezét; arra számított, hogy az egyik bakancsomat hozzávágom. Amint biztonságban érezte magát, így folytatta: - Nem ezt mondtam. Csak szerintem nyitva kéne hagynod egy menekülő utat. Totál bele vagy esve ebbe a pasiba, akit nem is ismersz. Lehet, hogy lemaradsz valamiről, ami itt van az orrod előtt.

Tudtam, mire céloz, de nem voltam hajlandó megadni azt az elégtételt, hogy válaszolok. Bekapcsoltam a laptopomat, és néztem, ahogy kivilágosodik a képernyő. - Mikor mész át?

- Amikor te - vont vállat Ryan, és elnyúlt Beth ágyán.

- Fél nyolcig valószínűleg nem indulok - feleltem, és keresztbe vetettem a lábamat a fotelben.

- Oké.

Hitetlenkedve meredtem rá. - Négy órát itt akarsz tölteni?

- Veled lógok. Most rajtam a sor - szipogott.

- Brr. Úgy beszélsz, mintha osztoznátok rajtam - nyögtem fel utálkozva.

- Úgy is van - jelentette ki, naivan fel sem véve a sértést.

- Elég ebből.

Ryan harsányan felnevetett, és összekulcsolt ujjaira fektette a fejét. Egy pillanatig néztem, ahogy a mennyezetet bámulta. Ryan helyzete tényleg nem adott okot különösebb vidámságra, és lassan kezdtem türelmetlen lenni, hogy mikor hagy fel végre ezzel a gyerekes rajongással, és folytatjuk a barátságunkat ott, ahol abbahagytuk.

Viszonylag gyorsan elrepült a következő négy óra. Ryannel megbeszéltük, mi volt a héten, bár előrelátóan kihagytam a Jared lakásában történteket. Úgy beszélgettünk, mint régen, és nagyon felüdített. Tényleg hiányzott.

Igaza volt, valóban szívesen voltam a társaságában, legalább annyira, mint Jareddel, csak a kettő merőben más volt. Ryan mellett mindig fesztelenül éreztem magam, de ebből hiányzott a sürgető vágy. Nem éreztem úgy, hogy ha nincs a szobában, nem kapok levegőt. Ryan mindig ott motoszkált a gondolataimban, és fájt, ha fájdalmat érzeti, de egy dologban tévedett. Több volt a két kapcsolatban a különbség, mint csupán az összebútorozás.

Utolsóként érkeztünk a Rockba. Ryan útközben be akart kapni valamit, így a kitérőnk miatt lemaradtunk a legjobb helyekről.

Beth elmosolyodott, amikor beléptünk. - Sziasztok!

- Szia neked is. Hol jártál?

- Chadnél - mosolygott. Chadre pillantottam, aki a laptopjával bajlódott.

Ryannel egy csomó jegyzetet hoztunk magunkkal, hogy hasznosan töltsük az időnket, így rögtön munka hoz láttunk. Egy órával később úgy gondoltam, szünetet tartok, és felhívtam Jaredet.

- Szia - szólt bele gyöngéden Jared. Elsőre felvette a telefont.

- Gondoltam felhívlak, megkérdezem, hogy vagy. Ne hozzak ki neked kávét vagy valami mást?

- Nem, szerelmem. Tégy úgy, mintha itt sem volnék.

- Nincs ínyemre, hogy kint kell ülnöd a hidegben.

- Ez a dolgom, emlékszel? De már várom, hogy viszontlássalak - tette hozzá.

- Én is. - Bántott, hogy olyan alantasan hangzik, amit mondtam, és csak az vigasztalt, hogy Jared érzi a valóságot.

Visszamentem a csoportunkhoz, és Ryan grimaszt vágott.

- Ne kezdd - szóltam rá.

Ryan a fejét csóválta, és újra a könyvébe mélyedt. Egy darabig ide-oda fészkelődött, aztán nagyot sóhajtott. - Ma éjjel is ott alszol? - bökte ki.

- Semmi közöd hozzá - feleltem szórakozottan, mert egy nagyon nehéz egyenlet lekötötte a figyelmemet.

- Mintha azt mondta volna, hogy vacsoraprogramotok van. Mivel vacsoráztál, gondoltam, esetleg ma éjjel a koleszban alszol.

- Még mindig semmi közöd hozzá - mormoltam a szöveget olvasva. Ha elmondom, hol és kivel alszom, csak újabb vitát provokál, amihez most nem volt kedvem.

A harmadik tantárgy előtt felnéztem az órára.

- Jól jár? - kérdeztem a többieket. Mindenki egyszerre nézett fel a nagy kerek órára a falon, aztán mobiljaikra vagy karóráikra pillantottak, és egybehangzóan helybenhagyták.

- Mi az? - kérdezte nyújtózkodva Ryan, miközben azt nézte, hogy a táskámba gyömöszölöm a dolgaimat.

- Későre jár, mennem kell.

Kivettem a telefonomat, és lenyomtam a gyorstárcsázást, hogy felhívjam Jaredet. Nem vette fel, ezért kirohantam az ajtón. Egy pillanatig csak álltam, körülnéztem, aztán lesiettem a lépcsőn. A táskám kerekei minden foknak nekiütődtek. Az Escalade nem volt ott.

Küzdöttem a pánik ellen; meggyőztem magam, hogy Jared csak egy félreeső helyre állt be. Tíz percet vártam, aztán mindkét irányban végigmentem a járdán, a háztömbön kicsit túlra. Hiába kerestem. Jared nem hagyná, hogy a sötétben sétáljak. Nem volt ott.

A táskám alja alig érintette a földet, ahogy átrohantam a kampuszon; örültem, hogy Claire merő rosszakaratból középre parkolt be a kocsimmal. Magamban végiggondoltam minden eshetőséget, ami váratlanul elszólíthatta innen, de folyton csak ahhoz a pokolhoz jutottam vissza, amit egy héttel korábban éltem át. Jaredre nem volt jellemző, hogy figyelmeztessen, ha véget akar vetni a kapcsolatunknak.

Mire a kocsimhoz értem, a tüdőmet már fájdalmasan átjárta a hideg. A kulcsommal matattam, aztán feltéptem az ajtót, és nagy nehezen az anyósülésre dobtam a táskámat. Csikorgó kerekekkel kanyarodtam ki az utcára, és elátkoztam minden piros lámpát, ami értékes időt vett el.

Lefékeztem Jared tetőtéri lakása előtt, és mély levegőt vettem. Az Escalade nem állt a ház előtt, de azért meg próbálkoztam a bejárati ajtóval. Az ajtógombot szuggeráltam, és azt kívántam, bárcsak elfordulna. A sötét utcában kutyák ugattak, és hirtelen nyugtalanság fogottéi. Addig a pillanatig nem is fogtam fel, mekkora biztonságban

vagyok Jared mellett: a sikátor korábban sosem tűnt ilyen félelmetesnek.

Elkeseredetten mentem vissza a Varacskoshoz. Hívott volna, ha a legrosszabbon kívül valami más történt. Vagy megszegte az ígéretét, és elhagyott, vagy veszélyben van. Eltelt húsz perc, és Jared még mindig nem hívott. Egyre nehezebben vettem levegőt, és a szememet elfutották a könnyek.

Összerezzentem, amikor valaki bekopogott az ablakon. Claire tökéletes arcát láttam odakint.

A szemét forgatta. - Hagyd már abba! Valami közbejött. Azért jöttem, hogy beengedjelek.

Elképedve meredtem rá egy pillanatig. A magyarázatának nem volt semmi értelme, de a tudat, hogy Jared azért küldte ide, hogy beeresszen a lakásba, a félelmeim javát elsöpörte.

- Jól van? - kérdeztem, ahogy Claire-t követtem a sikátorban.

- Hát... jól. Túl sokat aggódsz - jegyezte meg. Még a sötétben is láttam, milyen bosszús arcot vág.

Felvezetett az előtérből felkúszó vaslépcsőn, aztán kinyitotta a lakásajtót, hogy beengedjen. Felszaladtam a lépcsőn a tetőtérbe, és lerogytam az ágyra. Mindent lebíró megkönnyebbülés fogott el, és igyekeztem minél halkabban sírni, hogy elkerüljem Claire további gúnyolódását.

Amikor Claire felfelé kapaszkodó, könnyű lépteit hallottam, gyorsan megtöröltem a szememet. Megállt mellettem.

- Hűha! - mondta fapofával, és pici szájához mérten egy jóval nagyobb rágón kérődzött. - Zuhanyozz le - javasolta.

Eleresztettem a szavait a fülem mellett.

Claire sóhajtott, aztán leült Jared térfelén.

Dermedten vártam utálatos megjegyzésére, de csak csendben ült.

Zavartan pislantottam rá. - Mi... mit csinálsz? - kérdeztem szipogva.

- Meghagyták, hogy üljek itt melletted - közölte unottan.

- Ülj mellettem? Miért?

- Csak. Légy szíves, menj és zuhanyozz le. Rémesen nézel ki.

Megint szipogtam, és elballagtam a fürdőszobába; elképedésemben még vitatkozni is elfelejtettem. Claire sosem hagyott ki egyetlen alkalmat sem, hogy éreztesse velem, mekkora idióta vagyok, de most biztosan megértette, miért sírok. Gyorsan végigcsináltam az esti menetrendet, és közben idegesen füleltem, nem Jared érkezését jelzi-e minden zaj, ami kintről jön.

Amikor végeztem, Claire-t lent találtam. Felvettem Jared egyik pólóját, ami csekély vigasz volt, de megtette, míg haza nem ért. Claire tökéletes időzítéssel akkor jött fel, amikor becsúsztam a takaró alá.

Hirtelen zavarba jött, és elfordította rólam a tekintetét. - Ez Jared kedvenc pólója.

Lenéztem magamra, és azonnal feltűnt az árulkodó jel: kirojtosodott és elnyűtt volt. A sötétszürke hangás gyapotsás anyag elvékonyodott, és elmosolyodtam, amikor kivettem a mellrészen levő kifakult írást: a Red Hol Chili Peppers négy évvel ezelőtti koncertjén árulták. Felnéztem Claire-re, aki mintha halványan elmosolyodott volna.

- Apám vitte el arra a koncertre - merengett az ágyon üldögélve.

- Rá hasonlítasz - jegyeztem meg. Gabe-nek is világosszőke haja volt, és Claire a fagyos kék szemét is tőle örökölte.

Az a kék szem rögtön dühösen villant. - Ne beszéli róla! Te... - kezdte, de aztán erőt vett magán - aludj csak, Nina.

Nem tartottam valószínűnek, hogy elalszom, miközben Claire úgy ül mellettem, mint egy börtönőr, így hátat fordítottam neki, és csakis Jaredre gondoltam. Gyötört a kíváncsiság, mit művel, és kíváncsi voltam, miért nem hívott fel. Már majdnem megkérdeztem Claire-t, de a modora elvette a kedvemet.

Az órán a számok éjfélre ugrottak, és már másnap lett. Jared még mindig nem telefonált, és az aggodalomtól már ott tartottam, hogy megkérem Claire-t, hívja fel Claire abban a pillanatban felállt, és a korláthoz ment. Becsapódott a külső ajtó, léptek csattogtak a fémlép csőn, aztán nyílt és halkan becsukódott a bejárati ajtó. Claire tekintete követte a bátyja lépteit, míg Jared meg nem jelent előttünk.

A látvány sokkolt. Az arcára vér és sár kenődött, ahogy az ingére, a kabátjára és a farmerjára is. A kezén a bütykök feldagadtak és véresek voltak. Néhány bütyke úgy felhorzsolódott, hogy a bőrt alig tartotta valami.

- Jared? - Ledobtam magamról a takarót, hogy odaszaladjak hozzá.

- Jól vagyok - állított meg. - Piszkos lettem. Hadd zuhanyozzak le előbb.

Claire egy szó nélkül lement a földszintre.

Fel-le járkáltam, és a körmeimet rágtam, míg Jared vissza nem jött. Felöltözött, megborotválkozott, korábbi zilált külsejére csak a már gyógyuló bütykei emlékeztettek.

- Mi történt? - kérdeztem határozottan.

- Bocs, hogy nem vártalak ott. Valami közbejött - mondta, és a kezemet nézte, amin nem volt kötés.

- Kétséget kizáróan - fontam össze a karomat. - Jól vagy?

- Jól, persze. Dawson eljött a Rockhoz, hogy beszéljen veled. Gyorsan kellett cselekednem. - Otthagyott, és az ágy alól elővette az elsősegélydobozt.

- Mr. Dawson? - kérdeztem döbbenten.

- Fegyver volt nála, és még... - Jared állkapcsa megfeszült - más kellékek.

- Mifélék? - ültem le az ágyra.

- Olyasmi, amivel megkötöznek és kínoznak valakit. Úgy tervezte, hogy ma este megszerzi azt a dossziét.

Nagyot nyeltem. Ha Jared nem lett volna ott, hogy megvédjen, bele sem mertem gondolni, hol volnék most.

Nem pillantott fel, amikor ismét megszólalt. - Többé nem zaklat.

- Csak nem...

Figyeltem, ahogy némán antibiotikumos krémet ken a kezemre. A vágás most már csak egy élénkrózsaszín heg volt, a gyulladás napokkal ezelőtt elmúlt.

Jared sokára válaszolt. - Nem öltem meg. Nem mintha nem kellett volna visszafognom magamat. Sokat elárult, de korántsem eleget. Engedtem, hogy az érzelmeim úrra legyenek rajtam - sóhajtott fel, és megcsóválta a fejét, de sosem volt magánál olyan hosszú ideig, hogy elmondjon mindent, amire kíváncsi voltam.

- Megkínoztad - jelentettem ki, és néztem, ahogy Jared rátette az utolsó ragasztószalagot is a tökéletes gézkötésre. Megkeményítettem magam a válasza előtt; az a Jared, akit én ismertem, nem lehetett képes arra a borzalomra, amit elképzeltem.

- Szerettem volna kitörni a nyakát, és bedobni a Narragansettbe, hogy belefulladjon, Nina. Szerencsés, hogy a puszta élete megmaradt.

Az a feladata, gondoltam, hogy megvédjen minden szükséges eszközzel, én csak azt nem gondoltam végig, mi lenne az. - Mit derítettél ki?

- Holnap megbeszéljük. Pihenned kell - suttogta. Óvatosan az ágyra fektetett, és megcsókolta bekötött tenyeremet.

Amikor el akart tőlem húzódni, megszorítottam a kezét. - Nyugtalankodtam! Úgy hajtottam ide, hogy visszakönyöröglek.

Kurtán felnevetett. - Milyen párhuzamos világegyetemben kellene valaha is visszakönyörögnöd?

- Két mikrofont kellett kitépnem és majdnem megfagytam a szakadó esőben, hogy a múltkor visszaszerezzelek. A lakásodhoz jönni és bekopogni nem a legvégső eszköz, amihez nyúlnom kellett.

Jared arca fájdalmasan eltorzult. - Észrevettem kint a kocsidat. Bocsáss meg, hogy magyarázat nélkül kellett elmennem. Nem volt más választásom.

- Ez még mindig jobb volt, mint a másik eshetőség mondtam, és lehervadt a mosolyom, amikor a lehetőségeket latolgattam.

Jared megérintette az arcomat, aztán otthagyott, és a lépcső felé indult. Felültem, hogy tiltakozzak, de Jared megállt. - Mindjárt visszajövök - nyugtatott meg.

Elnyúltam az ágyon, és a lépteit hallgattam, ahogy lekocogott a földszintre. Csend lett, amikor a kanapéhoz ért, és a következő percben már jött is vissza.

Leült mellém, és egy kis piros dobozt tartott a tenyerében. - Ne lelkesedj túlságosan. Csak valami apróság.

Elmosolyodtam, és elvettem a kezéből a dobozt, majd a tetején meghúztam a kis ezüst hurkot. Rápillantottam, és meglepetten felhúztam a szemöldökömet.

- A ma estéért bocsánatkérés. Nos? Mit szólsz hozzá?

A fedélről egy fényes ezüst kulcs lógott.

- A lakáshoz - magyarázta. - Ha legközelebb adódik valami, nem kell kint várnod a hidegben.

- Mikor volt időd erre? - kérdeztem. Még mindig a keskeny piros szalagon forgó fényes tárgy jelentőségét próbáltam megemészteni.

Jared vállat vont. - Pár napja csináltattam. Már oda akartam adni, de mostanáig nem volt rá szükséged.

- Kulcsot adsz nekem? - Hitetlenkedve húztam fel a szemöldökömet.

Jared bólintott, de aztán a homlokát ráncolta. - Megígértem, hogy sosem hagylak el. Komolyan is gondoltam. Ha valaha hasonló történne, gyere ide. Itt várj meg. - Gyöngéden megérintette az arcomat. - Visszaszerzem a bizalmadat.

- Bízom benned - utánoztam az arckifejezését.

Jared odahajolt, és megcsókolt. - És én is benned. Szép munka volt ma a szobádban.

Összehúztam magam. - Hallottad, ugye?

Nevetett. - Az utolsó szóig. Mindannyiszor meglep majd, ha hétköznapi beszélgetésben a nevemet hallom a szádból. Nagy szerencse, hogy Ryan...

- Mi a nagy szerencse Ryannel kapcsolatban? - Odahajoltam hozzá, hogy a szemébe nézhessek.

- Szerencse, hogy türelmes vagyok - mondta, de mindenhova nézett, csak a szemembe nem.

- Sok türelmed van, de nem ezt akartad mondani.

Jared tekintete rólam a padlóra siklott, majd körbejárt a többi tárgyon a szobában. Feszélyezte a beszélgetésünk menete. - Azzal függ össze, amit már említettem, hogy majd megbeszélünk.

- Claire kiképzésének Ryanhoz van köze?

Jared felsóhajtott. - Ugye, most már nem vársz tovább?

Lassan megráztam a fejemet. Nem voltam biztos abban, hogy mire számíthatok. Úgy tűnt, a két nevet egy világ választja el egymástól.

Jared lehajtotta a fejét, és alulról nézett fel rám. - Azon az éjszakán, amikor megismerted Claire-t a kocsmában, Ryan rám tette a kezét. - Bólintottam, mire Jared folytatta. - Amikor Claire megragadta a kezét, érzett valamit. A fájdalmát. - Jared türelmesen várta, hogy megértsem.

- Ryan Claire Talehje? - suttogtam, bár tudtam, hogy Claire úgyis hallja, amit mondok. Képtelen voltam elhinni, ugyanakkor izgatott lettem, mintha valami zaftos pletykát hallottam volna. - De amikor megtámadtak minket az utcán... - Claire még a hozzá hasonlóak körében is tehetségesnek számított. Sosem hagyta volna, hogy Ryan ilyen sérülést szerezzen.

- Ezért fajult el a dolog jobban, mint azt általában megengedem. Claire célba vette őket. Csak egy másod percbe telt volna leszedni mindet, de amikor Ryan oda ugrott, Claire nem tudott miatta lőni, a célpont nem volt tiszta. Nem kockáztathatott. Akkor döntöttem úgy, hogy közbelépek. - Jared tekintete elködösült. A legrosszabb még hátravolt.

- Miért nem akartad elmondani?

Jared odahajolt, és megcsókolt. Vágyakozó, szenvedélyes csók volt; így csókolt akkor is, amikor otthagytam, hogy beszéljek anyámmal: mintha utoljára csókolt volna.

Kelletlenül húzódott el tőlem, hogy rám nézhessen. - Merő önzésből. Szerettem volna várni, míg te meg én... jobban meg tudjuk ismerni egymást.

- Nem értem.

- Emlékszel, amikor a Taleh mibenlétét magyaráztam neked, és te említetted, milyen kényelmes, hogy Gabe védte Jacket, én meg téged?

Bólintottam. - Igen. Azt mondtad, hogy az angyali csoportok hajlamosak családon belül maradni, vagy azokkal, akikkel valahogy kapcsolatban vannak. - Most, hogy ráirányította a figyelmemet, minden világosabbá vált. - Claire Ryan védelmezője, mert ő jó barát?

Jared felsóhajtott, és idegesen fészkelődött. - Az, hogy Claire Ryan védelmezője, azt jelenti, hogy Ryannek helye van az életedben. Tartósan.

Mosolyogva ráztam a fejemet. - Mit akarsz ezzel mondani? Hogy Ryan egyszer majd családtag lesz? - Jared várt, mire hitetlenkedve elkerekedett a szemem. - Azt hiszed, hogy feltehetően hozzámegyek? Jaj, ne már! Hiszen ez nevetséges!

- Ez lehet az egyetlen magyarázat - jelentette ki komoran Jared.

- Nem mondhatod komolyan! Ilyesmit lehetetlen tudnod. Akárhány magyarázata lehet.

- Azt hittem, hogy ha nem ismersz meg Ryan előtt, akkor majd járni akarsz vele. Valamikor ő lesz a férjed. Megértem, hogy ez a tudat megváltoztathatja az érzéseidet. Jó barátod. És... kitartó. - Jared bosszúsan elfintorodott.

Két kezembe fogtam az arcát, és egyenesen a szemébe néztem. - Elég legyen. Téged szeretlek, Jared. Nem létezem nélküled.

Egy pillanatig engem figyelt. - Bocsáss meg, hogy eddig nem beszéltem róla.

- Hidd el, nincs miért nyugtalankodnod - biztosítottam.

Jared leoltotta a lámpát, átmászott a maga térfelére, és magához vont.

- Hiányoztál - fészkeltem be magam a karjai köze - Ha majd meggyógyul a kezem, nehéz lesz visszazökkenni a régi kerékvágásba. Esetleg már a hétvégétől az Andrewsban alszom.

- Nem kell elmenned - suttogta Jared a halvány derengésben.

A mellére fektettem a fejemet. Sosem kívántam ennél többet, de eszembe jutottak Ryan szavai, hogy túl gyors a tempó.

- Boldoggá tenne... egy nap - mondtam, remélve, hogy megkímélem az érzéseit.

- Egy nap - ismételte meg sóhajtva. - Értem. Túl gyors.

- Talán egy kicsit - mosolyodtam el, és megcsókoltam a mellkasát.

Másnap reggel Jared karjában ébredtem. Már fent volt, türelmesen ölelt át. A mosolyom lehervadt, amikor rá döbbentem, hogy egy darabig ez az utolsó közös ébredésünk.

- Mi baj? - firtatta Jared, amikor megérezte a csalódottságomat.

Mélyen, csüggedten szívtam be a levegőt. - Péntek van - suttogtam alig hallhatóan. - Ma este visszamegyek az Andrewsba.

- Van kulcsod. Használhatod, amikor csak akarod.

- Igaz - néztem fel rá mosolyogva. - Ez megnyugtató.

Jared kisimította a hajamat az arcomból. – Hiányozni fog, hogy így látlak reggelente... főként a pólómban! Egészen más megvilágításban, fontosabbnak láttam volna, ha tudom, hogy egy nap ebben a pólóban fekszel majd a karjaimban. Hozzáteszem, érdekes választás. Ugyanis ez a kedvencem.

- Hallottam - mosolyodtam el.

- Vidd magaddal. Szeretném, ha a tiéd lenne.

- De ez a kedvenced! - vitatkoztam, és elhúzódtam, hogy lássam az arcát.

- A reggeleim nem lesznek olyan kiábrándítóak, ha tudom, hogy ebben ébredsz - vetette ellen.

- Jó érv. Elviszem, de csak kölcsönbe.

- Á, kétségem sincs afelől, hogy egy szép napon újra állandó darabja lesz a ruhatáramnak. Nem lakhatsz örökké az Andrewsban.

Az ajkamba haraptam, és meztelen melléhez simultam. Butaságnak éreztem, hogy itt fekszünk együtt, és tudjuk, hogy mindketten arra vágyunk, hogy maradjak. De a barátaim lerágnák a fülemet, és az anyám meg - hát arról jobb nem beszélni.

- Itt lakhatnék a hétvégeken - vetettem fel.

- Komolyan? - kérdezte, és felcsillant a szeme.

- Ha neked is megfelel. Nem akarok a terhedre lenni.

Jared addig csókolt, míg már egész testemben bizseregtem, és már éppen levegőt kellett volna vennem, amikor elhúzódott. - Ha hagyod, mindent, amid csak van, át hozok, mire végzel ma az óráiddal. Maximálisan rendben van, ha a hétvégéken itt laksz.

Fülig ért a szám, és átöleltem a nyakát. Amikor ilyeneket mondott, nehezemre esett felidézni, miért is nem adom be a derekamat, s teszem, amit ő akar, meg amit persze én is. Azonnal megvigasztalt a tudat, hogy még lesz pár napom vele.

- Elkésel. Főzök kávét - kocogott le a földszintre.

Gyorsan lezuhanyoztam, és Jared a kezembe nyomott egy rózsaszín hordozható kávésbögrét, miközben magamra kaptam a kabátomat. A szín láttán kérdően fel vontam a szemöldökömet, és ránéztem.

- Claire-é - vonta meg a vállát.

- Arra gondoltam, ma kocsival megyek. Nem baj, ha arra kérlek, később vegyél fel?

Jared nem titkolta a csalódottságát. - Hogyne. Csak csörögj rám, amikor indulni akarsz.

Lábujjhegyre álltam, hogy megcsókoljam. - Rendben Később találkozunk.

A professzor éppen belefogott az előadásába, amikor becsúsztam a helyemre. Kim a fülemhez hajolt.

- Beth-szel óra után elmegyünk kávézni. Jössz?

- Persze. Én vezetek - ajánlottam fel.

Úgy éreztem, az utóbbi időben kevés időt töltöttem Beth-szel és Kimmel. Egy délután a kávézóban lehetőséget nyújt, hogy beszámoljunk minden újdonságról. Legalább megtudom majd, mi történt ve-

lük az utóbbi időben, az én híreim között szerepelt, hogy majdnem elraboltak és megkínoztak, és a barátom kis híján agyonverte azt a férfit, aki ezzel próbálkozott.

A kávézó asztalánál gubbasztottunk, és vártuk, hogy felmelegedjünk. Ebéd után jelentősen lehűlt a levegő, és elviselhetetlen szél fújt. Örültem, hogy majdnem egy hét múlva már a tengerparton sütkérezem majd.

A kávémat kortyolgattam, míg Beth Chadről csacsogott. Szépen alakult a kapcsolatuk, és megemlítette, hogy amióta a Brownra került, most először nem érez honvágyat. Még az is megfordult a fejében, hogy a nyáron kivesz egy lakást, és nem megy vissza Oklahomába.

Próbáltam a beszélgetésre koncentrálni, de a gondolataim a Jared révén Dawsonból kikényszerített új információ körül forogtak. Szerettem volna tudni, hogy Jared mit titkol előlem; hogy nem jó hír, abban biztos voltam.

- Nigh. Nigh! Min merengsz? Úgy festesz, mint akinek messze járnak a gondolatai - jegyezte meg Kim. Beth-szel egyforma arckifejezéssel meredtek rám.

- Bocs. Csak sok mindenen jár a fejem - pislogtam.

Beth mobilja kezdett duruzsolni. A hanghordozásából ítélve Chad hívta. Úgy tűnt, a közelben mászkál, és Beth odahívta hozzánk.

- Remélem, nem gond - fordult felénk, amikor kinyomta a telefont.

Kim vállat vont. - Nekem nem.

- Ryan is vele van - nézett rám Beth.

Vigyáztam, nehogy az arcom bármit is eláruljon. Azóta nem találkoztam Ryannel, hogy Jared elárulta: Ryannel a sors egymásnak rendelt minket. Nem tudtam, hogy viselkedjek a jelenlétében ennek a tudatnak a birtokában.

Tíz perccel később az ajtó csilingelése jelezte Chad és Ryan érkezését. Mindketten edzőruhában voltak, fáradtnak és izzadtnak látszottak.

Ryan a szemébe húzta a fehér sapkáját, és nem szólt egy szót sem, amikor leült velem szemben az asztalhoz. Hátradőlt a székében, és összefonta a karját.

- Merre jártatok? - kérdezte Beth. Felállt, és leült Chad ölébe.

- Most fejeztünk be egy kosármeccset. Vesztettünk keseregte Chad.

- Csaltak. Sokszor - nevetett Ryan, a sapkája alól csak a mosolya látszott.

- Micsoda? - bökte oldalba Kim, amitől Ryan megingott egy pillanatra. - Nem bírsz egy sportot csalással játszani?

Ryan felhúzta és oldalra fordította a sapkáját, és végre láthatóvá vált a szeme. - Bírom én a sportot egy kis csalással, de ha csak csalnak, és nincsenek szabályok, azt nem. Húsz dezsőt vesztettem!

- Jaj, ne! - nevetett Beth. - Te is vesztettél, bébi? Chad az ajkát csücsörítette, és még mindig komoran bólintott. - Ó, jaj! - simogatta a hátát Beth.

Üldögéltünk és a játékot taglaltuk. A nevetésünk bezengte a termet, és a többi vendég jelentőségteljesen meredt ránk. Ryan egy idő múlva közelebb húzta magához a székemet, aminek csikorogtak a lábai a padlón. Átkarolta a székem hátát, és amikor elmosolyodott, az arcán meg jelent a gödröcske.

Eszembe jutott, hogy Ryant a sors a férjemnek rendelte, és különös fájdalom járt át. Ryan jövőjét örökre meg változtatta az a pillanat, amikor Jared leült arra a padra Sosem fordítanám vissza az idő kerekét, de Ryant is kedveltem. Szerettem volna boldognak tudni, és ez lehetetlen volt, ha a képben maradok. A közeljövőben teljesen ki kell lépnem az életéből, és emiatt Claire vagy Jared is el kell, hogy szakadjon a családjától.

Ryan megfogta a vállamat, és magához húzott.

- Figyusz, mi a baj?

- Tessék? - kérdeztem szórakozottan.

- Ilyen, amióta csak itt van - panaszkodott Kim.

Ryan ismét magához vont, én pedig felé fordultam, és átöleltem. Előbb feszültté vált; kétségtelenül nem számított a váratlan érzelemkitörésemre. De a kezdeti megdöbbenés után a vállamra fektette az állát, és a karjába szorított.

Kurtán felnevetett. - Mi az ábra, Nigh? - suttogta a nyakamba.

Megráztam a fejemet. Nem mondhattam el neki, de még ha el is mondhattam volna, akkor sem akartam volna, hogy tudja.

- Izé... mi mennénk is - jegyezte meg Chad.

- Nem gond, ha veletek megyek? - kérdezte Kim.

Elhúzódtam Ryantől, és felnéztem a barátaimra. - Péntek van. El akartatok menni valahova később?

Kim Ryanre nézett, aztán rám. - Nekem már van programom. Mit szólnál a holnap estéhez?

- Oké - bólintottam.

- Én Ninával megyek - mondta Ryan.

Beth és én Chadre pillantottunk, aki megvonta a vállat. - Király. Viszlát. - Intett, és mind kivonultak a kávézóból.

Zavartan néztem Ryanre. - Akkor hát nincs mese. FIúgos vagyok hivatalosan is.

- Dehogy. Chad amúgy is magával akarta vinni Betht a koleszba. Vacsoraprogramjuk van.

- Két perc sem kellett, és mind elszeleltek. zakkant vagyok, semmi kétség.

- Van kedved vacsorázni?

Azon törtem a fejemet, hogy tudnám finoman lepasszolni, de megszólalt, mielőtt bármi is beugrott volna.

- Csak bekapunk valamit... az autós kajáldában. Josh-sal később úgy is bedobunk pár sört - magyarázta.

- Jó, rendben - álltam fel.

Az Andrewshoz legközelebbi parkolóba álltunk be, és befaltuk a gyorskaját. A szlogenes játékunkkal szórakoztunk, amióta csak elhagytuk a kávézót. Ryan olyan gyorsan hárította a gyönge sarokbaszorítási kísérleteimet, hogy a nevetéstől önkéntelenül is hétrét görnyedtem.

- Gyakoroltál? - kuncogtam a nagy nevetéstől kimerülten.

- Nem hazudok. Tengernyi időm van, így gyógyulás közben - nevetett. Feldobott egy falat csirkét, és elkapta a szájával. - Mit csinálsz ma este? - kérdezte.

- Valószínűleg összeszedem a szennyest, és átviszem Jaredhez - válaszoltam gondolkodás nélkül.

- Megint nála alszol? Mintha azt mondtad volna, hoqy nem költözöl hozzá - jegyezte meg, ezúttal a szokott csípőssége nélkül.

- Nem is - csattantam fel, és arra vártam, valami gonoszkodással vág vissza.

Ryan felsóhajtott, és megfogta a kezemet. - Nem akarok többé veszekedni, Nigh. Mindent elmondtam, amit csak akartam erről a témáról.

- Én sem akarom, hogy vitatkozzunk. Szeretném, ha együtt lógnánk, és olyan jó barátok lennénk, mint régen. Hiányzol - tettem hozzá, és hirtelen reménykedni kezdtem, hogy túl tudunk lépni ezen a belezúgós hülyesegén.

- Nekem is hiányzol. És felhagyok a szívatással - jelentette ki, és kisimította a hajamat az arcomból. - Amikor ma este megöleltél, rájöttem, milyen nevetségesen viselkedem. Nem akarlak elveszteni, Nina. Nem számít, hogy vele vagy-e vagy velem, vagy akárki mással, csak az, hogy barátok maradjunk, és számíthass rám, amikor szükséged van a segítségemre.

Beszívtam a levegőt, és teljes erővel azon voltam, hogy el ne sírjam magam. Nem tudta, hogy el kell veszítenünk egymást ahhoz, hogy boldog legyen. Mosolyogtam, bólintottam, ő pedig még egyszer megölelt.

- Fegyverszünet?

- Az - mosolyogtam.

Hazament a kolijába, én meg rosszkedvűen indultam az Andrews felé. Kivettem a mobilomat, és Jaredet hívtam, aki az első csengetésre felvette.

- Szia - szólt bele ő is kicsit szomorkásán.

- Összeszedek pár holmit a szobámból, aztán mehetünk is.

Amikor befordultam a sarkon, Jared jött velem szembe, fülére szorított telefonnal. Erőltetett, halvány mosolyra húzta a száját. Eltettem a telefonomat, és átöleltem, az arcomat a mellébe fúrtam. Megérezte a Ryan iránti érzéseimet, és ezért szégyelltem magam. Nem volt tisztességes egyikükkel szemben sem.

A kínos csend megfeküdte az Escalade belsejét, míg a lakása előtti járdánál meg nem álltunk.

- Nina...

- Minden rendben - fojtottam bele a szót. Nem tudtam biztosan, mit akar mondani, de nem akartam azzal vesztegetni az időt, hogy a Ryan iránti érzéseimet boncolgassuk. Jared érezte, hogy a sors útjába állt, de én tudtam, mit akarok. Nem lesz kompromisszum, döntöttem el.

Kéz a kézben sétáltunk fel a lakásba, és éreztem, ahogy árad belőle az aggodalom. Felakasztottam a kabátomat a fogasra, és a konyhába siettem. Magamban azért fohászkodtam, hogy legyen szennyes edény, vagy valami elrámolható, bármi, amivel lefoglalhatom magam.

Jared a drága hifijéhez ment, és egy csomó gombbal szöszmötölt. Mialatt az edényeket tettem el a különféle szekrényekbe, ismerős dal ütötte meg a fülemet. Éreztem, hogy Jared karja átfog, a bőréből áradó forróság átjárta a hátamat. Az arca az enyémhez simult, ahogy a mellére vont, és lehunytam a szememet, amikor a fülembe súgta:

- Felismered ezt a dalt?

A dalt hallgatva csak bólintottam. Erre a számra táncoltunk a kocsmában. Úgy emlékeztem a pillanatra, mintha órákkal ezelőtt történt volna, mégis úgy éreztem, mintha egy örökkévalósággal korábban lett volna.

- Mi a címe? - kérdeztem.

- „Kis mennyország”. - Apró, lágy csókokkal hintette be a nyakamat a fülemig.

Elmosolyodtam. - Nagyon találó.

Jared lassan maga felé fordított, és néztem, ahogy elsötétül a tekintete. Az álla megfeszült, miközben az arcomat fürkészte.

- Félreállhatok, Nina. Félreállhatok, és hagyhatom, hogy azzal légy, akivel kellene. Ha kevésbé önző lennék... ezt tenném. De a temérdek

ostoba hibám után is azt hiszem, boldoggá tudlak tenni. De ha erre vágysz, félreállok - csóválta a fejét. - Ha viszont nem, akkor… szembeszállok a sorssal. Megküzdök mennyel és pokollal, és ami csak jön, hogy megtarthassalak.

Döbbenten álltam előtte. Mindaz, amit mondhattam volna, elhalványult a szavai mellett. A tekintetében dúló vihar hevesebb volt, mint korábban bármikor.

- Jared… - Kerestem a szavakat, hogy elmondjam, amit akarok. Jared nyelt egyet: megérezte a bennem kavargó érzéseket. Megráztam a fejemet, mire elengedte a derekamat, és felkészült arra, amit mondani fogok. De egy szót sem bírtam szólni.

Felágaskodtam, és vártam egy pillanatot. A tekintetem a szeméről a szájára vándorolt. Jared csak állt mozdulatlanul, és várta az ítéletet.

Az ajkára szorítottam a számat, ő pedig óvatosan visszacsókolt. Két kezembe fogtam az arcát, és csókoltam, az ujjaim pedig a tarkójára, a hajába siklottak. Jared keze visszatért a derekamra, ahogy a csók szenvedélyesebb lett. Szétvált az ajkam, ő pedig tétovázás nélkül magához húzott. Elszálltak a kétségei, már tudta, hogy döntöttem.

Amikor a testéhez simultam, önkéntelenül is felnyögtem, ami belőle is hasonló érzést váltott ki. Egyszerre nyúltam az inge után, hogy levegyem róla, ő pedig befejezte a mozdulatot, amikor ledobta magáról. Felhúztam a térdemet, Jared határozottan megragadta, és magasabbra emelve felültetett a konyhapultra.

Átfogtam a lábammal a derekát, az ujjaimat meztelen hátába mélyesztve közelebb húztam magamhoz. Megmarkolta a combomat, és türelmetlenül a pult szélére húzott. Követelőzően csókolt, de egészen máshogy, mint eddig. Ezzel a csókkal nem azt mondta el, hogy szeret, vagy búcsúzik tőlem, hanem azt, hogy beadja a derekát.

Lehúzta a pulóveremet, én pedig elégedetten felsóhajtottam, amikor meztelen mellkasát az enyémhez préselte. Keményebben csókoltam; úgy éreztem, még mindig nem vagyunk elég közel egymáshoz. Szaggatottan, egyenetlenül szedtem a levegőt, miközben leemelt a pultról, és átvitt a szobán - a lábammal közben továbbra is átfogtam a derekát -, hogy felmenjünk a galériára. Az ajkunk egy pillanatra sem vált szét, míg fel nem ért velem.

Egyik kezével az ágyra támaszkodott, a másikkal a hátam alá nyúlt, és gyöngéden letett. Ajkával végigsimogatta a nyakamat, a testem remegni kezdett a várakozás teljes izgalomtól. A kezem végigsiklott mellkasa és hasa tökéletesen kidolgozott izmain, és ügyetlenül matatva az övcsatján kihúztam az övét az övtartóból. Halkan felnyö-

gött, amikor végre sikerült a csatot kinyitnom, és ismét szenvedélyesen csókolni kezdett.

Aztán hirtelen elrántotta a fejét, a pillantása ködös volt.

- Mi az? - támaszkodtam fel a könyökömre.

Megfeszült az állkapcsa, és elkeseredetten hunyta le a szemét. - Claire!

A következő pillanatban Claire kinyitotta a bejárati ajtót, és kopogás nélkül belépett. Jared a lépcső tetején várta, és dühösen meredt le a húgára.

- Dolgod van? - kérdezte Claire.

A szám elé kaptam a kezemet, hogy elfojtsam a nevetésemet; arra gondoltam, milyen lehet a látvány Clare szemszögéből. Nem kellett sokat törnie a fejét, hogy rájöjjön, mivel töltjük az időt.

- Visszaveszem azt a kulcsot, ha nem szólsz ide élőre - morogta mérgesen Jared.

- Úgy mondod, mintha nem tudnám három másodperc alatt kinyitni az ajtózáradat!

- Komolyan beszélek, Claire! - válaszolta Jared olyan halkan, hogy alig hallottam.

- Igazán sajnálom - szabadkozott Claire, cseppet sem sajnálkozva. - Bex egy órája ment el gyakorlatra, anyu meg sírós kedvében van. Ryan az ágyában alszik, és amekkora szerencsém van, a Talehemnek nem liheg a sarkában a fél rendőrség meg egy rakás bűnöző.

Jared felém fordult, és az arckifejezése haragosról bocsánatkérővé változott.

- Ma éjjel itt alszik - magyarázta. Az öltözőszobájába ment, és levett egy pólót a vállfáról. Aztán mégis meggondolta magát, visszatette a pólót, és a szoba másik végébe ment, hogy a bőröndömből előkeressen egy pizsamát.

- Nem leszek képes uralkodni magamon, ha valamelyik pólómat veszed fel - jegyezte meg csendesen, amikor átnyújtotta a pizsamámat. Magamban mulatva mosolyogtam fel rá.

Claire undorral nyögött fel. - Rögtön elhányom magam!

Ruhadarabok repültek át a korláton, és zuhantak Jared lába elé. Az ing és a pulóver volt, amiket a konyhapadlón hagytunk. Nyílt a hűtő ajtaja, és Jared a szemét forgatta, ahogy felhallatszott az étel után kutató Claire zörgése.

- Gyorsan lezuhanyozom - közölte Jared a tarkóját masszírozva.

- Hideg vízzel? - érdeklődtem mosolyogva.

- Igen - felelte a fürdőszoba felé indulva.

- Be is társulhatok...

Jared menet közben megdermedt, majd kis szünet után folytatta az útját, és becsukta maga mögött az ajtót.

Míg zuhanyozott, átöltöztem, és némi bűntudatot éreztem, hogy ugrattam. Nagyon is átéreztem a csalódottságát. Hanyatt dőltem az ágyban, a hüvelykujjam körmét rágcsálva, mosolyogva gondoltam arra, ami majdnem megtörtént.

Tizenegyedik fejezet
A vadászat

- Jó leszek - ígértem.

Jared csak egy sortban lépett ki a fürdőszobából. Pár méternyire állt meg tőlem, és láthatóan habozott, hogy bebújjon-e mellém.

- Esetleg neked sem ártana lezuhanyoznod. Szerintem képtelen leszek úgy koncentrálni, hogy…

- Felajzott vagyok? - segítettem ki, és gyorsan összeszorítottam a számat, hogy visszafojtsam a nevetést.

Jarednek leesett az álla, én meg kuncogtam: olyan elégedett voltam a reakciójával, hogy képtelen voltam visszafojtani.

Jared elmosolyodott, és bólintott; előzékenyen bele ment a játékos szekálásomba. Bebújt mellém, és feltámasztotta a fejét.

Nekidőltem az ágytámlának, és felsóhajtottam. -Ugye, nem mondta komolyan? Amit a fél rendőrségről mondott?

Megnyúlt az arca. - Nem hagyom, hogy bármi bajod essék - jelentette ki, és összekulcsolta az ujjait az enyémekkel.

- Miért vannak a nyomomban?

Jared a bajsza alatt spanyolul káromkodott, mire Claire nevetése volt a válasz valahonnan lentről.

- Nem téged akarnak elkapni, szerelmem, hanem keresnek valamit, ami Jacké. Csak úgy hiszik, te tudod, hol van.

- A providence-i kikötő dossziéját akarják?

- Dawson szerint meg akarnak szabadulni a Jack által összegyűjtött bizonyítékoktól, amelyek alátámasztják, hogy sárosak, de valami mást is keresnek…, ami nincs a dossziéban.

- Akkor elmegyünk a szüleim házába, kiderítjük, mi az, és megszabadulunk tőle. Lehajítjuk egy hídról vagy tudom is én.

- Ez nem segít rajtunk, Nina - rázta a fejét Jared.

- És miért nem? - fintorodtam el.

- Mert bármi is az, megérte miatta Jack Grey nyomába eredni. És erre senki sem merészkedik, csak ha… valami nagyon fontos dologról

van szó, Nina. Valamiről, ami nélkül nem akarjuk, hogy elkapjanak minket.

- Miről beszélsz? - Elegem volt, hogy folyton csak rébuszokban beszél.

- Nem kéne ezt elárulnom. - Két ujja között morzsolhatta az orrnyergét.

- Azért csak tedd meg - csattantam fel.

Elkomorult az arca. - Jack nem autóbaleset áldozata lett. A mellkasát ért lőtt seb miatt fellépő komplikációkba halt bele.

Egy pillanatba telt, mire az agyam feldolgozta a hallottakat, de amint megértettem, fellángolt a haragom. - Micsoda?

Jared a kezemre tette a kezét. - Gabe mindent elkövetett, amit csak tudott, hogy megmentse, de Jack nyakig benne volt.

- Azt hittem, Gabe elpusztíthatatlan volt! Nem volt száz százalékig angyal?

- Azt fenyegették, aki még Jacknél is fontosabb volt számára.

- Fontosabb a saját életénél is? - kérdeztem szkeptikusan.

Jared bólintott. Komor arckifejezése majdnem ijesztő volt. - Az anyámat. Nálam voltak aznap, amikor Jacket lelőtték. Claire-rel a repülőtérre vittük Bexet, így Gabe nek nem volt más választása, mint magára hagyni Jacket Apám tudta, mi történik, ha egyedül hagyja Jacket, de anyám nélkül semmit sem ért az élete. Jacket útban a belvárosi irodája felé lőtték le. Egy szalagkorlátnak csapódott, de a halálát golyó okozta.

- Azt állítod, hogy azok gyilkolták meg apámat, akik ezt a csomagot meg akarják szerezni? - Jared fejbiccentéssel hagyta helyben, én pedig úgy éreztem, mintha lángolna az arcom. - Nem érdekel, mi az. Megszabadulunk tőle! Sosem fogják megkaparintani.

- Tudom, hogy feldúlt vagy, Nina, de ezt alaposan át kell gondolnunk. Olyan égető szükségük van valamire abból a dossziéból, hogy megtámadták Jacket és az apámat, pedig tudták, mire képes Gabe. Inkább maradjon a birtokunkban, hogy ha a szükség úgy hozza, legyen valami cserealapunk.

Könnyek szöktek a szemembe, és Jared átölelt. Még egyszer megsirattam apámat. Újra meg újra elveszítettem, ahogy fény derült egyik rettenetes igazságra a másik után.

Álomba sírtam magam, és amikor felébredtem, Jared újból megvigasztalt, ahogy visszaemlékeztem az előző este hallottakra.

- Tennem kell valamit! Nem ülhetek itt ölbe tett kézzel - hajtogattam, és a bőröndömhöz siettem.

- Ki fogom találni, Nina. Adj egy-két nap gondolkodási időt, hogy eldöntsem, mi legyen a következő lépésünk.

- Egy másodperccel sem tudok többet várni - feleltem, és a gondolataim egymást kergették, ahogy valami tervet próbáltam meg kieszelni. És amikor eszembe villám az ötlet, megtorpantam. - Elmegyek a szüléimhez. Ott meglesz a válasz. - Magamra rántottam egy pólót, és az első farmert, ami a kezembe akadt.

- Nem kell most mennünk - tiltakozott.

- De igen - vágtam rá, és a lépcsőhöz ugrálva, menetközben húztam fel a cipőmet.

Jared sietve tápászkodott fel az ágyról. Az öltözőszobájában csilingeltek az egymáshoz ütődő vállfák, és pillanatokon belül már teljesen felöltözve jelent meg mögöttem. - Nem egészen ezzel akartam tölteni a hétvégét ráncolta a homlokát.

- Gyere már! Menjünk! Vamonos! - sürgettem, és kirohantam a házból.

A szüleim házában Jared velem jött Jack dolgozószobájába. Nézte, ahogy előkeresem a kulcsokat Cynthia széfjéhez, követett anyám dolgozószobájába, aztán erőlködés nélkül leemelte a növényt a padlóra. A kulccsal felnyitottam a széfet, kivettem a papírokat és az aktákat, és többé-kevésbé rendezett kupacokba osztottam őket.

Két órán át kerestük a dokumentumokat. Különválasztottuk, amit hasznosnak ítéltünk. A tekintetem megakadt egy fényképen. Magam elé tartottam, és feszülten vizsgáltam; reménykedtem, rájövök, mi keltette fel a figyelmemet.

- Ismerősnek találod? - noszogatott Jared.

- A szemében van valami... Nem tudok rájönni...

Jared elővett egy fekete tárcát a kabátzsebéből, és az ölembe dobta: ezt a tárcát vette el aznap éjjel, amikor Ryant megszúrták. Közelebbről is szemügyre vettem a fekete bőrbe ágyazott fémtárgyat. Egy rendőrjelvény volt.

Elállt a lélegzetem. A fényképre böktem. - Ez a férfi akarta elvenni a gyűrűmet. Grahm a neve.

Jared bólintott.

- Mindannyian rendőrök voltak? - ingattam hitetlenkedve a fejemet. - De miért...? - siklott a tekintetem a kezemre.

Jared pillantása is oda villant. - A gyűrű lehet a kulcs valamihez.

- De ennek semmi értelme - suttogtam. Egy másod percig a papírokra meredtem, aztán gyorsan keresgélni kezdtem köztük.

- Mi az? - kérdezte Jared.

- Van itt egy nyugta a gyűrűmről. Korábban nem tartottam fontosnak, de biztos van összefüggés - válaszoltam, és elfogott a türelmetlenség a véget érni nem akaró kupac láttán. - Különben miért lenne itt a megőrzésre szánt üzleti dokumentumok között?

Izgatottan csillant fel a szemem, amikor megtaláltam a vékony indigómásolatot. Jared a vállam fölött hajolt oda, hogy a saját szemével lássa.

- Felszámolták a vésést is - hívta fel a figyelmemet. Van vésés a gyűrűdön?

- Nincs. Én nem... Jack sosem említett semmit, én meg nem vettem észre - pillantottam a gyűrűmre.

Lassan lehúztam az ujjamról, feltartottam és összehúzott szemmel kerestem rajta szavakat. - Nincs semmi.

Jared elém tartotta a tenyerét, én meg odaadtam a gyűrűt. Az ujjam csupasznak tűnt nélküle. Jared is felemelte, megvizsgálta minden szögből, aztán visszahúzta az ujjamra.

- Tényleg nincs rajta semmi - hagyta helyben. Még egyszer megnézte a nyugtát. - Szerintem menjünk el az ékszerészhez. Talán van másolata erről a nyugtáról.

Bólintottam. Kértem Jaredet, hogy gyűjtse össze a papírokat, és tegye vissza őket a széfbe.

A nyugtán levő címre mentünk, és idegesen forgattam a gyűrűt az ujjamon, ahogy megálltunk a járda mellett. Első pillantásra szokásos ékszerboltnak tűnt, nem egy olyan illegális, titkos vállalkozásnak, amire számítottam.

Az ajtó feletti csengő jelezte az érkezésünket, és egy alacsony, kerek szemüveges, pocakos, idősödő férfi fogadott minket. Jared megfogta a kezemet, ahogy az üvegezett tárolók felé sétáltunk, amelyek mögött a férfi állt.

- Jó reggelt! Vincent vagyok. Kedvelik a gyémántot? Zafírt? Rubintot? Smaragdot? A féldrágaköveket? Nálam mindent megtalálnak - hadarta erős akcentussal.

Jared megszorította a kezemet, és bemutatkozott. - Ő Nina, én meg Jared vagyok.

Vincentnek szeme sem rebbent. - Boldogan állok a tenderezésükre bármivel, amire csak szükségük van. - Kis szünetet tartott, miközben a pillantása összefonódó ujjainkra vándorolt. Elmosolyodott. - Mutathatok esetleg a különleges eljegyzési briliánsainkból? A többséget én terveztem - mutatott egy hosszú sor eljegyzési gyűrűre. - Tervezhetek egyet kizárólag önöknek, ha kívánják.

Jared lágy pillantással nézett rám, aztán kelletlenül fordult ismét Vincent felé. - Még nem.

Vincent rám mosolygott, és éreztem, hogy az arcomba szökik a vér. - Nos, akkor hát majd egy más alkalommal.

- Ön a tulajdonos? - kérdezte Jared.

Vincent kuncogott, és megpaskolta nagy pocakját. - Én bizony. Immáron harminchat éve.

Jared felemelte a kezemet, és letette az üvegtárolóra.

- Felismeri ezt a gyűrűt?

Vincent előrehajolt, hogy jobban lásson. - Igeeen... igeeen... - mormolta a szavakat elhúzva. - Már jó ideje, nemde? - pillantott fel rám.

- Apám három éve vette öntől - emlékeztettem.

Vincent felemelte a kezemet, és különféle szögekből szemügyre vette. Büszkén figyelte, ahogy a mennyezetről áradó erős fényben szikrázik.

- Az apja nagy koncepciójú ember volt - mosolygott Vincent elismerően.

Jared elé tolta a nyugtát. - Az összegben a vésés ára is benne van.

- Igen, igen, már emlékszem - csippentette két ujja közé az alsó ajkát. - Tudják, nem szoktam kérdezősködni. Csak boldoggá teszem a vevőt.

- De... a gyűrűn nincs is vésés! - vetettem ellen.

Vidáman, harsogva nevetett. - Ó, dehogy nincs! Csak tudják, rejtve. - Vincent elém nyújtotta a tenyerét, hogy adjam oda a gyűrűmet.

Felsóhajtottam, és Jaredre pillantottam, aki megnyugtatóan mosolygott rám. Megfogta a kezemet, és lehúzta a gyűrűmet. Amint Vincent tenyerébe tette a gyűrűt, a férfi azonnal fejjel lefelé fordította az ékszert.

- A fazettás ékkő alaplapjába vésette. Az aljába - magyarázta. - Nagyon apró a vésés... el kellett küldetnem egy úrhoz, akiről tudom, hogy van lézere. Nekem természetesen nincs itt ilyen - kuncogva csóválta a fejét.

- A vésést is kifizették. Megvan az eredeti nyugta? - kérdezte Jared.

- Nincs. Csak a főkönyveimben van meg a végösszeg. Ha jól emlékszem, betűket és számokat kellett belevésni. Zagyvaság volt, feltételezem, csak az édesapja számára volt érthető.

Túl könnyűnek tűnt. Egy kalandfilm szereplőjének éreztem magam, amelyben a megfelelő időben megfelelő nyomokra bukkanok, és a kép a szemem láttára áll össze.

Jared bocsánatkérő arcot vágott, és a hajamat a fülem mögé simította. - Vincent? - A tekintete nem akart elszakadni az enyémtől. - Ki tudja venni a követ a foglalatból?

Kirántottam a gyűrűt Vincent tenyeréből. - Nem!

Jared hallótávolságon kívül húzott. - Ha szeretnéd megnézni, mit vésetett Jack a gyűrűre, Nina, és hogy mit akart Grahm, akkor ki

kell vennünk a foglalatból, hogy elolvassuk. Az ékszerész utána úgy teszi vissza, mintha sosem nyúlt volna hozzá.

Elkeseredetten szorítottam össze a számat. Meg kellett néznünk, mit véstek a kőbe, ha előrébb akartunk jutni, és ezt csak egy módon érhettük el.

- Máshogy nem megy? - kérdeztem, bár tudtam a választ.

Jared megrázta a fejét, és elém tartotta a tenyerét. Beletettem a gyűrűt, és az ajkamba haraptam.

- Meg tudja csinálni? - kérdezte, és az üvegre tette a gyűrűt.

Vincent pillantása Jaredről rám vándorolt; nem tudta eldönteni, mihez fogjon. - Kivehetem a követ, de nincs rá garancia, hogy el is tudjuk olvasni, amit ráírtak. Értik, mit mondok?

Jared bólintott. - Vegye ki a követ.

Vincent hirtelen megmakacsolta magát. - Pár napba telik, mire hozzá tudok fogni. Írja le a telefonszámát, és felhívom, ha…

- Belátom, hogy elfoglalt, bocsásson meg - vette elő a tárcáját Jared. Egy kis köteg százdollárost tett az üveglapra. Vincent szeme elkerekedett, a fejét hirtelen Jared felé fordította. - Természetesen a tiszteletdíján felül - fűzte hozzá Jared.

- Várjanak meg itt… egy pillanat, és rögtön visszajövök - intett Vincent egy kis kanapé felé, ami az ajtó mellett állt, majd hátrasietett.

Együtt vártunk a kanapén. Különös nyugalom szállt meg, és felsóhajtottam, amikor Jared leheletfinoman simogatni kezdte a kézfejemet.

Hirtelen összevontam a szemöldökömet, és lehervadt az arcomról a mosoly. - Jared?

- Igen? - A lófarkamból kiszabadult tincsekkel játszott.

- Vincent kisának nevezett. Ugye, ez nem jelent butát vagy ilyesmit?

Jared nevetésben tört ki. - Dehogy, drágám! Sosem engedném, hogy valaki sértegessen.

- Akkor mit jelent?

Jared homlokon csókolt. - Oroszul kiscicát.

- Ó, nagy kő esett le a szívemről!

Lassan teltek a percek, és egyre csak nőtt bennem a feszültség. Fel-alá kezdtem járkálni, és Jared a tekintetével követett, ahogy a helyiség egyik végéből a másikba sétáltam. Sarkon fordultam, amikor a hátam mögött ajtócsukódást hallottam. Vincent kövérkés markában tartotta a szétszedett gyűrűmet.

Jared felállt, és odajött mellém a vitrinhez. - Talált valamit? - kérdezte.

Vincent kisimított előttünk egy cédulát, amin betűk és számok voltak. Nagyítót adott Jarednek, és a tenyerén felé nyújtotta a követ, hogy vegye el. Jared a nagyítóva1 szemügyre vette a követ, de aztán elvette a szemétől a nagyítót, és a fejét csóválta.

- Nem látok semmit - jegyezte meg, és maga elé tartotta a peridotot, majd hol a követ, hol a cédulát bőngészte, amit azután visszatett Vincent tenyerébe.

- Ugye, a nagyító nélkül is látta? - kacarászott Vincent - Az én öreg szemem már nem a régi.

Jared elvette a papírt, és odanyújtotta nekem. - Amit leírt ide, az van a kövön. - Vincentre pillantott. - Azonnal tegye vissza a követ, kérem.

Vincent bólintott, és hátrament a gyűrű darabjaival.

- És most? - kérdeztem a cédulára pillantva.

825 2FJ2FB223FJ05

- Mond ez neked valamit? - kérdezte Jared gondolataiba merülten, a homlokát ráncolva.

- A nyolc huszonöt a születésnapom. Augusztus huszonötödike, de ezt leszámítva... semmit.

Vincent tíz perc múlva jött vissza. Sóhajjal nyugtáztam, hogy a gyűrűmet visszahúzhatom az őt megillető helyre, az ujjamra, és hogy pontosan úgy néz ki, mint azelőtt.

Jared tetőtéri lakásába mentünk ebédelni. A pulton ülve nézegettem a papírlapot, és reménykedtem, hogy a válasz magától eszembe jut.

- Még lángra kap, ha annyira nézed - ugratott Jared, miközben a wokban kavargatta a hirtelen megpirított zöldséget.

- Olyan helyre tette, ahol biztonságban tudta, oda, ahol senki sem keresné, ahol tudta, hogy mindig megtalálja...

- Jól láthatóan rejtette el - bólintott Jared. - A kérdés csak az, hogy Grahm hogy jött rá?

Gondolatokba mélyedve vizsgáltam a padlót. - Nem tudom. Lehet, hogy apám egy régi üzlettársa árulta el?

Jared megrázta a fejét. - Jack egy valamihez szóló kódot vésetett a gyűrűbe, amit mindenki meg akar szerezni, és ezt az egyetlen lánya ujjára húzta. Nem kockáztatta volna meg, hogy bárkinek is elmondja.

Elkeseredetten sóhajtottam fel. - A nyolc huszonöt külön van a többi számtól. Gondolod, hogy ez jelent valamit?

Jared vállat vont. - Lehet. Előfordulhat, hogy csak a születésnapodat jelzi. Lehet körzeti hívószám vagy járatszám... valami helymegjelölés?

Eszembe jutott az anyám dolgozószobájában lévő széf, a benne levő iratok, a fényképek... az átnézett dolgok és a szám között képtelen voltam összefüggést találni. Leugrottam a pultról, a cédulát lecsaptam az asztalra, és csalódott kiáltással a kanapéra vetettem magam, és a karfára fektettem a fejemet.

- Figyelj, Nina - hallottam közvetlenül mellettem Jarod hangját - rá fogunk jönni. Nem kell ebbe belebetegedned.

- A széfben semmi sincs, már átnéztem apám dolgozószobáját, átkutattam az irattartó szekrényeket, nincs semmi! - temettem a tenyerembe az arcomat.

Jared mellém térdelt, és elhúzta az arcomról a kezemet. - Holnap visszamegyünk, átkutatjuk Jack dolgozó szobáját, és még egyszer végignézzük a széfben levő dossziékat. Most pedig mit szólnál, ha kivennénk egy filmet, itt hevernénk a kanapén... együtt lennénk egy kicsit?

- Jaj - ültem fel hirtelen. - Visszatettem Jack kulcsait a fiókjába? Attól tartok, nem! Mit csináltam velük? - tapogattam meg a nadrágzsebeimet.

Jared elvigyorodott. - A kabátzsebemben vannak. Holnap visszavihetjük őket.

Egy pillanatig elködösült tekintettel, mélyen elgondolkodva meredtem magam elé.

- Nina? - érintette meg Jared a vállamat.

A fogashoz rohantam, és a zsebébe nyúltam. - Nem ott van! - nézett rám óvatosan Jared. - A belső zsebbe tettem. Mi a gond?

- Nyolc huszonöt! - rántottam ki a kulcskarikát a kabátjából, és kezdtem végignézni a kulcsokat. Amikor megtaláltam, amit kerestem, különválasztottam a többitől, és Jared felé tartottam. - Látod? Nyolc huszonöt!

Jared előbb a kulcsra, majd élénk tekintettel rám pillantott. - Mihez való?

- Nem tudom - néztem a kulcsra. - De nem véletlen, igaz?

- Kétlem, hogy az lenne - ráncolta a homlokát.

- Mi az?

Jared elvette tőlem a kulcsokat. - Szeretném, ha ezt rám hagynád. Eddig a kedvedben jártam. Feldúlt az, ahogy Jack meghalt, ezt megértem. A helyzet rohamosan rosszabbodhat, ha megtaláljuk, amit keresünk. Nem akarom, hogy a közelemben légy, amikor rájönnek, mit lettünk.

- A kedvemben jártál? - fortyantam fel. - Nem állok az utadban, már majdnem kiderítettem...

- Odafigyeltél egyetlen szavamra is? - csattant fel. Kis szünet után lehunyta a szemét, és mély levegőt vett. - Tudom, hogy azt szeretnéd, ha ennek vége lenne. Csak egyszerűen nem érted, mivel van itt dolgunk. Nem hagyhatom, hogy az érzéseim belekavarjanak a munkámba, Nina. Már eddig is hagytam, hogy a dolgok túl messzire menjenek. Isten a megmondhatója, hogy egy percig sem kívánom, hogy dühös legyél rám, de ezt rám kell hagynod.

- De...

- Nem, Nina. Túl veszélyes - szögezte le határozottan.

Összeszűkült a szemem. - Nem kértem engedélyt.

- Nem arról van szó, hogy megmondom, mit tegyél, hanem a biztonságodról. - Magához ölelt, én meg a kulcscsomó után nyúltam, és kivettem a kezéből. Tudtam, hogy ha nem akarta volna, hogy elvegyem, sosem tudtam volna kiszakítani a markából. Reméltem, hogy ez azt jelenti, hogy bizonyos mértékig szüksége van a segítségemre.

- Még egyszer körülnézek Jack dolgozószobájában.

Megfordultam, hogy kinyissam az ajtót, de megdermedtem. Jared a derekamnál fogva visszahúzott. Mielőtt tiltakozhattam volna, hosszan, megadóan felsóhajtott.

- Csak egy percet adj. Veled megyek - jelentette ki láthatóan boszszúsan.

Az ajtónál vártam, míg becsomagolta az ebédünket, aztán kifelé menet megfogta a kezemet.

Már félúton jártunk a szüleim háza felé, és még mindig nem szólalt meg.

- Ne haragudj - fogtam meg a kezét. - Nem akarom, hogy dühös légy rám, de ezt meg kell tennem.

Jared felsóhajtott. - Nem akarom, hogy bajod essék. Kezdem bánni, hogy bármit is elmondtam neked.

Fájtak a szavai. - Azt én sem akarom. Ha ennek a végére járunk, nem kell folyton aggódnunk. Normálisan élhetjük az életünket. Együtt.

Jared megszorította a kezemet, amikor ráfordult a felhajtónkra.

Cynthia dolgozószobájának a szőnyegén keresgéltem az iratok között; igyekeztem kiválogatni, amin számok voltak. Kiemelővel karikáztam be minden, egymás közelében levő nyolcast, kettes és ötöst.

Két és fél óra múlva több kupac papírt halmoztam fel, de semmi nem akadt, amin a keresett számok lettek volna. Felegyenesedtem, hogy kinyújtóztassam sajgó hátamat.

- Tartsunk szünetet - javasolta Jared. Kivette a kiemelőt kezemből, és odaadta helyette a műanyag dobozt az ebédemmel.

Jared ölébe nyújtottam a lábamat, és boldogan ettem a bámulatos kínaiját; azon ámuldoztam, milyen elképesztően jó szakács. Jared levette a bakancsomat, és a lábamat masszírozta, én meg hátrahajtottam a fejemet.

- Egy örökkévalóságig tart - nyögtem fel.

- Mára be is fejezhetnénk. Elvihetnélek valahova vacsorázni - ajánlotta fel.

Összehúztam a szemöldökömet. - Nem veszed valami komolyan!

Jared felháborodottan fújta ki a levegőt. - Éppen ellenkezőleg, szerintem komolyabban veszem, mint te. Mintha nem fognád fel, milyen veszélyes ez rád nézve.

- Ugyan mi történhetne velem? A barátom egyben az őrangyalom is - hajoltam oda, hogy megcsókoljam.

- Mi az ördög folyik itt?

Az ajtó felé pillantottam, ahol Cynthia állt csípőre tett kézzel.

- Szia, anya - köszöntem. - Azt hittem, csak holnap jössz vissza.

- Szóval ez most házkutatás vagy betörés? - érdeklődött, és összefonta a karját.

- Én is örülök, hogy látlak - emeltem égnek a tekintetemet. - Igyekszünk a nyomára jutni valaminek, amin nyolc-huszonötös szám van.

- Nyolc-huszonöt? - fordult Cynthia Jared felé, aki egy pillanatra abbahagyta a rágást Cynthia metsző tekintete hatására.

Jared lenyelte a falatot, mielőtt jelentést tett volna. - Feltartóztattam Dawsont. Felhagytak az udvariaskodással, Mrs. Crey. Meg akarják kapni a bizonyítékot, amit Jack összegyűjtött róluk, és szerintük Nina tudja, hol van.

- Kíváncsi vagyok, miért hiszik ezt, Jared? Talán azért, mert együtt láttak benneteket.

- Lehetséges - válaszolta Jared érzéketlenül.

- Mi köze Charles Dawsonnak a számhoz? - kérdezte Cynthia, és közelebb jött a padlón szétszórt iratokhoz.

- Semmi - felelte Jared félvállról, és ismét belemélyedt a papírokba. Meglepett, hogy ennyire hidegen hagyja Cynthia jelenléte, amikor alig egy hete attól is húzódozott, hogy egy szobában legyen vele.

Cynthia láthatóan beletörődött ebbe a kettősségbe, feltehetően azért, mert megszokta, hogy apám sem mondott el neki soha semmit. - Felteszem, gondoskodsz Mr. Dawsonról, Jared. Erről egyszerűen hallani sem akarok.

- Már minden el van intézve, Mrs. Grey.

Cynthia helyeslően bólintott. Megdöbbentett, hogy ilyen nyíltan emlegeti az erőszakot.

- Aztán tudjak minden fejleményről! - parancsolta, és kiment.

- Hát ez furcsa volt - csóváltam a fejemet.

Jared felnézett a papírokból. - Micsoda, szerelmem?

- Pár napja még azzal fenyegetőzött, hogy kirúg, ha nem tartod távol magad tőlem. Te emiatt nem beszéltél velem. Most meg majdhogy nem keresztülnéztél rajta.

Jared vállat vont. - Anyám beszélt vele. Anyád jobb belátásra tért.

- Hogyhogy? - kérdeztem gyanakodva.

- Lillian nagyon meggyőző tud lenni - mosolyodott el Jared.

- Nina? - Felpillantottam, és ismét anyám jelent meg az ajtóban.

- Igen?

- Vasárnaphoz egy hétre Nicaraguába indulunk. Korán reggel várlak, hogy kilencre a repülőtéren legyünk. Jared?

- Mindent előkészítek - vágta rá Jared, akinek elterelte a figyelmét a kezében tartott papírlap.

Hevesen kezdett verni a szívem, és Jared erre rögtön felnézett. Most jöttem rá, hogy a tavaszi szünetben egy teljes hetet töltök majd Jareddel a strandon, és a gondolattól paprikapiros lettem.

Jared kitalálta, mitől kaptam szívdobogást, és elmosolyodott. - Ez talán az első vakációd velem, de nekem nem az első veled.

- Viszont az első alkalom, hogy mellettem ülsz a repülőgépen - vetettem ellen fülig érő szájjal, lelkesen. Jared nevetett az izgalmamon.

Cynthia azonban merőben másként reagált. - Dolgozni megy oda, Nina. Kérlek, ezt ne felejtsd el. Gondoskodj róla, Jared, hogy Nina időben ott legyen.

- Igenis, asszonyom - felelte Jared, és lágy pillantását egy másodpercre se fordította el rólam.

Cynthia azzal már ott sem volt, nekem viszont akaratlanul is azon járt az eszem, milyen lesz Jareddel egy függőágyban feküdni. Máris úgy éreztem, a mennyben vagyok.

- A szokásostól eltérően alig várom a vakációt - vigyorogtam.

Jared közelebb hajolt, és megsimogatta az arcomat. - Melletted feküdni a karibi tengerparton naplementekor? Meg kell majd csípnem magamat, hogy ez a valóság.

- Mit kell előkészítened? - kérdeztem.

Jared ismét a papírlapra szegezte a tekintetét, a szeme összeszűkült. Nem nézett a szemembe, amikor válaszolt. - A... megfigyeléshez szükséges felszerelést. Általában hétszázötven kilónyi technikai felszerelést szoktunk vinni, de mivel Claire a Tahoe-hoz megy, most kevesebbel utazom. A lakhely körül felállítok egy védelmi övezetet...

- Mit nézel? - hajoltam oda, hogy lássam, mibe merült bele, és megpillantottam egy banki bizonylatot. Keresés közben többször is a kezembe került, de félretettem az érdektelen papírok közé.

Jared a kimutatás egyik szakaszára mutatott, és elállt a lélegzetem. Egy banki széf bérlésének havi díja szerepelt benne. Aminek nyolc-kettő-öt volt a száma.

- Jared! - ragadtam meg a karját.

Az órájára pillantott. - Már bezárt a bank.

Lelohadt a lelkesedésem. - Hétfő reggel ez lesz az első dolgunk - sóhajtottam.

- Majd én. Neked óráid vannak.

Fintort vágtam. - Én is megyek, Jared. Együtt csináljuk végig.

Sóhajtott, miközben összeszedte a papírhalmokat, fényképeket, és visszatette őket a helyükre. Úgy emelte fel a növényt, mintha üres papírdoboz volna, és visszatette a helyére azt is.

A kabátzsebemben rezegni kezdett a telefonom. A kijelzőn Kim neve gördült fel. Lehunytam a szememet. Lefogadom, hogy a ma esti kocsmai randink miatt hív! Teljesen kiment a fejemből.

- Szia, Kim.

- Ne akard lemondani, Nigh. Meg se próbáld!

- Nem is, én...

- Na, persze.

- Bocs, Kim, de elfelejtettem. - A homlokomat masszíroztam, és éreztem, ahogy a stressztől megfájdul a fejem. - Ott leszek.

Jared az Escalade-hez kísért, és kinyitotta előttem az ajtót, hogy beszállhassak. Az arcán látszott, hogy tisztában van a fejemet satuba szorító tompa fájdalommal.

- Ugye, nem ültetsz fel megint minket? - szúrt le Kim.

- Nem, nem! Kilenc körül ott leszek.

- Helyes. Viszlát ott - mondta, és kinyomta a telefonját.

Visszatettem a telefonomat a zsebembe, és megfogtam Jared kezét. - Bocs - nyögtem fel. - Azt hiszem, akaratlanul is két programot beszéltem meg.

Lüktetni kezdett a fejem. Nehéz volt libikókázni a két életem között. Amikor Kimmel, Ryannel és Beth-szel voltam, hétköznapi egyetemista voltam, amikor azonban Jareddel, az életem hirtelen egy fantasztikus álomvilággá vált angyalokkal, démonokkal és titkos banki széfekkel.

Megálltunk a tetőtéri lakás előtt, és Jared felsóhajtott. Claire Lotusa a járda mellett csillogott.

- Úgy látszik, amúgy sincs sok időnk kettesben.

Claire a kanapén hevert, tűsarkú csizmát és bőrdzsekit viselt, és a lapos képernyős tévén váltogatta a csatornákat. - Ryan szundít éppen. Az a pasi annyit durmol, mint egy mormota - forgatta a szemét. - A katonaság minden szervezeti egysége szívesen megkaparintana a különleges hadműveleti egységébe, Isten mégis az emberiség történetének legunalmasabb Talehjével hozott össze.

Elmosolyodtam a megjegyzésén. Jared kézen fogva felvezetett az emeletre.

- Ryan is ott lesz ma a kocsmában? - szólt vissza a húgának.

- Igen - válaszolta Claire. - Viszlát ott.

- Ma társaságot nyújtasz Claire-nek? - kérdeztem, és elnyúltam az ágyon.

- Azt hiszem, ma este inkább háttérbe vonulok, hagyom, hogy együtt légy a barátaiddal - mondta, és lefeküdt mellém.

- Te nem akarsz jönni?

Jared végigsimította a hüvelykujjával duzzogva lebiggyesztett ajkamat. - Mindig ott akarok lenni, ahol te vagy.

Elmosolyodtam. - Mert muszáj.

- Tudod, hogy ez nem igaz - felelte, és igyekezett tőle telhetőleg bosszúsnak mutatkozni.

Odahajoltam hozzá, és arcon csókoltam. - Hogy várhatod el tőlem, hogy jól érezzem magam, amikor te kint vársz, és én abban reménykedem, hogy bármelyik percben feladod, és bejössz?

- Erre hogy mondhatnék nemet? - vigyorodott el Jared.

- Akkor hát eljössz? - kérdeztem, és várakozásteljesen felvontam a szemöldökömet.

- Ha ezt szeretnéd - rántotta meg a vállát. Igyekezni közömbösnek látszani, de hűvös kék tekintetében remény bujkált.

- Mindig is ezt kívánom - suttogtam, és ujjaimmal végigsimítottam az arcát.

Jared rajongással nézett le rám. - Tudtam, hogy ha valaha esélyem lesz arra, hogy együtt legyek veled, az megéri majd a várakozást. Olyan mintha valahogy kicseleztünk volna egy átkot. Bár sosem értettem, hogy lehet átok, ami azzal jár, hogy minden percemet veled töltöm, és kiérdemlem vele azt a kegyet, hogy elhagyjam a világot, amelyben te már nem létezel.

- Ez után már nincs mit mondanom.

- Ez az igazság, szerelmem. Nem kell túltenned rajtam - mondta vidáman.

- Szeretlek..., és örökké szeretni foglak. Ez az igazság.

Jared pillantása átható lett, mintha keresetlen őszinteségem annyira meghatotta volna, hogy nem talált szavakat. Ugyanolyan las-

san, jelentőségteljesen csókolt meg, ahogy már egyszer tette. Ez volt életem legédesebb pillanata.

Arra gondoltam, hogy a csillagok állása nekünk kedvezett: Gabe-et apám mellé rendelték, beleszeretett Lillianbe, aztán négy évvel a születésem előtt megszületett Jared, éppen időben, hogy mellém, egy bűnöző állandó felügyeletet igénylő lánya mellé adják.

Ujjaimat végigjárattam Jared felsőtestén, és eltűnődtem, milyen tökéletesen alakult minden, hogy összejöjjünk, majd a gondolataim Claire-re és Ryanre terelődtek. Ha hinni akartam a sorsban, azt is figyelembe kellett vennem, hogy Jared kit nevezett meg jövendőbelimként, lehunytam a szemem, és elhessegettem a gondolatot. Ryan majd talál valaki mást, akivel boldog lehet, és én megmaradok Jared mellett, határoztam el.

Jared hangja zökkentett ki az álmodozásomból. - Ma nagyon eltökélt voltál. Le a kalappal előtted.

- Minden lehetségessé válik egy angyallal és egy kis találékonysággal - bújtam hozzá.

Jared hagyta, hogy egy órát aludjak, aztán korábban elindultunk, hogy még bekapjunk egy falatot, mielőtt a barátaimmal találkoztam. Fekete szaténfűzőben és farmerben mentem le a földszintre, amit húzott orrú ónszínű körömcipővel egészítettem ki. Legnagyobb örömömre Jarednek földbe gyökerezett a lába az ajtónál, még a kulcsot is kiejtette a kezéből, de szerencsére elkapta, mielőtt a földre esett volna.

- Ez igen! - suttogta.

- Köszönöm - mosolyogtam, és hagytam, hogy rám segítse a kabátomat.

A vacsora végéig három pohár bort ittam meg. Hajszálpontosan kilencre értünk a kocsmába, és már a parkolóban álltak a barátaim különféle járművei. Claire Lotusa a járda mellett parkolt az utca végében.

Amikor Jareddel beléptünk, a barátaim éljenzéssel és füttyel üdvözöltek.

Kim túlordította a zenét. - Hoztam egy cédét! Ma mi leszünk az éjszaka királynői!

- Oké! - üvöltöttem túl a hangszórókból dübörgő vidám zenét.

Tucker különböző színű röviditalokat hozott, amit a csapat üdvrivalgással fogadott. Mindenki magasba tartotta a kis poharát; Chad felém tolt egy zöld valamivel telit.

Egyszerre ordítottuk: - A NAGY BARNA MEDVÉRE!

Azzal mindenki hátrahajtott fejjel bedobta az italát, és más-más időben az asztalra csaptuk. Tucker odakiáltott Tozzinak, hogy hozhatja a következő kört, mire mind éljeneztünk.

Harminc perccel később már szinte mind a táncparketten ugráltunk, mint az eszelősök. A fejem már nehéz volt, éreztem a bor és a whisky hatását. Ryan és Jared az asztalnál maradtak, onnan néztek minket, és integettem nekik, ahogy a többiekkel fel-le ugráltam.

Visszamentem az asztalhoz, és Jared ölébe ültem. Magához húzott, hogy a fülembe kiabálhassa: - Szeretlek, de nem hányhatod össze az Escalade-et!

Nevetve szájon csókoltam. - Ne feledd, ír vagyok!

Jared bólintott, és megint a fülemhez hajolt. - Még az írek is hánynak, Nina!

Úgy éreztem, mintha csak most kezdődne a buli, amikor Tozzi szólt, hogy itt az utolsó rendelés ideje. Már nem is számoltam, hányat ittam, és a szemem előtt kezdett összefolyni minden.

Jared támogatott ki a terepjárójához, aztán könnyedén felemelt, és betett az anyósülésre, én pedig a két ülés közti karfára támaszkodtam, és az öklömmel feltámasztottam a fejemet.

Mire Jared lakásához értünk, már képtelen voltam a fejemet tartani, a súlya úgy lehúzta. Jared kinyitotta az ajtót, én pedig hol magamnál voltam, hol aludtam, míg felvitt az emeletre.

- Lezuhanyozom - közöltem a fürdőszoba felé botorkálva.

Jared utánam jött. - Biztos, hogy ez jó ötlet? Nem akarom, hogy idebent ess össze.

- Zuhanyozz velem, akkor vigyázhatsz rám, hogy ne veszítsem el az eszméletemet - kapaszkodtam az ajtógombba.

Jared felvonta a szemöldökét, én meg összevont szemöldököm alól egy pillantást vetettem rá, aztán felkaptam egy törölközőt, és becsuktam az ajtót.

Lassított felvételként bújtam ki a ruhámból. Alig bírtam a szememet nyitva tartani, és időnként ok nélkül kacarásztam, amitől még nagyobb nevethetnékem támadt. Elfordítottam a zuhanycsapot, és a vízsugár alá léptem; hagytam, hogy a fejemre zubogjon, és a hajamat az arcomra tapassza. Úgy éreztem, hogy minden mozdulatom csigalassúságú, de sikerült abbahagynom a zuhanyozást, mielőtt a tenyerem összeaszalódott volna a víztől.

Megfésülködtem, és ügyetlenül fogat mostam. A legegyszerűbb feladatok ellátása közbeni ügyetlenkedésem ellenállhatatlan nevetésre ingerelt, és hallottam az ajtó túloldaláról válaszképpen Jared nevetését.

- Minden rendben odabent? - kopogott be.

Felkacagtam, és hangosan a mosdóba köptem. - Király!

Jared ismét nevetett, én meg kinyitottam az ajtót, és az ágyhoz dülöngéltem.

- Gyorsan lezuhanyozom én is. Ne próbálj meg lemenni vagy a korláton lenézni, rendben? Maradj, ahol vagy, amíg vissza nem jövök. - Értettem, mit mond, de a szavai valahogy összefolytak.

Hasra vetettem magamat az ágyon, és felnyögtem az élvezettől, hogy milyen csodálatos érzés a paplan - Nem megyek sehova - hunytam le szorosan a szememet.

Jarednek öt percbe sem telt a zuhanyozás. - Törülközőben akarsz aludni?

- Lehet - feleltem, és úgy éreztem, beleolvadok az ágyba.

Jared levett egy pólót az egyik vállfáról. - Most pedig emeld fel a karodat - ültetett fel.

Úgy tettem, ahogy mondta, mire rám adott egy több számmal nagyobb pólót. Berregtem, amikor a nyakkivágás a számhoz ért, mire Jared nevetésben tört ki.

- Nagy szám vagy - takarta be a lábamat a paplannal. Egy pillanatra arrébb ment, majd amikor visszajött, egy világoskék valamit dobott az ölembe. Egy pillanatba teli, mire rájöttem, hogy az egyik bugyim az.

- Magadra hagylak, hogy... felvedd - indult el a lépcsőn lefelé.

- Jared? - szólaltam meg.

Megfordult, és azonnal el is kapta a bugyimat, amit ügyetlenül hozzávágtam. Elbűvölten kacagtam, mert tudtam, hogy ha halandó ember lenne, biztos az arcába vágom a bugyit.

Jared végtelen türelemmel mosolygott. - Ez a tied, nem az enyém - dobta vissza, és a bugyi egyenesen az ölem beesett.

Kuncogtam, míg Jared lement a földszintre; egyszerre éreztem kimerültséget és teljes éberséget. Jared minden lépését és mozdulatát hallottam odalentről, az agyamat elborító köd azonban egybemosta a hangokat.

Már elhelyezkedtem az ágy egyik felén, amikor Jared visszajött, és egy szempillantás alatt bebújt mellém. Bár a többi érzékszervem nem működött, a bőröm nagyon is érzékelte a belőle áradó forróságot, amikor hozzám ért. A karjában elégedettség és béke öntött el, mintha úgy rendeltetett volna, hogy itt legyek. Megcsókoltam a mellkasát, de a szám nem állt ott meg, folytattam, míg a nyakához nem értem. Jared mély levegőt vett, és azonnal eltolt a vállamnál fogva, hogy belenézhessen érzéki vágytól elködösült szemembe.

- Nina... - figyelmeztetett, de szájon csókoltam, hogy belefojtsam a további tiltakozást.

Átugrottam a szokásos óvatos előjátékot, és fittyet hánytam minden gátlásra. Fölé hajoltam, és lovagló ülésben rátelepedtem. Jared nem viszonozta hasonló hévvel a szenvedélyemet, de engem nem lehetett lerázni.

Éreztem, hogy felemelkedik a mellkasa, amikor az ajkam a nyaka felé haladt, és amikor ismét a szájához értem, már kevésbé volt visszafogott. Megfordult, fölém gördült, és a hátamra fektetett. Elmosolyodtam. Úgy éreztem, küszöbön áll a győzelmem.

Jared azonban elhúzódott tőlem, bár jóval erősebben lihegett. - Ma éjjel nem lehet, Nina.

Kifújtam a levegőt, amit várakozásteljesen beszívtam.

- Miért nem?

Megcsókolta az orromat, és elmosolyodott. - Bár az összefolyó szavak és a dülöngélés igencsak csábítóak, azért mégis azt szeretném, ha emlékeznél az első együttlétünkre.

Az izmaim ellazultak, a lábam visszahullott az ágyra.

- Miért kell mindig olyan nemes lelkűnek lenned? - siránkoztam, és hogy szavaimnak nyomatékot adjak, az öklömmel doboltam a matracon.

Jared nevetett, és mellém simult. - Bizony, olyan fennkölt vagyok, hogy minden veled töltött másodpercben meg kell vívnom a harcot érte. Ez aztán nem nagy érdem!

- Bocs... - sóhajtottam, és tudtam, tisztább elmeállapotban majd bűntudatot érzek.

- Ne szabadkozz. Nem állítom, hogy nem élvezem nevetett csendesen. - ...Nina? - suttogta aztán a nevemet.

Hallottam a hangját, de nem tudtam válaszolni. Amikor a tudatom válaszolni akart, de a szám már nem tudta megformálni a szavakat, tudtam, milyen gyorsan süllyedek. Jared megcsókolta meztelen vállamat, és a feje megpihent mögöttem a párnán. Miközben az öntudatlanságba merültem, éreztem, ahogy szorosabban ölel, és bőre melege körbefogott. Mintha még mást is suttogott volna, de már olyan mélyen jártam a sötétségben, hogy képtelen voltam kivenni a szavakat.

Tizenkettedik fejezet
Eli

Fájt a mellkasom, sajgott a szemem. A fejem úgy hasogatott, mintha egy sínszeget vertek volna bele. Sikoltani szerettem volna, de attól csak pokolibb lett volna a fájdalom. Az egyetlen, ami vigaszt nyújtott, hogy még mindig Jared ágyában voltam. Jobban fáztam, mint álta-

lában, ha nála ébredtem, és ebből azonnal tudtam, hogy nincs velem.

- Jared? - kérdeztem reszelős hangon. Képtelen voltam suttogásnál hangosabban beszélni.

Éreztem, hogy behorpad mellettem az ágy, és elhúztam a számat: a mozgástól felkavarodott a gyomrom. Késnyire nyitottam a szememet, és visszariadtam a besütő fénytől. A szemem elé kaptam a kezemet.

- Eloltom a lámpát - suttogta Jared.

A szemhéjamon át behatoló, kínzó fény elhalványult, én pedig újra próbálkoztam.

- Köszönöm, így sokkal jobb - suttogtam, és nagy nehezen felkönyököltem.

- Hoztam reggelit - intett a fejével Jared az éjjeliszekrény felé. A fényképem mellett egy tányéron két aszpirin, egy nagy pohár víz és egy háromszögletű pirítós várt.

Mosolyra húztam a számat, és azonnal az aszpirin után nyúltam. Jared átnyújtotta a vizet, én pedig lenyomtam a torkomba a tablettákat, és kortyoltam a hűs vízből. Kellemetlenül érintette kiszáradt torkomat, mintha a testem vissza akart volna utasítani minden olyan italt, ami újabb gyötrelmet okozhatott.

- Borzalmasan érzem magam - nyögtem.

- Tudom.

- Általában nem szoktam macskajajjal kínlódni. Biztos szörnyen berúgtam - dörgöltem az ujjaimmal az arcomat.

- Úgy van - válaszolta határozottan.

Belesüppedtem a matracba. - Bocs, hogy babusgatnod kellett. Mintha egyébként is nem ez volna a dolgod. Nagyon szégyellem magam.

Jared óvatosan elmosolyodott. - Ne mentegetőzz, hogy jól mulattál a barátaiddal. Csak... ez nagyon kellemetlen. - A tekintete ködös volt, a szemöldökét összevonta.

- Mi kellemetlen?

Jared a tarkóját masszírozta. - Ez a bizonytalan, fájdalmas, fáradt, ingerült súly, ami lehúz.

- Ó! - mondtam halkan. Még most sem értettem. Meg sem fordult a fejemben, hogy Jared is ugyanazokat a tűneteket érzi. Mélyebbre süppedtem a matracba, és önző kutyának éreztem magam. - Fáj a fejed?

Jared nevetve fújta ki a levegőt. - Nem tudom. Még sosem fájt. Biztos kisebb mértékű, mint amit te érzel.

Kérdőn felvontam a szemöldökömet. - Halk, mint amikor szúnyog zizeg a füled mellett?

Jared láthatóan zaklatottan fordult el. - Egyre erősebb lesz.

- Hogyhogy?

- Nem is tudom. Az apám sosem említette, hogy az érzékelésünk tovább fejlődhet annál, mint amit mindig is tapasztaltam.

- Bocsáss meg, Jared. Fogalmam sem volt, különben sosem...

- Figyelj, Nina, ne is törődj velem. Csak rá kell jönnőm, mi ez. Nyugtalanít, hogy nem érzem teljes értékűnek magam.

- Á!

- Mi az? - kérdezte, mintha mély töprengésében zavartam volna meg.

- Az alkoholellenes irányzat. Ma reggel kibillentél az egyensúlyodból, pedig azt szereted, ha mindig ura vagy a helyzetnek.

- Úgy mondod, mintha rossz dolog lenne - védekezett.

- Nem kell örökösen tökéletesnek lenned, Jared. Néha nyugodtan elengedheted magad.

Odahajoltam, hogy megöleljem, de csak annyira húzódott el, hogy tétovázásra késztessen. Amikor rájött, mit tett, láthatóan megbánta, amitől még dühösebb lett.

- Úgy beszélsz, mint Claire - csattant fel.

- Akkor e tekintetben egyetértünk Claire-rel. Félig ember vagy. Követhetsz el hibákat. - A válaszom ridegebben hangzott, mint szerettem volna.

- De olyasvalaki nem, mint én. És semmiképpen sem olyasvalaki, akinek a Talehje Jack Grey lánya. Mintha nem volna veszélyérzeted, Nina. Azok után, amiken az utóbbi időben keresztülmentél, egyszerűen nem értem.

Azért említette apámat, hogy reakciót váltson ki belőlem, de uralkodtam magamon. Rövid kifakadása után csak felvontam a szemöldökömet. - Elevenedre tapintottam?

Jared előző esti mérhetetlen türelmének most lett vége. - Ha elengedném magam, te meghalnál. Felfogod?

Ittam egy kortyot, és bólintottam. - Mind meghalunk.

Jared elvette tőlem a poharat, és levágta az asztalra. - Azt képzeled, ez izgat? Ha tehetném, ezerszer is meghalnék érted. Csak te számítasz.

Összefontam a karomat; gyöngéd szavai, amelyeket csípős hangon mondott el, fejembe kergették a vért. - Mi bajod? Miért vagy olyan feldúlt?

Jared a térdére könyökölt, és a földre szegezte a tekintetét. - Ma reggel látogatóm volt.

- Senkit sem hallottam - lepődtem meg.

- Mert nem az ajtón át közlekedik. Sámuel volt. Apám egyik barátja. Aggasztja, hogy milyen helyzetbe hoztalak

Feltartottam a kezemet. - Álljunk meg egy pillanatra. Hogy érted, hogy nem ajtón át közlekedik?

- Mert ark.

- Egy arkangyal járt itt ma reggel? - ámultam el. - Úgy néz ki, mint Gabe? Emberi alakja van?

- Igen - válaszolta.

- Szóval, ha emberi alakban jár, honnan tudod?

- Az arkoknak ugyanolyan világos hajuk, tökéletes bőrük és ragyogó, kék szemük van, bár Sámuel és a családja kivételt képeznek ez alól. Az árkok nemességét alkotják, és mások, mint a többiek.

- Mások? - Eddig is reménykedtem, hogy megfejtem Jared rejtélyes magyarázatát, de következetesen csődött mondtam.

- Kimmériaiak, sötét angyalok. A legerősebb árkok, fejedelmek és harcosok. Olyanok mellett teljesítenek szolgálatot, akikre a Pokol jele került, olyan emberek mellett, akiket születésüktől fogva nyomon követnek és kínoznak. Gyakran kelnek versenyre a démonokkal.

- Ó! - kiáltottam fel, és azon járt a eszem, miféle teremtmény állhatott tőlem pár méternyire, miközben aludtam. Az, aki birokra tud kelni démonokkal, félelmetes látványt nyújthat.

- Ezen felül egy mérföldről megérzem őket - folytatta Jared. - Nem nagyon tudnak meglepetésszerűen a közelünkbe vagy egymás közelébe jutni.

- Olyan illatuk van, mint a frissen mosott ruhának, a szappannak és a viharnak? - mosolyodtam el.

Jared elgondolkodva ráncolta a homlokát, aztán ugyanúgy mosolyodon el, mint én. - Erre nem is gondoltam. Én a tízszeresét érzem. Úgy tudnám leírni, mintha a legtisztább levegőt lélegezném be, amit valaha is beszívtam. - Kis szünet után kíváncsian pillantott rám. - Miért mondtad ezt?

Elmosolyodtam, és megfogtam a kezét. - Mert neked ilyen az illatod.

- Valóban? Hmmm... Jó tudni - bólogatott elgondolkodva.

- Szóval Sámuelre visszatérve...

Jared bólintott, a tekintete ismét elborult. - A környéken megnőtt az aktivitás.

- Milyen aktivitás?

Jared nyelt egy nagyot, és a kezemet szorosabban fogva közelebb húzódott hozzám az ágyon. - A Többiek nem értik, miért vonzódom hozzád... még úgy sem, hogy félig ember vagyok. Ez felkeltette az érdeklődésüket. Tehát gyakrabban látogatnak ide.

- De én nem... engem nem háborgattak.

- Nem támadnak, ha csak nem muszáj.

Most én is nagyot nyeltem. - Szóval azt mondod, ha a közelben vagy, nem bántanak?

Jared tekintete még komorabb lett. - Hidd el, nem akarják átlépni ezt a határt. Több eszük van annál, semhogy túl közel kerüljenek hozzád, amikor melletted vagyok.

- Akkor ezért ült a parancsodra Claire az ágyon azon az éjszakán, amikor Mr. Dawsonnal voltál.

Bólintott. - Nem akarom, hogy félj. A lakásom azonban szerepet játszik ebben: a Többieket vonzzák a hibridek lakhelyei. Mondtam már, ugye, hogy vonzódnak azokhoz, akik tudomással bírnak róluk? - Bólintottam. - Claire, Bex és én, és a hozzánk hasonlók nagyon is tudnak róluk. A származásunk lehetővé teszi számunkra, hogy akkor is lássuk őket, amikor te nem. Feltűnt a fajtájuk jövése-menése. Kíváncsiak rád.

Erősen szorítottam a kezét. - Aggódnom kellene?

Jared megnyugtatóan mosolygott rám. - Azt rám hagyhatod.

Mély levegőt vettem, és bólintottam. - Mit mondott Sámuel?

- Észrevették - Jared a tarkóját dörzsölte -, hogy több időt töltünk együtt. Mindkét oldalnak feltűnt. Az arkokat gondterheltté teszi. Szokatlannak és nagyon is helytelennek tartják, ha a saját Talehed-del kerülsz kapcsolatba. Nagyobb tabunak tartják, mint azt, ha beleszeretünk egy emberbe. Bár félig ember vagyok, részemről ezt felelőt lenségnek tartják. Sámuelt aggasztja, hogy az árkok nem lesznek hajlandóak segíteni, ha eldurvulnak a dolgok.

- Miért lenne szükségünk a segítségükre? Azt hittem, azt mondtad, hogy nem jönnek a közelembe, ha te mellettem vagy?

- Nem a tucatnyi Többiekről beszélek, Nina. Samuel nem aggódna, ha nem lenne komoly a dolog.

- Mennyire komoly?

Jared felsóhajtott. Mintha mindent energiát kiszívtál- volna belőle. - A Pokol jól ismeri apáinkat. Mivel a gyermekeik vagyunk, egyedi körülményeinket is figyelembe véve úgymond „felkeltettük az érdeklődésüket". A Többiek azzal szórakoztak, hogy apámat készületlenül érjék. Miután nekem erősebb indokom van, hogy megvédjelek. - Elfulladt a hangja. Nagyot nyelt, majd újra belekezdett - Samuel azért jött, hogy figyelmeztessen.

- Figyelmeztessen - szajkóztam utána. A fejemben a szervezetemet még átitató whisky és az értetlenség kel tette zűrzavar uralkodott.

- A kapcsolatunk akaratlanul is provokálhatja a Poklot. - Jared a halántékát masszírozta. Neki is nehezére esett az összpontosítás. -

Samuel tájékoztatott arról, hogy a már eddig is tapasztalt kíváncsiságuk, Jack halálával párosítva... lehet, hogy nagyobb problémával kell szembenéznünk, mint az időnkénti látogatásaik.

Megráztam a fejemet. - És mi köze ehhez Jacknek?

- A férfiak, akik megölték az apádat, tudták - a személy révén, akinek dolgoztak -, hogy kerüljék meg Gabe-et. Azok a zsaruk és apád néhány ellensége egy Shax nevű férfi alkalmazásában állnak. Csakhogy Shax... nem... szóval ő nem halandó.

- A Többiekhez tartozik?

Jared mosolyogni próbált, de a feszültség fájdalmasan eltorzította az arcát.

- Shax a Pokol hercege, egyben ismert tolvaj, és nagyon büszke a zsákmányára. Jack valahogy az ellenségévé tette Shaxet, és úgy gyanítom, elvett valamit tőle, amiről Shax úgy érezte, az övé. És ilyesmit nem illik tenni egy pokolbeli arisztokratával.

Bólintottam. Képtelen voltam nyugodtan megszólalni.

- Samuel azt tanácsolta..., hogy... találkozzunk ritkábban.

- Micsoda? Nem! Ugye, nem... nem hallgatsz rá?

Jared a két kezébe fogta az arcomat. - Megígértem, hogy többé nem hagylak el, igaz?

Bólintottam. - Igen. Megígérted - mormoltam inkább magamnak, mint neki.

Jared ismét a térdére könyökölt, és a tenyerébe temette az arcát. - Mindent elrontottam, Nina - nyögött fel. - Nagyobb veszélyben vagy, mint eddig bármikor. Értem már, Jack miért tiltotta meg, hogy találkozzak veled.

Lekuporodtam mögé, és átöleltem a derekát, az arcommal pedig a hátához simultam. - Néhány próbatételen át kell esnünk, hogy együtt lehessünk. Nagy ügy. Kinek nincs ilyen?

Jared megfordult, és hitetlenkedve nézett rám.

Felsóhajtottam. - Hogy együtt lehessünk... ugye, hogy egy csoda? Egy hibrid és a halandója, akik szerelmesek egymásba, miközben a Mennytől a Pokolig mindenki azt mondja, hogy tilos. Az éhező sokaság etetése a csodaszámba menő hallal, a tenger szétválasztásával a rabszolgaságtól megmentett nemzet, vakok, aki látni kezdtek, leprások, akik meggyógyultak, egy anya gyásza, ami visszahozta az életbe a halottat... lidércnyomással lehet kiérdemelni a csodát.

Kurtán felnevetett. - Ebben a felállásban én vagyok a rémálom, te a csoda.

- Jared? - kérdeztem, aztán egy pillanatra elhallgattam, míg átgondoltam, felhozzam-e ismét ezt a témát.

- Mi az, szerelmem? - kérdezte az arcomat megérintve. Megérezte a zaklatottságomat.

- Mit akarsz tenni a Samueltől kapott információval? - Felkészültem lelkileg arra, hogy a tekintete elborul, de legnagyobb meglepetésemre elmosolyodott. Még fel is derült kicsit.

- Átverekedjük magunkat a lidércnyomáson, hogy kiérdemeljük a csodát, rendben?

- Rendben - mosolyogtam vissza.

Arcon csókolt. - Magadra hagylak, hogy felöltözz.

- Készülünk valahova?

- Találkozunk egy baráttal - kocogott le a lépcsőn.

Kicsit elgondolkodtam. - Egy emberrel?

- Nem talált - hallottam a hangját a konyhából.

Zuhanyozás után még mindig kicsit kábán mentem le a lépcsőn. Jared miatt még jobban bántam az egészet, hiszen ő nem is élvezte a dorbézolást, csak a kellemetlen mellékhatásokban volt része.

Jared veszett tempóban hajtott, Providence épületei elmosódtak az ablakon túl. A hőmérsékletet állítgattam, amíg végül a légkondicionálás mellett döntöttem. Az arcomba fújó levegő hatására lehunytam a szememet.

Jared megérintette a térdemet.

- Csökkenti a hányingert - jegyeztem meg, mert tudtam: ő ugyanúgy megkönnyebbül, ha a tüneteim kicsit enyhülnek.

Az Escalade egy elhagyatott raktárépület előtt fékezett le. A városon kívül voltunk, Jared tetőtéri lakásától nem több mint tíz mérföldre. Rögtön elfogott az idegesség, de Jared meleg érintése eloszlatta a félelmemet. Megfogta a kezemet, és nem is engedte el, míg végigmentünk a murvával felszórt régi úton, és megálltunk egy rozsdás láncokkal lezárt kapu előtt. Elővett egy kulcsot a zsebéből, és beletette a nagy, ódon lakatba.

Kitárta előttem a nehéz kaput, és hátravezetett egy oldalbejárathoz, ahol egy kis szürke dobozon megnyomott egy gombot. Senki sem szólt bele a kaputelefonba, de beengedtek minket.

Jared kézen fogva átkísért a hatalmas, üres, betonpadlójú termen. Az ablaktáblák sokaságán beömlött a fény, és a napsugarak megvilágították a több évtizedes port. Jared megállt a helyiség közepén, és rám mosolygott, mielőtt belekiáltott az irdatlan, üres térbe.

- Eli?

Majdnem félórát vártunk. Szerettem volna megkérdezni Jaredtől, hogy biztos-e abban, hogy itt van a barátja, de amíg türelmes volt, én is belementem a játékba.

- Ugyan már - szólalt meg váratlanul Jared, és a szemét forgatta. - Már tudja.

Jaredet figyeltem, a szám mosolyra húzódott. Mulatságos volt látni, ahogy magában beszél.

- Beszélnünk kell, Eli. Tudod, hogy ő fontos. - Rám pillantott, aztán türelmetlenül felhunyorított az óriási mennyezetre. - Nevetségesen viselkedsz! - kiabálta a semmibe.

Elfojtottam a nevetésemet.

Jared felém fordult. - Mi az?

- Semmi - válaszoltam, és igyekeztem nem mosolyra húzni a számat.

- Remek, most meg bolondnak néz - kiabálta Jared az üres terembe.

Halkan felkuncogtam, és Jared a fejét forgatta, és próbált sértett képet vágni, de az igyekezete kudarcot vallott, amikor szélesen elvigyorodott.

- Valld be, hogy mulatságos volt - hallatszott a hátunk mögül.

Sarkon perdültem, és ösztönösen Jared háta mögé húzódtam.

Egy platinaszőke férfi állt előttünk, az arcán vidám mosollyal. Magasabb volt, mint Jared, bár csak úgy öt centivel. Az öltözéke nagyon meglepett. Keményített, legombolt gallérú, elegáns, hófehér ingre számítottam, de nem arra, hogy be sem tűri a nadrágjába, az ingujjat könyökig feltűri, vagy hogy a farmerjén lyukak vannak, és halványbarna szandált visel. Semmiképpen sem számítottam egy álszélhámosra.

Káprázatosan festett, az alakja olyan bámulatos volt, mint Jaredé, ezt még a ruhája sem leplezte. Bár világos volt a bőre, úgy áradt belőle a forróság, mint egy visszafogott, csillámló ragyogás. Szikrázó kék szemével végigmért, majd Jaredre pillantott, aki maga mellé húzott.

- Eli - bólintott Jared.

- Hát kihagyjuk a biccentgetős szarságot, Jared - jelen- tette ki Eli, és mindkettőnket az ölelésébe vont. - Mizújs, hogy vagytok? Gondolom, vége a búslakodásnak, mióta megtaláltad a módját, hogy végre bemutatkozz?

Jared idegesen nevetett, és a szeme sarkából rám pillantott. - Jól vagyok, és te?

- Mennyeien - közölte Eli, és a karjával széles, teátrális mozdulatot tett.

Jared égnek emelte a tekintetét. - Elég már!

- Szia, Nina. Rengeteget... - a szeme egy pillanatra elkerekedett - ...hallottam rólad. Örülök, hogy végre személyesen is megismerhetlek... hivatalosan is.

- Én is örülök a találkozásnak.

Kezet nyújtottam, és Eli megrázta. Láthatóan örült a bátorságomnak. A kezét normális hőmérsékletűnek, sőt kicsit még hűvösnek is éreztem, nem olyan forrónak, mint Jaredét.

- Nem kell, hogy lázasak legyünk ahhoz, hogy bírjuk az iramot a ránk váró feladatok terén - mosolyodott el Eli.

- Ó! - bólintottam.

Jaredre néztem, aki olyan vidáman nézett, mint Eli.

- Tógára és hárfára számítottál? - kacsintott rám Eli.

- Ne cukkold, Eli - figyelmeztette Jared.

- Csak kicsit elszórakozom, Jay. Tudod, hogy nincs rá gyakran módom - szabadkozott az angyal, és elengedte a kezemet.

- Eli nem ark - fordult hozzám Jared. - Ő az Isteni Terv Angyala. Felügyeli a spirituális evolúciót, és amikor az emberek hozzá folyamodnak, segít Neki az emberek megsegítésében, hogy ráleljenek az igaz útra.

- Neki? Úgy mint... a főnököd...?

Elit láthatóan untatta Jared magyarázata. - Az arkok számára közlekedési rendőr vagyok, és egy, a valóságnál jobb színben feltüntetett lelki tanácsadó, Nina. A titulusom ne ijesszen meg.

Próbáltam visszafojtani a nevetésemet, de csak annyira futotta, hogy kacagás közben eltakartam a számat. Hivatalos találkozóra számítottam, és Eli fenyegető jelenségből kellemes meglepetés lett.

- Változásokat vettem észre az érzékszerveimben, Eli Tudod, mi ez? - kérdezte Jared, akit türelmetlenné tett a kedélyeskedésünk.

- Igen. Létesült fizikai kapcsolat a Taleheddel? - kérdezte Eli gyakorlatiasan.

- Milyen tekintetben? Ha a szexre célzol, akkor nem válaszolta Jared, aki fütyült arra, hogy Eli ilyen tolakodóan tesz fel egy kínos kérdést.

Szédülni kezdtem a beszélgetésben beállt hirtelen fordulattól. Fogalmam sem volt, hányszor érhet még váratlan meglepetés ebben az állapotban. Jared magához vont, és megtartotta ernyedt testemet.

Eli töprengve méregetett minket. - Bármilyen tekintetben, Jared. Amikor megmutatkoztál előtte, a kapcsolat erősebb lett. Amikor együtt töltitek az időt, a kapcsolat erősebb lesz. És erősebb lesz, valahányszor megérinted. Ahogy az iránta táplált érzéseid elmélyülnek, úgy mélyül el köztetek a kapcsolat. Ha bizalmas, testi együttlétre ke rül a sor, ez a kapcsolat szilárd, állandó kötéssé válik Amint testileg

is elkötelezitek magatokat, érzékelhető lesz a különbség abban a tekintetben, hogyan érzékeled a jelenlétét, a fájdalmát és az érzelmeit. Ezt feltétlenül észben kell tartanod. Akadályozhat a védelmezői feladataid ellátásában.

Jared - Elit azonnal a szaván fogva - bólintott.

- Úgy érted, hajlamosabb lesz a betegségre és a fájdalomra? - tettem fel a kérdést.

- Ez is egy eshetőség. Természetesen minden veled lesz kapcsolatos, Nina, de csak elméletben. Nincs sok gyakorlati tapasztalatunk e téren. Ti ketten a hetedik eset vagytok azóta, hogy az ember megjelent a Földön. És ti lesztek az első félvér-ember pár.

- Hibrid - helyesbítettem.

Különös tekintettel néztek rám mindketten.

Eli láthatóan jól szórakozott. - Akkor hát hibrid - mosolyodott el. - Igazad van, nem valami udvarias elnevezés, nem, Jared? - kacsintott rá, és Jared elfordult. Igyekezett palástolni a mosolyát, aztán megköszörülte a torkát, és ismét visszakanyarodott a lényegre. - Úgy hallottam, esetleg néhány légió miatt is kell aggódnunk.

Eli felpillantott, majd Jaredre nézett. - Egyelőre csak az emberek miatt.

- Van valami, amivel rávehetem őket, hogy hagyják békén? - kérdezte Jared, akinek a hangja teljesen megváltozott. Most kiéreztem belőle a kétségbeesést.

- Attól tartok, a baj már megtörtént, Jared. Kaptál figyelmeztetést - jelentette ki tárgyilagosan Eli.

Jared rám nézett, aztán elengedte a kezemet, és csípőre tett kézzel arrébb sétált. Hátat fordított nekünk, lenézett a lába elé, aztán fel a mennyezetre.

Eli türelmes mosollyal biccentett felém. Kényszeredetten visszamosolyogtam rá.

Jarednek csak az arcéle látszott. Az arcbőre alatt láttam a feszülten meg-megvonagló izmokat. Pár pillanat múlva olyan nyelven szólalt meg, amit nem értettem. Sokkal szebb volt, mint a francia vagy a héber; a legszebb nyelv volt, amit csak életemben hallottam. A szavak úgy áradtak Jared szájából, mint egy szimfónia.

Eli ugyanazon a nyelven válaszolt, és abban a pillanatban megértettem: a menny nyelvén beszélgetnek. Eli hosszúra nyúlt válasza után Jared könnyes szemmel fordult meg.

- Meg tudom egyedül csinálni? - kérdezte.

- Egyikünk sem képes egyedül bármit is megtenni Jared. Ezért tömörülünk családokba. - Eli arckifejezése Jaredével ellentétben nyu-

godt volt. Leküzdhetetlen vágyat éreztem, hogy odamenjek Jaredhez, és átöleljem, amíg az az elkínzott kifejezés el nem tűnik a szeméből.

Úgy tűnt, Jared megértette, amit én nem. Magához húzott, csókot nyomott a hajamra, én pedig átöleltem.

- Minden rendben lesz. Bármi is az, együtt majd a végére járunk - nyugtattam.

Mosolygott, de az arca eltorzult. - Óriási veszélybe sodortalak, Nina. Apádnak igaza volt, nem lett volna szabad a közeledbe jönnöm. Bocsáss meg.

Megráztam a fejemet. - Én nem bánom - feleltem hal kan.

Eli elégedetten sóhajtott fel. - Ez a lány őrző, Jared. Hite van. Talán rád is átragad belőle.

- Talán - lágyult el Jared tekintete.

Abban a pillanatban magunkra maradtunk. Visszamentünk a terepjáróhoz. Jared kinyitotta az ajtómat, beemelt az ülésre.

- Szerintem nem jó ötlet most visszaköltöznöd az Andrewsba - mondta bocsánatkérőn.

Megsimogattam az arcát. Nyugtalanított, hogyan reagál majd.

- Nem maradhatok végleg nálad, Jared! Mit szólnának az emberek?

Felkacagott, de a kérdésem felbosszantotta. - Fütyülök rá, mit gondol bárki is. Sokkal jobban izgat, hogy életben tartsalak.

Türelmesen mosolyogtam, és csókot nyomtam az arcára. - Ne feledd, a hétvégeken nálad leszek.

- Az nem elég, Nina. Muszáj, hogy állandóan velem légy.

Tiltakozásom jeléül felvontam a szemöldökömet. – Hát ezt nem lehet. Óráim vannak, és… barátaim. Van életem ezen az őrületen túl is. Jack sem költözött be hozzád, és neki több ellensége volt, mint nekem.

- Ha anyám Gabe Talehje lett volna, bizonyosan beköltöztette volna magához. Ha Gabe magára haragított volna egy légiónyi démont, magához vette volna anyámat - masszírozta a homlokát.

- Fáj a fejed? - kérdeztem.

Jared arcára kiült a harag. Pár lépésnyire eltávolodott tőlem, majd megállt, és még mindig mérgesen visszajött.

- Az isten szerelmére, Nina! Veszélyben az életed! És ez az én hibám! Ne miattam aggódj!

Döbbenten ültem a helyemen. Jared arrébb ment, felkapott egy baseball-labda nagyságú követ, és hozzávágta a raktárépülethez. Emberi szemmel követhetetlen volt a kő röppályája. Végül egy ablakot betörve esett be az épületbe.

- Lenyűgöző - jegyeztem meg.

Jared megpördült, és láthatóan azon törte a fejét, ordítozzon-e még, de aztán átölelte a derekamat, és az ölembe temette a fejét. - Kérlek, vedd ezt most komolyan! Mielőtt felőröl a bűntudat!

- Azt akarod, hogy féljek? - kérdeztem. Jared fájdalmas arckifejezéssel nézett fel rám. - Kiabáljak veled? Gyűlöljelek, amiért megjelentél az életemben? - Megráztam a fejemet, és két kezembe fogtam az arcát. - Képtelen vagyok rá. Tudom, hogy így vagy úgy, de minden rendeződik. Ebben biztos vagyok.

De a derűlátásom nem oszlatta el Jared kínjait. Megnyúlt az arca, és ismét az ölembe ejtette a fejét. A hátamat markolva magához ölelt. Megsimogattam, és az arcomat a hajára fektettem. Fogalmam sem volt, mi mást tehetnék érte, de nem voltam hajlandó hagyni, hogy az érzéseim tévútra vezessenek.

A nap már kezdett lemenni, de Jared feje még mindig nem mozdult.

- Jared? Sötétedik. Mennünk kell - mondtam, és az ujjaimmal hátrafésültem a haját.

Pár perccel később felállt, és ráérősen a terepjáró másik oldalára ment; nem sietett visszatérni a városba.

- Visszaviszlek a Brownhoz - mondta, ahogy elindult Eli raktárától. - Elhozzuk a többi holmidat, veszek neked egy fésülködőasztalt, helyet csinálok a gardróbban...

- Jared... Nem.

Felém villant a tekintete. - Nagyon sajnálom, Nina, de ez nem vita tárgya. Meg kell ezt oldanom, és utána visszamehetsz az Andrewsba.

Igyekeztem higgadtan válaszolni. - Nem fogok elbújni, Jared.

Nyugodt hangom ellenére is egyre jobban belelovallta magát a haragba. - Belátom, hogy sejtelmed sincs arról, mivel van dolgunk, de most leszögezem: becsomagolsz, és velem jössz. Nem tudom, mennyi időre.

Lassan ráztam a fejemet.

Megfeszült az állkapcsa. - Ne makacskodj, Nina. Kérlek, bízz bennem.

- Nagyon is bízom. Ezért nem rejtőzöm el - ismételtem meg.

Egy hirtelen mozdulattal az útpadkára kormányozta az Escaladeet, és parkolóállásba tette a sebességváltót.

- Nem kérlek, Nina, hanem megparancsolom. Ennyire komoly a helyzet.

Összehúzott szemmel néztem rá, ő pedig felsóhajtott, és a tenyere élével ütötte a kormányt.

- Ne tedd ezt velem! Így is eléggé bánt a tudat, hogy ebbe a helyzetbe hoztalak. Nincs szükség még arra is, hogy megtagadd tőlem a lehetőséget, hogy gondoskodjak a biztonságodról!

- Jack nem akarta, hogy megmondd nekem az igazságot, mert nem akarta ezt. Nem szerette volna, ha félelemben élek vagy elbújok. Ha bezársz, megadod nekik, amit kívánnak.

Kifehéredtek a kezén a bütykök, ahogy a kormányt markolta. - Miért gondolod, hogy tudod, mit akarnak? - A hangja halk és megfontolt volt.

- Mert Jack az ellenkezőjét akarta - suttogtam.

Jared a szavaimon töprengve meredt rám. - Jack azt akarta, hogy biztonságban légy. Ezek nem ismernek könyörületet, Nina. Nem érdekli őket, hogy egy ártatlan kamaszlány vagy.

Nyeltem egyet. - Eli azt mondta, hogy egyelőre csak emberekkel van dolgunk. Összpontosítsunk erre.

Jared eltűnődött, majd kissé megnyugodott. - Rendben van. Az akaratod szerint csináljuk. Amíg még csak emberekkel kell megküzdenünk, addig az Andrewsban maradhatsz. De abban a pillanatban, hogy Shax harcba szólítja akár csak egy töredékét is a légióinak, velem jössz. Egyetlen ellenvetést sem akarok hallani.

Bólintottam. - Tisztességes ajánlat. - Körbefontam a karomat magamon, és felkészültem a válaszra. A kíváncsiságom erősebb volt, mint a vágy, hogy tudatlanságban maradjak. - Mik a légiók?

Jared arca eltorzult; biztosan azt kívánta, bárcsak ne kérdeztem volna meg. - Shax harminc légió felett parancsol. Ne kérdezd meg, ez pontosan hány démon. Ne akard tudni.

Újból bólintottam, és lenyeltem a torkomba féltőm epét.

- Nina? - tapogatta meg a homlokomat.

- Nem vagyok jól - nyögtem, és az ajtókilincs után nyúltam.

A gyep széléhez szaladtam. Hallottam, hogy a két ajtó egyszerre csukódik. Amint a lábam már a földet taposta, Jared mellettem is volt, és kisimította a hajamat az arcomból. Szinte azonnal öklendezni kezdtem, de nem jött fel semmi; reggeli óta egy falatot sem ettem.

Miután megnyugodott a gyomrom, és abbamaradt az öklendezés, Jared a karjába vett, és visszatett az ülésre.

- Hazaviszlek a lakásomba - figyelmeztetett, és elindította a kocsit.

A kimerültségem és a rosszullétem miatt tiltakozni sem volt erőm.

Jared a karjában vitt fel két lépcsőfordulónyit, és gyöngéden letett az ágyra. Hagytam, hadd fogadjon magába puhán a matrac, és hallgattam, ahogy zubog a víz a fürdőszobában. Pillanatokkal később Jared egy összehajtogatott, hűs mosdókesztyűt tett a homlokomra.

- Déjà vu - mondtam.

- Nem vettem figyelembe az állapotodat, amikor elvonszoltalak Elihez, és ennivalóról sem gondoskodtam. Nagyon restellem.

- Ne kérj bocsánatot. Nem te kényszerítettél tegnap este, hogy sokat igyak. Hogy érzed magad? Mint én?

- Nincs hányingerem, csak kellemetlenül érzem magam. Egyezséget ajánlok: én nem kérek többé bocsánatot, ha te nem aggódsz többé miattam - simította ki a hajamat az arcomból. Elmosolyodtam, de nem ígértem semmit. Jared arcon csókolt. - Lemegyek, és hozok sós kekszet meg üdítőt, hogy megnyugodjon a gyomrod. Próbálj pihenni.

- Tényleg jól vagyok. Nem kell akkora hűhót csapnod miattam - mondtam, és feltámasztottam magam a párnákkal.

- Csak igyekszem a kényelmedről gondoskodni. - Különös, majdnem sértődött arcot vágott.

- Az ágyad ezerszer kényelmesebb, mint amiben az Andrewsban alszom, vagy akár otthon. Egyiknek sincs olyan illata, mint neked.

Jared feszengett, mielőtt megszólalt. - Akkor hát... miért vagy annyira az ellen, hogy itt lakj? Én vagyok az oka?

Azonnal összeráncoltam a szemöldökömet; bántott, hogy egyáltalán megfordulhat a fejében ilyesmi. - Dehogy! Nincs ellenemre, sőt nagyon szeretek itt lenni. Csak vissza kell mennem az Andrewsba.

Jared felvonta a szemöldökét. - De miért? Azt hittem, az életben maradás elég ok, hogy itt akarj maradni velem. Nem volt ellene semmi kifogásod, amikor minden este át kellett kötnöm a sebedet.

- Nem erről van szó. Az játszik benne szerepet, hogy rákényszerítenek a bujkálásra, ott vannak a barátaim, és valamilyen fokig szeretném megőrizni az életemben a hétköznapiságot. Tisztában vagyok vele, hogy itt akarsz tartani, ahol tudod, hogy biztonságban vagyok - magyaráztam, és a térdére tettem a kezemet.

- Nem csak biztonságban akarlak tudni. Szeretném, ha velem lennél - húzta végig gyöngéden az ujját az államon.

Elmosolyodtam azon, amit mondott, az állam felforrósodott az érintésétől. - Erre még rengeteg időnk lesz, nem?

Jarednek azonnal elborult a tekintete, és végül megértettem, miért a sürgetése. A megmaradt idő minden másodpercét velem akarta tölteni. Elfordítottam a tekintetemet; erős hitre volt szükségem, hogy átvészeljük ezt a válságot. Elnehezült a pillám, és az oldalamra fordultam. Elhelyezkedtem a párnámon.

- Hiszek benned, Jared, jobban, mint te önmagadban. Nem félek - jelentettem ki, és lehunytam a szemem.

Csapódott az ajtó, és összerándulva kaptam fel a fejemet, és néztem körül a szobában. Reggel volt.

- Légy szíves normálisan becsukni az ajtót! - förmedt Claire-re Jared.

- Borzalmas ötlet, Jared! Talán az eddigi legrosszabb, ami tőled származik - siránkozott Claire, és apró léptek közeledtek dühösen a lépcsőn. - Muszáj lebeszélned róla, Nina. Rám nem hallgat. Ebben a hangulatban sem miképpen sem.

- Ne avatkozz bele, Claire - figyelmeztette lentről Jared.

Claire grimaszt vágott, aztán a korlátról leugorva, talpra érkezett. - Nem maradhatok ki belőle, mert állandóan belerángatsz, és akkor már rám is tartozik! - sziszegte.

Magamra kaptam a ruháimat, és lementem hozzájuk a földszintre. Jared legombolt gallérú inget, hozzá nadrágot viselt, és bukósisakot tartott a kezében. Egyetlen szó nélkül a kezembe nyomta.

- Mi ez? - kérdeztem a sisakra pillantva.

- Jobban tudok motorozás közben gondolkodni - közölte Jared.

Felpillantottam rá. - Mi a helyzet?

Arcizma sem rándult. - Jössz vagy sem?

Claire-re pillantottam, aztán Jaredre. Összeszorítottam a számat, majd elvettem tőle a sisakot. Claire felsóhajtott, és mérgesen kirohant.

Követtem Jaredet az utcára, és a tekintetem végigsiklott az áramvonalas fekete szépségen, ami a járda mellett állt. - Mi ez?

- Egy Vulcan - sóhajtott fel Jared.

- Fura. Én motornak néztem - mosolyodtam el, de Jared nem tekintette humorosnak a megjegyzésemet. Felemeltem a kezemet, és középső meg gyűrűsujjamat V-alakban tártam szét. - Hosszú és..., vagy ne? - Megcsóváltam a fejemet, mert megértettem, hogy Jared nincs vicces kedvében.[8]

Feltettem a sisakot, és becsatoltam az áll alatti szíjat. Apámnak is volt motorja, és bár sosem voltam annyira merész, hogy motort vezessek, utasként sok tapasztalatot szereztem. Jared begyújtotta a motort, én meg felültem mögé, és örültem, hogy ismét szép az idő.

Végigszáguldott az utcán, többször is befordult különböző mellékutcákba. De amíg meg nem álltunk a Sovereign bank előtt, nem értettem, mi okozza Jared rosszkedvét. Úgy emelt le az ülésről, mintha tollpihe lettem volna, és talpra állított.

- Van rá okod, amiért nem beszélsz velem? - kérdeztem, és a kezébe nyomtam a sisakot.

- Nem rád haragszom, hanem Jackre - morogta.

- Miért?

[8] *Leonard Nimoy vulcani kézmozdulata a Star Trek sorozatból.*

- Mert lehetetlenné teszi, hogy elszigeteljelek ettől az egésztől. Mindkettőnk aláírására szükség van. A széf egy különleges helyen van. Kell hozzá a kulcs, az aláírásaink és az ujjlenyomataink, hogy bejussunk oda - sorolta, és dühösen meredt a bank ajtajára.

- Nem lehet meg az ujjlenyomatom.

- Én sem adtam meg soha az enyémet, mégis rögzítették - válaszolta Jared tartózkodóan és hűvösen.

- Megpróbáltál nélkülem eljönni ide? Ezért volt Claire a tetőtéri lakásban? - fontam össze a karomat. - Hadd találjam ki: az agyadra megy, hogy végül mégis szükséged van a segítségemre?

Jared szeme ismét rám szegeződött. - Ezt hiszed? Még mindig szorosan összefont karral álltam előtte. Jared a fejét rázta, és a kezével előre intett. - Csak utánad.

Bementünk a bankba, és egy unalmas, kirívóan visszataszító, világosszürke öltönyt viselő férfi jött felénk.

- Mr. Stephens, hadd mutassam be Nina Greyt.

A férfi felém nyújtotta szikár kezét, én pedig megrázam. - Örvendek a találkozásnak, Miss Crey. Erre tessék.

- Az előcsarnokon át a lifthez vezetett bennünket. Amint beszálltunk, egy kis kulccsal indította el egy alsóbb emeletre, amely nem szerepelt a nyomógombos kijelzőn.

A liftajtó egy barlangszerű terembe nyílt, ahol egy hatalmas bronz páncélterem terpeszkedett. Mr. Stepherr. gyors léptekkel elénk vágott, és megállt egy magas pultnál, amin számítógép volt. Amikor közelebb értünk, már a billentyűzeten táncoltak az ujjai.

- Miss Grey, kérem, mutasson két különböző iratot, amelyekkel a személyazonosságát igazolhatja - pillantott fel Mr. Stephens a monitor mellől.

Bosszúsan néztem fel Jaredre; most jöttem rá, hogy a lakásában hagytam a táskámat. Jared a kabátzsebébe nyúlt, és kivette a tárcámat. Kikaptam a kezéből, aztán a jogosítványomat és a diákigazolványomat a számítógép előtti kis szabad helyre tettem. Mr. Stephens tekintete kétszer ide-oda cikázott az arcom és az igazolványok között, majd bólintással jelezte, hogy rendben. A kártyákat visszatettem a tárcámba, ő pedig megismételte az eljárást Jareddel is.

- Van ön előtt egy piros felület, Miss Grey. Kérem, tegye rá és tartsa rajta a hüvelykujját, amíg nem lát egy villanást, aztán arra kérem, Mr. Ryel, hogy ön is tegye ugyanezt - mondta Mr. Stephens, és figyelte, ahogy követjük az utasításait. - És most írják alá itt, és ha készen vannak, a zöld gombbal erősítsék meg a dátumot.

Gyorsan odafirkantottam a nevemet, aztán a tollal megnyomtam a gombot, majd átadtam a tollat Jarednek, aki a nevét odaírta az enyém alá.

- Megvan a kulcsuk?

- Igen - válaszolta halkan Jared.

- Fáradjanak utánam - mondta Mr. Stephens, és a páncélterem automatikusan feltárult előttünk.

Különféle méretű dobozokat láttunk magunk előtt, ugyanolyan bronz előlappal, mint maga az ajtó. A lépteink visszhangot vertek a márványpadlón.

Mr. Stephens hozzánk fordult, és a falon egy fényes, aranyló négyzeten levő kis fekete gombra mutatott. - Nyomják meg ezt a gombot; ezzel tudják jelezni, hogy végeztek. Nagy örömmel voltam a szolgálatukra. Miss Grey... Mr. Ryel - köszönt el egy biccentéssel. A páncélterem ajtaja bezáródott mögötte, és Jared lassan felém fordult.

- Oké, elég hátborzongató volt - suttogtam, félig-meddig abban reménykedve, hogy Jared majd megnyugtat.

De szó nélkül előrement, és kivette a kulcsot a zsebéből. A tekintetem végigfutott a falon levő széfeken, és észrevettem, hogy rendszertelen a számozás.

- Egy örökkévalóságig tart majd! - nyavalyogtam. Jared még most sem válaszolt, ezért csak a szememet forgattam, és keresni kezdtem a nyolc huszonötös széfet.

Tíz perccel később Jared hangjára lettem figyelmes. - Nina?

A hangja irányába siettem, és egy hátsó sarokban találtam, ahol egy cipősdoboz nagyságú bronz négyzetet nézett. - Eleve itt kellett volna a keresést kezdeni - jegyeztem meg. – Jellemző Jackre, nem?

Jared továbbra sem szólalt meg, csak bedugta a kulcsot a zárba, és elfordította. Egy sárgásbarna széf került elő, amin nagy fekete kombinációs zár volt, elől pedig egy fogantyú Jared a lábam elé tette a dobozt, mintha cipősdoboz lenne. Biztos voltam benne, hogy legalább huszonöt kilót nyom, ha nem többet, de Jared nem is gyürkőzött neki. A karján még csak meg sem feszültek az izmok.

- A kód egy kombináció - mondtam.

Jared bólintott, és a kabátzsebéből előhúzott egy gyűrött cédulát. Hangosan felolvasta a rejtjelet, aztán rám nézett.

- Szerinted van ennek így értelme? - kérdezte, és át nyújtotta nekem a papírlapot.

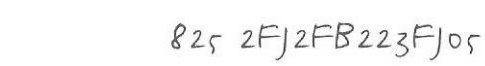

- A nyolc huszonöt a széf száma, a többi a kombinációhoz a kulcs. De a kombinációk csak három számból, egy vagy két számjegyből

szoktak állni, igaz? - Nem néztem fel, és Jared nem válaszolt, így nem voltam biztos benne, hogy egyetért-e velem vagy sem. - Ezért szerintem előbb rá kell jönnünk, mely számok tartoznak a kombinációhoz. És a többi... talán figyelemelterelés? - Megráztam a fejemet. - De nem. Jack nem volt játékos típus. Ezek itt mind fontosak.

A kombinációs zár tárcsájára összpontosítottam, a számokat néztem, és arra gondoltam, hogy a tárcsát talán más irányba kellene csavarnom, mint ahogy a kódban egymást követik a számok. Hirtelen felkacagtam, és izgatottan néztem Jaredre.

- Megvan! - mosolyodtam el.

Jared érzéketlenül állt, amitől rögtön lelohadt a lelkesedésem. Úgy tűnt, a kapcsolatunk visszajutott a kiindulópontra.

- Mi van meg? - kérdezte színtelen hangon.

- A betűk. Az FJ és FB betűk jobbra fordítást, balra fordítást jelentenek. Fordítsuk kétszer jobbra, álljunk meg a kettesnél. Fordítsuk kétszer balra, álljunk meg a huszonkettesnél. Aztán három fordítás jobbra, és megállás az ötösnél.

Jared megvonta a vállát. - Próbáld meg.

Első dühömben legszívesebben összegyűrtem volna a cédulát, hozzávágtam volna, és azt kiabáltam volna, hogy próbálja ő. De aztán lehiggadtam, ahogy a józanész ismét átvette az irányítást. Szerettem volna látni, mi van a széfben, ő meg úgy is elkapta volna a papírgalacsint, még ha sikerül is olyan jól céloznom, hogy eltaláljam.

Letérdeltem, és elcsavartam a gombot. Követtem az utasítást, de amikor megálltam az utolsó számnál, a zár nem akadt úgy el, ahogy a kombinációs zárak szoktak.

A Jared elleni haragom és a csalódottságom miatt könnyek szöktek a szemembe. Amikor megpróbáltam észrevétlenül, a vállammal letörölni őket, Jared felsóhajtott.

- Sírsz? - kérdezte.

Szipogtam egyet. - Nem. Hagyj békén.

- Próbáld meg újra - mondta közömbösen.

Kiinduló állásba forgattam vissza a tárcsát, és nagyon odafigyeltem minden forgatásra és megállásra, de amikor az ötöshöz értem, még egyszer átmentem rajta. Kétszer mentem át rajta, három helyett. A zár kattant, nekem pedig elakadt a lélegzetem.

- Sikerült - suttogtam, és döbbenten bámultam a széfre.

Jared felhúzott a padlóról, és letérdelt, hogy kinyissa a széfet. Aztán előregörnyedt, és két ujjával megdörzsölte az orrnyergét. - A fenébe is, Jack. Mit műveltél?

Tizenharmadik fejezet

Bűnös

- Mi az? - kérdeztem, és áthajoltam a válla fölött.

Felém fordult. A kezében egy barna bőrkötéses könyvet tartott. Külsejére nézve időtlenül régi volt, a szélei erősen kopottak, a borítóján különös jellel ellátott pecsét.

- Ez a Naissance de Demoniac. A Pokol bibliája - suttogta.

- Miért van ez a könyv Jack széfjében? - kérdeztem elképedve.

- A Pokol hierarchiájában minden patríciusnak van egy ilyen könyv a tulajdonában. Ez itt Shaxé - mondta a borítón látható fekete jelzést nézve. - Nem akarom tudni, hogy Jack hogy jutott hozzá, de az a tény, hogy mindkettőnk neve rajta van az itteni bankszámlán, arról árulkodik, hogy Jack sejtette, hogy nem teljesítem a kívánságát, és ha így lesz, szükségünk lesz erre.

- Miért?

- Hogy kicseréljük az egyetlen dologra, amiért Jack hajlandó lett volna ezt odaadni: az életedre. - Az arckifejezése elkínzott volt, mintha összeroskadna a bűntudat súlya alatt.

- Jared... - kezdtem, és felé nyújtottam a kezemet.

Elhúzódott, és az érzelmet mintha letörölték volna az arcáról.

Visszautasító magatartása csak tovább ingerelt. - Itt hagyjuk vagy magunkkal visszük? - kérdeztem.

- Itt marad. Nem akarom, hogy a közeledben legyen. Reménykedjünk, hogy Shax az egyetlen pokolbeli démon, aki nem haragtartó.

Kinyújtottam a kezemet a könyvért. - Mi van benned?

Jared elrántotta előlem, és a földre térdelve vissza nyomta a dobozba. Rácsapta a fedelet, bezárta, és a dobozt döngve tolta be a fali széfbe. Utána dobta a cédulát, amin a kódszám volt, rázárta az ajtót, és a kulcsot a zsebébe süllyesztette.

Megragadta a karomat, és a széfek közötti folyosón az ajtó felé sietett. Amikor megnyomta a gombot, rövid, halk berregés hallatszott. Jared idegesen toporgott, míg meg nem hallotta Mr. Stephens hangját.

- Készen vagyunk - morogta Jared.

Amikor kinyílt a páncélterem ajtaja, ismét magával vonszolt. Hosszú lépteivel csak futva tudtam lépést tartani. Nyílt a liftajtó, és feltűnt Mr. Stephens szikár alakja. Jared mereven állt, míg a lift fel nem ért, és amikor az ajtó ismét kinyílt, a karomat markolva rontott ki.

A motorjánál azonnal odaadta a sisakját. Az állszíjjal bíbelődtem, ő azonban egyetlen mozdulattal becsattintotta rajtam, aztán átlendítette a lábát az ülésen, és ugyan azzal a mozdulattal engem is felültetett maga mögé.

A két kezemet szorosan összefogta elöl. - Kapaszkodj! - parancsolt rám.

Száguldva tettük meg az utat a lakásáig, autók közöli szlalomoztunk, piros lámpákat és stoptáblákat hagytunk figyelmen kívül.

Alig érintette a lábam a lépcsőfokokat, de amint be értünk a lakásba, Jared eleresztett. Szó nélkül felment a lépcsőn, és eltűnt a korlát mögött. A lépcső aljában álltam, és hallottam, hogy a léptei elhalnak a hálószoba közepén. Vártam, hátha valami zajból kideríthetem, mire készül, aztán hallottam, hogy bemegy a fürdőszobába. Másodpercekkel később hallottam, hogy elfordítja a zuhanycsapot, ezért várakozni kezdtem.

Elmúlt tíz perc. Ültem a kanapén, és a sötét tévéképernyőt néztem. Sehogyan sem tudtam Jared viselkedésén eligazodni; feltételeztem, hogy majd a maga idejében - ahogy eddig is tette - elmagyarázza, mit miért tesz.

Fél óra elteltével már a saját okoskodásommal szemben is kétségeim merültek fel. Felmásztam a lépcsőn, a fürdőszobaajtóhoz mentem, és rászorítottam a fülemet. Odabent még zubogott a víz, ezért megpróbáltam türelmes lenni, de miután már negyedszer pillantottam az órára, nem hagyhattam, hogy továbbra is kerüljön.

Felemeltem a kezemet, hogy bekopogtassak, de aztán mégis inkább az ajtógombot fordítottam el. A gőzfelhő kiáramlott mellettem és eloszlott a hálóban. Ekkor láttam meg, hogy Jared magába roskadva ül a padlón. A hátával a falnak támaszkodott, felhúzta a térdét, lehajtotta a fejét, maga volt a megtestesült reményvesztettség.

Leültem elé a sarkamra. - Jared?

Felnézett rám, a szeme éjszínkék volt. - Aznap éjjel, amikor azon a padon ültem, Nina, aláírtam a halálos ítéletedet.

- Miről beszélsz? - Megrémített, ahogy kinézett. - Kérlek, mondd meg, mi folyik itt!

- Múlt éjjel újabb látogatónk volt - mondta Jared ugyanazzal az elkínzott tekintettel.

- Ezúttal ki volt itt? - kérdeztem.

- Gabriel - nyögte ki.

- Ugye, nem apádról beszélsz? Arra a Gabrielre gondolsz, nem?

- Igen... arra - mondta, és égnek emelte a tekintetét a saját szavai hallatán. - Egyike azoknak, akik a leghatározottabban támogatják a bukott arkok megsemmisítését, mielőtt azoknak alkalmuk nyílna

utódot nemzeni. A létemet sértésnek tekinti - mondta, és felháborodás futott át az arcán. - Gabriel hírnök... és a halál angyala is.

Nagyot nyeltem. - Mit mondott neked?

Jared a falnak támasztotta a fejét. - Azt, hogy hamarosan találkozunk.

Elképedésemben kinyílt a szám. - És erre mit feleltél?

- Hogy mindig ezt mondja - válaszolta kényszeredett mosollyal.

Elgondolkodtam egy pillanatig. - Elinek semmi gondja a hibridekkel. Ő nem tud esetleg beszélni Gabriellel?

Jared az orrán át kifújta a levegőt, és igyekezett türelmesen válaszolni a javaslatomra. - Nina, Gabrielnek csak egy valaki mond bármit is: a Mindenható.

Előreejtettem a vállamat. - Akkor most démonokkal és angyalokkal is harcolunk? Hogyan kerültünk ekkora bajba?

- Nem kellett volna azon a padon ülnöm.

Megérintettem az arcát. - Az volt a legjobb dolog az életemben.

Jared visszahőkölt az érintésemtől. - Nem tudod, mit beszélsz! Fogalmad sincs, mit okoztam. Shax nem áll le, míg meg nem szerzi a könyvet, és még akkor is nagy az esély rá, hogy bosszút áll. A Pokol a halálunkat kívánja, a Menny nem segít, Nina. Nem tudom, mit tegyek.

- Nem a te hibád. Ha Jack nem vette volna el a könyvet, ez mind nem történik meg.

Jared felkacagott. - Minket is beleértve.

A homlokomat ráncoltam. - Megegyeztünk, ugye, hogy átverekedjük magunkat ezen a lidérces álmon, hogy megkapjuk a magunk csodáját?

Jared alig észrevehetően elmosolyodott. - Meg. - Széttárta a térdét, és a mellére vont.

- Mihez kezdünk azzal, amit ma láttunk? - súgtam a nyakába.

- E pillanatban még csak az emberekkel kell megküzdenünk. Gondoskodnunk kell róla, hogy így is maradjon.

Jared megmoccant, felállt, és magával húzott engem is. Bevitt a hálószobába, és mély levegőt vett, hogy kitisztítsa a tüdejét. A homlokát az enyémnek támasztotta.

- Bocs, hogy olyan... - Megrázta a fejét. Úgy éreztem, mély önutálat kínozta.

Felágaskodtam, és gyöngéden megcsókoltam. Óvatosan visszacsókolt, aztán ismét felsóhajtott.

- Mostanában nagy rajtad a nyomás - igyekeztem megnyugtatni, és két kezemmel beletúrtam a hajába.

- Rajtad szabadna legkevésbé levezetnem. Megbocsáthatatlan, ahogy ma viselkedtem - ráncolta a homlokát.

- Az, de én megbocsátok - feleltem.

- Tudjuk, mit akarnak, csak nem tudjuk, meddig mennek el, hogy megszerezzék. Claire és én elbánunk az emberekkel. A legnehezebb az lesz, hogy kivárjuk a következő lépésüket.

Bólintottam, és átkaroltam a derekát. - Elkezdhetjük újra ezt a napot?

Jared a fejem búbjára nyomta az ajkát. - Miért nem kezdjük azzal, hogy beviszlek órára? Ma tesztet írsz, nem?

Megráztam a fejemet. - Fél tizenegykor be kell adnom egy dolgozatot.

Jared elengedett, és visszament a fürdőszobába. Halványszürke pólóban, fekete focinadrágban és a kopott futócipőjében jött vissza. Döbbenetesen másképpen festett, mint a bankban viselt elegáns öltözetében.

Az ajtónál álltam, és vártam, hogy felvegye a kapucnis tréningfelsőjét.

- Kapd össze a cuccodat, és beviszlek az iskolába. Be kell fejeznem a jövő hétre a felkészülést, ezért később találkozunk, rendben? De Claire a közelben lesz. - Ez utóbbit mintegy futólag tette hozzá.

- Jared? - Belemarkoltam a felsőjébe, és erősen magamhoz húztam, amikor megpróbált továbbmenni. Lenézett rám, és a hajamat a fülem mögé simította.

- Igen? - Lassanként ismét lágyabb lett a tekintete.

- Nem tehetnénk úgy, mintha ez egy normális vakáció lenne? Nem feledkezhetnénk meg mindenről?

- Dehogynem - ölelt magához.

A Brownban Jared ismét önmaga lett, és ez segített a bennem dúló nyugtalanságot is eloszlatni. Pokolbeli biblia, bérgyilkosokat alkalmazó démonok, ellenséges angyalok; miközben igyekeztem eligazodni köztük, csak még több kérdés merült fel bennem.

Jared arckifejezése rántott vissza a valóságba. - Félkettőkor találkozunk? - kérdeztem.

Ryan sétált el mellettünk az előadóterem felé menet. Odabiccentett Jarednek. Észrevettem, hogy Jared hosszan bámul utána, majd mélyen a szemembe néz.

- Nina - kezdte kicsit idegesen. - Bocsáss meg a korábbiért. Nem fordul elő többé.

- Ezt már mondtad - jegyeztem meg, és féloldalasan elmosolyodtam.

Kiült az arcára a bűntudat. - Tudom. De nem hiszem, hogy világosan beszéltem.

- Dehogynem. Tekintsd a dolgot meg nem történtnek.

Az arcáról eltűnt a feszültség, és újra megcsókolt. - Visszaviszem a holmidat a szobádba. Ott találkozunk, amikor visszajössz.

Bólintottam, és néztem, ahogy végigmegy a folyosón. Mielőtt befordult a sarkon, még visszanézett rám, és elmosolyodott. Integettem, aztán kihúztam a gurulós táskám fogóját, és elindultam a helyem felé.

- Tegnap este kilenc körül a szobádnál jártam. Nem voltál ott - súgta oda Ryan, és a tollával a padomon kopogott.

- Rosszul éreztem magam, és Jarednél aludtam.

Ryan arcára kiült az aggodalom. - Itt is maradhattál volna. Ápoltalak volna.

Elmosolyodtam, mert tudtam, hogy őszintén mondja. Méltányoltam, hogy megpróbálja egyenesbe hozni a barátságunkat. Korábbi keserűségének már nyoma sem volt az arcán, és megint úgy éreztem, jó mellette ülni.

- Most már jól vagyok. Csak pocsék másnaposság gyötört. Egész nap rosszul voltam.

- Hát igen, én sem éreztem magam a legjobban - csóválta a fejét.

- És mégis felajánlottad, hogy ápolsz? Szomorú látványt nyújtottunk volna, ahogy ott fekszünk, és olykor kirókázzuk a belünket - nevettem a fejemet ingatva.

Ryan kuncogott, és elvette a dolgozatomat, amikor a professzor arra kért minket, hogy adjuk tovább a sor végéhez. Előadás alatt egy kis összehajtogatott cédula esett a padomra. Elmosolyodtam, és szétnyitottam. Ryan macskakaparásával ez állt rajta:

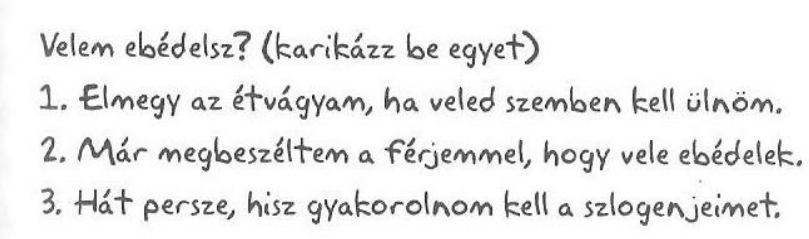

Szívesen forgattam volna a szememet a gyerekes üzenete láttán, de amikor észrevettem az arcán a reménykedő kifejezést, képtelen voltam nemet mondani. A harmadikat bekarikáztam, összehajtottam a papírt, és visszadobtam. Ryan mindig hülyéskedett, és ezt imádtam benne. Anélkül hogy tudta volna, biztos révet jelentett a másik életemhez képest, amelyben egyre gyülekeztek az árnyak és a bizonytalanság.

Figyeltem, ahogy szétbontotta az üzenetet, és elolvasta a válaszomat. Nem nézett fel, csak összehajtotta a kitépett kis papírlapot, és a zsebébe gyűrte. Fülig ért a szája.

Óra után a Gate-be mentünk. Ryan a szokott szórakoztató formáját hozta, én meg végignevettem az utat. Néha észrevettem, hogy magához szorít, vagy oldalba bök, és olykor, ha bementünk valahova, a derekamra tett kézzel terelt be, amikor kitárta előttem az ajtót. Határozottan az volt az érzésem, hogy randizunk, pedig erről szó sem volt. Csak az zavart, hogy Ryan érintése nincs a terhemre. Nem futott át rajtam az izgalom, mint Jared érintésekor, de számítottam rá, majdnem kellemesnek éreztem.

Amikor ebédelni hívott, nem sejtettem, hogy az egész tanulócsoport ott lesz. De rámosolyogtam a barátaimra, ahogy egymás után felbukkantak, és körülvettek minket. Egy órán át a pizza-szeletes papírtányérjaink fölé hajoltunk, amiket az ölünkben tartottunk, míg a fiúk igyekeztek megakadályozni, hogy a toronyba rakott tányérjaik ne boruljanak a földre. Ryan és Kim megmagyarázhatatlan késztetésből versengeni kezdtek, hogy melyikük tud nagyobbat harapni. Ez a mindennapos jelenet remek változatosságot jelentett, és megmosolyogtam a mindenfelől felhangzó nevetést, átengedtem magam ennek a kedves zűrzavarnak; most ébredtem csak rá, mennyire hiányzott.

Ryannel együtt jöttem el. - Ugye, ma éjjel itt alszol? - kérdezte mosolyogva.

- Persze - vigyorodtam el.

Lassan sétált, hogy az utunk minél tovább tartson.

- Jössz ma este? Tanulócsoport lesz.

- Hát te?

Vállat vont. - Muszáj. A segítségedet akartam kérni.

- Több segítségre van szükséged, mint amit tőlem kaphatsz, de minden tőlem telhetőt megteszek.

Ryan zsebre dugott kézzel, arcát a nap felé fordítva jött mellettem. Őszintén boldognak látszott, és a szívem körül melegséget éreztem. Reméltem, hogy azért mégis megmaradunk egymás életében.

- Gyönyörű nap van. Beugorhatok egy pokrócért, és kiülhetünk a parkba - vetette fel, és szándékosan nekem jött.

Eszembe villant, hogy Jared vár, de nem akartam lelohasztani Ryan jókedvét. Még pár lépést mentünk, mire eldöntöttem, hogy adjam be neki, miért nem tarthatok vele. Visszazökkentem a normális kerékvágásba, amire nagyon vágytam, ugyanakkor beleszédültem a gondolatba, hogy viszontláthatom Jaredet.

- Rendben, ha nem, akkor majd este találkozunk - mondta Ryan, és hunyorgott, amikor megint felnézett az égre. Hálás voltam, hogy a mosolya ugyanolyan sugárzó maradt.

Válaszul rámosolyogtam, mire magához vont, és homlokon csókolt. - Viszlát este, Nigh - mondta, mielőtt elfordult volna a kolesza felé.

Mélyen, a tüdőmet kitisztítva szívtam be a levegőt. Megújultnak, megfiatalodottnak éreztem magam. Még a háttérben settenkedő félelmetes jelenségeket is elűzte valami. Meggyorsítottam a lépteimet; már alig vártam, hogy újra lássam Jaredet. Egyedül ő tudta még szebbé varázsolni a délutánomat.

Résnyire nyitva volt az ajtó, amikor a szobámhoz értem. Amikor benyomtam az ajtót, Jared a szélesebbre nyitott résein át nézett ki. Azonnal elmosolyodtam, amint megpillantottam.

- Jól mulattál? - kérdezte, de nem fordult meg.

Mögé léptem, szorosan átöleltem a derekát, és megszorítottam. Az enyémre tette a karját.

- Mintha kérdezned kellene! Velünk kellett volna tartanod - válaszoltam. Lehunytam a szemem, és beszívtam csodálatos illatát. Amikor nem reagált, elengedtem, és elé léptem, hogy lássam tökéletes szépségű arcát. A szeme ragyogó és felhőtlen volt, mint odakint az ég, de szomorúság ült benne.

- Nem akartalak zavarni.

Elsimítottam a homlokán támadt, alig láthatóráncot. - Jobb lett volna, ha csatlakozol hozzánk.

Egy pillanatra félrekapta a pillantását. - Nem kell, hogy minden percet együtt töltsék veled, Nina. Boldogabbnak látszol, amikor nem vagyok melletted.

- Azt képzeled, mert megérezted, hogy ma délután boldog voltam, ez csakis azért történt, mert nem voltál ott? Ne légy nevetséges - róttam meg.

- Inkább azt hiszem, jót tesz neked, ha együtt vagy a barátaiddal. Szeretem elnézni, ahogy nevetsz velük. Régóta nem nevettél úgy - mondta, és halványan elmosolyodott. A mosoly - aggodalmas tekintetével párosítva - természetellenesnek hatott.

Egyik lábamon ugráltam, hogy lehúzzam a bakancsomat, aztán ugyanezt megismételtem a másikkal is. A kinti szokatlan meleg miatt a lábamban olyan érzés volt, mintha egy mocsárban caplattam volna.

- Mi baj, Jared? Valami rosszat csináltam?

- Nem - feszengett. - Mi lenne, ha nem beszélnénk róla?

- Tudni akarom! - mondtam, és igyekeztem arra kényszeríteni, hogy rám nézzen.

Jared felsóhajtott, és meggörnyedt attól, amit mondani készült.

- Örülök, hogy boldoggá tesz, hogy Ryan és te megint barátok vagytok. Hidd el, amikor azt mondom, hogy amíg ez boldoggá tesz, én is ezt kívánom neked. De szerelmes vagyok beléd, Nina. Annak tudatában, amivel tisztában vagyok, lehetetlen nem aggódnom.

- De nem érzek iránta úgy, Jared! Ezt érezned kell - érintettem meg a karját.

- Tudom - csípte meg az orrnyergét, és szorosan lehunyta a szemét. - De azt hiszem, sosem lesz könnyebb, hogy el kell néznem, amint megnevettet. - Ellazultak a vonásai, és újabb megnyugtató mosollyal próbálkozott, de nem járt sikerrel.

Felvontam a szemöldökömet. - Féltékeny vagy, Jared Ryel?

Jared a hajába túrt, aztán a keze a nyakára tévedt, és idegesen kezdte masszírozni. - Te kérdezted, Nina. Én pedig megmondtam az igazat.

- Te féltékeny vagy! - húztam össze a szememet.

Nemet intett a fejével. - Én csak... - összeszorította a száját, és aprókat bólogatott. - Igen, kicsit az vagyok.

- Ó!

Jared elém állt, és megfogta a két vállamat. - Nem akarlak elveszíteni. Főleg azok után, hogy a délelőttöt összehasonlítottuk a vele töltött délutánoddal. Nem kellene sok ahhoz, hogy felmerüljön benned a kérdés, miért engem választottál.

Elárultak az érzéseim. Jared érzései erősödtek irántam, és megérezte, milyen megkönnyebbülés tölt el Ryan közelében. Érezte az elégedettségemet ebéd közben. Összefacsarodott a szívem a bűntudattól, hogy engedtem ezeknek az érzéseknek. Semmi sem helyettesíthette azt a szerelmet és biztonságérzetet, ami Jaredhez kötött.

Lesütöttem a szememet, amikor rájöttem, mekkora fájdalmat okoztam neki. A körülöttem kitörő őrület alóli pillanatnyi felszabadulásomat élveztem, ő pedig biztosan azt gondolta, hogy annak örülök, hogy megszabadultam tőle.

Megsejtette az érzéseimet, de nem ismerte a mögöttük rejlő motívumokat.

Továbbra is leszegtem a fejemet, és ürügyként a körmömet piszkáltam. - Jó volt ma egy kis normális hétköznap, Jared. Tényleg szeretek Ryannel... meg a többi barátommal lenni. - Felnéztem rá, hogy felmérjem a reakcióját. - De komolyan azt hiszed, hogy lecserélnélek egy bolondozós délután miatt?

Jared sokáig nem szólt. Figyeltem, ahogy a különböző érzések átsuhantak az arcán; úgy láttam, méltányolja, amit megpróbáltam az értésére adni, de a szemében a benne dúló lelki tusát is láttam.

Megrázta a fejét, és szorosabban ölelt magához. - Amikor veled vagyok, Nina... te vagy az egyetlen, aki békességet teremt bennem. Úgy tűnik, mintha én ennek az ellenkezőjét jelenteném számodra.

- Nem úgy vettem észre, hogy olyan boldog és békés lennél velem - állapítottam meg.

Jarednek eltorzult az arca. - Nem akarom, hogy ez legyen a véleményed. Ma reggel is azt mondtam, hogy soha nem kellett volna azon a padon ülnöm..., de ezt nem gondoltam komolyan. Életem legszebb pillanatainak a kezdete volt.

A mellkasára fektettem az arcomat, és ellazított a pólóján át áradó forróság.

- Minden csupa őrület körülöttünk - szólaltam meg. - Az egyetlen, aminek értelme van, hogy veled vagyok. Annyit aggódtál amiatt, hogy mit érzek, amikor Ryannal vagyok, hogy nyilván elsiklottál afelett, hogy mit érzek, amikor eszembe jutott, hogy nemsokára találkozunk.

Erre már felfigyelt. - Mikor volt ez?

- Amikor idefelé tartottam.

- Szóval akkor rám gondoltál? Nem azért érezted, mert vele voltál? - Jared szemöldöke felszaladt a homlokára, aztán hirtelen összeráncolta, és egyszerre tűnt zavartnak és megindultnak. Világos lett előtte minden, és a tekintetéből eltűnt a feszültség. Néhány másodperccel később széles mosoly derítette fel az arcát.

- Ez nagyon boldoggá tesz - mondtam hasonló mosollyal.

Lábujjhegyre ágaskodtam, és megcsókoltam. Erősebben ölelt, és apránként a levegőbe emelkedtem. Lassan, kiszámítottan csókoltam. Átkaroltam a nyakát, és boldoggá tett, hogy most rajtam a sor, hogy egy csókkal tanújelét adjam az érzéseimnek.

Egy pillanattal később letett a földre. A homlokomat a mellkasának támasztottam, és sóhajtva gondoltam buta félreértésünkre. Jaredet kétségkívül jobban aggasztotta a sorsom Ryannel, mint gondoltam.

Felpillantottam rá. - Ha boldog vagyok, amikor nem vagy a közelemben, az csak azért lehet, mert rád gondolok.

- Mintha azt mondtad volna, hogy nem tudod úgy kifejezni magadat, mint én? - ragyogott fel az arca.

- Ez az igazság - mondtam komolyan. Mérhetetlenül élveztem, hogy elegáns kifejezéseit az én kényszeredett, suta megnyilatkozásaimhoz hasonlítja.

Jared újra megcsókolt, de ezúttal a karjába kapott, és letett az ágyamra. Előbb végigcsókolta az arcomat a fülemig, majd az ajka levándorolt a nyakamon.

Az inge alá csúsztattam a kezemet, és végigsimítottam a hátát. Csodálat töltött el a felsőteste páratlan izomzata és babapuhaságú

bőre érintésétől. Fél kézzel lehúzta magáról az inget, és a földre dobta. Az izmai közben megnyúltak és összehúzódtak a bőre alatt, és az izgalmam kezdett a tetőfokára hágni.

- Talán nagy a forróság idebent? - hecceltem.

- Majd megsülök - mosolygott, és lehajolt egy újabb csókért.

Elhúzódtam a szájától, és mély levegőt vettem. A csókjai most nem voltak olyan óvatoskodók; egész testemet feltüzelte a vágy. Most olyan szenvedélyesen csókolt, mint azon az estén a lakásában, amikor Claire váratlanul ránk tört.

- Határozottan nagy a meleg - leheltem. Azzal lenyúltam, és a fejemen át lehúztam a pulóveremet. Jared hozzám simult, és felnyögtem, amikor lázas bőre égetni kezdett. Jared kábító csókjai között újabb mély levegőt vettem, és a tenyeremet a mellkasának feszítve eltoltam magamtól. Jared meglepetten elhúzódott.

- Valami baj van? - kérdezte. Kapkodva szedte a levegőt.

Ahogyan én is. - Az igazat mondtad. Szeretjük egymást, és bebizonyosodott, hogy a hátralevő életünket együtt éljük le.

- Igen? - kérdezte lihegve és nyilvánvaló türelmetlenséggel.

- Kérlek, ne hagyd abba - könyörögtem az ajkát szuggerálva.

Jared égkék szeme rám ragyogott, majd az ajkát az enyémre tapasztotta. A kezével végigsimította a kulcscsontomat, majd az ujját beleakasztotta a melltartóm pántjába, és lassan lehúzta a vállamról. Minden porcikám égett a vágytól, felajzott várakozás töltött el. Magam hoz vontam, amikor az ajka a vállamra vándorolt. Az ajkai szétváltak, amikor a bőrömhöz értek, a nyelvével ízlelte a bőrömet, és amikor egy kis levegő került közénk, libabőrös lettem a teste forrósága után. A lábammal átfogtam a derekát, és a combom automatikusan összeszorult körülötte a hihetetlen érzésektől.

Jared szaggatottan, mélyen beszívta a levegőt, és hevesebben kezdett csókolni. Még kevésbé volt óvatos, a szenvedélyes nyitány ahhoz a beteljesüléshez közeledett, amiről mindketten tudtuk, hogy a küszöbön áll.

Az arcomhoz simulva súgta a fülembe. - Biztos vagy benne?

Átöleltem, a vágy fájdalmasan feszítette a testemet; ilyet még soha életemben nem éreztem. Sokszorosan készen álltam rá. - Ne hagyd abba - suttogtam, az iránta érzett szenvedély már a kínnal volt határos.

Éreztem, hogy a keze lassan és céltudatosan siklik végig az oldalamon, csupasz bordáimon, majd a csípőmhöz érve az ujjai a farmerom gombjára siklottak. Könnyedén kigombolta, és a vágy, ami eddig a mellkasomat feszítette, most lejjebb kúszott. Fél kézzel megtámaszkodott a matracon, ahogy az ujjai a csípőmről a bőröm és a farmer-

anyag közé csúsztak. Halkan felsóhajtottam, és vártam, hogy levegyen rólam minden ruhadarabot, ami el mert választani minket.

- Szerintem megszerezhetjük a... - hallottam Beth hangját. Kivette a kulcsát a zárból, és Chaddel belépett a szobánkba. - Óóóó! - sikoltott fel, miközben Jared gyorsan letakart az ingével.

Jared teste mögé bújtam, az arcomat fél kézzel takartam el. - Szia, Beth - mondtam. Próbáltam egyenletesen lélegezni, és az ujjaim között kukucskáltam ki.

- Sziasztok! Mizújs? Vagyis... hogy vagytok, gyerekek? Én csak... szóval mi ketten... - Elszörnyedve nézett Chadre.

- Már éppen indulóban voltunk - mondta Chad, az egyik kezével Betht húzta a karjánál fogva, a másikkal becsukta az ajtót.

Jared játékosan zuhant rám, és csalódottan nyögött fel.

Továbbra is eltakartam az arcomat. Zavaromban és elkeseredésemben meg sem tudtam szólalni.

Jared mellém feküdt, és elhúzta a kezemet az arcom elől. - Te elpirultál!

- Tudom.

Jared megcsókolta a kezemet. - Kezdem azt hinni, hogy okkal történik ez a sok félbeszakítás.

Elfintorodtam. - Mit jelentsen ez?

Nevetett. - Tessék - mondta, és felém nyújtotta a pulóveremet.

Elvettem tőle a vékony, lime-zöld anyagú ruhadarabot, és felültem.

- Az egyetlen, amit az állandó megszakítások jelentenek az, hogy egyikünknek zárat kell cseréltetnie - morogtam, és dühösen magamra húztam a pulóvert, aztán begomboltam a farmeromat. Egy kósza gondolat mosolyt csalt az arcomra. - De egy teljes hetünk lesz Nicaraguában.

- Cynthiával - emlékeztetett Jared. - Ne felejtsd el, hogy dolgozni utazom oda.

Éreztem, hogy egyre mélyül a ránc a két szemöldököm között. - Azt ígérted, hogy igazi vakáció lesz!

Jared két keze közé fogta a kezemet, és jobban felkönyökölt. - Az lesz. Cynthia és a te számodra.

Égnek emeltem a tekintetemet, és a telefonom után nyúltam. Felültem, hogy át tudjam nézni a számokat. Küldtem Bethnek egy SMS-t, hogy tiszta a levegő, és meg írtam, hogy később ott leszek a tanulócsoportban.

Jared belebújt az ingébe, aztán az ölébe húzott. Zümmögni kezdett a telefonom, és elmosolyodtam Beth szabadkozástól hemzsegő üzenetén. Megpróbáltam a válaszomba sűríteni feltétlen megbocsátásomat, de a figyelmemet elterelte a nyakamon érzett kéjes harapdálás.

- Mintha azt mondtad volna, jó, hogy félbeszakítottak minket - mosolyogtam, és a bőrömet csiklandozó lehelete felé hajtottam a fejemet.

Jared felkapta a fejét, hogy szembenézzen velem. - Ilyet sosem mondtam, csak azt, hogy kezdem azt hinni, okkal történik.

- Amivel azt akarod mondani, hogy...? - nógattam.

- Arra gondoltam, amit Eli említett. Az intimitás egy bizonyos határának átlépése akadályozhat abban, hogy meg tudjalak védeni.

- Azt is említette, hogy nem biztosak benne, mert mi mások vagyunk.

- Nem hiszem, hogy érdemes megkockáztatnunk - ráncolta a szemöldökét.

- Hogy érted ezt? Hogy soha ne...?

Az arcomnak támasztotta a homlokát. - Úgy értem, hogy talán nem jó ötlet Eli elméletét kipróbálni a gyakorlatban, amikor éppen egy háború kellős közepén vagyunk.

- Háború - mormoltam.

- Nina...

Felálltam, és összefont karral a szoba másik végébe mentem. - Nem, megértettem. Akkor hát marad az önmegtartóztatás. Nem akarlak ismét felzaklatni azzal, hogy nem veszem a dolgokat komolyan.

- Nina - kezdte türelmesen. - Én sem örülök neki. De első helyre kell tennem a biztonságodat.

- Úgy beszélsz, mint egy családtervezési hirdetés förmedtem rá.

Jared nevetésben tört ki. - Nem arra a biztonságra céloztam.

- Tudom. - Mérgesen összeszűkült a szemem dühítő vidámsága hallatán.

- Még sosem láttam olyan nőt, aki haragosan ilyen gyönyörű lett volna..., főként, amikor emiatt vagy mérges. Nagyon bűbájos.

- Örülök, hogy olyan szórakoztatónak találod - jelen tettem ki csípős gúnnyal.

Jared a fejét csóválta, és próbált nem mosolyogni. - Gyere ide - tárta ki felém a karját.

Egy pillanatig karba font kézzel álldogáltam, és gyanakodva méregettem. Visszafelé sült el a tervem, hogy a tiltakozásomat hallva majd meggondolja magát. Tébolyítóan eltökélt volt.

Nem akartam beadni a derekamat, de a kitárt karja olyan csábító volt, hogy nem bírtam ellenállni neki. Mielőtt tudtam volna, mit teszek, már az ölébe kucorodtam

- Tudod, hogy megbolondítasz. Nem tudom, miért vagy olyan makacs - mormoltam.

Éreztem, hogy megvonja a vállát. - Csak körültekintő vagyok. Beth és Chad ránk nyitották az ajtót.

Kétkedve néztem fel rá. - És mióta izgat, mit gondolnak mások?

- Nem hallottam meg őket. Készületlenül értek - vallotta be halkan.

Éreztem, hogy elmosolyodom. - Kétség sem fér hozzá.

- De ez még sosem fordult elő. Meg kellett volna hallanom őket, amikor kiléptek a liftből. Vagy amikor Betti elővette a kulcsát. De semmit sem hallottam, amíg be nem léptek. Ha Shax egyik embere lett volna, meghaltál volna.

Gyorsan eltűnt a mosolyom, és minden erőmmel úrrá próbáltam lenni a feltörő nyugtalanságomon. - Mit jelent ez?

- Hogy Elinak igaza volt. Amikor így vagyok veled, nem tudok összpontosítani. Nem csak a saját érzéseimmel birkózom, Nina. Amikor kettesben vagyunk, és felforrósodik az együttlétünk, a te... vágyaiddal is meg keli küzdenem. El tudod képzelni, hogy megkétszereződnek az érzéseid? Lehetetlen másra is figyelni.

- Megkétszereződnek? Azt hiszem, az lehetetlen! - Amint kicsúszott a számon, éreztem, hogy elvörösödöm.

Arra értettem, hogy én bizony nem panaszkodnék miatta!

- Nem panaszkodom - mondta, és homlokon csókolt.

- Csak azt mondom, hogy várnunk kell, amíg megengedhetem magamnak, hogy eltereld a figyelmemet. Ha bármi történne veled... már eddig is veszélybe sodortalak az önzésemmel, Nina. Ragaszkodnom kell a fontossági sorrendhez.

Kelletlenül belementem. Ha engem óv, ő is biztonságban lesz. Ezzel lehetetlen vitába szállni.

Jared felállt, és engem is felemelt. - Gyerünk innen. Nem árt egy kis friss levegő - mondta.

Elmosolyodtam. - Bizony nem.

Jared is nevetett, és az ajtónál előreengedett. Nála volt az a steppelt takaró, amit az apjától kaptam, amikor megkaptam a Brownra a felvételi értesítésemet. A foltvarrott takaró az iskola színeiben pompázott, amelyek összességükben a Brown egyetem címerét adták ki.

- Miért hozod? - kérdeztem, és megtorpantam az ajtóban.

Jared vállat vont. A takarót szorosan összecsavarva a hóna alatt tartotta. - Gondoltam, a szabadban pár órai élvezhetnénk a napsütést.

Érzelmesen morzsolgattam az anyagot. - Még sosem használtam ezt a takarót. Őrizgettem, mint egy emléktárgyat.

Jared féloldalasan elmosolyodott. - Miért?

Vállat vontam. - Nem is tudom. Gabe vette nekem.

- Ezt mondta? - kérdezte a szemöldökét felvonva.

- Igen. Miért, nem így volt?

- Anyámat kértem meg, hogy készítse el, amikor felvettek a Brownra. De persze érthető. Apám nem mesélhette el, hogy tőlem van.

- Ez a te ajándékod? - kerekedett el hitetlenkedve a szemem. - Lillian varrta? - Úgy érintettem meg a takarót, mintha aranyból volna.

- Igen. Szóval nem kell őrizgetned. Az első közös pillanatunk alkalmával használhatjuk - mosolygott.

Tudtam, hogy az arcomon tükröződő meghatottság szánalmas, de nem bírtam palástolni. Jared első ajándéka ott feküdt a szekrényemben, és nekem még csak sejtelmem sem volt róla. - Nahát!

Jared összerezzent. - Ne mondd, hogy „nahát”.

Képtelen voltam letörölni az arcomról a nevetséges kifejezést. - De azért édes dolog.

- Az ember akkor mondja, hogy „nahát”, amikor a barátjától valami vackot kap - fintorodott el utálattal.

Az agyam vadul kezdett zakatolni, és gondolatban végigfutottam mindenen, amit Stacytől kaptam. Próbáltam felidézni, hogy megjátszottam-e valaha is, hogy örülök, amikor nem így volt. Semmi sem jutott az eszembe.

- Csak két barátom volt, és egyiktől sem kaptam vackokat.

Jared arca kétkedő fintorba torzult. - Akkor mondtad, hogy „nahát”, amikor Chuck Nagel neked ajándékozta azt az ócska válogatáskazettát.

Leesett az állam. - De az édes dolog volt! Tudod egyáltalán, menynyit törhette magát azért? Hol lehet manapság magnókazettát kapni? És nem volt a barátom - borzongtam meg a feltételezésére. - El sem hiszem, hogy emlékszel erre!

Jared a szemét forgatta. - Kénytelen voltam elnézni azt a tökfilkót, ahogy hónapokon át utánad koslat. Lehet, hogy te észre sem vetted, de én igen.

Elfojtottam egy vidám mosolyt. - Imádom a takarót. Nagyon köszönöm.

- Szívesen - ragyogott fel az arca, és megcsókolt.

Amit futó csóknak hittem, hosszúra nyúlt. Jared a szabad kezével szorosan magához vont. Reménykedtem, hogy visszaterel a szobába.

Hirtelen lehunyt szemmel elrántotta fejét. - Jobb, ha indulunk.

- Nyilvánosan egy takarón feküdni nem olyan csábító?

- Nem - bólintott rá.

Kéz a kézben sétáltunk ki a tágas gyepre, és a rengeteg diák között kanyarogva kerestünk magunknak helyet. Az iskolaév során adódó

kevés napsütötte napon a kampusz elhagyott gyepét színes sokadalom lepte el.

A csoportok élesen elkülönültek egymástól. Az egyik helyen javában folyt egy családi amerikaifoci-mérkőzés, a fák árnyékából gitárzene szólt, és a szorgalmasabbja a könyvei fölé görnyedt. Élénkszínű takarók tarkították a füvet, és nevetés, csevegés hallatszott mindenfelől.

Ünnep volt ünnepelni való nélkül, amitől csak ártatlanabb, élvezetesebb lett minden.

Egy fa alatt, a középponttól nem messze telepedtünk le. Jared egy kézmozdulattal kirázta és tökéletesen simán a földre fektette a hóna alatt hozott takarót.

Nem hittem a szememnek, és csak a fejemet csóváltam.

- Mi az? - kérdezte óvatos mosollyal Jared. Hátát egy bimbózó tulipánfa törzsének támasztva leült a takaró szélére.

- Semmi - válaszoltam, és egy helyben álltam, mialatt Jared a szemtelenségem feletti mérgében összeszorította a fogát.

- Nyugodtan felhagyhatsz ezzel. Már hozzászoktam, hogy szavak nélkül is tudom, mit érzel, de most, hogy meg is kérdezhetem tőled, a szándékos hallgatásodtól falra mászom.

- Akkor kvittek vagyunk - mosolyodtam el.

Jared égnek emelte a tekintetét, míg én elhelyezkedtem a takarón. Kis idő múlva elmosolyodott, és a mellére vont. Nekidőltem, a lábára könyököltem, és hagytam, hogy átjárjon a napfény. Eszembe jutott, Jared mit mondott arról, hogy boldog vagyok-e a társaságában, és most hagytam, hogy a boldogságérzet korlátokat nem ismerő eksztázissá dagadjon. Kitártam az érzékeimet, befogadtam az engem körülvevő napfényt, Jared bőrének forróságát a testem alatt, azt a bámulatos illatot, ami belőle áradt, a háttérből hallatszó nevetést és a barátságos légkört.

Nem kellett sokáig várnom a reakciójára. - Bámulatos, nem?

Kihasználtam az alkalmat, hogy kárpótoljam azért a visszautasításért, amit korábban érzett. - Gyönyörű idő van, a napsütésben fekszem azzal a férfival, akit szeretek. Ez több, mint bámulatos, maga a mennyország - mosolyogtam, és a nap felé fordulva lehunytam a szememet.

Jared mélyen, elégedetten szívta be a levegőt, és összefonta az ujjait az enyémekkel.

Sokáig maradtunk így, hallgattuk a nevetést és csevegést. A szavak - legalábbis az én fülemnek - összemosódtak. Jared kicsit meglökött, amikor a karja magasba lendült és megrándult. Az arcomtól centikre kapott el egy focilabdát.

- Hűha! Ügyesen csípted el! Nem szállsz be? - hallottam egy elfúló férfihangot a takarónk széle felől.

A kezemmel árnyékoltam a szememet, hogy lássam, ki magasodik fölénk. Nem ismertem. Magas volt és karcsú, váltig érő barna haja volt, és csak zsebes, vászon háromnegyedes nadrágot meg futócipőt viselt. A kezét nyújtotta a labdáért, amit Jared elkapott.

- Szerintem elfoglalt, Zack.

Azonnal ráismertem a hangra: Ryané volt. A mellkasa hevesen emelkedett és süllyedt, ahogy levegőért kapkodott, meztelen felsőtestén még látszott a sebhely, ahol megszúrták. Különös nyilallást éreztem.

- Mit mondjak, megértem - mosolygott le rám Zack.

- Te vágtad hozzám? - kérdeztem Ryantől. Akár igen, akár nem, nem lettem volna meglepve. Az ő ötlete volt kijönni ide egy takaróval, én meg elutasítottam, hogy aztán Jareddel bukkanjak fel.

- Nem, dehogy! El sem hiszem, hogy ilyesmi jut az eszedbe! - csipkelődött Ryan.

- Bocs, én voltam - mondta kifulladva Zack Jarednek. Kezével a csípőjére támaszkodott. - Visszakaphatjuk a labdánkat?

Jared semmi jelét nem adta, hogy vissza akarná adni. - Szerintem neki tartozol bocsánatkéréssel, nem nekem.

Ryan a szemét forgatta, aztán rám, majd Jaredre nézett. - Véletlen volt, Jared. Add oda a labdát.

Jared várt.

- Igazad van - szólalt meg Zack. - Ne haragudj. Óvatosabban kellett volna dobnom.

- Minden rendben - feleltem. Kínosan érintett, hogy Jared kényszerítette ki belőle a bocsánatkérést.

Zack a Jared kezében tartott labdát nézte. - Van kedved beszállni? Eggyel kevesebben vagyunk.

- Nem fog játszani - horkant fel Ryan. - Nem akarja, hogy Nina lássa, amint hasra esik a saját lábában.

Jared felállt, és fölém meg a két fiú fölé magasodon Szemügyre vette Zack mögött a két csapatot. Tucker és Josh is köztük voltak, és a kis pálya másik oldalán vártak, Jared hátrahúzta a karját, és úgy vágta át a labdát a gyep fölött, mint egy rakétát. A labda átrepült a faágak között, és egyenesen Josh mellkasának vágódott. Josh elkapta ugyan, de még így is hallatszott, ahogy a labda nekivágódik, és Josh hétrét görnyedt. Azonnal, jóllehet kissé görnyedten felegyenesedett, és mindenképpen igyekezett leplezni, hogy az ütéstől elállt a lélegzete.

Zacknek és Ryannek leesett az álluk, én meg mosolyogtam az elképedésükön.

- Elfoglalt vagyok, de ennek semmi köze a lábamhoz - jelentette ki Jared, és a kezemnél fogva felhúzott, hogy mellé állhassak. Csókot nyomott a homlokomra, amire Ryan undorral elfintorodott.

A férfirivalizálástól kiütést kaptam. Jared lepillantott rám. - Ha nincs ellene kifogásod…

Szélesen elvigyorodtam. - Dehogy van! Kapd el őket, tigris!

Két kezébe fogta az arcomat, és futó csókot nyomott a számra. Azután hunyorogva nézte a túloldalon álló másik csapatot. – Ha jól látom, félmeztelenül játszunk.

Zack bólintott, és Jared lehúzta az ingét, amit a kezembe nyomott. Jó kislányként kellett volna viselkednem, de nehéz volt úgy, hogy ilyen élénknek láttam, a félmeztelen felsőtestéről nem is beszélve.

Jared a fülemhez hajolt, és odasúgta. - Uralkodnod kell rajta, különben péppé vernek.

Önkéntelenül is kitört belőlem a nevetés. - Mintha kárt tudnának tenni benned!

Odafutott Zackkel és Ryannel, és a gyep közepén találkoztak a másik csapattal.

Egy órán át csak őket néztem. A félmeztelen csapat hamar rájött, hogy Jareddel kiegészülve hatalmas előnyre tettek szert. Zack középhátvédnek tette meg Jaredet, én meg nevettem és éljeneztem, ahogy a csapata egyik gólt a másik után szerezte. Nemsokára szép kis tömeg verődött össze körülöttük. Valahányszor Jared játékba lendült, egy csomó lány hamarosan túlkiabálta halk éljenzésemet.

Jared arca mámoros volt, és eltűnődtem, vajon mikor volt utoljára annyira szabad, hogy így elengedje magát. Messziről is folyton szemmel kellett tartania, és most, hogy csak méterekre voltam tőle, több ideje maradt magára. Rájöttem, hogy ilyen lehetett az éjszakája is, és elfogott a bűntudat, hogy a kocsijában kellett ülnie ahelyett, hogy mellettem aludt volna a meleg ágyban.

Jared tökéletesen becsavarva hajított el egy labdát, Ryan pedig ugyanolyan hibátlanul kapta el, hogy bevigye a gólvonalon túlra. A tömeg felordított, és Josh csapata láthatóan megcsappant lelkesedéssel botorkált a pályának kinevezett mező rájuk eső térfelén.

Jared odakocogott hozzám. A teste fénylett az izzadtságtól, a szája fülig ért. Felemelt, és körbeforgatott, közben pedig gyerekes lelkesedéssel csókolt.

- Elképesztő voltál! - sikkantottam.

Jared letett a földre. - Á, bocs, édes, de csupa izzadtság vagyok.

- Nem érdekel! - öleltem át a derekát.

- Mehetünk? - kérdezte, és amikor bólintottam, elzavarta az embereket a takarónkról.

Miközben Jared a füvet rázta le, és összehajtogatta a takarót, Ryan közeledett felénk. - Jó meccs volt, Jared - mondta csak félig komolyan.

Hallottam, hogy Jared köszönetet mormol, miközben azt figyeli, miről beszélgetünk.

- Remek voltál! - dicsértem meg Ryant, és vártam, hogy a többiek is egyetértenek velem. - Nyugodtan mondhatjuk, hogy teljesen rendbejöttél - tartottam fel a kezemet, és Ryan belecsapott. Az ujjait összefonta az enyémekkel.

Ösztönösen elhúztam a kezemet, és a hajamat a fülem mögé simítottam, hogy ne irányítsam jobban magunkra a figyelmet.

Ryan elmosolyodott. - Kösz. Pár óra múlva találkozunk, igaz? Ne ugorjak be érted?

- Majd ott találkozunk. Még van előtte pár elintéznivalóm - mondtam.

Ryan úgy meredt rám, mintha vívódna valamin, aztán odahajolt, és arcon csókolt. Az ajka puhán érintette az arcomat. Zavartan, udvariasan mosolyogtam rá, mire elment. A körülöttünk támadt izgatott csevegést drámai csend váltotta fel, és éreztem, hogy minden tekintet rám szegeződik.

Jared dühösen nézett Ryan után. A lassan oszladozó tömeg közepén találkoztunk. Elvettem tőle a takarót.

- Mehetünk? - kérdeztem, gondtalanságot mímelve.

Jared még mindig Ryan hátára szegezte a pillantását; olyan arcot vágott, mintha a szemével lyukat akarna ütni bele. - Igen - szűrte a szót a fogai között.

Megfogta a kezemet, és átvezetett a hátramaradókon, akik még ott téblábóltak. Megállt az Andrews ajtajában, és kinyitotta előttem. - Claire a közelben van. Hazasietek... lezuhanyozom. Később utolérlek.

Gyanakodva néztem rá. - Biztos, hogy hazamész?

Jared vonásai elsimultak, és halkan felnevetett. - Igen, miért?

- Nem keresed meg Ryant, ugye?

Megfeszült az álla. - Nem. De ha Claire nem volna a... Nagyon bosszant.

Odahajoltam, és megcsókoltam. - Majd beszélek vele.

Jared bólintott, és aggodalmasan pillantott rám. - Ma éjjel az Andrewsban alszol?

Feszengtem; próbáltam eldönteni, tényleg fontosabb-e nem kívánt függetlenségem, mint az, hogy Jared az autóban tölti az éjszakát, hogy engem figyeljen.

Hirtelen reménykedve ragyogott fel a szeme. - Meggondoltad magad?

- Nem. Vagyis hát... nem tudom. - Képtelen voltam úgy összpontosítani, hogy közben a reménykedő arcát néztem.

Nem tagadhattam, hogy inkább vele szerettem volna maradni, ő pedig nagyon is szívesen vette volna, ha meggondolom magam. Valahányszor az Andrewsban aludtam, Jared kénytelen volt a terepjáróban tölteni az éjszakát, és figyelni, nem történik-e valami baj. A gondolat boldogtalanná tett. Ugyanakkor hozzászokott már az ilyesmihez, és a saját bevallása szerint sem bánta.

Beth hazavárt. Olyankor, amikor én Jarednél aludtam, ő Chadnél aludt, és mindenki tudta, hogy ott sokkal szívesebben van.

Elfintorodtam, amikor eszembe jutott Ryan. Már megmondtam neki, hogy csak átmenetileg alszom Jarednél. A rosszullét kerülgetett, amikor most arra gondoltam, hogyan reagál majd az új lakóhelyemre. Fogalmam sem volt, miért nyugtalanít annyira Ryan véleménye. Helytelennek éreztem, hogy fájdalmat okozok neki.

- Hú, nagy a kavarodás - jegyezte meg Jared láthatóan összezavarodva.

- Hívsz később? - kérdeztem. Nem volt éppen ügyes elterelő hadművelet, de a célnak megfelelt.

Jared kelletlenül beletörődött. - Persze.

- Alig várom, hogy megint játssz! Josh biztosan szeretne egy visszavágót - mosolyogtam, és felágaskodva a száját néztem.

Jared átölelt, és az ötlet mosolyt csalt az ajkára. - Jól szórakoztam. De azért nem hiszem, hogy máskor is játszom. Nem akarok feltűnést kelteni.

- Amikor profi focistaként játszol, mindig nagy tömeget vonzol majd, Jared.

Vállat vont. - Nem tehettem róla. Valahányszor a biztatásodat hallom, az mindig nagy lökést ad.

Kétkedve vontam fel a szemöldökömet. - Hallottál a rajongóid ordítása mellett?

Jared mosolygott, és szájon csókolt. - És még azt is éreztem, milyen büszke vagy rám... - újra megcsókolt, de egyébként a Super Bowl (a Nemzeti Futball Liga nemzeti ünnepnek számító döntője - a ford.) meccsén a lelátóról is hallanálak.

Még egyszer megcsókolt, de ezúttal szétváltak az ajkai, és a nyelvével simogatta az enyémet. Édes és sós ízt éreztem a csókjában, és amikor elhúzódott tőlem, megnyaltam a számat, mielőtt becsuktam volna.

- Kérlek, ne tedd ezt - könyörgött az ajkamat bámulva.

- Hogy képzeled az együttélésünket, ha azt sem bírod, hogy megnyalom az ajkamat? - ugrattam, és néztem, ahogy a korábban látott mohó vággyal nézi az arcomat.

- Majd megtalálom a módját. Ha kell, a padlón alszom.

- Ha a padlón alszol, akkor én is ott fogok. Ott akarok ébredni, ahol te is vagy.

Jared elmosolyodott. - Bárcsak igaz lenne!

Elképedtem. - Igaz is! Azt hiszed, ha hét közben nem akarok nálad aludni, akkor ez azt jelenti, hogy egyáltalán nem akarok?

Jared elhúzta a száját, és a fejét csóválta. - Nem így gondoltam. Nem kellett volna ezt mondanom, egyáltalán nem így értettem.

- Hát hogy értetted? - Lelkileg felkészültem arra, amit mondani akart.

- Nehéz lesz visszazökkenni a régi kerékvágásba. Ennyi az egész.

- Ennél többre céloztál.

Jared egyenesen a szemembe nézett. - Akkor hadd vigyem át a dolgaidat hozzám. Mire a Rockban végzel, mindent áthordok.

Lesütöttem a szememet. - Nem tudom, Jared. Szükségem van még egy kis gondolkodási időre.

Egyszerűnek kellett volna lennie a válasznak. Ott akartam lakni, ő is ezt szerette volna, szerelmesek voltunk egymásba. De a normális élet itt volt. Még nem álltam készen arra, hogy lemondjak róla.

Jared kedvetlenül mosolyodott el. - Pontosan erre gondoltam.

Összehúztam a szemem, és felbosszantott, hogy így bizonyította az állítását. - Nem tisztességes!

A homlokomnak támasztotta a fejét. - Jobb, ha indulok. Nemsokára látlak.

- Hamarabb, mint én téged - húztam el a számat.

- Könnyen változtathatnál rajta, ha nem aggódnál annyira, mit gondolnak mások - válaszolta, és igyekezeti leplezni a csalódottságát.

- Mondtam, hogy nem erről van szó. Vagyis nem egészén.

- Tudom. Megértem - mondta, és homlokon csókolt, mielőtt elment, és én is elindultam egyedül a szállásom felé.

Nyomorultul éreztem magam. Szörnyű volt a reggel, szenvedélyes a délután, aztán mindent tönkretettem az ostoba, önző, makacs „normális” elméletemmel. Más okok is voltak, de képtelen voltam pontosan rájuk világitani, hogy mik. Egyszerűen még nem álltam készen.

Bementem az üres szobába, és felsóhajtottam. Még volt pár órám a tanulócsoport előtt. Jared és Ryan izzadtsága is rám tapadt; egy Ryan fiús izzadtságából és Jared angyalillatából álló keverék borított. Ez még csak jobban összezavart, így aztán egyből a zuhanyozó felé indultam.

A forró víz alatt önkéntelenül is Jared zuhanyozója jutott az eszembe. Ott erősebben folyt a víz, jobb volt az illat, nem kellett fürdőpapucsot viselnem, mint most, ha a szobámból oda meg vissza akartam jutni. Ismét felsóhajtottam. Tudtam, semmi sem tenne boldogabbá, mint ha most felhívnám Jaredet, és zöld utat adnék neki, hogy át költöztessen magához. Akaratlanul is mosolyt csalt az ajkamra, amikor elképzeltem a hír hallatán boldog hangját, és hogy milyen érzés lenne úgy belépni a tetőtéri lakásba, hogy tudom, otthon vagyok.

Amikor a köntösömben végigmentem a folyosón, gondolatban igyekeztem összeállítani egy, az Andrews mellett és ellen szóló részletesebb listát. Arra összpontosítottam, mit akarna apám; először úgy okoskodtam, hogy azt szeretné, ha maradnék, aztán a gondolataimban felmerült, hogy Jack azt szeretné, hogy ott legyek, ahol a legbiztonságosabb. Kétségtelenül Jared karjában voltam nagyobb biztonságban. És ez... a tetőtéri lakást jelentette.

Becsuktam magam mögött az ajtót, és kibújtam a köntösömből. Kopogtak, én meg automatikusan szorosabbra húztam magamon a törölközőt, és arra számítottam, Jared mosolygó arcával találom szembe magam.

De amikor elfordítottam az ajtógombot, Ryan állt tisztán, szépen felöltözve előttem. Tetőtől talpig végigmért, ahogy döbbenten, vizesen megjelentem előtte.

- Izé... szia - mondta, és meglepetten felhúzta a szemöldökét.

Rácsaptam az ajtót.

Gyorsan beleugrottam egy farmerbe, felhúztam a kezembe akadó első rózsaszín pólót, mielőtt ismét kopogott.

- Nina? - hallottam tompán átszűrődő hangját.

- Egy pillanat! - kiabáltam vissza, és éreztem, hogy elvörösödöm. - Bocs - lihegtem, és újra ajtót nyitottam. - Nem vártalak.

- Azt látom. Bejöhetek?

- Úgyis szerettem volna beszélni veled - álltam félre az útjából.

- Aha! Féltékeny a férjecskéd? - mosolyodott el, és zsebre vágott kézzel vonult be mellettem.

Becsuktam az ajtót, és felkaptam egy kefét, amit végighúztam a hajamon. - Nem róla, hanem rólam van szó. Nem csókolhatsz így meg, főként nem akkor, amikor Jared is jelen van. Komolyan gondolod, hogy ez rendjén való?

- Nem, de ehhez volt kedvem.

Ledobtam a hajkefét az íróasztalomra, és dühösen meredtem rá. - De nem tehetsz ilyet! Ettől csak nehezebb lesz minden.

- Kinek? Jarednek?

- Nekünk - sóhajtottam fel. - Megnehezíti a barátságunkat.

- Csak azt ígértem, hogy többé nem veszekszem veled Jared miatt, de azt soha, hogy nem harcolok érted.

- Hogyan?

Ryan a szemét forgatta, aztán elmosolyodott. - Szeretlek.

Hallottam, mit mond, de még azt próbáltam meg fel fogni, amit az előbb mondott. - Tessék? - ráztam meg a fejemet.

Ryan közelebb lépett, és megfogta a csípőmet. - Jól hallottad. Nem vagyok ostoba: látom, mi folyik közted és Jared között. És azt is látom, hogy nézel rám. És ne etess azzal a rizsával sem, hogy mennyire kedvelsz, mert barátok vagyunk. A barátság más tészta, ezt te is jól tudod.

Éreztem, hogy elvörösödöm. - Azt tudom, hogy képzelődsz.

Ryan a fejét rázta. - Szó sincs róla. Vártam. Figyeltem. Ma végre biztos vagyok benne. Valamilyen oknál fogva nem vagy hajlandó elismerni, de ahogy én is, te is tisztában vagy vele, hogy ez megvan köztünk. Csak azért nem járunk most együtt, mert előbb ismerkedtél meg Jareddel. És ez nem elég indok, hogy lelépjek.

Forgott a gyomrom. Nem készültem erre a beszélgetésre, és nem segített az sem, hogy a barátom mindezt hallja. Jared arra várt, hogy majd mindent tagadok. Bármennyire is szerettem volna üvöltve kiutasítani Ryant, tudtam, hogy az igazságért nem küldhetem el. Az igazságért..., és azért, mert azt szerettem volna, ha marad. Nem mondhattam azt, hogy téved, amikor mindketten tudtuk, hogy igaza van.

Ryan egy lépést tett felém, gyöngéden belekapaszkodott a csípőmbe, és szorosabban markolta, ahogy közelebb hajolt. Lehunyta a szemét, én meg összeszorítottam a számat, és azért fohászkodtam, hogy ne próbáljon meg megcsókolni. Nem akartam visszacsókolni, de nemet sem tudtam neki mondani. Így is-úgy is megsértem, gondoltam.

Egy pillanatig egészen közel hajolt, és türelmesen várt.

Az orromon fújtam ki a levegőt, és a mellkasom behorpadt. Valami ott tartott a helyemen, tehát csak ennyire tudtam megmozdulni. Könnyek futották el a szememet, és éreztem, hogy csípnek, de képtelen voltam behunyni a szemem vagy félrefordítani a tekintetemet.

Ryan elengedte a csípőmet. Hátrált pár lépést, és leült Beth ágyára. - Ne aggódj, Nigh. Nem kényszerítelek arra, hogy válassz. Rád hagyom a döntést.

Képtelen voltam ránézni. Kerestem az ajtón egy pontot, és arra szegeztem a tekintetemet, a könnycsepp pedig végre legördült az arcomon. Abban a pillanatban úgy tűnt, a végzet dönt helyettem.

- Mondanál végre valamit? - könyörgött Ryan.

Azt hittem, a tekintetem lyukat éget az ajtóba. Ám ekkor felhangzott három kopogás. Gyorsan megtöröltem a szememet, és elfogott a félelem, ki állhat az ajtó másik oldalán.

Ryan felállt, és a gombra tette a kezét.

Tizennegyedik fejezet
Öt nap

- Mi műveltek itt kettesben? - ugratott minket Kim, amikor belépett. Előbb rám nézett, és grimaszt vágott. - Sírtál? - kérdezte, aztán dühösen Ryanre meredt. - Kiborítottad?

- Jól van... azt hiszem - válaszolta Ryan, és kifejezéstelen tekintettel nézett rám.

- Jól is vagyok - feleltem. A mosdóhoz mentem, és hideg vizet löttyköltem kipirosodott arcomra. A törölközővel szárítgatva magamat fordultam ismét feléjük.

- Nem tehetted ezt - nézett Kim Ryanre.

Ryan bólintott, aztán vállat vont. - Egyszer meg kellett mondanom neki.

Kim rám pillantott. - És?

- Ne - meredtem rá dühösen. Még órákig kell majd magyarázkodnom, de nem Kimnek.

Kim szeme elkerekedett, és kiült a tekintetébe az ártatlan meglepetés. - Ne mit?

- Most nem akarok erről beszélgetni.

- Nina... - kezdte Ryan.

- Te csak ne Nináz engem! Bejelentés nélkül rám töröd az ajtót, és aztán... olyasmit vágsz hozzám, amire nem készültem fel! A francba is, Ryan! Lehetetlenné teszed a dolgot! - Olyan hálás voltam a dühömért, hogy bele sem gondoltam, van-e értelme annak, amit mondok.

- Semmi olyat nem mondtam, amit már nem tudsz - állt fel.

Dühös léptekkel az ajtóhoz mentem, és felrántottam.

- És most azt szeretném, ha mindketten elmennétek.

Kim megpróbálta nevetéssel elütni a hisztimet, Ryan pedig zsebre vágta a kezét.

- A tanulócsoportban találkozunk - mormolta.

Bevágtam mögöttük az ajtót, aztán csak álltam egy helyben, és próbáltam lelassítani a szívverésemet. Úgy keringett az adrenalin a véremben, mintha bunyóztam volna. Lassan ki-be lélegeztem, és a tenyerembe temettem az arcomat. Hát ennyi, gondoltam. Oda minden esély, hogy valaha is barátok legyünk.

Zümmögni kezdett a telefonom, és megijedtem. Haboztam, mielőtt felvettem, aztán a kivilágosodott kijelzőre pillantottam.

Jared hívott.

Minden csörgésnél kényszerítettem magam, hogy felvegyem, de képtelen voltam rá. Az egyetlen magyarázat az igazság volt, és végre megnyomtam a gombot, mert tudtam, ha nem veszem fel, az ajtómhoz jön. Megtöröltem az arcomat, és a fülem mögé simítottam a hajamat.

- Igen? - Vártam egy pillanatot, és a szívem dobogása töltötte ki a csendet.

- Minden rendben? - kérdezte végül. A hangjából kicsendült a fájdalom.

Összeszorítottam a számat, és erősen lehunytam a szemem, hogy ne sírjak. - Készen állok.

Kis csend következett, aztán Jared szomorú hangja szólalt meg: - Kész, de mire?

- Hogy átköltözzek... nem megyek tanulócsoportba, hogy segíthessek neked. Tízre át is vihetünk mindent, aztán lefekszünk, és elfelejtjük az egészet. Nem beszélek vele, nem megyek a közelébe sem. Esküszöm! - Igyekeztem optimistán beszélni, de folyton elcsuklott a hangom.

Elkeseredett sóhajt hallottam. - Ezt nem teheted, Nina. Ryan a barátod.

- De igen, megtehetem. Meg is fogom - fogadkoztam.

Vártam, hogy azt mondja, nem akar együtt élni egy olyan gyenge, hűtlen gyáva kutyával, mint én, de hallgatott.

- Ugye, most már nem kellek neked? - kérdeztem, és igyekeztem megőrizni a nyugalmamat.

Felsóhajtott. - Dehogynem kellesz. Mindig is akarni foglak. De azért szeretném, hogy itt légy, mert te is ezt akarod, és nem azért, mert bizonyítani akarsz valamit, nekem vagy magadnak. Nem akarom, hogy azért költözz ide, mert ott nem bízol magadban.

Eldobtam a telefont, és a tenyerembe temettem az arcomat. Miért akar még azok után is, amit tettem? Legjobb esetben is szánalmasan viselkedtem, legrosszabb esetben pedig veszélyesen közel sodródtam a hűtlenséghez.

Az ágyamon feküdtem, a fejemet a párnámra hajtottam, és igyekeztem csendesen sírni. Nem akartam, hogy Jared hallja, és még a mostaninál is rosszabbul érezze magát. Tíz perccel később kopogtak. Amikor nem nyitottam ajtót, az lassan kitárult. Jared állt előttem olyan feldúltan, amilyen állapotban én is voltam.

- Szeretlek - mondta.

Felültem, megtöröltem az arcomat, és próbáltam a szemébe nézni. Odajött hozzám, talpra húzott, és át ölelt.

- Szeretném, ha hazajönnél velem - mondta a hajamra hajolva.

Bólintottam. Csak ennyire voltam képes.

A folyosón némán, a lépteinket egymáshoz igazítva mentünk végig. Jared nem fogta meg a kezemet, csak jött mellettem, az Escalade-hez menet ajtókat nyitott ki előttem. Amikor elindult a járda mellől, csak nagy kínnal tudtam visszatartani a könnyeimet.

Jared gyöngéden rátette a kezét az enyémre. - Ne sírj!

Lehunytam a szememet, és azt kívántam, bárcsak ne vigasztalna tovább.

A lakásához hajtott, és leparkolt. Miután kikapcsolta a motort, egyikünk sem mozdult.

- Áthozathatom Claire-rel pár holmidat, ha úgy döntesz, hogy maradsz - jegyezte meg a szélvédőn kibámulva.

- Akarod, hogy maradjak? - néztem le a kezeinkre; féltem a válaszától.

Jared tekintete rám villant. - Szükség van erre a kérdésre?

- Nem értem, miért akarsz még. Borzalmas ember vagyok. Biztosan nagyon dühös vagy.

- Szó sincs róla. Te kettőnk helyett is elég rosszul érzed magad. - Kis szünetet tartott, aztán folytatta. - Nem a te hibád. Még az övé sem... Én csináltam az egészet. Vele kellene lenned - mondta, és a végén elcsuklott a hangja.

- Nekem nincs is beleszólásom abba, kit akarok? Nincs választásom? Úgy érzem, mintha nem lenne. Még ha úgy is teszel, mintha nem lenne. Mindegy, mit teszek, veszítek.

- Ezt nem tudhatod, Nina. Lehet, hogy csak én vagyok az utatokban.

Megráztam a fejemet. Még csak belegondolni sem voltam hajlandó.

Jared gyöngéden az államnál fogva maga felé fordította az arcomat.

- Azt mondta, hogy nem kényszerít választásra. De ha nincs választásod, akkor én leszek a vesztes. Szóval én most választásra kényszerítelek, Nina Válassz engem. Kérlek... válassz engem. - Megcsóválta a fejét. - Nem élhetek nélküled.

Két kezem közé fogtam az arcát, gyöngéden megcsókoltam, aztán kicsit elhúzódtam, hogy a szemébe nézhessek. - Már választottam, Jared. És ha kellene, ezerszer is így választanék.

Jared a mellemre hajtotta a fejét, én pedig magamhoz szorítottam; tudtam, hogy olyan közel áll a kétségbeeséshez, mint én. Ígéretet tett, hogy szembeszáll értem a sorssal, de megértettem, hogy mekko-

ra rémülettel tölti el, hogy egyáltalán nem neki kell harcba szállnia, hanem... nekem.

Másnap reggel hajszálnyival jobban éreztem magam. Jared karjában valahogy ismét helyére zökkent a világ.

- Hogy aludtál? - suttogta.

Megfordultam, és odabújtam hozzá. - Mint a bunda. Nem is emlékszem, mikor aludtam el. És te?

Jared vállat vont. - Jól, azt hiszem. Magamhoz képest.

- Egy óránál többet aludtál?

- Nem...

- Vagyis nem aludtál semmit, igaz? - húztam el a számát.

- Sok mindenen kellett gondolkodnom - mentegette magát.

Amikor észrevette az arckifejezésemet, lehajolt, és megcsókolta a fejem búbját, aztán magához ölelt. - Mostanában nagyon sok mindenen kell gondolkodnom.

- Mint például?

- Szerintem most zuhanyozz le, én meg összedobom addig a reggelit. Gofri jó lesz?

- Nagyszerű. De ne beszélj másról.

Nevetett. - Nem akarom a napot a káosz újbóli ecsetelésével kezdeni. Mit szólnál egy normális reggelhez? Pár óra múlva vizsgád lesz, én meg felkészülök Little Cornra (Little Corn Island, Nicaragua - a ford.). De amint túl vagyunk rajtuk, a szíved vágya szerint rongyosra beszélhetjük a szánkat a témáról.

Elengedtem a fülem mellett a kis szurkálódását. - Little Corn... hmmm... függőágy, nap, tengerpart, óceán... még a gofrinál is jobban hangzik.

Kiszálltam az ágyból, és a fürdőszobába menet kibújtam Jared pólójából, a csomóvá gyűrt pólót pedig a szennyes kosárba hajítottam. Jared lépteinek kopogása hirtelen megszűnt, és elmosolyodtam, amikor hallottam, hogy elkeseredett, hangos sóhajjal folytatja lefelé az útját.

A következő napok sebesen teltek. Még észbe sem kaptam, már vége volt a vizsgáknak, a dolgozatokat beadtam, és megkezdődött a tavaszi szünet. A péntek estét Jareddel töltöttem, de még forró ölelésében is olyan izgatott voltam, hogy nem tudtam aludni. Szombaton csomagoltam, és az utazásra vett rengeteg bikinivel hergeltem Jaredet.

Végre elérkezett a vasárnap. Alig bírtam a lelkes ujjongásomon úrrá lenni, amikor kiléptem a kifutópályára. Cynthia - apámhoz hasonlóan - egy lökhajtásos gépet bérelt. Korábban sosem értettem, de most, amikor a géphez gurították és felpakolták a ládákat, rájöttem,

hogy egyszerű utasként sosem szánhattunk volna repülőre. Igyekeztem felidézni a korábbi vakációinkat, az emlékeimben kutattam, hogy Jared vagy Gabe így intézkedett-e, parancsokat osztogattak-e, miközben beszálltam a gépbe. De csak a légikisérők mosolygós arcára emlékeztem, ahogy apám hatalmas keze bevezetett a repülő belseje be.

Cynthia nyomában kapaszkodtam fel a lépcsőn, és próbáltam nem Jaredet bámulni, amikor átadta a bőröndjeinket egy férfinak, aki kék overallt viselt. Nem tudtam biztosan, hányán dolgoznak a háttérben, mialatt az ország elhagyására készülünk, de nekem egy nagyszabású hadműveletnek tűnt. Még úgy is, hogy tudtam az igazságot, a gép körüli jövés-menés szükségtelen felhajtásnak látszott.

Jared komoly volt és hivatalos. Könnyed természetességgel osztogatta az utasításokat, szervezte az utunkat, a megérkezést és a visszatérést. A gépbe berakodó férfiak minden parancsát buzgón teljesítették; szemmel láthatóan tartottak attól, hogy esetleg hibát követnek el. Amikor Jared egyikükhöz vagy többekhez szólt, ideges engedelmességgel hallgattak rá. Igazi vezetőként ura volt a helyzetnek, és ennek láttán hevesen vert a szívem.

Egyszer fordult csak meg, és rám nézett, én meg integettem. Rögtön melegen elmosolyodott, aztán ismét elfordult, és tárgyilagos arckifejezéssel folytatta a munkát, úgy, ahogy korábban is bánt a személyzettel.

Egy nagy, és három kisebb ládát számoltam össze. Feltették a bőröndjeinket is, köztük egy teljes bőrönd készletet, ami Cynthiáé volt. Anyám sosem utazott kevés holmival.

Igyekeztem elfojtani az izgalmamat, amikor Jared végzett, és felszállt a gépre. Ropogósra vasalt, legombolt gallérú fehér ingben, farmerben sietett fel a lépcsőn, és sietve ment el mellettem az ülések közti folyosón.

Csalódottan ráncoltam a homlokomat. Jared - úgy látszik - ragaszkodott ahhoz, hogy ezen az úton csak a védelmezőm legyen. Első reakcióm az volt, hogy összefonom a karomat, és lebiggyesztem az ajkamat, de uralkodtam magamon, hogy ne kelljen hallgatnom Cynthia kiselőadását arról, hogy Jarednek mi a fontosabb.

Jared lezöttyent mellém az üres ülésre, és becsatolta a biztonsági övét. Fáradtan sóhajtott fel, aztán odahajolt hozzám, és homlokon csókolt.

- Sokkal több munka, amikor csak magam vagyok. El kellett volna hoznom Bexet is - kuncogott.

Egy pillanatig csak néztem, és arra figyeltem, hogy a szívverésem lelassuljon, és udvariasan tudjak mosolyogni. Nem akartam, hogy

tudja, teljesen megszédít, hogy ezen az úton legalább annyira a barátom, mint a védelmezőm.

- Le vagyok nyűgözve - mosolyogtam.

- Csak erről volt szó? Kíváncsi voltam, miért vagy úgy felpörögve. Azt hittem, hirtelen félni kezdtél a repüléstől.

Éreztem, hogy az arcomba szalad a vér, amikor rádöbbentem, miért fordult felém és mosolygott rám a gép mellett. Megérezte, mi zajlik bennem, miközben őt néztem.

Megjátszottam a sértődöttet. - Még sosem féltem a repüléstől.

Jared arcára kiült a kétely. - Mi nyűgözött le pontosan?

Vállat vontam. - Az, ahogy parancsokat osztogattál, és az emberek reakciója. Még sosem láttalak ilyennek. Nagyon... vonzó volt.

- Ez nyűgöz le? Érdekes - mondta, egy pillanatig elgondolkodva.

- Ó, ennél jóval többről van szó. Mindig lenyűgözöl - feleltem, az arcát fürkészve.

Jared az ülésnek támasztotta a fejét, és a szemembe nézett. Láthatóan szórakoztatta a beszélgetésünk. - Tényleg? És én még azt hittem, keményebben kell törnöm magamat - mosolygott felém hajolva.

Odahajoltam, hogy megcsókolhasson, de csak meg fogta az övem két végét, és szorosan becsatolta a derekamon.

Elmosolyodtam, és felsóhajtottam. Kinéztem az ablakon, ahol a személyzet tagjai dolgoztak a kifutópályán. A nyakamat megcsapta Jared meleg lehelete: a vállam fölött ő is kinézett. Alig bírtam veszteg maradni a helyemen, olyan feldobott voltam az utazás előtti szokásos izgalomtól és attól, hogy öt napig gyakorlatilag kettesben leszek Jareddel.

- Minden rendben? - súgta a fülembe. - A szíved még a gép előtt fog felszállni...

- Csak boldog vagyok - mondtam még mindig kinézve.

A pilóta beleszólt a hangosbeszélőbe, közvetlen anyámhoz intézve a szavait; elmondta, hányadikként várakozunk felszállásra, mennyi a repülési idő és milyen most az időjárás Nicaraguában.

A gép elindult, és kigurultunk a kifutópályára. Jared megfogta a kezemet, és összefonta az ujjainkat. Az ülés támlájának támasztotta a fejét, és halvány szürkéskék szemével figyelt, az arcán elégedett mosoly terjedt szét. Megremegett a géptörzs, aztán súlytalan, kecses járművé vált, amint elhagytuk a földet.

Jared elmesélte, hogy a nagy szigetről egy vízitaxi viszi át a vendégeket Little Cornra, de a drága megfigyelőberendezésekkel teli ládákat lehetetlen lenne a kis csónakon szállítani, így bérelt egy nagyobb vízi járművet, és majd azzal megyünk át. Gondoskodott arról is, hogy

a kikötőből egy kocsi vigyen minket a Casa Iguanába, ahol majd megszállunk.

- Csak előre szólok, hogy pár órát nem látsz majd, amikor oda-érünk. Ki kell jelölnöm a védelmi körzetet, el kell helyeznem a berendezéseket. Cynthia három kunyhót foglalt le. Az övé a nagy „casita”...

- Mi sem természetesebb...

- Te meg én deluxe „casitákban” lakunk majd. Nem is rosszak, ahhoz képest, hogy kis kunyhók a sziklafal oldalában.

- Sziklafal? És hol a tengerpart?

Jared türelmesen mosolygott. - Közel. Két perc járásra. A sziklafalon levő kunyhók szeparáltabbak. Nincs miért aggódnod.

- Ugyan miért nyugtalankodnék? Hiszen velem van az őrangyalom - mosolyodtam el, és megcsókoltam a szája sarkát.

Mosolyt csalt az arcára, amit mondtam. - Időbe telik, míg mindent felállítok - folytatta -, így kényelmesen kicsomagolhatsz és berendezkedhetsz a szobádban.

- Három kunyhó pazarlásnak tűnik. Mi lenne, ha nálad rendezkednék be, míg te felállítasz mindent?

Jared jót mulatott az ötletemen, de a fejét rázta. - A kunyhóm tele lesz monitorokkal és számítógépekkel. Nem éppen romantikus környezet.

- Nahát! - kiáltottam fel éneklő, émelyítően édeskés hangon. - Csak nem romantikázni akarsz?

Az orrát ráncolta. - Ne mondd, hogy „nahát”.

Kuncogtam, és az út hátralevő részére felkészülve a vállára hajtottam a fejemet.

Kora délután értünk Corn Islandre, és kezdtem lehámozni magamról a rétegeket. A géptől méterekre két, egy nálam alacsonyabb és egy Jareddel egyforma magas, de kétszer olyan terebélyes férfi várt bennünket. Több helybeli is ácsorgott mögöttük, munkára készen és kissé ijedten. Jaredre pillantottam, és nem tudtam rájönni, mi ért van rájuk ilyen hatással. Sokkal félelmetesebbnek is láttam már, mint amilyen most volt.

Hamar felismertem, hogy a két elöl álló férfi a sofőrünk, és mögöttük, valamint a csekély létszámú csapat mögött állt a két jármű: egy taxinak is beillő, nyitott ajtajú autó és egy rozsdás, fehér kisteherautó a ládák számára.

Arra számítottam, hogy Jared megcsillogtatja folyékony spanyol tudását, de nagy meglepetésemre azon az egyedüli nyelven beszélgettek a sofőrrel, amit én is megértettem.

Ismét Jared vette át az irányítást: parancsokat osztogatott, felrakatta és rögzíttette a ládákat és a poggyászunkat a járműveken.

Ezúttal mellette álltam, és felettébb elégedetten vettem tudomásul, hogy megfogta a kezemet.

- Készen vagyunk, Mr. Ryel - közölte erősen spanyolos akcentussal az alacsonyabb férfi, akinek elszíneződött fogai kivillantak, amikor elmosolyodott.

- A hajó már vár minket, igaz? - kérdezte Jared olyan parancsoló, szenvtelen hangon, amit velem szemben sosem használt.

- Hogyne, hogyne. A legénység elviszi önöket a Kis szigetre. Megkapták az utasításaikat. Elégedett lesz, Mr. Ryel. Ön és a felesége boldogan fognak itt vakációzni.

Éreztem, hogy az arcomba szökik a vér, ahogy az emberke olyan széles mosollyal bólintott felénk, amitől szinte eltűnt a szeme. Jared megszorította a kezemet, a szájához emelte, és csókot nyomott az ujjaimra, majd a melléhez szorította. A tekintete kicsit ellágyult, miközben köszönetét mondott a férfinak, és több amerikai dollárt nyomott a kezébe.

Amikor fiatalabb éveimben vakációzni mentünk, szerettem szabadjára engedni a fantáziámat. Úgy éreztem, amint elhagyjuk Providence-t, bárki lehetek, aki csak akarok, és Jack természetesen buzdított is a képzelődésre. Jobbára hercegnő vagy királylány voltam, néha híres korcsolyázó, egyszer meg egy feltörekvő ifjú színésznő. Könnyen képzelhettem magam fontos személyiségnek, amikor apám sofőröket és titkárokat tartott. Nyaralási szerepeim közül messze a legjobbnak kínálkozott, hogy meghagyom a helybelieket abban a hitükben, hogy Mrs. Jared Ryel vagyok. Kihúztam magam, és hízelgett, hogy ezt képzelik; szerettem volna tökéletesen játszani a szerepemet.

Negyvenöt perccel az után, hogy elhagytuk a rakpartot, a hajónk már ki is kötött egy másik mólónál, és a legénység frissen látott neki a kirakodásnak. Nem jártak ide-oda, hanem elindultak a homokos rakparton egy ösvény felé, ami hamarosan elkanyarodott a helyi pálmafák vaskos, hanyagul megdőlő törzse mögött.

Ugyanazon az úton mentünk, mint a legénység, és nemsokára két ódon autóhoz értünk. Jared felvilágosított, hogy a szigeten levő néhány autóból kettő jött ki értünk. így már érthető volt, amikor észrevettem, hogy a helyi lakosok, akik biciklin ülnek, kíváncsian néznek a karavánunk után.

A délután egykettőre eltelt, és már gyorsan esteledett, mire berendezkedtem a szobámban. Első látásra meghökkentem a kívülről szeszélyesen kifestett kunyhó láttán; féltem, mit találok bent, amikor felkapaszkodtam a lépcsőn, de egy tágas és tiszta szobába léptem be. Ideiglenes otthonomat pálmafák vették körül, és egyik oldalon Cynthia „casitá”-ja, a másikon Jaredé látszott ki a fák közül.

Vízzel arcot mostam, és felvettem azt a türkiz hosszú ruhát, amit egy héttel korábban kifejezetten erre az útra vásároltam. Megkötöttem a nyakamban a pántot, és kiválasztottam egy szandált a frissen berendezett szekrényemből.

A keskeny földúton átmentem Cynthia kunyhójába. Már a tágas verandán olvasta a magával hozott sok könyv egyikét. Széles karimájú kalapot és szögletes formájú napszemüveget viselt, a lábát egy másik széken illedelmesen keresztbe vetve nyugtatta. Még a világtól távoli „casitá"-jában is úrinő maradt.

- Szervusz, drágám - mondta, és lappal lefelé az ölébe fektette a könyvet.

- Szia, anyu. Milyen a kunyhód? - kérdeztem, és leültem mellé.

Felém hajolt, és elmosolyodott. - Gyönyörű! Hát a tiéd? Mi a véleményed a szigetről?

- A szobám nagyon szép, a szigetről még nem tudok nyilatkozni, de biztos... érdekes lesz. Nincsenek autók, jetskik, telefon vagy wifi, a víz összegyűjtött esővíz, nem egészen ezt képzeltem, amikor megemlítetted, hogy a Karib-tengeren akarsz vakációzni.

- Biztos találtok Jareddel valamit, ami elszórakoztat. Lehet könnyűbúvárkodni, horgászni meg hasonlókat csinálni. És vigyázz, le ne égj! - figyelmeztetett, és tovább olvasta a könyvét.

Megértettem, hogy jobb, ha magára hagyom. Visszasétáltam a kunyhómig, de aztán úgy döntöttem, folytatom az utamat, és az ösvényen percek alatt leértem a tengerpartra. Elállt a lélegzetem az elém táruló látványtól. A láthatáron úszó halászbárkák, a tiszta víz és a színpompás felhők, amelyek a lemenő nap fényénél már a kék és a sárga árnyalataiban játszottak: olyan tökéletes volt minden, mint egy színes képes levelezőlapon.

- Hihetetlen, ugye? - kérdezte a hátam mögött Jared, és átfogta a derekamat.

A mellkasának döntöttem a fejemet, és az óceánt bámultam. - Azt hiszem, elsősorban a társaság teszi - fészkeltem be magam az ölelésébe.

Megcsókolta meztelen vállamat, én pedig mosolyogtam azon, milyen meleget hagyott ott a csókja. - Lélegzetelállítóan gyönyörű vagy - mondta.

Megfordultam, és a karja alatt átcsúsztatva a kezemet, átöleltem a derekát. Még most is a vasalt fehér ingben és farmerben volt, de az ingujjat már feltűrte, és sportos szandálba bújt.

- Miért nem igazítottad helyre a sofőrt, amikor a feleségednek nevezett?

- Gondolom, mert kedvemre volt a hangzása - vigyorodott el és nem volt szívem azt mondani neki, hogy téved. - Megsértett vele?

- Dehogy - ráztam a fejemet. - Mindig is szerettem a vakációkon valaki másnak tettetni magam.

Jared vidáman vonta fel a szemöldökét. - Ezúttal királyi fenség vagy, vagy Oscar-díjas színésznő?

- Egyik sem - nevettem. - Ezen az úton, úgy látszik, Mrs. Jared Ryel vagyok! - A szavak úgy peregtek a nyelvemről, mintha egy gyönyörű idegen nyelvet beszélnék. Különösnek, mégis ismerősnek tetszett kimondani ezt a nevet.

Jared szeme felragyogott. - Nos... nyugodtan képzeld magad annak. Nagyon sokáig úgysem teheted.

Rosszkedvű lettem. - Ne is juttasd eszembe! Már csak öt nap maradt, és még meg sem kezdtük a vakációt.

- Nem a vakáció hátralevő részére gondoltam, szerelmem. Ha már Mrs. Jared Ryel leszel, nem képzelheted magad annak.

- Ó! - kiáltottam fel, és igyekeztem feldolgozni a válaszát.

Ellágyult tekintettel nézett le rám; ezt a pillantást csak a legszebb pillanatainkra tartogatta. Mély levegőt vettem, és hagytam, hogy a szám széles mosolyra húzódjon Ügyesen megtanultam az évek során, hogy a vakációkon másnak tettessem magam, mégsem tudtam úgy tenni, mintha az érzései nem bűvöltek volna el teljesen.

- Mit szólnál ahhoz, ha lesétálnánk a faluba? - vetette fel. Végigcsúsztatta a kezét a karomon, majd pár lépést hátrált, és magával húzott.

- Igent mondanék - kiáltottam a pillanatokkal korábbi boldogságtól még mindig kótyagos vidámsággal.

Kéz a kézben, nyugodtan sétáltunk le egy földúton, ami talán még csak útnak sem volt nevezhető, csak egy szélesebb ösvénynek, amit biciklik, kismotorok és olykor egy-egy autó vágott a fák közé.

Egy helyen kétfelé ágazott, és egy tábla jelezte, melyiken kell a közeli falu felé indulnunk.

Nemsokára hullámlemez kunyhókra és apró házakra bukkantunk. Mindegyik előtt beszélgetve álldogáltak a helyiek, és nézték, ahogy elmegyünk előttük. Volt, aki ránk mosolygott, mások közönyösen figyeltek minket, mielőtt folytatták volna a beszélgetést.

Egyetlen boltot sem láttam, ahol turistáknak emléktárgyakat árultak volna, bár több kézműves is akadt, akik a saját alkotásaikat kínálták.

Bementünk egy kunyhóba, ami a helyi kovácsüzlet és ékszerbolt kombinációja volt. Jared nézte, ahogy szemügyre veszem a gyűrű -, nyaklánc- és fülbevaló-kínálatot, némelyiket kagyló, másokat drága-

kő díszítette, bár mind durván csiszolt volt, és egyiket sem karmos foglalatba tették, nem is forrasztották. Az egyik gyűrűn megakadt a szemem. Ezüstből készült, és első pillantásra úgy tűnt, mintha apró kagylókkal ékesítették volna, de amikor alaposabban megnéztem, láttam, hogy a vagy két tucat csöppnyi kő valójában csiszolatlan, nyers gyémánt, amiket vékony dróttal erősítettek a gyűrűhöz.

- Tetszik? - kérdezte Jared.

- Nagyon különleges - válaszoltam, még mindig a gyűrűn levő csipkézetet nézve.

A férfi közelebb tolta, hogy jobban lássam. - Igazi ezüst - dicsekedett büszkén. - Mi kalapáljuk... látja? - mutatott a gyűrűn levő kis mélyedésekre. - Kézzel polírozzuk, stancolás közben megkeményedik. A gyémántokat kézzel erősítjük rá a huzallal. Tízes huzallal, látja...? - Nagy elánnal forgatta a gyűrűt, hogy mutassa, hogyan rögzítették a gyémántokat. - Itt helyben készítettük - ragyogott az arca. - Nagyon szép. Felpróbál?

Jared türelmesen mosolygott az árusra, és felé nyújtotta a tenyerét. A férfi rátette a gyűrűt, és Jared felemelte a kezemet, majd a bal gyűrűsujjamra csúsztatta az ékszert.

- Kicsit nagy, de ráillik - helyeselt, és a szemöldöke alól felnézett rám.

- Gyönyörű... - Elhalt a hangom. Még egy kicsit csodáltam, aztán levettem. - Köszönöm. Szép napot - biccentettem.

Nem tudom, milyen lehetett az arckifejezésem, de Jared halkan kuncogott, és megrázta a fejét. Átkarolta a vállamat, szeretettel magához vont és arcon csókolt. Egészen más volt a viselkedése, mint Providence-ben. Borús tekintete a múlté lett, amint felszálltunk Rhode Islanden a gépre. Még akkor sem tért vissza, amikor a személyzetet utasítgatta, vagy minket és a csomagokat egyik helyről a másikra szállította. Nagy változás volt ahhoz a zűrzavarhoz és szorongáshoz képest, ami a kapcsolatunkéi általában jellemezte. Ha lehet, újra beleszerettem.

Elsétáltunk az út végéig, ahol kétoldalt két-két élénkebb színűre festett hullámlemez kunyhó állt. A helyi lakosok összegyűltek az egyik oldalon, és különféle hangszereken játszottak. Eleven ritmusú, karibi és latin zene keverékét játszották, és a zene tökéletesen illett a nedves és forró vidékhez. Jared odavezetett, ahol az emberek összegyűltek, és néztük, ahogy játszanak és tapsolnak. Amikor közelebb értünk, ránk mosolyogtak, aztán a gitárt pengető férfi biccentett, a pillantása elsiklott mellettünk. Hátrafordultunk, és láttuk, hogy egy idősebb pár jön a zene ritmusára a másik oldalról, és amikor középre értek, táncra perdültek.

Egy másik pár is csatlakozott hozzájuk, aztán a gitáros a torkát köszörülte, hogy felhívja magára a figyelműnket. Fejével az utca felé intett, és megszólította Jaredet. - Táncol? Vigye feleség táncolni! - biztatta mosolyogva, és a többi párra mutatott a fejével.

Jared is elmosolyodott, és lenézett rám. - Van kedved?

Hirtelen elfogott az idegesség, de Jared lelkesedése miatt lehetetlen volt nemet mondanom. A földút közepére húzott, és körbeforgatott a zenére. Több dalra is maradtunk, és nevettünk, amikor a körülöttünk állók tapsoltak és megéljeneztek minket. A ruhám szétterjedt forgás közben, szandálos lábam felverte a port a lábszáramra. Hamarosan ki is fulladtam, de Jared még csak fáradtnak sem tűnt.

Amint lement a nap, a zene is lelassult, és Jared magához vont. Eszembe jutott az első alkalom, amikor a kocsmában táncoltunk, és felidéztem magamban, milyen érzés volt így hozzásimulni, amikor még szinte idegen volt számomra. Mindössze pár hónappal később itt voltunk egy karib-tengeri idegen országban, egy földút közepén táncoltunk idegenek között, akik férjnek és feleségnek hittek bennünket. Bár mindkét pillanatot drága emlékként őrzöm majd meg, Corn Island varázslatos volt.

Amint véget ért a dal, ismét gyorsabb ritmusra váltottak, és Jared bocsánatkérő mosollyal húzódott el tőlem. - Nemsokára besötétedik, és hosszú napod volt. Vissza kellene mennünk.

Beletörődve sóhajtottam fel, és csalódottan elhúztam a számat.

- Visszajövünk még - nyugtatott meg, és összefűzte az ujjainkat, ahogy búcsút intettünk új barátainknak.

- Igen! Jönni vissza! Játsszunk még zenét nektek! - kiáltotta a gitáros.

Jared odament hozzá, kezet rázott vele, és egy húszast csúsztatott a kezébe.

- Köszönöm. Nagyszerűen éreztük magunkat.

- Nem gond! Jönni vissza bármikor! - mosolygott a férfi még sugárzóbban, mint annak előtte.

Még egyszer integettünk, aztán elindultunk azon az úton, amin jöttünk. Amint elhagytuk az útelágazást, Jared a karjába kapott.

- Nem kell cipelned - mondtam.

- Új a cipőd?

- Honnan tudod?

- Feltöri a lábujjadat. Nem akarhatsz mindjárt első nap vízhólyagot szerezni. Még sok mindent kell megnéznünk.

Megcsóváltam a fejemet. - Megsejted az érzéseimet, és pontosan ki tudod választani, hol okoz fájdalmat valami?

- Hiszen már mondtam. De egyre erősebben érzem.

- Tudom, de akkor sem szoktam még hozzá ehhez az érzésdologhoz. Olyan... - Az orromat ráncolva próbáltam a megfelelő kifejezést megtalálni.

- Kísérteties - fejezte be helyettem. - Már említetted.

Lelkesen csókoltam meg az arcát. - Máris hihetetlen ez a vakáció, és még csak pár órája vagyunk itt!

- Szeretném, ha ez lenne életed - eddigi - legjobb vakációja.

- Küldetés teljesítve - suttogtam, és végigsimítottam az arcát az orrommal.

- Még megbotlom valamiben, ha nem tartod távol magad a fülemtől - nevetett.

- Kétlem - válaszoltam, és finoman harapdáltam a fülcimpáját. Csak incselkedni akartam, de a sóhajjal egy halk nyögés is kiszakadt belőle.

- Kérlek, Nina, ne!

- Valakinek fülfétise van? - csipkelődtem, és a nyelvem hegyével követtem a füle vonalát.

Hirtelen talpra állított. Összeszorítottam a számat, ne hogy nevetésben törjek ki.

- Hát ezt nem mesélted az első randinkon – kacagtam. Jared mindent elkövetett, hogy bosszúsnak látsszon, de az arcizmai addig rángatóztak, míg széles mosolyra nem húzódott a szája. - Valószínűleg azért, mert akkor még nem tudtam.

Elfintorodtam, mert tudtam, beleveszi ezt is a szabályok közé. - Még valami, amit nem tehetek meg.

Felkapott a karjába. - Máris minden pillanatban le kell küzdenem a vágyat, amikor kettesben vagyok veled, Nina. Ebben a ruhában is... hogy ilyen gyönyörű vagy. Nem beszélve arról, hogy milyen boldog vagy velem ezen a helyen.

Ismét talpra állított, és ekkor vettem csak észre, hogy már a házamnál vagyunk. Oldalra pillantva láttam, hogy Cynthia is észrevette, hogy hazaértünk. Elégedetten csókot dobott, és visszavonult éjszakára a házába.

Csak akkor döbbentem rá a tévedésemre. - Azt akarod, hogy egyedül aludjak, ugye?

Jared gyöngéden megsimogatta az arcomat. - Ha kedvem szerint cselekedhetnék, életünk végéig minden éjjel a karomban aludnál.

- Vigyázz, mit kívánsz - feleltem, és alig bírtam leplezni, milyen megkönnyebbülés fogott el a válasza hallatán.

- Gyorsan lezuhanyozom. Tíz perc múlva találkozunk.

Igyekeznem kellett, hogy ne lássa, milyen vidáman, táncos léptekkel sietek fel a lépcsőn a szobámba. Jared addig nézett utánam, amíg

vissza nem fordultam, hogy integessek neki a szúnyoghálós ajtó mögül, aztán eltűnt a dús növényzet mögött.

Másnap reggel verítékezve ébredtem. Jared is mellettem feküdt, de nagy bosszúságomra nem ölelt át.

- Mi baj? - kérdezte rögtön, és átnyújtott egy pohár jeges vizet.

- Miért vagy ilyen messze? - duzzogtam, és egy nagy kortyot ittam.

Jared elmosolyodott. - Nincs légkondi. Szereznem kellett egy ventilátort - mutatott a sarokba, ahol lassan forgott egy ventilátor a futón mellett.

- Elmentél? - ráncoltam a homlokomat.

- Otthon le kell hűtenem a tetőtérben a levegőt, hogy kompenzáljam az elektromos takaródat. Még a kivételesen hideg éjszakákon is reggelig kikapcsoltam a fűtést, nehogy túlságosan felforrósodj. Az itteni meleg és páratartalom mellett... - A szemöldökét ráncolta, és nem fejezte be a mondatot.

- Aggódtál, hogy elviselhetetlenül melegem lesz - fejeztem be helyette; igyekeztem a lehető legtapintatosabban megfogalmazni.

- Tényleg nagyon meleged lett, ezért rögtönöznöm kellett..., és még most is verítékezel. - Láthatóan elcsüggesztette a helyzet.

Körülnéztem, és láttam, hogy nyitva az összes ablak.

- Nem aludtál éjjel.

Jared elkeseredetten sóhajtott fel. - Hőgutát is kaphattál volna, mert a barátod mellett alszol, és még te aggódsz miattam, hogy nem aludtam egy órácskát?

- Annál többre van szükséged - emlékeztettem.

- Aludtam.

- Helyes - kortyoltam még a vízből, mielőtt letettem az éjjeliszekrényre. - Még egyszer lezuhanyozom. Ragadok.

Jared bűntudatos arccal bólintott, és átment a kunyhójába.

Lezuhanyoztam, aztán a fürdőruháim között keresgéltem. Végül feltartottam egy falatnyi darabot; úgy tűnt, megtaláltam azt, amitől azt reméltem, eláll tőle a szava. Érdekes módon egyrészes fürdőruha volt, sötétebb rózsaszín árnyalatban, de olyan kivágással, ami annyit fedett fel, hogy attól akár bikini is lehetett volna. A hiányzó részeket apró arany körök szegélyezték, és az egyik vállon egy pánt tartotta, míg a másik vállam csupasz volt. Hetykén álltam meg a szúnyoghálós ajtónál, a kezemet csípőre tettem, és lestem Jared reakcióját.

Háttal állt nekem. - Tudni szeretném, miben sántikálsz? - kérdezte pajkos hangulatomat megérezve.

- Fordulj meg, és derítsd ki!

Lassan fordult meg, de amint rám esett a pillantása, felszaladt a szemöldöke a homlokára, és kicsit szétnyílt a szája. Másodpercekig a szavakat kereste, én meg elégedetten mosolyogtam.

- Van kedved kipróbálni a strandot? - kérdeztem ártatlan mosollyal.

- Hűha! - nyögte, és a tekintete bekalandozta minden porcikámat.

- Jared?

- Igen?

- A strand?

- Máris hozom a fürdőnadrágomat - fordult sarkon, és a kunyhójához sietett.

Nevetve figyeltem, ahogy sebesen eltűnik a pálmák mögött. Perceken belül visszajött. Halványkék, térdig érő fürdősortban jött vissza, és most rajtam volt a sor, hogy leessen az állam.

A délelőttöt a vízben töltöttük, játszottunk, fejest ugrottunk a hullámokba, egymást fröcsköltük. Cynthia egy óra múlva sétált ki a fák közül, és lefeküdt egy nyugágyra, a könyvét maga mellé tette a homokra. Magával hozta a fényképezőgépét is, és képeket készített az óceánról, a halászhajókról, rólam, aztán rólam és Jaredről. Jared rávette, hogy adja oda neki a gépet, és kettőnket is lekopott. Aztán visszaadta a gépet anyámnak, és felhúzott a homokról, hogy bekísérjen a vízbe.

- Az éjjeliszekrényeden levő helyett kiteheted ezt a képet kettőnkről - jegyeztem meg az ágya melletti fekete-fehér képre gondolva.

Jared elmosolyodott, és lefröcsközött. - Szerzek másik keretet. Megőrzőm azt, amit rólad készítettem.

Helytelenítően ráncoltam az orromat. - De miért? Az csak egy kémfelvétel, nem?

Jared tekintete ellágyult, ahogy az arcomat fürkész te. - A képek közül néhányat, amelyek most Cynthia széfjében vannak, én készítettem. Ugyanazon a délutánon fényképeztelek le téged is... akkor még nem tudtam biztosan, miért. - Megragadta a kezemet, és maga felé húzott a vízben. - Az a nap volt, amikor beléd szerettem.

Meglepett mosoly terült szét az arcomon, és felvontam a szemöldökömet. - Ezt elfelejtetted megemlíteni.

- Eddig még nem kérted, hogy tegyek ki helyette egy másikat - emlékeztetett, és mélyebbre húzott a vízbe.

Egy óra múlva rábeszélt, hogy menjek ki a partra, és kenjem be magam Cynthia naptejével, amit anyám szándékosan hagyott ott, amikor bement a kunyhójába.

Elnyúltam a nyugágyon, és a naptejért nyúltam. Ám az üveg eltűnt a markomból, és Jared egy adagot fújt a tenyerébe.

- Nem akarom, hogy bármiről is lemaradj - mondta, és próbált nem mosolyogni.

Hátradőltem, és intettem neki, hogy csinálja csak.

A lábfejemen kezdte, aztán felfelé haladva előbb egyik, majd másik lábszáramat is végigmasszírozta. Masszíroztak máskor is, nem is egyszer, de Jared keze egészen más volt, ahogy olyan erővel nyomkodta vagy simogatta a bőrömet, ahogy éppen jólesett. Az ajkamba haraptam, amikor a kivágásokból kivillanó bőrömhöz ért, ahol az ujjai olykor-olykor becsúsztak kicsit a fürdőruha alá is. Végül mindenhol bekent, és egy csókot nyomott a számra, amikor az arcommal is végzett.

- Elöl kész - nógatott.

A feje eltakarta a napot, ami éppen közvetlenül felettünk járt. Amikor felnéztem, az arca sötét volt, de ragyogó fénykör vette körül a fejét.

A hasamra fordultam, és Jared megismételte, amit az előbb csinált, de ezúttal a nyakamnál kezdte, és onnan haladt lefelé. Amint végzett a bokámmal, felültem, és keresztbe vetettem a lábamat. - Most rajtam a sor.

- Igazán nem kell...

- Le fogsz égni - figyelmeztettem csilingelő hangon.

- Nem szoktam, Nina. Még ha előfordulna is, akkor sem fájna... az égés pillanatokon belül elmúlik.

Ezen eltöprengtem egy pillanatig, aztán elhúztam a számat, és az óceánt néztem. - És vízbe tudsz fulladni?

Égnek emelte a tekintetét. Láthatóan mulattatta a kérdésem. - Nem tudom, sosem próbáltam.

- De ha mégis... az nem tenné semmissé az egész „csak akkor halok meg, ha te is” elméletet?

- Kitűnő úszó vagyok, Nina. És tovább maradok a felszínen, mint az emberek, tehát a kérdésedre nem a válasz.

- Honnan a csudából tudod?

Büszkén vigyorgott. - A parti őrség tagjai szívből utáltak érte. Bármelyiküknél tovább tudtam taposni a vizet, és olyan frissen jöttem ki, ahogy bementem.

- Mikor voltál kiképzésen a parti őrségnél?

- Tizennégy évesen - felelte tárgyilagosan.

A fejemet csóváltam, és arra gondoltam, hogy maga mögé utasított mindenkit a kiképzéseken, amikre valaha is jelentkezett, megőrjítve ezzel az újoncokat, akiket egy nemrég még középiskolát végzett utasít a háta mögé.

- Nem ütközött akadályba, hogy egy tizennégy éves jelentkezett közéjük?

- Gabe-nek a kelleténél is több kapcsolata volt, hogy befejezze a gyakorlati képzésünket. Nem beszélve egy csomó fél... hibridről, akik a hadseregnél szolgálnak, és a kormányban dolgoznak. Tudják jól, mekkora szükségünk van a kiképzésre, és így könnyebb bejutnunk.

Bólintottam, és Gabe kapcsolatain tűnődtem; vajon a katonák, akikkel Jared együtt vett részt a kiképzésen, sejtettek-e bármit is?

Jared most valódi elkeseredéssel emelte égnek a tekintetét. - Miért teszel fel kérdéseket, ha zavar a válasz?

- Nem zavar - feleltem. - Csak olyan különös. - Figyeltem, ahogy a napfény csillog az olajos bőrömön. - Nem szoktál töprengeni az életeden, hogy ki vagy, és nem szoktad a végén csóválni a fejedet, hogy milyen hihetetlen az egész?

- Nekem csak az a hihetetlen, hogy itt ülsz, és velem beszélgetsz, hogy kinyújtom a kezem, és megérinthetlek - simogatta meg az arcomat. - És hogy szeretsz. Néha még most sem hiszem el, hogy ez valóságos. - Felemeli a nyugágyról, és egy üres függőágyhoz vitt.

Amint elhelyezkedtünk benne, és lustán hintáztunk az árnyékban, megcsókoltam a fülcimpája mögött a bőrt.

- Nem nekem vannak a Bibliában is említett barátaim. Nem az én sebeim gyógyulnak be pillanatok alatt, nem én tudok bármit megtenni, ráadásul jobban, mint a világon bárki más... nem én vagyok, aki gyakorlatilag maga a tökély.

- Te vagy az én tökélyem. Csak miattad vagyok mind az, amit felsoroltál - válaszolta, és a fejét csóválta amiatt, amit súlyos félreértésnek tartott. - Miattad létezem csak, Nina. Ez a halandó olyan értékes a Teremtő szemében, hogy engedélyt adott miatta a létezésemre. Most mondd, hogy ez nem hihetetlen.

Nem találtam szavakat. Csak annyi jutott az eszembe, hogy meg kell hogy csókoljam, és ezt meg is tettem, újra meg újra. Amikor jobban belemelegedtünk a csókolózásba, gyöngéden visszatartott, én pedig mosoly mögé rejtettem csalódottságomat.

A napokat a parton töltöttük heverészéssel, úszással, az éjszakát a kunyhómban. Még a tiszta vízben úsztunk szerdán délután, amikor feltűntek a felhők. Nemsokára akkora hullámok jöttek, amiket ott-tartózkodásunk alatt egyszer sem tapasztaltunk, és amikor már rendszeresen le kellett buknunk, hogy ne verjenek le a lábunkról, Jared visszavitt a partra.

Amint kiért a homokra, esni kezdett az eső. Felpillantottam az égre, és elmosolyodtam. A könnyű, meleg eső kellemes változatosságot jelentett a Providence-ben megszokott kíméletlen jeges felhőszaka-

dások után. Jareddel versenyt futottunk a „casiták”-ig - Jared hagyott nyerni -, aztán ki-ki ment a maga kunyhójába, hogy lemossa magáról a sót.

Jared nem jelent meg addig, míg belebújtam egy fehér vászonnadrágba és egy rózsaszín spagettipántos pólóba, ezért cipő nélkül átsétáltam hozzá. Zenét hallottam, amikor közelebb értem. Azt hittem, talán még a zuhany alatt van, ezért a szúnyogháló ajtaja keretén kopogtam.

- Bújj be, Nina - nevetett. - Nem kell kopognod.

Kényelmesen feküdt a kifogástalanul bevetett ágyán, hátát a falnak támasztotta. Egy vastag, barna könyvbe írt. A szúnyogháló ajtó nyikorgott, amikor beléptem, és a tekintetem rögtön megakadt a sok apró lámpán. Az egyik fal mellett csak monitorok és elektronikus berendezések sorakoztak.

- Hifit hoztál? - vontam fel a szemöldököm.

Vállat vont. - Mindenhova magammal viszem.

- Nem hozhattál volna inkább egy mp3-lejátszót?

- Nem bömbölhet a zene a fülembe, amikor dolgozom.

Felmásztam mellé az ágyra, ő pedig magához húzott.

- Mintha azt mondtad volna, hogy egy stadionnyi ember közül is kihallanád a hangomat?

Jared az orrát ráncolta. - Oké, megfogtál. Nem szeretem az érzést, amikor az a valami a fülemben van.

Az ajkamba haraptam, és a füléhez hajoltam. - Azt hittem, szereted, ha valami a füledhez ér - suttogtam, és az ajkammal végigsimítottam a fülkagylóját. Erősen szájon csókolt, és a következő másodpercben már a hátamon feküdtem. A reakciója automatikusnak tűnt, és hirtelen felébredt bennem a remény, hogy a gyengesége az egyetlen esélyem, hogy jobb belátásra térítsem az önmegtartóztatást illetően.

Már éppen hozzásimultam, amikor elhúzódott tőlem.

- Az ajkad más, mint két kemény füldugó - mosolyodott el. - És most viselkedj rendesen.

- Bocs - szabadkoztam nem valami meggyőzően, és befészkeltem magam a karja hajlatába. A tetőn lágyan doboló esőt hallgatva lehunytam a szememet, és elmosolyodtam. Most először örültem vakáció közben az esőnek.

A könyv, amit Jared a kezében tartott, tele volt kézzel írt mondatokkal. A lap legtetején kezdte a legapróbb betűkkel, és minden üres helyet kihasznált.

- Mi ez?

- A naplóm. Gondoltam, behozom a lemaradásomat. Egy hónapja nem írtam bele. Nem akartam semmit sem kihagyni - csókolta meg a hajamat.

- Naplót írsz? - csodálkoztam.

- Mi mást tehetnék az alatt a körülbelül hat óra alatt, amikor éjszaka ébren vagyok? - mosolygott.

- Szoktál rólam is írni?

- Nina, a napló jórészt rólad szól - felelte, mintha ez magától értetődő lenne.

Felültem. - Komolyan mondod?

Jared elvigyorodott, a reakcióm mulattatta. - Igen. Nem hiszed?

- Dehogynem, csak hát... - Lenéztem a vaskos könyvre, és észrevettem, hogy a lapokból már csak másfél centinyi üres. - Nagyon sok lap van benne.

Ellágyult az arca, miközben az arcomat fürkészte. - Régóta szerelmes vagyok beléd.

- Megjegyzéseket fűztél ahhoz, amiket csináltam?

Jared nevetett. - Nem. Vagyis... néha. Többnyire arról írtam, milyen érzést ébresztett bennem, amit csináltál, vagy miket tervezgettem, hogy kerülöm meg Jack kívánságait, hogy képtelen vagyok nélküled élni, és hogy tudnálak boldoggá tenni. Nehéz éjszakákon segített át.

- Van benne rossz is?

Jared elmosolyodott. - El akarod olvasni?

- Nem! - kiáltottam fel. Zavarba hozott, hogy azt hiszi, ezt akarom. Éreztem, hogy ég az arcom. - Ez a te naplód. Semmi közöm hozzá.

- Nincsenek titkaim előtted. Tudod jól.

Lesütöttem a szemem, és a körmömet piszkáltam.

- A naplód magánjellegű. Te sem akarnád elolvasni az enyémet.

- Nincs is naplód - mondta könnyedén. - Valószínűleg elolvastam volna, ha van.

Döbbenten meredtem rá.

- Csak viccelek! - nevetett. - Semmi olyat nem írtam le, amit szégyellnék. Szerintem jó lenne.

Becsukta a könyvet, és az ölembe tette. Kíváncsi voltam arra, mi van a naplóban, de nem tartottam helyesnek, hogy beleolvassak, annak ellenére, hogy erre engedélyt adott.

- Minden rendben, Nina, olvass csak bele - biztatott, és az ujjával felütötte a könyvet az első oldalon.

A viharos délutánt azzal töltöttem, hogy Jarednek támasztva a fejemet a titkos gondolatait olvastam. Amint túljutottam az első oldalakon, elmúlt a bűntudatom is, és éreztem, ahogy a szavai magukkal ragadnak. Különös érzés volt az emlékeimről olvasni akkoriból, amikor még nem is tudtam, hogy Jared a világon van.

A hüvelykujjam körmét rágva néztem kívülről az életemet. Jared a hajammal játszott, de egyébként mozdulatlanul és némán ült. Egy hosszabb bejegyzés felénél jöttem rá, hogy ezt azon az éjszakán írta, amikor miattam meglőtték.

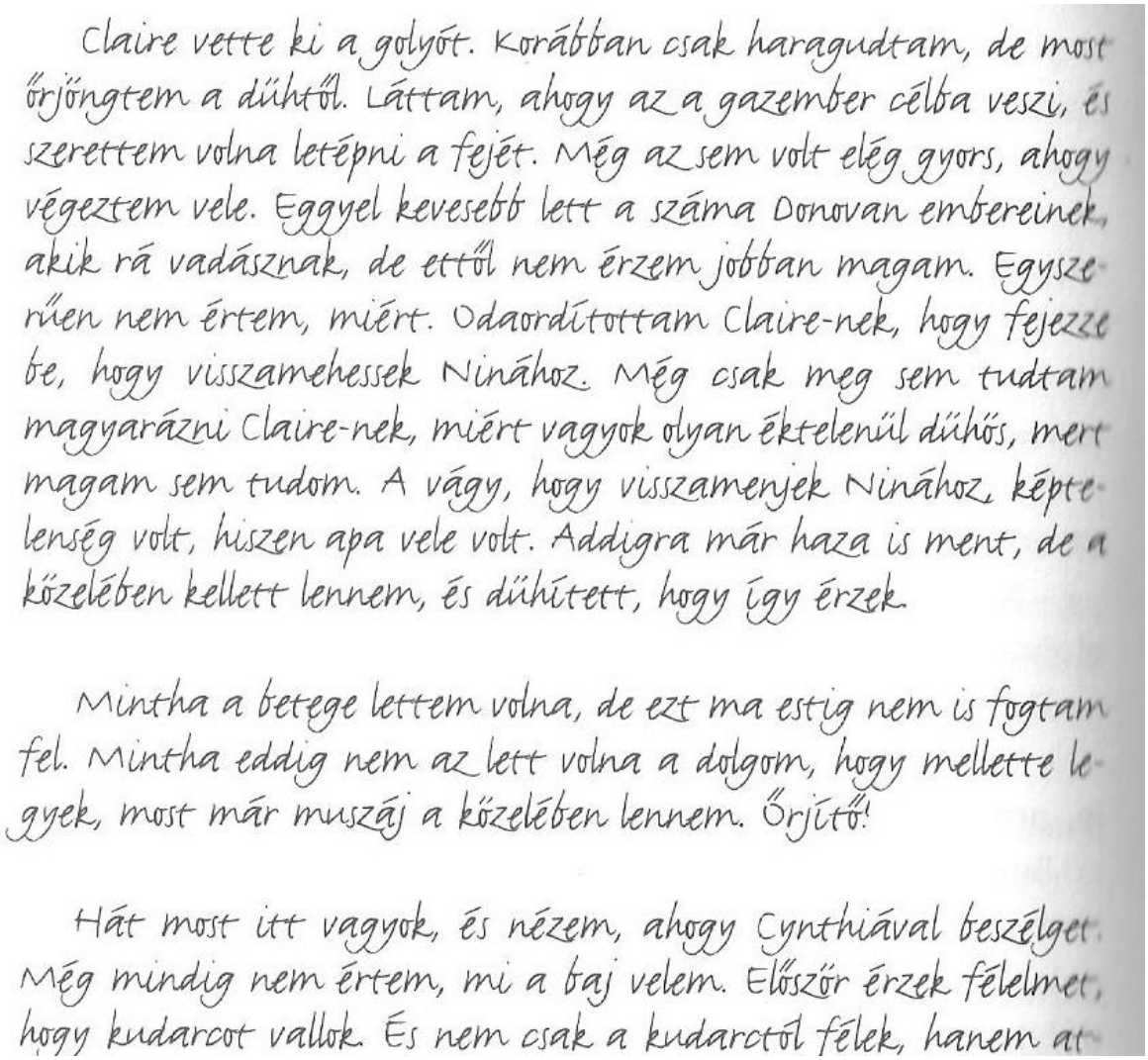

Claire vette ki a golyót. Korábban csak haragudtam, de most őrjöngtem a dühtől. Láttam, ahogy az a gazember célba veszi, és szerettem volna letépni a fejét. Még az sem volt elég gyors, ahogy végeztem vele. Eggyel kevesebb lett a száma Donovan embereinek, akik rá vadásznak, de ettől nem érzem jobban magam. Egyszerűen nem értem, miért. Odaordítottam Claire-nek, hogy fejezze be, hogy visszamehessek Ninához. Még csak meg sem tudtam magyarázni Claire-nek, miért vagyok olyan éktelenül dühös, mert magam sem tudom. A vágy, hogy visszamenjek Ninához, képtelenség volt, hiszen apa vele volt. Addigra már haza is ment, de a közelében kellett lennem, és dühített, hogy így érzek.

Mintha a betege lettem volna, de ezt ma estig nem is fogtam fel. Mintha eddig nem az lett volna a dolgom, hogy mellette legyek, most már muszáj a közelében lennem. Őrjítő!

Hát most itt vagyok, és nézem, ahogy Cynthiával beszélget. Még mindig nem értem, mi a baj velem. Először érzek félelmet, hogy kudarcot vallok. És nem csak a kudarctól félek, hanem at-

tól, hogy vele szemben követek el mulasztást. Claire tökéletességre törekvéssel vádol. Lehet, hogy erről van szó. Vagy talán csak nem akartam Ninának csalódást okozni. De miért érdekelne? Így sem, úgy sem tudna róla. Nem akarom, hogy meghaljon, de ez nyilvánvaló, nem? Ha ő meghal, meghalok én is.

Talán csak szeretem és fontos nekem. Ez még nem is lenne baj, mármint hogy kedvelem. Édes teremtés. Kedves másokkal. Intelligens. Nevetségesen őnfejű. Ennivalóan simítja a haját a füle mögé, amikor ideges. És gyönyörű... hihetetlenül gyönyörű. Akinek ennyi idő jut a közelében és csak egy csepp esze is van, kedvelné. Azt hiszem, elkerülhetetlen volt. De itt többről van szó, mint arról, hogy kedvelem. Ha nem véreztem volna, megragadtam volna, és... Nem is tudom. Mi az ördögöt akarok? Hiszen nem is tudhat a létezésemről. Talán ez bolondít meg. Talán azt szeretném, ha tudná, hogy védelmezem. Szerintem valahol a lelkem mélyén erre vágyom. A házukban jönmegy, és sejtelme sincs, hogy ma megmentettem az életét. És ennek aggasztania kéne, de MIÉRT? Nem szabad, hogy tudjon róla. Nem tudhatja, hogy védelmezem, vagy azt, hogy fontos nekem, vagy hogy gyönyörűnek tartom. Nem lenne képtelenség, ha érzéseket táplálnék iránta? Talán erről van szó! Esetleg még ennél is többről. Azt hiszem, ez már több ennél.

Szerelmes vagyok belé, azt hiszem...

Felpillantottam Jared naplójából, és láttam, hogy a reakciómat figyeli. Gyorsan feltápászkodtam, és odamásztam hozzá, hogy megcsókoljam. Az ajka mosolyra húzódott, amikor szájon csókoltam, ezért elhúzódtam, hogy a szemébe nézhessek. Diadalmas volt az arckifejezése.

Mély levegőt vettem, mielőtt megszólaltam volna, de Jared arca rosszalló fintorba torzult. - Csak azt ne mondd, hogy „nahát”!

Gyorsan megráztam a fejemet. - Dehogy mondom! Meg sem fordult a fejemben. Bámulatos volt. Nagyon köszönöm.

- El kéne olvasnod a tizenhatodik születésnapod estéjét. Vagy azt a napot, amikor leérettségiztél. Vagy az estét, amikor Philip Jacobsszel randiztál.

- Nem akarom újraélni a tizenhatodik születésnapomat - fintorogtam. - És semmiképpen sem azt a három órát, amit Philip Jacobsszel töltöttem. Pfuj!

Jared elmosolyodott. - Fel is olvashatom. Kihagyom a részeket, amiket nem akarsz hallani.

Nekidőlve kényelembe helyeztem magam, hogy meghallgassam, milyen volt az életem Jared szemén keresztül.

Elképesztett, hogy milyen régóta milyen nagyon szeret, és hogy küzdött a néha kibírhatatlan vágy ellen, hogy beszéljen velem. Voltak részek, amiket nehéz volt végig hallgatni, és más részek - ha félbe akartam volna szakítani, de nem tettem -, amikre szerettem volna, ha visszatér, és még egyszer elolvassa.

Átugrott arra a bejegyzésre, amit a középiskolai érettségim napján írt. Hosszan ecsetelte, mennyire büszke rám, és milyen gyönyörű voltam a kalapban és a talárban. Írt a boldogságomról, és eltűnődött, hova sodornak minket az egyetemi évek. Sokat írt arról is, hogy ha egyszer megnő a távolság köztünk és Jack meg Gabe között, akkor bemutatkozik nekem.

Elborult a tekintete, amikor felolvasta nekem a félelmeit, hogy beleszeretek valamelyik egyetemi hallgató társamba, és szót ejtett arról, milyen ismeretlen reakciót vált ki majd, ha végig kell néznie, amint „úgy" vagyok valakivel. Megtudtam, mennyire kétségbe ejtette a kilátás, hogy sosem tudom majd, mennyire szeret, és mennyire rettegett a naptól, amikor majd férjhez megyek valaki máshoz és gyerekeim lesznek. A hangja megbicsaklott, amikor ezt olvasta.

Amikor ahhoz a naphoz ért, amikor apám meghalt, könnyes lett a szemem, ahogy leírta Cabe elmúlását. Összefonódtak az ujjaink, amikor arról a pillanatról beszélt, amikor a buszmegállóban zokogtam, ő pedig pár lépésnyire állt tőlem, és engem figyelt. Amikor a busz kigördült a megállóból, vége szakadt a belső küzdelemnek, amit addig folytatott, hogy ne közelítsen hozzám. A napló hangvétele ezek után teljesen megváltozott.

Jared elmosolyodott, amikor felidézte az örömét, amit mindannyiszor érzett, amikor csak összefutottunk, az arckifejezéseimet és az érzéseimet, és hogy milyen érzés fogta el, amikor először kimondtam a nevét.

- Olvasd fel, amit ma írtál - kértem mosolyogva.

- Majd később. Most elállt az eső - csukta be a könyvet.

Felpillantottam, és füleltem, hallom-e az esőt, de csak a tetőről és a pálmalevelekről a cseppek szabálytalan kopogását és a madarak élénk csicsergését hallottam.

- Mit csinálunk? - kérdeztem. Felültem és nyújtózkodtam.

- Gondoltam, körbevezethetnéd Cynthiát a faluban.

Elmosolyodtam önzetlen javaslata hallatán, és megcsókoltam, mielőtt átmentem anyám kunyhójába. Cynthia törölközővel szárította a haját, a másik kezében egy könyvet tartott.

- Szia, drágám - mondta. A mosolyától felcsúszott a napszemüvege.

- Arra gondoltam, van-e kedved bemenni velem a faluba? Igazán színpompás és változatos. Biztos tetszene - mondtam, és a fakorlátra könyököltem.

Cynthia a székében ült, és kinyitotta a könyvet. Mielőtt kimondta volna, már tudtam, mi a válasz.

Udvariasan mosolygott, mint mindig, ha tapintatosan visszautasított egy ajánlatot. - Azt hiszem, csak elengedem itt magam, Nina. Hívd el Jaredet egy felfedezőútra!

- Már szinte mindenhol jártunk - vontam meg a vállamat. - Biztos, hogy nem akarsz jönni?

Cynthia fel sem nézett a könyvéből. - Egészen biztos. Menj csak, mulass jól.

Felkapaszkodtam a korláton, hogy elérjem, és arcon csókoljam. Ő csak futólag elmosolyodott, és tovább olvasott.

Jared a kunyhója előtt várt. - Nem jött össze, mi? - kérdezte, és kitárta felém a karját.

- Azelőtt sosem volt ilyen! Egyszerűen nem értem - mondtam, és a mellkasához simultam.

- Csak hiányzik neki Jack - nyugtatgatott. - Mit szólnál, ha bérelnénk biciklit a faluban, és végigkerekeznénk a parton... esetleg keresnénk egy falut, amit még nem láttunk?

Lelkesen mosolyogva bólintottam.

Jared rendületlenül tekert a kanyargós úton, mindegy, hogy földút volt-e vagy aszfaltozott. Feltűnt néhány kunyhó, és percekkel később már egy inkább városnak, mini falunak mondható helységben voltunk. A sziget egyik népesebb településének látszott. Jared leállította a biciklit, és végigmentünk egy macskaköves úton. Az épületek kevésbé kezdetlegesek voltak, mint a faluban, ahova gyakran bejártunk.

Ahogy halványult a napfény, Jared megragadta a kezemet. - Indulnunk kellene vissza. Nemsokára besötétedik.

Felsóhajtottam; elszomorított, hogy megint vége egy tökéletes napnak. Már éppen vissza akartunk fordulni, amikor harangszót hallottunk. A gyönyörű hang felé fordultam, és észrevettem, hogy egy háztömbnyire kis csoport verődött össze egy utcasarkon: mind egy irányba néztek.

- Menjünk - sürgettem Jaredet, és a kezénél fogva rángattam. - Szeretném látni, miért ez a csődület.

Félútról egy káprázatosán fehér kápolnát pillantottunk meg. Elállt a lélegzetem, ahogy az újdonsült házasok lassan lejöttek a meredek kőlépcsőn, és a kis tömeg éljenzéssel, énekléssel és kántálással fogadta őket. Pillanatokon belül mind ugyanazt a boldog dalt énekelték.

A tömeg kórusban énekelve, tapsolva követte az ifjú párt az utcán. Még néhányszor megkondult a harang, és mintha szándékosan tenné, egy utolsót szólt, mielőtt a boldog kis menet befordult az utcasarkon.

A szépségétől megigézve fordultam a kápolna felé. Két szintjével is kiemelkedett az őt körülvevő épületek közül.

- Szeretnél bemenni? - kérdezte Jared, és gyöngéden húzni kezdett.

- Nem. Csak itt szeretnék álldogálni.

- Rendben - mormolta Jared, akit láthatóan furdalt a kíváncsiság a bennem dúló érzések miatt.

Képtelen lettem volna megmagyarázni, de sírós hangulatba kerültem. Olyan érzés fogott el, mintha az épület szólt volna hozzám, és megkérte volna, hogy maradjak még egy kicsit. Jared átölelte a derekamat, és a hajamra szorította a száját. Éreztem, ahogy a hátamon kiütközik a veríték, ahol a testem Jared mellkasához ért.

- Mi az? - kérdezte néhány perc elteltével.

- Csak olyan... gyönyörű - válaszoltam elcsukló hangon.

- Nem... van még valami... - mondta. Kusza érzéseim szemmel láthatóan összezavarták.

Hátrahajtottam a fejemet a mellére. - Ebben a kápolnában fogunk összeházasodni.

- Most rögtön? - kérdezte. Megfordultam, hogy megszidjam, amiért gúnyolódik velem, de remény csillant a szemében.

Rosszalló arckifejezésem azonnal örömteli mosollyá szelídült. - Szeretnék visszatérni ide... amikor eljön az ideje.

Jared szeme olyan azúrkéken csillogott, mint a tenger. - A világ végére is elmennék, hogy feleségül vegyelek.

A hüvelykujjával leheletfinoman végigsimította az állam vonalát, és az ajkamra szorította az ajkát. Belesimultam a karjába. Erősebben szorított magához, ahogy áradó boldogságomat megérezte, és a képzeletem fehér ruhát varázsolt rám, Jared keki sortja és pólója helyére pedig öltönyt.

- Vissza kell mennünk - mondta, és felpillantott a tenger felől gomolygó sötét felhőkre.

Bólintottam, ő pedig hazafelé vezetett a kápolnánktól. De addig néztem vissza, míg a háztömböt elhagyva el nem tűnt a pálmafák mögött.

A kelleténél gyorsabban elérkezett a péntek reggel, és Jared ismét az a tekintélyt parancsoló férfivé vált, amikor a holmink egyik helyről a másikra való szállítását szervezni kezdte. Amint felszállt a gépünk, megfogta a kezemet.

- Egész reggel olyan csendes voltál. Szeretnél mondani valamit? - kérdezte.

- Nem álltam még készen rá. Olyan gyorsan elmúlt suttogtam, és kinéztem a gép ablakán.

- Nemsokára ismét vakációzunk. Amint leteszed az utolsó vizsgádat, Roberttel kivitetjük magunkat a repülőtérre, felszállunk egy gépre... csak te meg én. Olyan helyre utazunk, ahol van légkondicionálás - ígérte, és megcsókolta a kezemet.

Felsóhajtottam, és bólintottam. Bár a kilátás végtelenül vonzónak tűnt, képtelen voltam túltenni magam a rosszkedvemen.

Jared felemelte az államat, hogy a szemembe nézhessen, és egy pillanatig felmérte a hangulatomat. Úgy láttam, hogy fontolóra vesz valamit, aztán összeszorította a száját. - Várni akartam vele, de azt hiszem, most fogom odaadni - jelentette ki és felállt, hogy előkeressen valamit a vászonzsákjából.

Leült mellém, és egy kis fonott dobozt tett az ölembe. - Nyisd ki - biztatott.

Felemeltem a fedelét. Az apróra vágott pálmalevél ágyon feküdt a gyűrű, amit felpróbáltam a faluban. Boldog mosoly ragyogott fel az arcomon.

- Tetszett, ugye?

- Imádtam! - feleltem.

A távozásunk miatti szomorúságomba belevegyült a meghatottság, hogy ki tudja, mikor, de visszament a faluba, és a tudtom nélkül megvásárolta a gyűrűt. Azonnal könnyek szöktek a szemembe.

Jared felemelte a gyűrűt, és az ujjai között tartotta. A tekintetem a kezéről a gyűrűre villant; úgy láttam, ideges valami miatt.

- Van egy kérésem - mondta, és szégyenlősen mosolygott.

Felvontam a szemöldökömet. - Egy feltételed?

- Nem, nem... csak egy kérésem. Ha felhúztam az ujjadra ezt a gyűrűt, azt szeretném, hogy ne vedd le, amíg nem cserélem másikra.

A rosszkedvemet már régen elfelejtve vágtam rá tétovázás nélkül a választ. - Ígérem.

- Nem kell megígérned, ez csak egy kérés - mondta a reakciómon felbátorodva.

- Ígérem - erősködtem.

Jared boldogságtól ragyogva húzta fel az ezüstgyűrűt a bal gyűrűsujjamra. Tökéletesen illett rá.

- Méretre igazíttattad? - kérdeztem.

Szélesebben mosolygott. - Azt akartam, hogy tökéletes legyen.

Rám nevetett, valahányszor rajtakapott, hogy felemelem a bal kezemet, és megbámulom a gyűrűt. Még most is szomorú voltam, hogy búcsút kellett mondanunk a szigetünknek, de tudtam, hogy azzal, hogy egy darabját elhoztam, könnyebb lesz a hazafelé vezető út.

Amikor leszálltunk, és kiléptem a nedves felszállópályára, összehúztam magamon a kabátomat. A csípős hideg szél körülöttem kavargott, és örültem, hogy Jared felajánlotta a karját, hogy a széltől elszigeteljen.

- Menj csak előre Cynthiával - javasolta. - Nem kell itt állnod velem a hidegben.

Tiltakoztam volna, de láttam, hogy borús a tekintete - Mi baj?

Jared gondterhelten ráncolta a homlokát, és láttam, hogy nem akarja elárulni. A háta mögött egy magas, sötét alakra esett a tekintetem.

- Sámuel? - kérdeztem.

- Igen - válaszolta a fogai között szűrve a szót. - Biztos sürgős az ügy, különben nem jött volna ide.

- A kocsiban várlak. - Visszafojtottam a könnyeimet. Még alig értünk vissza, és máris arra kényszerített minket a providence-i életünk durva valósága, mint egy elkényeztetett gyerek, hogy csak rá figyeljünk.

- Ha szereted, bele kell törődnöd, hogy ez már mindig így lesz - jegyezte meg Cynthia apatikusan.

A kocsiból figyeltem Jaredet. Komor volt az arca, biztosan rossz hírt kapott. Biccentett, és elindult a kocsi ajtaja felé, amit Robert kötelességtudóan kitárt előtte. Sámuelnek már nyoma sem volt. Nem tűnt el, nem vált köddé és nem is szívódott fel az alakja arról a helyről, ahol állt; az egyik pillanatban még ott volt, a másikban nem.

Jared beült mellém. - Most már indulhat, Robert.

- Igen, uram - bólintott a visszapillantó tükörből Jared felé Robert, azután előre fordult.

Figyeltem, ahogy Jared igyekszik a vonásait ellazítani. Nem kellett természetfölötti képesség annak kiderítéséhez, hogy mit érezhet. Ugyanolyan arcot vágott, mint amikor elővette a könyvet a szélből. Félt.

Tizenötödik fejezet
Az utolsó vacsora

Jared utasította Robertet, hogy vigyen minket a tetőtéri lakáshoz, azután vigye a holmimat a Brownra. Feltűnt, hogy útközben nem igazán szólalt meg, de nem volt értelme, hogy erőltessem a beszélgetést. Úgy semmiképpen sem, hogy Cynthia ült a másik oldalamon.

Amikor a kocsi a járda mellé állt, búcsúzóul megcsókoltam anyámat. Jared megfogta a kezemet, és felvezetett az emeletre. A másik kezében a vászonzsákját és a bőröndjeimet vitte. Elrakott pár dolgot, aztán lekocogott a földszintre.

A korlátnál állva figyeltem, ahogy tesz-vesz. Nem voltam benne biztos, mikor szakad majd ránk a valóság Jared tökéletességéhez fogható a mozivászonra vagy egy magazin címoldalára kívánkozott, ő mégis fesztelenül jött-ment odalent. Átnyálazta a postát, aztán abbahagyta, és felnézett rám.

- Minden rendben? - kérdezte.

- Ezt nekem kellene kérdeznem, nem?

- Nem feltétlenül - válaszolta. Az arca túlságosan nyugodt volt, az arcára közönyt erőltetett.

- Nem árulod el, Samuel mit mondott?

Jared elmosolyodott, és mintha elengedte volna a kérdésemet a füle mellett. - Ha a holmid miatt aggódsz, akkor Robertet megkértem, hogy mosassa ki. Később elmegyünk értük, és útba ejtjük az Andrewst is, hogy mindent elhozzunk, amire csak szükséged van.

- Jared... Samuel...

- Lillian szeretne megismerni - szakított félbe.

- Megismerni? Hiszen... ismer már - rökönyödtem meg.

- Kiskorod óta nem látott, Nina. Szeretne hivatalosan is találkozni a barátnőmmel, Bexről nem is beszélve, aki már alig várja, hogy láthasson. Az otthonunkban valamiféle híresség vagy.

- Micsoda? - kérdeztem kétkedve.

Jared felnevetett. - Képzeld csak, hogy az apád a király testőre, a nálad sokkal idősebb bátyád, akit bálványozol, a királylányt védelmezi. Még egyikükkel sem találkoztál személyesen... nem lennél-e izgatott te is, ha azt hallod, a királylány jön vacsorára? Bex tizenegy éves. Izgatott.

- Úgy ám, őfensége, a Bűn Hercegnője - dörmögtem.

- Holnap este várnak. Lillian párolt húst készít.

- Hú! Így nem tisztességes!

Játékosról aggodalmasra változott az arckifejezése. - Nem akarsz a családommal találkozni?

- Dehogynem! Csak... zavarba ejtő lesz egy szobában lenni édesanyáddal, akinek mindenképpen szeretném elnyerni a szeretetét és Claire-rel, aki a halálomat kívánja.

Jared tiszta szívből mosolygott. - Minden rendben lesz. Megnyugtatlak, hogy Claire kifogástalanul viselkedik majd. Anyám kevésbé megbocsátó Claire viselkedését illetően, mint én. Lillian miatt pedig nem kell görcsölnöd. Mindig is szeretett.

Bólintottam, és azon tűnődtem, mit tettem, hogy kivívtam a nagy becsben tartott jóindulatát.

Útnak indultunk, hétköznapi teendők vártak. Jared magához vont, míg arra vártunk, hogy előhívják a filmet, vagy amíg egy régiségbolt tárgyai között az új fényképünkhöz a tökéletes keretet kerestük. A felszínen úgy tűnt, hogy a szigeten megszokott mindennapjaink még nem értek véget, de Jared szándékosan intézte így. Valamit titkolt.

Feszengését még inkább igyekezett titkolni, amikor éjjel átölelt az ágyban.

- Ugye, nem akarod elmondani?

Éreztem, hogy megrándul a teste. - Reméltem, hogy nem feszegeted.

- De miért? Azt hittem, az igazság a kapcsolatunk sarokköve. A tavaszi szünet előtt annyira fontos volt számodra - emlékeztettem.

- Még most is fontos - sóhajtott fel.

- Akkor miről van szó? Miért titkolod, hogy mit mondott Samuel?

Ismét felsóhajtott. - Az utazásunk előtt a hétköznapiságra vágytál. Míg ott voltunk, nyugalmas minden napjaink voltak. Szeretném, ha itt is, ahol lakunk, ilyen lenne. Ha ez az, amire vágysz, meg kell kapnod. Élhetünk úgy, mint Jack és Cynthia. Anyád nem tett fel kérdéseket, apád nem mondott el semmit, és ez működött náluk. - A hajamra szorította az ajkát. - Hagyd rám a részleteket.

Átgondoltam, amit mondott. - Te ezt akarod?

- Csak azt szeretném, hogy neked könnyebb legyen.

Megcsókoltam a vállát. - Neked hogyan könnyebb?

- A karomban biztonságban vagy. Nem ülök az Andrews előtt a terepjárómban, és nem hallgatom, hogy egy pasival beszélsz, akivel jársz, és közben nem kívánom, hogy bárcsak a helyében lennék. Az, hogy tudod, mi vagyok, és ennyi időt töltünk együtt, ezerszer könnyebbé teszi a munkámat, mint amilyen valaha is volt. Ez azonban nemsokára megváltozik, édesem. Csak azt kérem, bízz bennem.

- Sült édesburgonya? - suttogtam a sötétben.

Jared közelebb húzott magához, és megcsókolta a nyakamat.

- Sült édesburgonya.

Szombaton reggel arra ébredtem, hogy Jared az ágy mellett áll. Felém nyújtotta a zümmögő mobilomat, én meg elvettem, de láttam, milyen boldogtalan az arca.

- Halló!

- Jó reggelt, napfény! Milyen volt az utad? - kérdezte Ryan.

- Tökéletes! És a tiéd? - kérdeztem, a szememet dörgölve. Nem tudtam megállni mosolygás nélkül, a hangja annyira megnyugtató volt.

- Remek. Velünk kellett volna jönnöd. Ugye nem felejtetted el a jövő heti biosztesztet?

- A teszt miatt keresel? - kérdeztem, és rögtön felébredt bennem a gyanú, hogy milyen hátsó gondolat húzódhat meg a háttérben.

- Nem. Az csak olcsó kifogás. Azért hívlak, mert egy hete nem hallottam a hangodat, és hiányzol.

Jared állkapcsa megfeszült, ebből tudtam, hogy kristálytisztán hallja Ryant. - Kösz. Nem felejtettem el - sóhajtottam fel.

Ryan kuncogott. - Helyes. Akkor vasárnap este találkozunk?

- Mi van akkor?

- Visszajössz a Brownra. Vagy már más döntésre jutottál, és összeköltöztetek?

Sóhajtottam. - Nem. Visszajövök, de csak későn... Jared családjánál vacsorázom.

- Ó! - fújta ki színpadiasan a levegőt Ryan. A hang zúgott a telefonban. - Na, jó, rendben. Majd vasárnap késő este találkozunk. Viszlát, barátom.

Kinyomtam a telefont, és elfintorodtam.

- Mi az? - kérdezte Jared.

- Olyan... fura volt. Tőle eltérően kedves.

- Hallottam - ráncolta a homlokát Jared, és leült mellém.

- Töri valamiben a fejét - jegyeztem meg.

Jared egy pillanatig figyelt, aztán elmosolyodott. - Nem állítom, hogy hibáztatom érte. Voltam már a bőrében, és igazolhatom, hogy kínszenvedés, ha az ember szerelmes beléd, és mással lát. Egyetlen veled töltött pillanatot sem veszek biztosra.

Összehúzott szemmel pillantottam rá. - Oké, akkor most már te is sántikálsz valamiben.

Jared felnevetett, és megrázta a fejét. - Ryan mindent elkövet, hogy megnyerjen magának. Én mindent megteszek, hogy megtartsalak. Ezt nem irigyelheted tőlem.

- Nincs miért aggódnod. Mindig is a tiéd voltam.

Jared megfogta a kezemet, és elégedetten megcsókolta a gyűrűmet.

- Mindig is csak erre vágytam.

Ahogy közeledett az este, egyre idegesebb lettem Jared nyugtatgatott, hogy Lillian nagyon kedvel, de ez sem csendesítette le a félelmeimet.

Amint beléptünk, megcsaptak gyerekkorom csodálatos illatai. Jared anyja fogadott minket az előszobában és elmosolyodtam, amikor láttam, Jared mennyire hasonlít rá. Lillian semmit sem változott, csak most sötétzöld kötényt viselt. Hosszú, szőke haja vállig ért, hatalmas, kékesszürke szeme körül apró ráncok támadtak a széles mosolyától. Kitárt karral jött felém.

- Nina! Nina... milyen jó látni, drágám. Régóta várunk már. - Erősen megölelt, aztán Jaredet is odahúzta, hogy arcon csókolja. Megakadt a szeme a növényen, amit Jared tartott. - Ezt nekem hoztátok?

- Nina ragaszkodott valami aprósághoz. Próbáltam megértetni vele, hogy szegény egy hét alatt elpusztul.

- Jaj, Jared, ne butáskodj már! - kacagott Lillian, és meglegyintette Jared vállát.

Megértettem, miért szeretett bele egy angyal. Ragyogott, mint egy fénycsóva, és szeretet áradt minden szavából.

- Gyertek csak be! Üljetek le, mindjárt kész a vacsora - unszolt, és magával vitte a kis növényt.

Bex szeme felragyogott, amikor felállt az üdvözlésemre.

Jared a fiú felé intett. - Nina, ő a kisöcsém, Bex. Bex, hadd mutassam be Nina Greyt.

- Örülök, hogy megismerhetlek - mondta Bex, és meglepett, amikor megölelt. Szőke haja majdnem fehér volt, nagy, kékesszürke szeméhez hasonló árnyalatú, frissen vasalt inget viselt. Még csak tizenegy volt, de a legjobb úton haladt afelé, hogy az izomzata a bátyjáéval vetekedjen, és majdnem olyan magas volt, mint én. Jared rajongással figyelt, amikor megöleltem az öccsét. Bex kihúzta a székemet, én pedig elismerően mosolyogtam, mielőtt leültem.

Észrevettem, hogy Claire a szemét forgatja. Jared megköszörülte a torkát.

- Claire, légy szíves, segíts kicsit a konyhában - hallottam Lillian korábbinál határozottabb hangját. Claire megdermedt, aztán gyorsan kiment az anyjához a konyhába.

Bex és Jared között ültem, amikor Lillian és a sokkal kellemesebben viselkedő Claire feltálalták az ételt.

Ismét hétévesnek éreztem magam, amikor Lillian körbejárta az asztalt, és mindegyikünknek kiosztotta a köretet. Miután engem is kiszolgált, lehajolt, és arcon csókolt.

- Hiányoztál, édes kis Nina - duruzsolta.

Amikor visszament a konyhába, Jared magához húzott, és szeretettel megcsókolt. - Mondtam, ugye, hogy szeret.

Elmosolyodtam, és kicsit megrendített ez az áradó szeretet. Jaredtől eltekintve az egyetlen, akinél éreztem, hogy mélységesen szeret, az apám volt. Most úgy éreztem, mintha egész életemben egy titkos családom lett volna, amiről nem is tudtam. Egy kivételével valamennyien a távolból szerettek, és figyelték, ahogy felnövök. Most már jobban megértettem, mi rejtőzött Gabe időnkénti büszke, atyai pillantásai mögött.

Claire-re pillantottam, és eltűnődtem, miért nem viseltetnek úgy irántam, mint ő. A családom jobbára háttér betolta Gabe-et, én pedig most lefoglaltam Jared szinte minden percét, és egészen a legutóbbi időkig Claire-ét is. Fel sem fogtam Lillian tiszta szívjóságát, hogy szeret annak ellenére, amit a családom tett az övével, és most mégis úgy ült velem szemben, úgy nézett, mintha rég elveszett lánya volnék, aki végre hazatért.

Lenéztem a tányéromra, a feltörő érzelmek miatt a könnyeimmel küszködtem.

- Nina? - suttogta Jared, és gyöngéden megérintette a térdemet.

Idegesen nevettem. - Minden rendben - mondtam, és úgy néztem fel rá, mintha életem legszebb ajándékát kaptam volna tőle.

Eleinte zavartan nézett rám, de mindent elsöprő boldogságom széles mosolyra késztette. Ettünk, nevetgéltünk azokon a mulatságos történeteken, amiket Lillian és Bex Jaredről meséltek. Néha még Claire is nevetett. Jareddel elmeséltük, milyen volt Little Corn Islanden, és Lillian odasietett, hogy megnézze a gyűrűmet, aztán helyeslően csókot nyomott a fia feje búbjára.

Lillian az órájára pillantott, és rámosolygott a legfiatalabb gyermekére. - Sajnos, ideje lefeküdnöd, Bex - mondta.

Bex igyekezett palástolni a csalódottságát, és bólintott. Mielőtt felment, búcsúzóul megölelt.

- Hűha, micsoda nagyszerű gyerek! - merengtem utánanézve.

- Az bizony, ahogy a többiek is kivételesek - nézett utána Lillian is a lépcsőn az emeletre felkapaszkodó Bexnek.

- Úgy ám! - helyeseltem lelkesen, mire mind nevettünk, és Claire leszedte az asztalról a desszertes tányérokat.

Jared hozzám hajolt, és homlokon csókolt, Lillian pedig ragyogott az örömtől. - Olyan boldoggá teszed a fiamat, amilyennek még sosem láttam. Fogalmad sincs, milyen csodálatos azt látni, hogy végre így mosolyog.

Jaredre pillantottam, aki nagy rajongással fürkészte az arcomat, aztán megsimogatott. Valahogy elszakítottam a tekintetemet az övé-

től, amely imádattal csüngött rajtam, mert zavarba hozott, hogy milyen bizalmasan viselkedünk az édesanyja előtt.

Igyekeztem elterelni magamról a figyelmüket. - Szóval... hogy is van ez? Hogy Bexnek időben le kell feküdnie? Nem ébred fel éjfél előtt? - kérdeztem.

Lillian csilingelő nevetése betöltötte a szobát. - Hát tényleg elmondott neked mindent, ugye? - kacsintott a fiára. - Minél fiatalabbak, annál többet alszanak. Újszülöttként majdnem annyit aludtak, mint a többi csecsemő. De mire betöltötték az első életévüket, már nem aludtak nap közben, viszont még csaknem végigaludták az éjszakát. Istenem, nekünk aztán meggyűlne a bajunk, ha olyan babáink lennének, akik csak napi két órát alszanak! - kacagott fel még egyszer, és éreztem, hogy az arcomba szökik a vér.

Jared mocorogni kezdett a székén. - Igazából... erről még nem beszéltünk, anya.

- Jaj... bocsássatok meg - mosolyodott el aranyosan Lillian. - Hírhedt vagyok az ábrándozásról.

Éreztem, hogy Jared meleg keze ráfonódik az enyémre. - Haladjunk inkább lépésről lépésre. Nem akarjuk elriasztani Ninát.

Rámosolyogtam Jaredre. - Ennél jóval többre lenne szükség, hogy elriasszatok. Mintha ez valaha is megtörténhetne...

Claire megmerevedett a székén, és szinte ugyanabban a pillanatban Jared is. Lillian a fiát figyelte; várt valamire, de nem láttam rajta félelmet. Jared elfordította a fejét, és figyelmesen fülelt, mint egy vadállat, aki veszélyt szimatol a fülét hegyezi, hogy hall-e valami mozgást. Claire hirtelen felállt, és a falhoz rúgta a széket. Összerezzentem a zajra, és a következő pillanatban sötét lett.

- Bex - suttogta Claire.

Jared megmarkolta a karomat, és felvonszolt a lépcsőn, Lillian közvetlen mögöttünk futott. Végigrohantunk egy hosszú folyosón, majd bementünk a jobbra levő utolsó ajtón. Jared egy sarokba tuszkolt, és szelíden a számra tette az ujját. Ekkor döbbentem csak rá, hogy nagy baj van.

A sötétben alig tudtam Jared alakját kivenni, amikor láttam, hogy az öccse ágya fölé hajol, és valamit súg Bex fülébe. Azután elhagyta a szobát.

Sokáig csend volt, és összerázkódtam, amikor Lillian kezét éreztem a karomon. A szemem ide-oda ugrált az ajtó és Bex között, aki olyan mozdulatlanul feküdt az ágyán, mint aki meghalt.

Hirtelen hangos csattanás hallatszott lentről. Lehunytam a szemem. Attól féltem, hogy a szívem minden dobbanásnál kiugrik a mellkasomból. Lentről újabb, ezúttal máshonnan jövő csattanás,

majd két lövés hallatszott. Dulakodás zaját hallottam, majd egy férfihangot, amit hirtelen mintha elvágtak volna.

Bex az ágyában maradt. Most már többet ki tudtam venni a szobából, ahogy a szemem hozzászokott a sötétséghez. Képtelen voltam rájönni, ki van a házban, hányan vannak és ki győz, de azzal nyugtattam magam, hogy amíg én élek, Jared is él.

A következő pillanatban egy feketébe öltözött idegen robbant be a szobába. Az ágyra elemlámpa fénye vetődött, és a férfi abban a pillanatban már támadott is: kirántotta Bexet az ágyból. Előrevetettem magam, amikor a férfi hideg fémet nyomott a fiú halántékához.

- NE! - sikoltottam. Lillian megragadta a vállamat, és a melléhez szorított.

Claire bukkant fel az ajtónyílásban, és a fegyverét a betolakodóra fogta. Egyszer felrántotta az állát. - Jó ideje nem találkoztunk, Crenshaw - lihegte.

Még a sötétben is láttam Claire önelégült mosolyát, mintha ő állna nyerésre. Crenshaw Bex fejének nyomta a pisztolycsövet.

- Claire? - kérdezte Bex olyan rémülten, mint amilyen én is voltam.

- Nincs semmi baj. Minden rendben lesz - nyugtatta meg Claire.

- Csak hadd vigyem el a lányt, és szép csendben elmegyek. Lent hagyom a fiút az utcán - dörmögte a férfi, és követelését leplezetlen félelem színezte.

- Tudod, hogy erre nem kerülhet sor, Crenshaw. Örülj, hogy életben maradsz, és menj - mondta Claire, és célba vette a fegyverével.

Crenshaw is erősebben markolta a pisztolyát. - Nem mehetek visszza nélküle, te is tudod. Add oda Jack gyerekét, és itt hagyom cserébe a fiút - mondta reszelős hangon.

Bex feje oldalra hajlott, ahogy a férfi vadabbul nyomta a bőréhez a fegyver csövét.

Claire arckifejezése még a sötétben is félelmetes volt. - Ugye tudod, mit teszek veled, ha megsebzed? Fordítsd el róla a fegyveredet, Harry.

- Vele megyek! - sikoltottam kétségbeesetten, hogy véget vessek a huzavonának.

Crenshaw végre felém fordult. - Nina?

- Magával megyek, csak őket hagyja békén - bukott ki a számon, és egy forró könnycsepp gördült végig az arcomon.

Claire elkeseredetten sóhajtott fel, de nem vette le a szemét Crenshaw-ról. - Nem cserélem el egyik testvéremet sem a másikra, Nina. Maradj, ahol vagy.

Crenshaw felhúzta a fegyverét, Claire pedig elvette az egyik kezét a pisztolyáról, és a tenyerét Crenshaw felé tartotta. - Oké, oké, Harry,

most leteszem a fegyveremet. Csak szép nyugodtan - mondta, és lassú mozdulatokkal letette a pisztolyt a földre.

Lillian visszafojtotta a lélegzetét, és éreztem, hogy a körmét finoman belevájja a vállamba.

- Hevesen ver a szíved, Crenshaw - mondta Claire felegyenesedve. A két kezét maga elé tartotta.

- Na és?

- Figyelmeztettek ránk, igaz?

- Igen... és? - szipogott a férfi.

- Szóval, amikor figyelmeztettek Jaredre és rám, és tizenkettőtöket küldtek ide, hogy kettőnkkel elbánjatok, és ti mind nagy fegyverdurrogtatás közepette berontottatok ide, mert tudtátok, hogy a többségetek nem ússza meg... - felvonta a szemöldökét, mielőtt a lényegre tért - ..., figyelmeztettek-e Bexre is?

Crenshaw riadtan nézett körül, mert nem értette pontosan, mire céloz Claire. Az arcára kiült a rémület.

Egy kis kéz emelkedett lassan a magasba. - Örülök a találkozásnak, Crenshaw. Bex vagyok.

Bex teste ugyanabban a pillanatban a villámgyors mozdulattól csak elmosódott foltnak látszott, és Crenshaw fekete alakja természetellenesen csavarodott ki. A férfi felkiáltott, csontok ropogását hallottam, és a betolakodó fegyvere a földre esett. A következő pillanatban Bex a támadója fölött állt. Egy gyors mozdulattal megcsavarta Crenshaw fejét, és hangos reccsenés töltötte be a szobát.

Lillian kifújta a levegőt. Bex Crenshaw összetört teste fölött állt. Claire a nála kicsit magasabb és sokkal fiatalabb testvéréhez lépett, és megölelte.

- Alábecsültelek - mondta Claire, és rámosolygott a karjában tartott nyurga fiúra.

- És te még azt mondtad, nem tudom majd eléggé megjátszani, hogy megrémültem! - csipkelődött Bex.

- Beismerem, hogy őrült nagyot tévedtem! Egy másodpercig már azt hittem, sírva fakadsz, mint egy kislány. Nem is sejtette, mi vár rá - mondta, és az öklével játékosan Bex állába bokszolt.

Bex ugyanolyan incselkedve öklözött a nővére karjába, mire Claire megborzolta az öccse haját.

- Minden rendben, Nina? - kérdezte Bex, és aggodalmasan fordult felém.

Csak halvány mosolyra voltam képes, és hálás voltam, hogy Claire intett Bexnek, hogy menjen le vele a földszintre. Visszarettentem, amikor Bex úgy lépett át Harry Crenshaw testén, mint egy zsákon.

Pillanatokkal később Jared lépett be, és miután körül nézett, egyenesen hozzám sietett.

- Jól vagy, szerelmem? - kérdezte, és szorosan magához ölelt.

Bólintottam. - Hol voltál?

- El kellett intéznem lenn pár dolgot. Biztos, hogy semmi bajod? - kérdezte újra, és az arcomat a két keze közé fogva nézett a szemembe.

Ismét bólintottam, aztán megroggyant a térdem. Jared a karjába kapott, és a sötétben levitt a földszintre.

- Felgyújtsam a villanyt? - kérdezte Lillian.

- Még ne - felelte Jared.

Hallottam, hogy Claire is lekocog a lépcsőn, és a fürdőszobában keresgél egy szekrényben. A foga közé csippentett kis elemlámpával nézte a hátát a tükörben, miközben egy rózsaszín „Hello Kitty" sebtapaszt nyomott a vállán éktelenkedő mély vágásra.

Jared kivitt az éjszakai levegőre. - Végy lassan mély levegőt. Mindjárt jobban leszel.

Éreztem, hogy valaki takarót terít a vállamra, aztán Lillan homlokon csókolt. - Úgy sajnálom, édesem. Majd egy másik este bepótoljuk.

Képtelen voltam válaszolni. Úgy tett, mintha odaégette volna a párolt húst, és nem egy csapat férfi rontott volna be az otthonába, és támadott volna a családjára, hogy elrabolja az egyik vendégét.

- Haza kell vinnem Ninát. Claire és Bex majd feltakarítanak. Hívj, ha gond van - mondta Jared.

Lillian bólintott, és csókkal búcsúzott a fiától.

- Annyira restellem - csuklott el a hangom. Lesújtott a bűntudat.

Jared anyja a tenyerébe fogta az arcomat, és mély együttérzéssel nézett a szemembe. - Nem a te hibád, Nina. Senki másé sem. Így alakult. - Halvány mosolyát vállvonogatás kísérte, és próbáltam hasonlóval viszonozni, de attól féltem, hogy ha egy pillanatra is felenged bennem a dermedtség, mindenki szeme láttára összeomlok.

Amint a terepjáróban ültünk, arra kértem Jaredet, hogy vigyen az Andrewsba.

- De miért? - kérdezte őszinte meglepetéssel.

- Csak haza akarok menni - mondtam, és kinéztem az ablakon.

Jared a kezemet simogatta. - Nyugodtabb lennék, ha ma éjjel velem maradnál.

- Azt hiszem... az ágyamban szeretnék... aludni - mondtam akadozva. Már eldöntöttem, mielőtt beszálltam a kocsiba.

- Ha így akarod - sóhajtott fel rezignáltan, és rákanyarodott a Brownra vezető útra.

Jared lassan a járda mellé állt, és kikapcsolta a motort. Szótlanul a kilincs után nyúltam, és magam felé húztam, hogy kiszálljak.

- Nina? - szólongatott, miközben utolért. - Szerintem ez nem jó ötlet. Nem vagy olyan állapotban, hogy egyedül légy.

- Beth otthon van - mondta, és nem álltam meg.

Megállított, amikor az ajtóhoz értem. - Ugye nem akarsz ma mellettem lenni?

Nem akartam kimondani. Vívódtam magammal, hogy ne tegyem, de muszáj volt. Majdnem kicsordultak a könnyeim, de valahogy visszatartottam őket. - Képtelen vagyok erre, Jared.

Kényelmetlenül toporgott, a kezét zsebre vágta. - Mire?

- Legyen megint úgy minden, ahogy régen volt mondtam, és attól féltem, elcsuklik a hangom.

Láttam, hogy elborul a tekintete. - Miről beszélsz? - kérdezte óvatosan.

- Én... - Összeszorítottam a számat, mert féltem kiejteni a szavakat, amelyek kimondása fizikai fájdalmat okoz. - Szóval szerintem nem kellene együtt járnunk. Nem látom, hogyan működhetne ez közöttünk.

Jaredet rögtön elfogta a pulykaméreg. - Ne tedd ezt! Azt képzeled, hogy ami ma Lilliannél történt, a te hibád - Megragadta a vállamat. - Nem a te hibád, Nina.

- Anyád házába törtek be, Jared. Értem jöttek. Ha nem lettem volna ott, eszükbe sem jutott volna odajönni. Ne mondd, hogy nem az én hibám, mert az.

Jared szeme összeszűkült. - Mégis mit gondolsz, ez hogyan segítene? Nem először támad valaki az otthonunkra. Lillian sem először került veszélybe. Jack Grey őrangyalának volt a felesége, Nina. A munkával járt. - Kicsit megnyugodott, és magához vont. - Tudunk magunkra vigyázni, érted?

Elhúzódtam tőle. Meglepett könnyed viselkedése. - Elvittél magatokhoz, hogy bemutass a családodnak, és azt várod el tőlem, hogy ne érdekeljen, mi történik velük?

Jared megragadta a kezemet, és elkeseredetten sóhajtott fel. Láttam, milyen kétségbeesetten igyekszik elérni, hogy józanul belássam. - Nem esett semmi bajuk. Belátom, hogy megijedtél, de urai voltunk a helyzetnek. Csak nem hiszed, hogy Bex nem látott már ennél roszszabbat is?

- Az otthonában? A tizenegy éves öcséd kitörte egy ember nyakát a hálószobájában, Jared. Ez nem normális...

- Mi nem vagyunk normálisak! - Mély levegőt vett, hogy nyugodt maradjon a hangja. - Bex most jött haza a haditengerészettől, ahol

kiképzésen volt, Nina. Azzal, hogy ezt teszed, nem mented meg. Mi ilyenek vagyunk. Mit gondolsz, mit érsz el azzal, hogy eltaszítasz magadtól? - Megcsóválta a fejét, és úgy nézett rám, mintha elment volna az eszem.

De én eltökélt voltam.

- Így rám koncentrálnak majd, és nem keresnek anyád házában.

Jared tekintete elsötétült, és komor árnyék vetült az arcára. - Akkor nem látogatjuk meg. Ha ezt akarod, nem keressük fel otthon. - Jared értem nyúlt, de elléptem előle.

Megráztam a fejemet. - Már tudják, ki vagy. Tudják, hol lakik az édesanyád. És most már Bexről is tudnak. Már megtörtént a baj, Jared.

- Oktalanul viselkedsz. Ennek semmi értelme - nyögte ki fojtott hangon.

A földre sütöttem a tekintetemet. - Ne nehezítsd meg...

- Jobban, mint eddig? Nagyon eredeti - csattant fel. - És hogy csináljuk majd, Nina? Többé nem beszélhetek veled, vagy nem érinthetlek meg? Azt várod el tőlem, hogy ismét végigszenvedjem ezt az egészet?

Elevenembe vágó kérdése újra bűntudatot ébresztett bennem. Keserves küzdelmembe került, hogy a fájdalma ne kerekedjen felül a Lilliannél érzett bűntudatomon.

- Nem tudom, mire számítok. Csak azt érzem, hogy ez elviselhetetlenül nehéz... ez... A családod halálát fogom okozni! Hát ez cseppet sem érdekel?

Égnek emelte a tekintetét. - Nem öleted meg őket. Négyünkből hárman félvérek vagyunk, Nina. Tizenkét jól képzett ember sem volt képes arra ma este, hogy élve hagyja el a házunkat. Nem kell ezt tenned!

- Nem félvérek, hibridek - erősködtem. - Ne próbálj meg meggyőzni ebben a kérdésben. Tudod, hogy igazam van. Tudják, hogy cserkészhetik be egyikünket a másik révén.

- Akkor megoldjuk a problémát, és nem elfutunk előle. El sem hiszem, hogy ilyeneket mondasz - fortyogott. És éppen te, aki tizenöt percig álltál a dermesztő esőben, mert nem akartál még pár napot várni, amíg megbékítem anyádat! Felhasítottad a tenyeredet, és kis híján eltörted a karodat, mert beszélni akartál velem! Két napja határoztuk el, hol lesz az esküvőnk, Nina! És most egyszerűen hátat fordítasz mindennek, amiért harcoltunk?

Nem tudtam vitába szállni vele, így csak némán bólintottam.

Jared megragadta a vállamat. - Nem hiszek neked.

- Te mondtad, hogy normális életre van szükségem. - Tétováztam, mert tudtam, a következő szavak mélyen megsebzik majd. - Veled nem lehet normális életem.

Jared szeme éjszínkékre sötétült. - Ne hazudj nekem, Nina. Azért akarsz elhagyni, mert attól félsz, történik valami a családommal, ha együtt maradunk. Hidd el, ha mondom, hogy semmi sem fog. Kérlek, bízz bennem.

Megérintettem az arcát, az álla megfeszült az érintésemtől. - Valami történni fog. Nem tudom, mi mást tehetnék, Jared. Mindkettőnknek szüksége van valamiféle életre.

- Én nem élhetek nélküled. Nem akarok olyan életet, amiben te nem vagy. - Nagyot nyelt. Az arcára kiült a halálos gyötrelem.

Összeszorítottam a számat; eldöntöttem, hogy elhitetem vele a hazugságomat. - Nem akarok így élni. Félelemben, bűntudatban, folyton hátratekintgetve. Még bensőséges kapcsolat sem lehet köztünk.

Jared megfogta a kezemet, az ajkát a bütykeimre szorította, és szorosan lehunyta a szemét. - Kérlek... kérlek, ne tedd ezt. Nem zuhanhatok vissza oda.

Majdnem beadtam a derekamat. Szívesen megtettem volna, de minden erőmmel a bűntudatra összepontosítottam, amit akkor éreztem, amikor Lilliantől búcsúztam. - Menned kell. - A tenyerébe tettem a tetőtéri lakás kulcsát.

- Nina... - csuklott el a hangja. Úgy nézett le a kezére, mintha parazsat tettem volna a tenyerébe.

Le akartam húzni az ujjamról a gyűrűjét, de megragadta mindkét kezemet. Elfacsarodott az arca, mintha ennél többet már képtelen lenne elviselni. - Ne szegd meg az ígéretedet.

Leeresztettem a kezemet. Igaza volt, megígértem.

A vállamnál magához vont, és erősen megcsókolt, én pedig hagytam. Ugyanolyan félelemmel és szomorúsággal viszonoztam a csókját. Olyan szorosan ölelt, hogy alig kaptam levegőt, de nem érdekelt. Hagytam, hadd csókoljon, öleljen, ahogy csak akar. Úgyis ez lesz az utolsó esténk, gondoltam.

Hirtelen elhúzódott, de csak pár centire, és továbbra is erősen ölelt. - Megteszem, amit kell, Nina. Ha el akarsz innen menni, úgy lesz. Ha intimitásra vágysz, szeretkezem veled. Megadok mindent, amit csak akarsz. Feladok érted mindent, amim csak van. A családomat is. Akár most beszállhatunk a kocsiba, és mehetünk az orrunk után... még csak vissza sem fogok nézni. Csak erre ne kérj. Képtelen vagyok rá. Képtelen... - ismételte fojtottan.

Kibontakoztam az öleléséből, és kinyitottam az ajtót. Jared a karomnál fogva visszahúzott, és újra megcsókolt.

Amikor éreztem, hogy patakzanak a könnyek az arcomon, eltoltam magamtól, de magához vont. Végül addig voltam kénytelen ellökni, amíg el nem engedett, és akkor végre beléphettem az épületbe.

A szobámba vezető út véget nem érőnek tűnt. A küldetésem vezérelt, nem omolhattam össze. Jared maga mondta, hogy hajlandó mindent, köztük a családját is feladni értem..., és ezt nem hagyhattam. Nem engedhettem, hogy a Ryeleket miattam érje akár testi, akár Jared elvesztése miatt lelki fájdalom. Nem lettem volna képe-. Jared szemébe nézni, ha apám vétkei miatt még egy családtagját elveszíti.

Megtöröltem az arcomat, a fülem mögé simítottam a hajamat, mielőtt benyitottam a szobánkba. Beth a számítógépénél ült.

- És itthon is van! - kiáltott fel izgatottan. Megperdült az íróasztalszékében. A hangja rögtön megváltozott, amint megpillantotta az arcomat. - Jaj, istenem, Nina! Mi történt?

- Szakítottam Jareddel - mormoltam, és átöltöztem a pizsamámba. Aludni akartam. Csakis ez enyhíthette a mellkasomat szaggató fájdalmat.

- Hát nem ma este mutatott be az anyjának? Mi történt?

- Elszabadult a pokol - dörzsöltem az arcomat a mosdónál.

- Hú! Miért nem bír veszteg maradni a Pokol ott, ahol van? Miért kell mindig elszabadulnia? - siránkozott.

Próbáltam rámosolyogni, de a szám nem engedelmeskedett. Nem mondhattam el az igazat, hazudni meg nem akartam. - Nem működött.

- De hát miről beszélsz? Hiszen úgy tűnt, hogy meg találtad az igazit!

Felnéztem a mennyezeti szellőzőnyílásra, aztán újra Bethre pillantottam. - Csak így tudom megmenteni.

Beth elcsendesedett. - De mitől?

- Magamtól.

Tizenhatodik fejezet
Egyezség

- Menj csak, ne állj meg - taszigált Beth a terem felé.

Jared az ajtó mellett állt, a falnak dőlve. Nem szólt hozzám, nem jött oda, csak figyelte, ahogy Beth bekísér. Fájt a szívem, amikor láttam kimerült arcát. Nem aludt.

Jared minden áldott nap továbbra is annak a helynek az ajtaja mellett várt, ahol dolgom volt. A hét végére már jövet-menet émelyeg-

tem. Néha a szemével követett, amikor elmentem mellette, máskor a földre szegezte a tekintetét, de mindenhol ott volt.

A második hét még az elsőnél is nehezebb volt. Jared még mindig találomra felbukkant a kampuszon, engem várt, és a barátaim kérdezősködni kezdtek. Ryan sejtette, hogy baj történt, és egyfolytában a részletekről faggatott. Örültem, hogy végül észrevette, hogy túl fájdalmas beszélnem róla, és hagyott csendben szenvedni.

Jared szeme éjszínkékről feketére sötétedett, amikor csak megpillantotta a mellettem boldogan sétáló Ryant. Tisztességtelen dolog volt hagynom, hogy a legszörnyűbb félelme beigazolódjon, és bántam már, hogy aznap este, amikor mindennek vége lett, nem magyaráztam el neki, hogy sosem kell ezt végigszenvednie. Nem lehettem mással - legkevésbé Ryannel - úgy, hogy tudtam, sosem szerethetem annyira, amennyire kellene. Ryan megérdemelte, hogy valaki teljes szívéből szeresse, én viszont Jarednél hagytam az enyémet.

Ryan minden nap bekopogott hozzám, napjában többször is, meglátogatott vagy elkísért az óráimra, én pedig örültem a társaságának. Könnyebb volt tenni a dolgomat, amikor a közelemben volt, ő terelte el legjobban a figyelmemet mindenről, ami Jareddel volt kapcsolatos. Az iránta érzett kötelmem eltűnt, és ahogy egyre több idő telt el, rájöttem, hogy nem csak iránta, más iránt sem érzek semmit. Olyan görcsösen igyekeztem eltitkolni Jared elől a bánatomat, hogy szinte teljesen érzéketlenné váltam.

Április második hetére megtanultam kordában tartani az érzelmeimet. Kim, Beth és én elsétáltunk Jared mellett a Kiskoszosba menet, és szokás szerint nem voltam képes úgy elmenni mellette, hogy akaratlanul is ne néztem volna rá. És amikor ezt tettem, összekapcsolódott a tekintetünk, és egy hónapja először kinyújtotta a kezét, és a karomat megragadva határozottan odahúzott magához.

Beth és Kim pár méterre tőlünk álltak meg. Nem tiltakoztak, de nem is hagytak magamra. Feltételeztem, arra gondoltak, ha ott maradnak hallgatózni, jobban megértik a Jareddel kialakult furcsa helyzetet.

Makacs némaságba burkolózva álltam előtte.

Jared zavartan figyelte az arcomat. Nem szólalt meg, ezért egy lépést tettem az ajtó felé, ő azonban visszahúzott.

Édes illata körülvett, összeszorult tőle a szívem. Pánik hullámzott végig rajtam attól, hogy ürességen kívül most hirtelen mást is éreztem, ezért nekitámadtam: - Mit akarsz, Jared?

Összerezzent keserű hangom hallatán. - Türelmes voltam. Magadra hagytalak, hogy gondolkozhass. Ideje, hogy leüljünk beszélni.

Kihúztam a kabátomat a markából. - Lélegzetvételnyi időre sem hagytál egyedül! Mindenütt ott vagy.

- Megfordult a fejemben, hogy esetleg megtörsz, és szóba állsz velem. Ennek véget kell vetni, Nina - mondta, és nagy erőfeszítésébe került, hogy megőrizze a nyugalmát.

- Igazad van. Véget kell vetni ennek. Úgy is végezheted a munkádat, hogy nem vagy az életem része. Korábban is így volt.

Jared felemelte a kezemet, és a még mindig az ujjamon levő gyűrűmre pillantott. - Ha nem számítok már neked, miért ragaszkodsz ennyire az ígéretedhez?

- Mégis csak ígéret... mindegy, kinek tettem. - Elhúztam a kezemet. Fájt a csuklóm ott, ahol a keze nyomán még maradt rajta egy kis melegség.

- Kicsit kényelmetlen lesz ezt a gyűrűt viselned, amikor a közeljövőben férjhez mész, nem gondolod?

- Levehetem, ha akarod - rántottam meg a vállamat.

Jared válla előreesett, ahogy erőt vett rajta a kimerültség.

- Ne tégy úgy, mintha nem fájna neked is.

- Én... - Hazudhattam volna neki, mondhattam volna, hogy semmi sem fáj, de képtelen voltam rá. Elviselhetetlen volt a bánat, ami a tekintetéből sütött, ezért elindu tam a Kiskoszos felé. Jared keze ismét felém lendült, és a kabátomat is elkapta, de kirántottam a karomat és a kabátomat is, aztán feltéptem az ajtót, és Beth meg Kim utánam siettek.

Leültem Ryan és Tucker közé, és csendben piszkáltam az ételt.

- Már alig eszel, Nina - jegyezte meg Ryan. - Úgy látom, sokat fogytál. Kezdek aggódni miattad.

- Jól vagyok - motyogtam.

A szemét forgatta, és a tányérjára dobta a sült krumpliját. - Tudom, hogy jól vagy. Már egy hónapja.

- Jól is vagyok! - A teremben minden tekintet felém fordult, a hang forrását keresték. Felálltam, és a tálcámat az asztalon hagyva kimentem.

Elviharzottam Jared mellett, és egyenesen a koleszba mentem; ki akartam hagyni a délutáni óráimat. Olyan sok energiámat felemésztette, hogy kiűzzek magamból minden érzelmet, hogy egyre inkább rászoktam a gyakori szundításokra. Most is összegömbölyödtem a takaróm alatt, és elűztem a fejemből minden gondolatot. Nem sokkal később el is aludtam.

Kopogásra ébredtem. Sötét volt; órákat aludhattam. Nehéznek éreztem a testemet, az izmaim megmerevedtek, ezért megvártam, hogy Beth nyisson ajtót.

- Szia, mizújs? - kérdezte halkan a látogatótól.

- Nina itt van? - kérdezte Ryan, és bekukkantott mellette a szobába.

- Alszik - suttogta Beth.

- Nem, fent vagyok. Gyere be, Ryan - szólaltam meg.

Ryan odajött, és megdobott az ágy, amikor lezöttyent a szélére. - Össze kell szedned magadat.

- Pofa be, Ryan - töröltem le a szememről az elkerülhetetlenül lefolyó szempillafestéket.

A hüvelykujjával gyöngéden letörölt egy foltot, amit otthagytam. - Szórakozni megyünk. Szeretném, ha velünk tartanál.

Megráztam a fejemet. - Kösz, de nem. Nem aka…

- Tudom, hogy nem akarsz, Nina. Soha semmit sem akarsz csinálni. De muszáj - mondta, és lesimította a hajamat ott, ahol elaludtam. - Tudom, hogy most szar minden, hogy borzalmasan érzed magad, de talán ha azt hiszi, boldog vagy, meghátrál.

Felpillantottam rá. - Hogyan?

- Úgy értem, valószínűleg azért lóg errefelé, mert aggódik miattad. Olyan boldogtalannak látszol. Ha azt hinné, hogy jól megvagy nélküle is… akkor esetleg hagyná, hogy éld az életedet.

Megragadtam a vállánál fogva, és erősen magamhoz öleltem, majd átbotorkáltam a szobán, hogy kabátot vegyek.

- Sétáljunk egyet - mondtam, és kitártam az ajtót.

Felvonta a szemöldökét, és kelletlenül felállt. - Jól vagy?

- Tökéletesen. Menjünk - sürgettem, és kitereltem az ajtón.

A kezénél fogva elvonszoltam a parkolóig. Amikor a kocsimhoz értünk, Ryan megtorpant.

- Megyünk valahova?

- Csak szállj be.

Nem moccant. - Tisztára kiakasztasz, Nigh.

- Tessék?

- Előbb mondd meg, kérlek, hogy hova megyünk!

- Olyan helyre, ahol beszélgethetünk. Bízz bennem - nyugtattam meg, pedig tudtam, hogy teljesen őrültnek látszom.

- Bízom benned, Nina. Csak szerintem az utóbbi időben kifordultál önmagadból.

- Ha bíznál bennem, már az autóban ülnél. - Becsúsztam a kormány mögé, és vártam. Pár pillanat múlva Ryan is kinyitotta az ajtót, és beült mellém. Rámosolyogtam, és megsimogattam a kezét. - Köszönöm.

Ryan tétován elmosolyodott, és megszorította a kezemet, majd szorosan fogta, míg a szüleim házához nem értünk. Amikor felhajtottunk a házhoz, elengedte.

- Hűha - csodálkozott félhangosan.

Kikapcsoltam a motort, és végignéztem az ablakokat, hogy Cynthia otthon van-e, de a ház sötét volt. Ryan követett az apám dolgozószobájába. Becsuktam mögötte az ajtót. Láthatóan idegesen nézett körül.

- Most már beszélhetünk? - kérdezte. Amikor bólintottam, hangosan, elkeseredetten fújta ki a levegőt. - Mi az ördög van veled, Nina? Komolyan kérdezem... kezdesz nyugtalanítani. Bárcsak engednéd, hogy segítsek.

Megkönnyebbülten hunytam le a szememet, és olyan halkan suttogtam, ahogy csak bírtam. - Van valami, amit megtehetsz.

Ryan közelebb hajolt, és hozzám hasonlóan halkan suttogta: - Csak kérned kell.

Lehunytam a szememet, és előre féltem attól, amit kérni akartam. - Valójában végtelenül... önző kérés. Borzalmas. Ennél rosszabbat nem is kérhetnék tőled, de szerintem ez az egyetlen, ami beválhat. Az egyedüli módja, hogy továbblépjen. - Felpislogtam rá, és előre reszkettem, mit válaszol majd.

- Jaredről van szó? - kérdezte.

Bólintottam.

- Oké, halljuk.

- Én... - Ryan reménykedő arckifejezése habozásra késztetett. Nem voltam biztos abban, hogy végig tudom csinálni, még akkor sem, ha Ryan belemegy.

- Ne játssz már az idegeimmel, Nigh. Bökd ki végre - nézett rám mereven.

- Azt akarom, hogy járj velem - leheltem alig hallhatóan.

Ryan arca értetlen fintorba torzult. - Micsoda? Miért suttogsz?

Elengedtem a fülem mellett az utolsó kérdését. - Muszáj, hogy járj velem. Tudod, hívj el randikra, moziba, ebédelni, kísérj el az órákra... és esténként menjünk el szórakozni. - Mesterkélten elmosolyodtam. - Én fizetek.

- Muszáj, hogy randizzunk - ismételte meg monoton hangon.

- Jared ugyanis a fejébe vette, hogy te meg én össze tartozunk - magyaráztam. Ryan arcára kiült a gyanakvás. - Bízz bennem! Ő ezt gondolja, és az egyetlen módja, hogy valaha is belenyugodjon abba, hogy továbblépek, ha azt veled teszem. Egyszer azt mondta, hogy félreáll, ha téged választalak. Csak pár hónapig kellene járnunk, amíg fel nem adja, és akkor már te is abbahagyhatod - kérleltem.

Ryan nevetett, ahogy kezdte felfogni a képtelen ötletemet. - Abbahagyhatom? Ugye tisztában vagy vele, hogy ez jobb, mint bármi, amiben valaha is reménykedtem?

- Ryan... - Féltem, hogy megbántódik, és mégsem segít nekem, ezért tétováztam. - Őszinte szeretnék lenni veled..., de mi mindig csak barátok leszünk. Szeretlek, fontos vagy nekem, de nem ringathatlak abba a hitbe, hogy ez a kapcsolat végül valami mássá alakul. Mi csak úgy teszünk majd, mintha. Képtelen vagyok... Nem bírom elképzelni magamat más mellett. Soha. - Nagyot fújtam, és örültem, hogy túlestem a beszélgetésnek ezen a részén.

Ryan égnek emelte a tekintetét. - Minek ez a színjáték? Miért nem szerzel egy távoltartási végzést?

Lesütöttem a szememet. - Azért követ mindenhova, mert tudja, hogy még szeretem.

Ryan nem erre a válaszra számított, és most az orrát ráncolta. - Ha még mindig őt szereted, akkor miért nem vagytok együtt?

Összefontam a karomat. - Segítesz vagy sem?

- Josh azt hiszi majd, hogy elment az eszem.

Megráztam a fejemet. - Nem szólhatsz erről senkinek, se Kimnek, se Tuckernek vagy Joshnak, se az anyukádnak. Ha bárkinek is szólsz, akár csak egyetlen embernek is, Jared rá fog jönni.

- Miért? FBI-os vagy mi? - kérdezte Ryan teljesen összezavarodva. - Mi az ördögbe másztál bele, Nigh?

- Megteszed nekem? Tudom, hogy őrültségnek hangzik, és túl nagy kérés, de te vagy az egyetlen, aki segíthet - ráncigáltam kétségbeesetten az ingét.

- Azt, hogy járjak veled? Hazudjak a barátaimnak? És mindent összevetve, a végén hagyjam, hogy összetörd a szívemet?

Félénken mosolyogtam.

- Hát persze - vágta rá mosolyogva.

Nem tudtam biztosan, hogy a könnyeim azért csordultak-e ki, mert Ryan belement abba, hogy segítsen, vagy mert sikerült a tervem, de elkaptam és úgy szorítottam magamhoz, mintha lélegeztetnem kellene. Ő is megölelt, aztán elhúzódott, és a szemembe nézett.

- Már érzem, hogy meg fogom bánni - mosolygott szelíden.

Visszamentünk a Brownra, és ahogy elindultunk a parkolóból, Ryan megfogta a kezemet. - Ha már belefogunk ebbe, csináljuk úgy, ahogy kell, helyes? Senki sem fog hinni nekünk, ha sosem érünk egymáshoz.

- Igaz.

Igyekeztem uralkodni az érzéseimen, ahogy végigmentünk a koleszom folyosóin. Jared látott minket, és nehéz volt megbirkóznom

azzal a bűntudattal, ami elfogott, mert fájdalmat okoztam neki. De ha valóban be akartam csapni, arra kellett összpontosítanom, hogy kellemesnek érezzem Ryan társaságát, és boldog legyek vele.

Megálltunk az ajtónknál, és Ryan elengedte a kezemet. - Biztos, hogy nem akarsz velünk tartani ma este?

Miután bólintottam, Ryan odahajolt, és csókot nyomott a szám sarkára. Hagytam, hogy az iránta táplált baráti érzéseim összemosódjanak a zavarommal, nehogy Jared bármit is megsejtsen. Ryanre mosolyogtam, amikor megfordult, és elindult a folyosón.

A következő hetekben Ryan minden percemet lefoglalta, moziba vitt, együtt ebédeltünk és vacsoráztunk. Minden este együtt voltunk, és másnap közös asztalnál reggeliztünk. Kezdte lemondani a barátaival közös programjait. Hamarosan mindenkinek szent meggyőződése lett, hogy már alig titkolva a kapcsolatunkat együtt járunk.

Eleinte kínos volt mindkettőnknek, de az első hét után beleszoktunk új szerepünkbe. Ryan játéknak vette, ahogy minden mást is. Fogadtunk, mennyi idő még, míg valaki megkér minket, jelentsük be hivatalosan is a kapcsolatunkat, és hogy ki lesz az.

Ahogy múltak a napok, a barátságunk egyre erősödött, és már másért is támaszkodtam rá, nem csak azért, hogy Jaredet bolonddá tegyem. Ryan érzéstelenítette a fájdalmat, és nemsokára azon vettem észre magam, hogy ürügyeket keresek, hogy a közelében legyek.

Végül eljött a nap, amire fogadtam, hogy Kim megkérdezi majd, hogy is állunk egymással. Nagy felhajtással Ryan ölébe nyújtottam a lábamat.

- Csaló - súgta oda Ryan olyan halkan, hogy más ne hallja.

- Oké, skaccok. Most akkor együtt vagytok vagy sem - szegezte nekünk a kérdést Kim.

Ryan rám vigyorgott, én meg feltartottam széttárt ujjaimat, jelezve, hogy tartozik nekem ötven dolcsival Ryan a fejét csóválta kárörömöm felett, aztán körülnézett az asztalnál ülőkön. Mindenki élénk érdeklődéssel várta a választ.

- Nyilván - mondta, és megmasszírozta a lábamat.

- Tudtam! - ömlött el egy széles mosoly Kim arcán.

Beth és Chad összenéztek. Nem kellett megkérdeznem, mi a gond, mert tudtam: Beth úgy vélte, óriási hibát követek el.

- Nos, ez megmagyarázza, miért kerülsz minket hétvégenként - jegyezte meg Josh.

- Menjünk el mind valahova most pénteken - vont vállat Ryan.

Meglepett pillantást vetettem rá, mire elmosolyodott. Jared születésnapja vasárnapra esett, és az egyetlen ajándék, amit adhattam neki, egy egyedül töltött hétvége volt.

- Anyámmal lesz programom a hétvégén - magyaráztam.

Ryan odanyúlt, hogy megdögönyözze a vállamat. - De csak szombaton lesz, nem, bébi? Pénteken elmehetünk a kocsmába.

Visszafojtottam a lélegzetemet, nehogy lehordjam. Nem leplezhettem le magunkat azzal, hogy kijelentem, nem megyek a kocsmába, különben kilóg a lóláb. És ami még rosszabb volt, később sem eshettem neki, mert akkor Jared hallotta volna.

- Szóval jöttök? - firtatta Beth.

- Úgy fest - mondtam, és igyekeztem nem túl dühösen meredni Ryanre.

Amikor kiléptem a Kiskoszosból, azonnal feltűnt, hogy valami megváltozott. Lélegzetvisszafojtva készültem arra, hogy Jared majd kint vár az ajtó mellett, de Jared nem volt a szokott helyén. Egyáltalán nem várt rám. A szememet elöntötték a könnyek. Végre sikerült úgy megbántanom, hogy eltaszítottam magamtól.

- Mi baj, Nigh? - kérdezte Ryan, és megérintette a hátamat.

Képtelen voltam megszólalni. Jared végre feladta a harcot. Győztem..., és veszítettem.

- Nina - vett a szárnya alá Beth, mint egy kotlóstyúk. - Menjünk haza.

- Jöjjek én is? - szólt utánunk Ryan.

- Majd én gondoskodom róla - hessegette el Beth, mi közben továbbmentünk.

Amikor Beth becsukta az ajtót, az arcán az együttérzés haragnak adta át a helyét.

- Rendben van. És most elmondod, mi folyik itt, még pedig azonnal! Vagy úgy segítsen az ég, hogy felhívom Cynthiát!

Mialatt azon törtem a fejemet, hogy hazudjak-e vagy igazat mondjak, Beth toppantott a lábával.

- Nina!

- Jól vagyok.

Beth összehúzta a szemét. - Tudom. Mindenki tudja. De nem vagy jól! És mit művelsz Ryannel? Nevetségesek vagytok!

Felszegtem az államat, hogy álljam dühös tekintetét, miközben tisztában voltam azzal, hogy ott a szellőzőnyílásban a mikrofon. - Hónapok óta barátok vagyunk, Beth. Kedvelem, ő is engem. Azon vagyunk, hogy kiderítsük, hova vezet ez az egész.

- Hazug! - fröcsögte Beth, és a tekintetét égnek emelte. - Jaredet szereted. Nem tudom, miért követ minden hova, vagy miért nem állsz szóba vele, amikor ma a vak is láthatta, hogy hiányzik neked..., de azt tudom, hogy szereted. És ő is téged! - mondta. A hangja minden érvvel magasabbra hágott.

- Feleannyit sem tudsz, mint hiszed - mormogtam.

- Jared nyomorúságosan fest, Nina. Ez egyáltalán nem érdekel?

Lehunytam a szememet. - Nem beszélhetnénk másról? Kérlek! - könyörögtem.

Beth leült mellém az ágyamra. - Beszélned kell valakivel - javasolta csendesen.

- Az egyetlen, akivel beszélhetek, az Jared, vele pedig nem beszélhetek.

- Ezt ki mondja? - kérdezte, és undorral ráncolta az orrát.

- Én.

Égnek emelte a szemét. - Aha! Mert meg akarod menteni.

A fejemet csóválva pillantottam rá. - Miért erőlteted ezt? Azt hittem, kedveled Ryant.

- Úgy is van, de te Jaredhez tartozol. Aggódom a boldogságodért, és tudom, hogy most nem vagy boldog. Sőt annak szöges ellentéte vagy - simogatta meg a karomat.

- Helyesen cselekszem - töröltem meg a szememet.

- Hogy lehet ez a helyes út, amikor ilyen szomorú vagy?

Számomra véget ért a vita. A szoba másik végébe mentem, és elővettem egy pizsamát.

- Ne, Nina. Nem alhatsz megint! Folyton alszol. Más módját kell kitalálnod, hogy megbirkózz ezzel a helyzettel. Vagy ne küzdj tovább... menj el Jaredhez.

- Hallgass már, Beth.

Beth felkapta a fejét, amikor kopogtatás hallatszott az ajtónkon. Odamentem és pizsamával a kezemben kinyitottam. Ryan mélyen a homlokába húzta a sapkáját, így csak hibátlan, fehéren villogó mosolyát és mély gödröcskéjét láttam.

Mosolyogva nyújtott át egy kis halom papírt.

- Jegyzeteket hoztam - tolta feljebb a sapkáját. - Jövő héten záróvizsgánk lesz. Ugye, tudod?

- Kösz - tettem le a papírhalmot az asztalomra.

- Mit csinálsz ma délután? Van kedved meginni egy kávét? - kérdezte, és a pillantása a kezemben tartott pizsamára esett. - Jaj, ne már, nem alhatsz! - Kikapta a pizsamát a kezemből, és a szoba végébe hajította.

- Fáradt vagyok - nyavalyogtam. - Nem aludtam jól múlt éjjel.

- Mindig fáradt vagy. Többet kell napra menned. Meleg van kint. Kiülhetnénk a parkba.

Megráztam a fejemet, hogy elkergessem az emlékeket, amiket a javaslata felidézett.

Ryan szeme összeszűkült, aztán hirtelen szélesen elmosolyodott. - Ez az! Bemegyünk a belvárosba, ide-oda kocsikázunk, aztán elviszlek vacsorázni.

- Szerintem nem…

- Aztán beugrunk a kocsmába, és berúgunk, mint az albán szamár. Ilyen nap után kötelező - mondta még mindig vigyorogva.

Beth felpillantott ránk a könyvéből. - Ilyen hónapja volt. Felhívom Chadet. Majd ott találkozunk.

- Megegyeztünk - közölte Ryan, és két hüvelykujjával letörölte a sírástól megfolyt szempillafestéket. - Egy óra múlva itt vagyok érted. Azt akarom, hogy dögösre kicsípd magad.

- Ez előírás? - vontam fel a szemöldökömet.

- Igen. Követelőző barát vagyok, és most előírom, hogy egy röhögős délutánt tölts el szlogenes játékkal, butikokkal, jó kajával és piával. Még meg is manikűröztetlek. A csajok bírják az ilyen hülyeséget, nem?

- Jajaj! Én is mehetek? - nyafogott Beth. - Úgy szeretnék manipediiiit!

Rémülten meredtem rá. - Komolyan beszélsz?

- Nagyon komolyan! Ryan és Chad kitehetnek minket, elmehetnek pasis dolgokat csinálni, és vacsitájban visszajöhetnek értünk. Minket meg fényezhetnek, gyantázhatnak és… nem akarlak cikizni, Nina, de rád férne egy teljes átalakítás. Már futok is zuhanyozni! - kapta fel a tisztálkodó szereit.

- Légy… - kezdtem, de már ott sem volt. Mérgesen néztem Ryanre. - Semmi kedvem elmenni ma este.

- És ha szépen kérlek? - Átkarolt, és ide-oda hintázott velem, az arcát az enyémhez szorította. - Egy utolsót belehúzunk a záróvizsga hete előtt? Ha nem érzed jól magad, szerencsétlenné tehetsz életem hátralevő részében. Megegyeztünk? - kérdezte, és hátradöntött, amíg a hajam a földet nem söpörte.

Nem álltam meg mosolygás nélkül. A lelkét kitette, hogy felvidítson. - Rendben.

Ryan arcán szétterült a széles mosoly, és felegyenesített mindkettőnket. - Egy óra múlva érted jövök. Viszlát nemsokára - mondta, és távozott.

Ötvenöt perccel később hangos, szünet nélküli dörömbölés kezdődött az ajtónkon. Amikor Beth kinyitotta, Ryan és Chad még mindig két ököllel verték az ajtót.

- Nyitva! - kiabálta túl Beth a döngetést.

- Milyen fantasztikusan nézel ki! - áradozott Chad, és aranyosan arcon puszilta Betht.

- Nahát! Tudod, szeretem, amikor nagy szavakkal dobálózol - nevetett Beth, és átölelte.

Ryan szótlanul meredt rám.

- Mi van? - kérdeztem, és végignéztem a kis fekete ruhámon. - Túl sok?

- Nem, nem! Csak... azt hiszem, még sosem láttalak ruhában. Szép.

Vállat vontam. - Gondoltam, jobban érzem majd magam attól, ha kiöltözöm.

- És?

- Így lett - mosolyodtam el.

Ryan letekerte a fekete Toyota Tundrája ablakait, és felcsavarta a hangerőt az első rockszámnál, amit a rádióban találtak. A fiúk együtt énekelték a dalt, de még így sem értettem a szöveget. Beth-szel azokon a hülye képeken nevettünk, amiket vágtak, miközben a nevető és néha döbbent járókelőknek adtak szerenádot.

A szalon előtt kiszálltunk Beth-szel, és a járdáról integettünk, amíg a Tundra be nem fordult a sarkon.

- Ezek a fiúk! - csóválta a fejét Beth, majd hozzám fordult. - Gyere! - rángatott be az üzletbe.

Elengedtem magam az ülésben, miközben a kezemet-lábamat súrolták, sikálták, reszelték, bőrvágták, fényesítették és krémezték. Beth az esti programunkat ecsetelte a manikűrös lányoknak, hogy milyen csodás a barátja és nemsokára lakást keresnek.

Meglepetten vontam fel a szemöldökömet. - Itt maradtok Providence-ben?

Beth elmosolyodott. - Chad szeretné, ha együtt vennénk ki lakást. Korábban nem akartam szólni... tudod, annyi minden volt...

- Nem akartál ezzel felzaklatni.

Beth az ajkába harapva bólintott.

- Nyugodtan elmondhattad volna, Beth. Szerintem csodálatos! - szorítottam meg a kezét.

- Komolyan mondod?

- Nagyszerűen összeilletek. Miattam ne aggódj, remekül megleszek - szorítottam meg még egyszer a kezét.

- Hát igen... éppen amiatt aggódom, hogy te olyan remekül vagy - morogta.

Két óra múlva Ryan Tundrájának dudálását hallottuk a járda mellől. Ryan kinyitotta előttünk az ajtót, aztán visszaszállt a kocsiba, és halkabbra állította a zenét.

- Jól mulattál, bébi? - kérdezte, és arcon csókolt.

- Igen, fantasztikus volt - feleltem.

- Istenien nézel ki. Nincs merszem bárhol is így mutatkozni veled. Lehet, hogy meg kell verekednem érted - kacsintott rám.

- Szállj le rólam - mosolyogtam.

A kocsmához értünk, és már az utcáról hallottam a zene ütemes dübörgését. Tudtam, hogy Kim előbb ért oda, mert az ő őrült zenéje szűrődött ki az ajtón. Amikor beléptünk, a barátaink már a táncparketten tomboltak, ugráltak, magasba emelt karral csápoltak. Ryan megragadta a kezemet, és középre vezetett, ahol azonnal megforgatott.

Abban a pillanatban olyan voltam, mint ők: egy átlagos egyetemista, aki előtt ott áll az egész hétköznapi élete. Mosolyogtam, és ezt természetesnek éreztem. Bedobtam a feleseket, pohárköszöntőt ittam a Nagy Barna Medvére, és megöleltem a barátaimat. Megízleltem a keserédes szabadságot.

Lassú szám következett, és Ryan magához húzott. Mindketten ragadtunk az izzadtságtól. Kisimítottam az arcomból a nedves tincseimet.

A félhomályban feltartotta a kezemet, és elmosolyodott. - Nagyon szépek a körmeid.

- A barátom rákényszerített, hogy ma elmenjek a szépségszalonba. Az egész délutánt az egyik barátnőmmel kellett töltenem - ugrattam.

- Komolyan? Nagyszerű pasinak tűnik. A helyedben foggal-körömmel ragaszkodnék hozzá... Úgy hangzik, mintha megtaláltad volna a Nagy Őt.

Egy pillanatig az arcát figyeltem, aztán a vállára fektettem a fejemet. Ryan szorosabban ölelt át, és a hajamra fektette az arcát.

- Nem is lenne olyan rossz, nem? - súgta a fülembe. Ha felhagynánk a színházasdival.

Lehunytam a szememet, és nem válaszoltam.

Visszamentünk a bárpulthoz egy újabb körért, és akkor láttam meg Kimet, hogy a szájában tartott cigarettával kifelé indul. Utána botorkáltam, és kifésültem csatakos hajamat a homlokomból, amikor felpattintotta az ön gyújtóját.

- Kaphatok egyet? - kérdeztem kifulladva és részegen imbolyogva.

- Cigarettát szeretnél? - kérdezett vissza hitetlenkedve.

Bólintottam, Kim pedig vállat vont, és a kezében tartott kis dobozból elővett egy tömzsi fehér rudat.

Az ajkaim közé vettem a cigarettát, és felcsattintottam az öngyújtót. Éppen felparázslott, amikor Jared bukkant fel előttem, az arcán mélységes undorral.

- Mit művelsz? - Kivette a cigarettát a számból, félbe törte, és a földre dobta. - Hiszen nem dohányzol. - Rosszallóan ráncolta a homlokát, én meg félve Kimhez simultam.

- Részeg vagy, Ryan is részeg, hazaviszlek benneteket - jelentette ki atyáskodó hangon.

Sarkon fordultam, hogy kinyissam a kocsmaajtót, de Jared megragadta a csuklómat. - Akkor hadd hívjak taxit. - Már nem parancsolt, és a szívem összefacsarodott a hangjából kicsendülő fájdalom hallatán.

Jared keze olyan meleg takaró volt, mint amire emlékeztem. Számtalan felest ittam meg, és képtelen voltam palástolni az érzéseimet. Jared szeme azonnal felcsillant.

Lenézett a kezemre, és a hüvelykujjával megsimogatta a bőrömet. Megsejtette, hogy az érintésétől elandalodtam.

Hátráltam egy lépést. - Menned kell.

- Nem hagyhatlak vele, amikor ivott.

- Ryan már... - kezdtem.

- Jared - rontott ki Ryan a bárból. Fejbiccentéssel üdvözölte Jaredet, aztán rám nézett, és elmosolyodott. - Szia, bébi - mondta, magához rántott, és szájon csókolt.

A szemem elkerekedett, aztán szorosan lehunytam, hogy leplezzem, mennyire meglepetésként ért Ryan csókja. Ryan pár pillanat múlva elhúzódott, a szemembe nézett, aztán két keze közé fogta az arcomat, és újra megcsókolt. Abból, ahogy fogott, éreztem, hogy már nem pusztán a látszat kedvéért teszi. Megfeledkezett a közönségünkről; az ajka szétnyílt, és könnyedén a nyelvemhez érintette a nyelvét.

Elhúzódtam tőle, és azonnal Jaredre pillantottam, hogy lássam, hogyan reagál. Az arckifejezése láttán megrémültem. Lassan Ryan elé léptem.

- Jared... - figyelmeztettem.

Jared szaggatottan lélegzett, a szeme szikrát szórt. - Menj az útból, Nina.

- Már választott, Jared. Ideje, hogy te is keress magadnak valaki mást, akit...

Jared előrelendült, aztán vissza, amikor két kis kéz lefogta.

- Ideje indulnunk - jegyezte meg Claire, amikor a bátyja sóbálványnyá merevedett az érintésétől.

- Szia, Claire! - mosolygott rá Ryan, aki nem is gyanította, milyen közel állt ahhoz, hogy ismét kórházba kerüljön.

Claire zavartan pillantott rá, de nem eresztette el Jaredet. A lányt láthatóan meglepte, hogy Ryan felismerte.

Megállt mellettünk a taxi, és a sofőr dudált. Hátrálás közben Ryannek ütköztem, aztán megfordultam, és biztonságos helyre tuszkoltam. Jared elindult felém, és életemben először éreztem, hogy Claire közelében biztonságban vagyok.

- Nina? - szólongatott Ryan a taxiból.

Jared pár centire tőlem állt meg. - Ne menj haza vele - könyörgött elkínzott arccal. - Szükségtelen ezt tenned. Távol tartom magam tőled, észre sem fogod venni, hogy létezem. Ne tégy olyat, amit mind megbánunk csak azért, hogy ellökj magadtól.

Ryan kidugta a fejét a nyitva hagyott ajtón. - Ki mondta, hogy már nem tette meg? - kérdezte, és megmarkolta a combom belső oldalát.

Jared nem jutott messzire, amikor másodszor is neki ment Ryannek: Claire vasmarokkal fogta.

El akartam mondani Jarednek az igazságot: hogy ő az egyetlen, akit valaha is kívántam, és ez sosem lesz másként. De nem bírtam. Éppen most mondta, hogy továbblép, és ezt hagynom kellett.

- Gyere, Jared. Nem éri meg - rángatta Claire.

Jared kifújta a levegőt, mintha gyomorszájon vágták volna. - Megéri ez az egészet, ezerszer is - felelte. A tekintete elhomályosult, majd elszakította végre a pillantását az enyémtől, hogy kövesse a húgát.

Becsúsztam Ryan mellé, ő pedig átnyúlt előttem, hogy becsukja az ajtót. Az út egy örökkévalóságig tartott. Hallottam Ryan könnyed csevegését, de az, amit Jared arcán láttam, olyan mély kétségbeesésbe taszított, hogy levegőt is alig tudtam venni. Letekertem az ablakot, és az ajtónak támasztottam a fejemet. Hagytam, hogy a jeges szél csípje a bőrömet.

- Nina, jól vagy? - faggatott Ryan.

Képtelen voltam válaszolni. Megszakadt a szívem; valóságos testi fájdalom sugárzott szét a mellkasomban és a fejem búbjától a lábujjamig. Ryan szelíden a vállamra tette a kezét, és magához vont. Arra számítottam, hogy a szokott megkönnyebbülést érzem, ami a közelében elfogott, de csak még rosszabbul lettem.

Amikor beértünk a Brown területére, Ryan kifizette a sofőrt, aztán kibotladozott az útra. Párszor megforgatott, míg az Andrewshoz értünk, és amikor az ajtónál voltunk, megölelt.

- Jó éjt - mondta, és arcon csókolt. Az ajka végigsimította az arcomat, majd erősebben szorított, és pár lépést tett így, mintha némán, lassan keringőztünk volna a járdán.

- Be kéne mennem - suttogtam.

Ryan ajka megérintette az arcomat, aztán a számat. Felsóhajtott, miközben az ajka átvándorolt a másik orcámra, majd ismét megcsókolt.

Pár lépést hátrált, aztán elvigyorodott. - Holnap felhívlak - mondta, és eltűnt az éjszakában.

A szobám felé vonszoltam magam, és minden lépésnél azon törtem a fejemet, hogy siklott ilyen rettenetesen félre minden. Nem akartam senkinek sem fájdalmat okozni, mégis mintha minden tettemmel másokat gyötörtem volna. Benyitottam a szobába, és lerogytam az ágyamra.

A whisky ködén át a múltamban kutattam, próbáltam visszaemlékezni arra a pillanatra, amikor hibát követtem el, amikor jobban választhattam volna. Ha függetlenül attól, mennyire volt biztos a dolgában Jared, mégis vele maradtam volna, akkor most veszélyben lenne a családja. A döntésem, hogy szakítok, mindkettőnket a kínok kínjába taszított, és ez a fájdalom az idő múlásával semmit sem csökkent. Amikor rávettem Ryant, hogy játsszuk el a szerelmeseket, csak a hamis reményt élesztettem benne újra, és ha lehet, még nagyobb fájdalmat okoztam Jarednek, mint eddig bármikor.

Beth kulcsa zörgött a zárban, elfordult az ajtógomb. Belépett a sötét szobába, és a táskáját az éjjeliszekrényre dobta.

- Nina? Ébren vagy? - suttogta.

- Azt hittem, Chadnél alszol - fordultam felé.

Leült az ágyamra, és gyöngéden a lábamra tette a kezét. - Biztos akartam lenni abban, hogy jól vagy.

- Miért ne volnék? - Az italtól sikerült megőriznem nyugodt hanghordozásomat.

Higgadtságom kihozta a sodrából Betht. - Mind láttuk, ami történt. Ryannek teljesen elment az esze?

- Csak nyomatékosítani próbált valamit.

Beth utálkozva pillantott rám. - És mi lenne az? Hogy öngyilkos hajlama van? Jared úgy összegyűrhette volna, mint egy papírdarabot, és amilyen lelkiállapotban volt... Ryan mérhetetlenül ostoba dolgot csinált.

- Alszom. Holnap sok a dolgom - jegyeztem meg, és elhelyezkedtem a párnámon.

- Hogy viselkedhetsz ilyen nyugodtan? Már egyáltalán nem tudok rajtad kiigazodni, Nina. Mintha képtelen lennél józanul gondolkodni.

Lehunyt szemmel elmosolyodtam. - Így is van. Sokat ittam.

Beth a fejét csóválta. - Teljesen kifordultál önmagadból. Olyan, mintha az éned legjobb részét elvesztetted volna, amikor elhagytad Jaredet.

- Kösz! - fortyantam fel, és hátat fordítottam neki.

- Nem úgy értettem, hanem... - Felsóhajtott, aztán köszönés nélkül elment.

Vasárnap reggel az eső hangjára ébredtem, ahogy az ablaküveget verte. Kikukucskáltam, és láttam, hogy Jared Escalade-je kicsit távolabb parkol. Fájt a szívem; tudtam, milyen lehet egyedül lenni a születésnapján. Elképzeltem, hogy ajándékot viszek neki, vagy csak kiszaladok, és megölelem, de egyiket sem tehettem. Amikor a zuhanyozóból visszafelé jövet becsuktam magam mögött az ajtót, szinte azonnal kopogtattak.

- Egy pillanat! - kiabáltam ki, és gyorsan magamra kaptam pár ruhadarabot.

Ajtót nyitottam, és Ryan mosolygó arcával találtam szemközt magam. A hajáról csepegett az esővíz. - Gondoltam, megkérdem, nem akarsz-e autózni egyet?

- Az autód még a kocsmánál áll, Ryan.

Elmosolyodott, és letörölte a vizet, ami a hajáról az arcára csörgött. - Josh már odavitt, hogy elhozhassam. Jössz?

Megráztam a fejemet. - Szakad odakint.

- Akkor... - elakadt a hangja. - Maradjunk itt?

Bocsánatkérően mosolyogtam. - Holnap komoly zárthelyit írok, egyből az első órámon. Muszáj magolnom.

Ryan még egyszer megrántotta a vállát. - Segíthetek...

- Egyedül kell tanulnom. Tudod, milyen vagyok - mondtam elutasítóan.

- Igen, csak... - Felsóhajtott. - Nem megy ki a fejemből az a csók.

- Ó!

Ryan belépett mellettem a szobába. - Tudom, mit mondtál. De... hát nem érzel irántam semmit sem? Nem hagyhatnánk fel a szerepjátékkal annyi időre, hogy kiderüljön, nem tudlak-e boldoggá tenni? Mert tudnálak, hidd el... boldoggá tudnálak tenni.

Amikor Ryan az egyezségünket említette, rögtön felpillantottam a szellőzőre, de végül is semmit sem számított. Jared első perctől kezdve átlátott rajtam.

- Boldoggá teszel. Csak nem maradt bennem semmi, amit... - Megráztam a fejemet. - Nem tudok most beszélni erről. Tanulnom kell - nyitottam ki az ajtót.

- Van vacsoraprogramod? - kérdezte.

Megöleltem. - Nincs. Majd holnap beszélünk.

Ez lesz számunkra a vég kezdte, gondoltam. Jared megígérte, hogy távol tartja magát, Ryan pedig tudta, hogy meg vannak számlálva a percei. Bólintott, és csalódottan távozott.

A tanulás úgyszólván lehetetlen feladatnak bizonyult úgy, hogy tudtam, hogy Jared odakint ül a kocsiban. Az ablakon patakzó esőn keresztül ismét kinéztem, és láttam, hogy Jared nem mozdult. A

vágy, hogy odamenjek hozzá elviselhetetlenné fokozódott, ezért felkaptam a kulcsaimat, és elindultam, hogy bedobjak egy kávét a kampuszon.

Pár háztömbnyit mentem kocsival a legközelebbi kávézóhoz. Bementem, és a szokásosat rendeltem. Nem siettem, elüldögéltem a bokszban, néztem a jövő-menő embereket. Állandóan visszatért a képzelgés, hogy ajándékkal lepem meg Jaredet. Végül úgy döntöttem, visszamegyek a koleszba.

Amint kiléptem az utcára, a szemem sarkából megpillantottam Jaredet. Az inge csuromvizes volt attól, hogy az esőben álldogált, és visszafojtottam a lélegzetemet, amikor elmentem mellette. Karikás volt a szeme, az arca sápadtabb, mint természetes aranyos árnyalata.

A lábam nem engedelmeskedett, nem tudtam továbbmenni. Mondhattam bármit, még mindig őt szerettem. Nem bánhattam úgy vele, hogy szellemnek érezze magát a születésnapján. Lehunytam a szemem, mert tudtam, hogy az ellenkezőjét teszem annak, amiért az elmúlt hat hétben küzdöttem. Válaszúthoz értem, és most készültem szándékosan rossz irányba indulni.

Sarkon fordultam, és egyenesen odamentem hozzá. Jared bizalmatlanul figyelt. Nyilvánvalóan nem tudta, mire számítson.

Bár az elmúlt hetekben - nekem köszönhetően - idegenekké váltunk, természetesnek éreztem a közelségét. Nem éreztem sem zavart, sem feszültséget, és gyanakvó pillantásán túl láttam, hogy ezzel ő is így van.

Mély levegőt vettem. - Boldog születés…

Mielőtt befejezhettem volna, Jared megragadta a vállamat, és magához vont, aztán erősen és hosszan megcsókolt. Az ajkam ellágyult csókja megszokott forróságától, és megszédültem, amikor beszívtam csodálatos illatát. Amikor rájött, hogy nem húzódom el, átölelt, és szégyentelenül kihasználva az alkalmat magához szorított. Percek teltek el, és hallottam, hogy gyerekek, kamaszlányok nevetgélnek, amikor elmennek mellettünk. Amikor végül szétvált az ajkunk, még egyszer megölelt, és az arcát a nyakamba temetve az orrán át mély levegőt vett. Még néhány pillanatig az arcát az enyémhez simította, aztán végre elengedett.

Az arcomat fürkészte, reakciót várva. Nem tudom, milyen arcot vágtam, de tétova öröm ült ki az arcára.

- …napot - fejeztem be kifulladva.

A szeme néhány árnyalattal világosabb volt, mint az utóbbi hetekben. Vártam egy pillanatot, majd halvány mosolyra húztam a számat, mielőtt visszamentem a kocsimhoz.

- Nina? - szólt utánam Jared.

Megfordultam, és láttam, hogy az arcát fáradt mosoly ragyogja be. - Ma csak erre vágytam.

Elfacsarodott a szívem a szavai hallatán, és azt kívántam magamban, bárcsak békén hagyna minket a világ, hogy vele maradhassak. Eszembe jutott Harry Crenshaw, ahogy Bex halántékához szorítja a fegyver csövét, és megmerevedtem.

- Isten veled, Jared.

Tizenhetedik fejezet
Bűnbocsánat

Elérkezett a záróvizsgák hete. Olyan sokat kellett magolnom, hogy bár korábban keveset aludtam, most már szinte semmit. Minden este a Rockba jártam a csoporttal tanulni, és a szobámban már csak magányosan olvastam és memorizáltam.

Ryan továbbra is úgy tett, mintha együtt járnánk, együtt mentünk ebédelni, kísérgetett a szobám és az egyetem között. Maga volt a tökéletes barát: kitárta előttem az ajtót, késő este tápláló ételt hozott, a vállamat masszírozta, miközben kikérdezett a vizsgaanyag útmutatása szerint. Sokszor motoszkált a fejemben a gondolat, hogy nem azért töri-e magát, mert tudja, a hét vége az álkapcsolatunk végét is jelenti, és abban reménykedik, hogy meggondolom magam.

Beth és Chad találtak egy lakást, és Beth már dobozokba kezdte rámolni a holmiját. A sok doboz miatt a szobánkat szomorkás hangulat lengte be, amikor mindketten otthon voltunk. A falak üresnek és ridegnek tűntek a mackók és szépségkirálynői diadémok meg a polcokról lógó szalagok nélkül, amikkel Beth a szobát díszítette.

Csütörtök este néha dörgés rezegtette meg az ablakokat. A szél erősen az üveghez vágta az esőt, és Beth sóhajtozott a kiemelővel gondosan ellátott tankönyve felett. Becsaptam a könyvemet, és becsúsztattam egy cédét a hifibe, és addig csavartam a hangerőt, amíg csak bírtam.

- Mit csinálsz? - ordította túl a zenét Beth.

Fel-le ugráltam, és felé nyújtottam a kezemet. - Ez az utolsó szobatársi esténk, szobatársnőm! Illően kell elbúcsúztatnunk!

Beth kacagott és felállt. Megragadta a kezemet, és ritmusra a haját rázta, ahogy együtt ugráltunk. Néhány szám után hangos dörömbölés kezdődött. A csípőmet riszálva mentem oda, hogy kinyissam az ajtót, és nagyot nevettem, amikor Kim mosolygó arcát láttam meg.

- Úgy hallom, buli van! - kiabálta, és magasba tartott két csomag olcsó, dobozos sört. - Ajándékot hoztam!

- Hú! - sikította Beth. A haja ide-oda lengett, miközben mezítláb táncolt.

Még meg sem ittam az első dobozzal, amikor újabb kopogás hallatszott, és egy ázott, zavart Ryan jelent meg az ajtóban, aki visszahőkölt a bömbölő zene hallatán.

- Mit csináltok? - kiabálta. Szélesen elvigyorodott, ahogy az ugrálásunkat figyelte.

- Rögtönzött búcsúbulit tartunk Bethnek! - ordítottam vissza.

- Király! Felhívok pár embert! - kiabálta, és elővette a mobilját.

Húsz percen belül a szobánkban szorongott az egész tanulócsoport, meg néhány lány a folyosónkról, akiket a kíváncsiság hajtott oda. Kim és Tucker Beth ágyán ugráltak, mi többiek táncoltunk és nevettünk.

Éjfélre már mindenki elment tanulni, kivéve Betht, Chadet és Ryant. Beth felkapta a táskáját, és megölelt.

- Nagyon köszönöm! Óriási szükségem volt rá. Olyan szomorú volt itt.

- Szívesen. Rettenetesen fogsz hiányozni - mondtam, és lebiggyesztettem az alsó ajkamat.

Beth addig szorított, míg már nem kaptam levegőt. - Nekem is fogsz hiányozni. De azért összefutunk néha, igaz?

- De mennyire - mosolyogtam.

Integettem utána és Chad után, aztán kimerülten lerogytam az ágyamra. Szokás szerint abban a pillanatban tovaszállt belőlem minden normális elégedettség.

Ryan megfordult, és látta, milyen arcot vágok. - Mi a baj, bébi?

Elmosolyodtam. - Senki sincs itt, Ryan. Nem kell így szólítanod.

- Nem mások miatt teszem - válaszolta, és vidáman elmosolyodott.

- Ryan... - kezdtem, de az újabb kopogás tökéletes ürügyet szolgáltatott, hogy halogassam az elkerülhetetlent. - Beth biztos itt hagyta a kulcsait. - Kinyitottam az ajtót, és elakadt a lélegzetem.

Sosem jött volna el, ha nincs valami rettenetesen nagy baj. Felszökött a vérnyomásom, és felkészültem a legrosszabbra.

- Beszélnünk kell - szólalt meg.

- Mit keresel itt, Claire? Jaredről van szó?

Claire Ryanre pillantott, aztán megint rám, és most először nem lövellt felém gyilkos pillantást. - Négyszemközt.

- Nem megyek - állt elém Ryan.

Claire a szemét forgatta. - Ha bántani akarnám, Ryan, zsebre vágott kézzel álldogálva aligha tántorítanál el tőle - vetette oda foghegyről, aztán ismét rám nézett. - Fontos dologról van szó, Nina.

A szívem majdnem kiugrott a helyéről. - Mi az? Ugye, nincs baja?

- Otthon van. Végre hajlandó kicsit aludni.

- Ó! - A zsibbadtság szinte már szokásommá vált, és automatikusan érzelmi falat húztam magam köré.

Claire a homlokát ráncolta semmitmondó válaszom hallatán. - Ó? Csak ennyi? Én már nem bírom tovább nézni, hogy ilyen állapotban van, és te vagy az egyetlen, aki rendbe hozhatja. A születésnapja óta iszonyatos állapotba került. Hetek óta odavan, de vasárnap óta kikészült.

- Lesütötte a szemét, mert a lelki szemei előtt felsejlő kép láthatóan felzaklatta. - Azt hiszem, végre megértette, hogy nem gondolod meg magad.

Sikerült ismét - Claire emlékeztetésének köszönhetően - a lényegre koncentrálnom. - Igaza van.

Claire utálkozva nézett előbb Ryanre, majd rám.

- Ti ketten senkit sem tesztek lóvá. Jared pontosan tudja, mi folyik itt. Ostoba ötlet volt, Nina. A semmiért kínzod halálra. Megérteném, ha már nem éreznél ugyan úgy, de tudom, hogy szereted.

Hevesen ráztam a fejemet, a családját érintő következményekre emlékeztettem magam. - Nem tehetem.

Claire arca szívfacsaróan elkámpicsorodott, és visszahőköltem, amikor láttam, hogy könnyes lesz a szeme.

- Még sosem láttam ilyennek, Nina. Még akkor sem, amikor apa meghalt. Reménykedtem, hogy túljut rajta egy idő múlva, de nem így történt. Nem alszik, nem eszik, kénytelen végignézni nap mint nap, hogy átnézel rajta... ez kínszenvedés - mondta, és konokul törölt le egy magányos könnycseppet.

- Hagyd abba. Nem akarom tovább hallgatni - hunytam le a szememet.

Claire kipislogta a könnyeit, és dühösen meredt rám.

- Nagy kár. Neki el kell szenvednie, akkor a legkevesebb, amit megtehetsz, hogy meghallgatod. - A karomnál fogva maga felé húzott. Ryan kivette a kezét a zsebéből, és Claire felé indult, aki a mellkasának támasztotta a tenyerét, és erőlködés nélkül az ajtóhoz nyomva ott tartotta. Ryan felé nyomult, de tehetetlen volt Claire angyali erejével szemben.

- Ne bántsd! - morogta mérgesen Claire felé.

Claire levette rólam a szemét, és Ryanre pillantott, majd eleresztette. - Nem bántom. Maradj ki ebből, Ryan.

Ryan az ajtóhoz szorulva állt, és rám nézett. - Nina?

- Minden rendben - nyugtattam meg. - Menj el, Claire. Kérlek.

- Megtört ember lett, Nina - könyörgött. - Hát nem látod? Nem érdekel? Elég lenne az a fájdalom, amit elszenved, de még a tiédet is érzi. El tudod képzelni, milyen megkettőződve az, hogy vágyódsz utána, hiányzik neked, nélküle kell élned? Folyton azt mondogatta, hogy csak egy kis egyedüllétre van szükséged... hogy majd hamarosan jobb belátásra térsz, de vasárnap után, amikor végleg elbúcsúztál tőle... teljesen összetört.

Megingott az elhatározásom, de küzdöttem a Jared miatti gyöngeségem ellen; tudtam, hogy újabb válaszúthoz értem. Helyesen kellett döntenem.

Claire mély levegőt vett. - Tudom, hogy azt hiszed, Jack bűneiért vezekelsz. De valójában mit teszel, Nina? Megölöd Jaredet. Semmi sem lehet annál rosszabb, mint figyelni, ahogy napról napra haldoklik.

Lehunytam a szemem, és végre kicsordultak a könnyeim.

Claire a kezét nézte, a következő szavak nehezen hagyták el a száját. - Nem a te hibád, hogy elvesztettük az apánkat, Nina.

A számat csücsörítettem, aztán mélyen beszívtam a levegőt. - Képtelen lennék a szemébe nézni, ha még egyszer megtörténne.

- Nem a te dolgod a családom biztonságát szavatolni, hanem Jaredé és az enyém. És én nagyon-nagyon jól végzem a munkámat. Nem gyötörheted csak azért, mert félsz megismételni Jack hibáit. - A homlokát ráncolva folytatta: - Ez nem elég jó ok, hogy összetörd a szívét.

Ryan a hallottaktól összezavarodva figyelt minket.

- Idővel könnyebb lesz - suttogtam.

- Dehogy, csak rosszabb! - fortyant fel Claire, a felvetésem mélységesen felháborította. - Te vagy a Talehje, Nina, a lelke másik fele. Soha nem teszi túl magát rajtad. És bármennyire is reménykedsz, hogy te majd túlteszed magad rajta... nem fogod. Egy nap majd arra ébredsz, hogy villámként csap beléd, mit tettél, és életed végéig bánod majd az időt, amit tőle távol töltöttél. - Egy könnycsepp gördült le tökéletes angyalarcán, és Claire nem törölte le, annyira magával ragadta a hév, hogy meggyőzzön: meg kell mentenem a bátyját.

Éreztem, hogy az arcom elfacsarodik. Tudtam, hogy igaza van.

Ryan könnyedén megérintette a hátamat. Ránéztem, és bár a tekintetében fájdalom volt, elmosolyodott.

- Menj - biztatott.

Viszonoztam a mosolyát, és mondani akartam valamit, de ő csak megrázta a fejét, erősen megölelt, és kiment a szobából.

Megtöröltem a szememet, és vettem egy mély lélegzetet.

- Velem jössz? - kérdezte Claire.

Bólintottam, és most először láttam, hogy felragyog az arca. Átölelt, és úgy szorított magához, mintha a karja acélpánt volna.

- Gyere már! - húzott végig a kezemnél fogva a folyosón. Képtelen volt leplezni diadalittas mosolyát. Futnom kellett, hogy lépést tudjak tartani vele.

Hunyorogva léptem ki a koleszből, és visszahőköltem a távolodó vihar nyomában még szakadó esőtől. A Lotus csipogott, amikor Claire megnyomta a slusszkulcson levő távnyitót, én pedig becsúsztam mellé, és letöröltem az esővizet a karomról.

- Mi lesz Ryannel? - kérdeztem.

- Bex itthon van - mosolyodott el. Sebességbe tette a váltót, és kilőttünk a járda mellől. A motor halkan duruzsolt, miközben Claire Jared lakása felé száguldott.

Útközben nem beszélgettünk, én a gyűrűmmel játszottam, és megpróbáltam elképzelni, mit tesz majd Jared, ha hívatlanul beállítok.

Claire megállt a járda mellett az Escalade mögött. Mély levegőt vettem, és remegő kézzel nyitottam ki az ajtómat.

Jared már a tetőtéri lakás előtt állt egy utcai lámpa alatt. Kimerültnek és zavartnak tűnt. Nehezen vette le rólam a pillantását, hogy Ciaire-re nézzen, aki a kocsija nyitott ajtajában állt a másik oldalon.

- Jól van? - kérdezte tőle Jared.

Claire csak önelégülten mosolygott.

Jared nyugtalanul pillantott újra rám. - Claire erőszakkal hozott ide? - kérdezte óvatosan.

Képtelen voltam megszólalni, ezért csak a fejemet ráztam. Nem úgy fogadott, ahogy képzeltem.

- Nem értem - cikázott a tekintete kettőnk között. - Mit keresel itt? Történt valami?

Claire elmosolyodott. - Ne hagyd könyörögni, Jared, csak fogadd vissza - mondta, azzal visszaszáll a kocsijába, és elviharzott.

Jared ijedten fordult felém. - Mi... micsoda?

- Annyira sajnálom - suttogtam.

Jared rám meredt. Világoskék pólója áttetsző lett az esőtől.

Rádöbbentem, hogy Claire okkal mondta, amit Jarednek említett. - Könyörögni fogok - bólintottam, és egy lépést tettem felé. - Tudom, hogy nem érdemlem meg a megbocsátásodat, de azt reméltem... - Felsóhajtottam, és megráztam a fejemet. Bármit mondtam volna, semmi sem lett volna elég.

- Azért jöttél, hogy visszakönyörögd magad? - kérdezte döbbenten.

- Vagy porig alázzam magam azzal, hogy értelmetlen hülyeségeket fecsegek az esőben... - Idegesen kacarásztam. A távolból mennydörgés hallatszott, és úgy fáztam az átnedvesedett ruhámban, hogy összefontam magamon a karomat.

Jared pár lépést tett felém, aztán megállt. Egy pillanatig figyelt, bár nem tudtam, miért fürkészi az arcomat.

- Rossz ötlet volt. Előbb ide kellett volna telefonálnom - feszengtem, és percről percre nagyobb zavarban voltam.

- Azért jöttél, hogy bocsánatot kérj? - tette fel újra a kérdést, és még közelebb jött.

A megszégyenülés az arcomba kergette a vért. - Hibát követtem el. Óriási, szörnyűséges hibát, és nem hibáztatnálak, ha meggyűlöltél volna.

Hitetlenkedve meredt rám, én meg idegesen toporogtam, és azon tépelődtem, hogy nem bántottam-e meg annyira, hogy már képtelen megbocsátani.

Tettem felé még egy lépést. - Igazad volt. Attól féltem, hogy a családodban próbálnak meg kárt tenni, hogy hozzám férjenek. De azzal, hogy megpróbáltam megmenteni őket, téged bántottalak meg. Nem várom el, hogy még egyszer bízz bennem, de rettenetesen sajnálom. Szeretlek, Jared, és ha tanultam valami leckét az elmúlt hetek történéseiből, akkor az az, hogy mindegy, mi lesz... amíg csak élek, szeretni foglak.

Jared kifürkészhetetlen arckifejezéssel figyelte a habogásomat.

Az ajkamba haraptam. Elviselhetetlen volt várni a válaszára. - Mondj már, kérlek, valamit!

Tett még néhány lépést, míg előttem nem állt. Az álláról és az orráról csepegett a víz, miközben lenézett rám. - Most pedig megcsókollak - jelentette ki, és úgy fogta meg az arcomat, mintha a világ legértékesebb tárgyát tartaná a kezében és nem tudom, abbahagyom-e valaha.

Egy másodpercet sem vesztegetett tovább. A számra szorította a száját, én pedig szorosan átöleltem a nyakát. Éreztem, hogy felemel a földről, és már nem esett rám az eső, mert Jared magával ragadott a tetőtéri lakásba, a lába alig érintette a lépcsőfokokat, ahogy felrohant a hálószobájába.

Pillanatokon belül letett az ágyára. Már nem volt helye óvatoskodásnak; türelmetlenül csókolt, szájával szétfeszítette az ajkaimat, s ahogy szétnyíltak az ajkaim, úgy tártam szét a lábamat is. Jared megmarkolta a combomat, és felhúzta a térdemet, s közben egy gyors mozdulattal lehámozta rólam a szoknyát. A következő pillanat-

ban hátranyúlt és lerántotta magáról a pólóját. A körmeim belemélyedtek szikár, izmos hátába.

Jared mozgása felkorbácsolta a véremet. A derekamtól felfelé haladva végigcsókolta a testemet a felcsúszott pólóm aljáig, aztán a fejemen át lehúzta rólam. Miközben engem figyelt, ahogy a melltartóm pántját lassan letolom a vállamról, zihálni kezdett. Homorítottam, hogy hátul kikapcsoljam, ő pedig gyöngéden csókolt, mialatt a karomon is lehúzta a pántokat, és a csipkés fehérneműt a földre dobta.

Megfogta a szoknyám és a harisnyanadrágom korcát, és lehúzta őket, amíg el nem tűntek valahol a gyűrött ágynemű között. Felsóhajtottam, amikor meztelen mellkasa az enyémhez simult, és a nyakát csókolgattam, míg lenyúltam, és kikapcsoltam és kihúztam az övét az övtartókból. Jared felnyögött, amikor feltéptem a farmerja legfelső gombját, és letoltam a nadrágot a csípőjéről. A lábával tovább tolta a bokájáig, és hallottam, amikor a farmer tompán puffan az ágy végénél, a földön.

Jared egy hosszú pillanatig a szemembe nézett, és végigsimította az arcomat és a nyakamat.

- Azt hiszem, ma éjjel senki sem szakít félbe minket - jegyeztem meg.

Halványan elmosolyodott, és lassan megrázta a fejét.

A mosoly helyébe komoly, figyelmes kifejezés lépett, amikor lehajolt, és szájon csókolt. Az orrán át mélyen beszívta a levegőt, és megfeszült a teste, amikor belém hatolt. Szorosan lehunytam a szememet, és akaratlanul is elfordítottam a fejemet, mert egyszerre éreztem fájdalmat és gyönyört. A belsőm lángolt, ahogy az ajka a fülem előtt súrolta az arcomat.

- Minden rendben? - suttogta elfulladó hangon.

Bólintottam, és a száját magamhoz húztam; végre elég közel voltunk egymáshoz. A kezem lesiklott a nyakáról a vállára, és belemélyesztettem a körmeimet a bőrébe, ahogy a gyönyör végighullámzott a testemen. Halkan felnyögött, majd ismét megmerevedett. Éreztem, hogy a keze belemarkol a vádlimba, és a tenyere a bokámra siklik, majd felhúzta a térdemet, hogy a lábammal átölelhessem a derekát.

A nyelvével végigsimogatta a szám belsejét, és közben gyöngéden beljebb hatolt, én pedig megmerevedtem a páratlan gyönyörtől, ami minden mozdulatától elfogott. Az érzékeim cserbenhagytak, már képtelen voltam tisztán gondolkodni, így elképzelni sem tudtam volna, mit érez. Tűzforró mellkasa az enyémhez simult, a csípője újra meg újra a combom közé nyomult. Önkéntelenül is a nevét sóhajtottam. Válaszképpen felnyögött, és hevesen végigcsókolt a számtól a kulcscsontomig. Az órák perceknek, a percek óráknak tűntek. Elvesztet-

tem az időérzékemet, de nem is volt rá szükségem. A pillanat volt minden, amire vágytam, és nem akartam, hogy valaha is vége legyen.

A hasamon fekve ébredtem: keresztben feküdtem Jared ágyán, és nem volt rajtam semmi, csak a derekam körül az összegyűrt lepedő. Jaredre pislogtam, aki az oldalán feküdt, és édes tekintettel figyelt.

- Jó reggelt - köszöntött lágyan.

- Aludtál valamit? - kérdeztem.

Felnevetett. - Öt órát. Gyerekkorom óta ez volt a leghosszabb alvásom.

Elmosolyodtam, és odahajoltam, hogy szájon csókoljam. A testemet merevnek, ugyanakkor ellazultnak éreztem, az izmaim kellemesen sajogtak.

Megérintette az arcomat. - Olyan mélyen aludtál, hogy nem akartalak felébreszteni, de az utolsó záróvizsgád kilencven perc múlva lesz.

- Jaj! - Jared lepedője a derekamra tekeredett, miközben lemásztam az ágyról, és a fürdőszoba felé menet eltakartam vele a mellemet. Mielőtt odaértem, hirtelen megtorpantam, sarkon perdültem, és visszamentem az ágyhoz, hogy egy képtelenül hosszú csókot nyomjak a szájára.

- Szeretlek! - kiáltottam vissza, mialatt a fürdőszobába szaladtam lezuhanyozni.

Mindent másnak éreztem, a vizet, a szappant, a bőrömet. Egyfolytában mosolyogtam, ahogy magamban visszaidéztem az előző éjszaka eseményeit. Már kezdett aszalódni a bőröm a víz alatt, amikor halk kopogást hallottam.

- Sietned kéne, szerelmem.

Elzártam a vizet, és villámgyorsan végeztem a reggeli tollászkodásommal.

- Claire elhozta ma reggel a holmimat? - találgattam, mialatt lekocogtam a lépcsőn.

Jared mosolyogva állt az ajtó mellett a kávémmal. - Letette az ajtóban.

Szájon csókoltam, amikor elmentem mellette, ő pedig az Escaladehez kísért.

Akkor sikerült a helyemre érnem, amikor a professzor kezdte kiosztani a teszteket. Nehezen tudtam összpontosítani; a gondolataim folyton Jared ajkai - és egyéb testrészei - körül forogtak, és az járt még a fejemben, hogy ott van előttünk az egész nyár, hogy behozzuk az elvesztegetett időt.

Én fejeztem be utolsóként, és amikor beadtam a dolgozatomat, a professzor letette a magas kupac tetejére, aztán udvariasan biccentett.

- Kellemes nyarat, Miss Grey.

- Ígérem, az lesz - feleltem mosolyogva, amikor megláttam az ajtóban Jaredet.

Amikor megálltunk a lakás előtt, elfordította a slusszkulcsot, és a kezemet fogva ült tovább a kocsiban.

- Úgy érzem, elnézést kell kérnem a tegnap estéért - szólalt meg végül, és megcsókolta az ujjaimat.

- Miért? - kérdeztem.

Jared fészkelődön az ülésen. - Nem terveztem előre. Úgy érzem, mintha lesből támadtam volna rád.

- Az ilyen támadást egyáltalán nem bánom - mosolyogtam, és odahajoltam, hogy megcsókoljam. - Még sosem akartam semmit ennyire.

Jared óvatosan elmosolyodott. - Akkor hát semmi bajod?

- A jónál is jobban vagyok! Tulajdonképpen alig várom a következő rajtaütést. - Megcsókoltam a nyakát, majd kis csókokkal hintettem be a füléig.

Jared nevetett. - Egész nyáron ki sem mozdulunk a lakásból, ha továbbra is így viselkedsz.

- Nem is lenne olyan rossz, nem? - suttogtam, és a nyelvemet végighúztam a fülkagylója szélén.

- Mikor akarod elhozni a holmidat az Andrewsból? Édesanyád a hétvégén vár haza. Sok munka vár rám, le kell bontanom a lehallgatókészülékeket a szobádban, a folyosón... - Elhalt a hangja, ahogy a fülében kalandozó nyelvem elterelte a figyelmét.

Elhúzódtam tőle, és egy pillanatig bámultam. Mielőtt azonban szavakba tudtam volna önteni a belém hasító eredeti ötletet, szélesen elmosolyodtam.

- Mi az? - kérdezte hasonló mosollyal.

- Ha már kiköltöztetsz... miért nem költöztetsz át ide? - tettem fel a kérdést, és a szemében kerestem, hogyan fogadja a javaslatomat.

Jared szemöldöke felszaladt a homlokára a döbbenettől. - Be akarsz költözni a lakásomba?

A vállamat vonogattam, mert nem voltam biztos a reakciójában. Nem voltam egészen biztos abban, hogy áll-e még az ajánlata. - Ha részedről is rendben.

- Hogy rendben-e? Tudod, milyen boldoggá tettél most? - fürkészte az arcomat feltétel nélküli szerelemmel a szemében.

- Szóval akkor a válasz igen?

Jared hangosan felnevetett, megcsóválta a fejét, aztán lelkesen megcsókolt. - Határozott, kétségek nélküli, maximális igen!

Izgatottan nevettem, miközben Jared az ölébe vont, és azzal az örömmel csókolt, amit én is éreztem. Mindössze tizenkét óra leforgá-

sa alatt úgy semmivé foszlott az elmúlt hat hét, mintha meg sem történt volna. A lidércnyomás vége előtt megkaptuk a csodánkat! Kiderült, hogy végig csak rajtunk múlt minden.

A hétvége hátralevő részét a dobozok és kisebb bútorok átszállításával töltöttük. Jared ragaszkodott hozzá, hogy csak ő emelgethet, én meg kicsomagolás közben a hifiből szóló számokat dúdoltam. Egyszerre csupán pár dobozt csomagoltunk ki, aztán megünnepeltük fent a hazatérésemet, majd ismét lementünk, kicsomagoltunk megint pár dobozt, és kezdtük elölről az egészet.

A négy fal között töltött forró hétvége után Jared úgy határozott, hogy friss levegőre van szükségünk. Tökéletes volt az idő hétfőn reggel, amikor kiléptem a lakásból. Frissen nyírt fű és napfény illata fogadott. A felhőtlen ég felé emeltem az arcomat, lehunytam a szememet, és mosolyogtam azon, hogy a szemhéjamon átszűrődik a napfény.

Jared felszállt a Vulcanra, és elmosolyodott. - Lillian megkért, hogy hívjalak meg vacsorára. És mielőtt bármit is mondanál - kertelt, amikor látta döbbent arckifejezésemet -, azt javasolta, hogy üljünk be egy vendéglőbe. Nem akarja, hogy kötelezve érezd magad, de nagyon szeretne viszontlátni. Hiányzol neki.

Felsóhajtottam. - Hogy hiányozhatnék neki? Feltételeztem, hogy az érdemtelen részrehajló bánásmódnak vége, amint meghallja, mi történt.

Jared szeretetteljesen a fülem mögé simította a hajamat. - Tudja, min mész keresztül, és te vagy az egyetlen, aki tudja, ő min ment keresztül. Sok bennetek a közös.

- Nem kell étterembe mennünk. Eljöhet a lakásunkra is, vagy mi mehetünk hozzá. Nem félek.

Jared rajongással nézett rám, és kiült az arcára a tökéletes elégedettség.

Felvontam a szemöldökömet. - Mi az?

Ellágyult a pillantása. - A lakásunkra.

Begyújtotta a motort, én meg feltettem a napszemüvegemet, és felmásztam mögé. A nyári szél fújt minket, miközben Jared végigszáguldott az utcákon. A hátára szorítottam az arcomat, és boldogabb voltam, mint életemben valaha.

Megálltunk egy piros lámpánál, és Jared a térdemre tette a kezét. - Reggel elhozhatnánk a többi holmidat Cynthiától. És ha festéket akarsz venni, azt is elintézhetjük - mondta, és láthatóan nehezére esett félvállról beszélni.

Előrekukkantottam, hogy lássam az arcát. - És mihez kellene a festék?

Jared vállat vont. - A tetőtér nem kürtöli éppen világgá az együttélésünket. Ha a tetszésed szerint akarod átalakítani, beszerezhetjük, amire szükséged van.

- Nahát! - csicseregtem édesen, amitől Jared összerezzent, és a fejét csóválta.

Erősebben öleltem át a derekát, és a hátának támasztottam a homlokomat. Megdermedt, én meg felemeltem a fejemet, hogy lássam, miért. Samuel állt előttünk, hatalmasan és sötéten, mint az éjszaka. A mellén összefonta a karját, és ettől még baljósabbnak tűnt. Összehúztam magam Jared mögött, a mellkasomban hangosan dörömbölt a szívem.

- Szervusz, Nina - szólalt meg Samuel. Az arckifejezése mintha lágyabbá vált volna, de a vonásai olyan szigorúak maradtak, hogy a felvett arckifejezés feleannyira sem volt vigasztaló, mint amilyennek szánta.

- Bizonyára híreid vannak - mondta Jared.

- Valóban - válaszolta Samuel, és nagy nehezen levette rólam a szemét. - Shax hírét vette, hogy Jack biztonságba helyezte a könyvet egy bankban, és csak te meg Nina fértek hozzá.

- Ez baj - mondta Jared halk, vészjósló hangon.

- Azt is tudják, hogy Nina gyűrűjébe vésték bele azt a kódot, amire szükségük van. Beszélnek ezt-azt, Jared. Hamarosan érte jönnek.

Jared egy pillanatig nem moccant, gondolatokba mélyedve ült. Aztán felkapta a fejét, és Samuelre nézett. - Nem, ha odaadjuk nekik.

- Jared! - kiáltottam fel.

Felém fordult, és megsimogatta az arcomat. - Nem tudom, miért volt a könyv Jacknél, Nina. De nem ér fel az életeddel.

- Szóval azt feltételezed, hogy Shax leáll, amint megkapja a könyvet - mondta Samuel, és a hangja ugyanolyan ijesztő volt, mint az arca.

- Hogy jutottak ehhez az információhoz? - morogta Jared.

- Hogy máshogy? - szűkült össze Samuel szeme. - Emberek révén.

Meg akartam kérdezni Samuelt, mit ért ez alatt, de ahogy már azelőtt is, egyszerre szőrén-szálán eltűnt arról a helyről, ahol az előbb állt.

Jared felpörgette a motort, és a lakáshoz száguldott. Leszállt, aztán engem is leemelt az ülésről, és a lábam még alig érte a földet, amikor már felrohant velem a tetőtérbe.

A lábával bevágta mögöttünk az ajtót, és megfogta a vállamat. - Kitalálom, mi legyen, Nina. Senki sem forog veszélyben. Véget vetek ennek, rendben? - Olyan sebesen hadart, hogy a szavak egybemosódtak, a tekintete feszült volt és nem sok jót ígért.

- Rendben. - Átöleltem, és szájon csókoltam.

Gyanakvóan fürkészte az arcomat, amikor elhúzódtam tőle. - Tényleg rendben? - kérdezte.

Finoman megsimogattam az arcát. - Akkor sem tudtam elszakadni tőled, amikor azt hittem, ezt kell tennem. Sehova sem megyek. Megígérem.

Jared pillantása ellágyult, és felemelte a kezemet, amit még a gyűrűje ékesített. - És te tartod magad az ígéreteidhez.

Tizennyolcadik fejezet
Shax

Másnap reggel ugyanabban az állapotban ébredtem, mini öt nappal korábban: gyűrött lepedőbe csavarva, izomláztól nyögve, korgó gyomorral, de ezeket leszámítva mennyei boldogságban.

Jared szorosabban ölelt, miközben nyújtózkodtam. Miért nem alszol még egy kicsit? - csókolta meg a nyakamat.

Csupasz lábamat a csípőjére csúsztattam. - Miért pazarolnám az időt alvásra, amikor te ébren vagy?

Elvigyorodott, és végigsimította a combomat. - Mert ember vagy, és éjszaka két óránál több alvásra van szükséged. Nem mintha panaszkodnék, csak nem lehetek továbbra is ilyen önző, és gondoskodnom kell arról, hogy már hajnali hat előtt álomba merülj.

- Ne merészeld - ásítottam.

- Éhes vagy, megyek reggelit csinálni - tápászkodott fel az ágyról.

Hosszan zuhanyoztam, aztán felöltöztem, és lekocogtam a lépcsőn. Felkaptam az újságot, és a kávémmal leültem az asztalhoz. Az első korty közben megdermedtem, amikor megpillantottam a főcímet:

Holtan, megcsonkítva találtak egy helyi bankárt

- Jared?

- Igen, édesem? - kérdezte szórakozottan. A figyelmét lekötötte a serpenyőben sülő tojás.

- Láttad a mai újságot?

- Még nem, mi történt? - fordult felém abban a pillanatban, amikor megérezte a cikk olvasása közben feltámadó félelmemet.

Idegesen nyeltem egyet, csak aztán néztem a szemébe.

- A bankból James Stevens... aki beengedett minket a páncélterembe... tegnap holtan találták.

Odaadtam neki az újságot, és néztem, ahogy gyorsan végigfutja a cikket.

- Mit jelent ez, Jared?

Jared szeme tiszta, a vonásai nyugodtak voltak. - Bizonyára az egyik halandó volt, akire Samuel utalt. Látnom kellene a testét, hogy biztos legyek, nem Grahm volt-e vagy...

Bólintottam, mert értettem már, mire akar kilyukadni.

- Jaj, ne! - szólalt meg Jared.

- Mi az?

Jared visszaadta az újságot, és arra mutatott, amit éppen elolvasott:

Helyi ékszerészt támadtak meg és fosztottak ki. A rendőrség szerint a bűncselekmények közt nincs összefüggés.

- Vincent! - kiáltottam fel, és Jaredre néztem. - Mit gondolsz, rendben van?

Jared tekintete elborult. - Csak annyit írnak, hogy megtámadták, tehát felteszem, hogy életben maradt - válaszolta, és leült a mellettem levő székre.

- Mit tegyünk? - fészkelődtem a helyemen.

Jared megrázta a fejét, és összefonta az ujjainkat. - Megszerezzük kettesben a könyvet, aztán egyedül visszaviszem Shaxnek.

- Úgy érted, együtt visszavisszük neki - szorítottam meg az ujjait.

Jared nemet intett. - Ne haragudj, Nina, de ez túl veszélyes.

- Jared... - A félelem belém fojtotta a tiltakozást.

Az ölébe vont, és átkarolt. - Elintézem ezt az ügyet, Nina. Claire itt marad veled. Ígérem, hogy biztonságban leszel.

Az arcához simultam, és lehunytam a szemem. - És veled mi lesz? Ez nem olyan, mint az ellenséges vonalak mögé menni?

- Van nálam valami, amire szüksége van. Amíg itt vagy, biztonságban, addig nem eshet bajom. Bízol bennem? - kérdezte, és eltartott magától, hogy a szemembe nézhessen.

- Igen. Csak... légy óvatos.

- Az leszek, ne félj. Terveim vannak veled. - Összeérintette a homlokunkat. - Kihűl a tojásod. Felhívom Claire-t..., és a végére járok ennek.

Claire nem egészen egy óra múlva jelent meg, nemtörődöm arckifejezése Jaredével vetekedett. Velem is sokkal lazábban viselkedett, még a fenekemre is csapott, amikor elment mellettem.

- Remekül elszórakozunk majd, Nina. Filmeket is hoztam.

Elfintorodtam. - Filmeket? Azt képzeled, filmet tudok nézni, amikor Jared egy démonokkal zsúfolt szobában van?

Claire égnek emelte a tekintetét, és a gúnyos mosoly élesebbé tette a vonásait. - Hát nem tudod, mire képes Jared? Én ugyan nem nyugtalankodom. Neked sem kéne.

Jared halványan elmosolyodott, és egy pisztolyt dugott hátul a farmerja korcába. - Ne ess túlzásba, Claire.

Claire bosszús képet vágott a testvére felé, aztán jelentőségteljes pillantást váltottak.

- Nem akarja, hogy megint kibukjak, és lelépjek - jegyeztem meg. A padlóra néztem, aztán Claire-re. - Most már a nyakadon maradok, Claire.

Elismerő félmosolyra húzta a száját. - Helyes. Mert most kajtattalak fel, és cipeltem ide a hátsódat.

Jared odajött hozzám, aztán előbb homlokon csókolt, majd szájon. - Mehetünk?

Önkéntelenül a kabátjába kapaszkodtam. - Mi van, ha a bankban várnak ránk?

- Akkor megvédelek. Claire is velünk jön... ha bárkinek félnivalója van, akkor az Grahm és a társai.

Attól a pillanattól fogva, hogy kiléptünk az ajtón a mellékutcába, a testem megfeszült. Jared fogta a kezemet, amíg meg nem álltunk a kocsival a bank előtt. Claire-rel az egyik, Jareddel a másik oldalamon mentem be, aztán átmentünk az előcsarnokon. Egy sötét öltönyös és nyakkendős idősebb úr lépett oda hozzánk.

- Miben segíthetek?

- Szeretnénk magunkkal vinni a lenti páncélszekrényben őrzött holminkat - közölte Jared.

- Hm... ha szabadna a becses nevét, uram? - dadogta a férfi, és idegesen kocogtatta össze az ujjhegyeit.

- Jared Ryel. Valami gond van?

- Nem... nem, uram, semmi gond. Örömmel segítek.

Jared tekintete körbejárt a teremben, és feltűnt, hogy Claire is nagyon éber. Egymás közelében maradtak, mindketten a karomhoz értek, amíg a lifthez mentünk. Mielőtt a liftajtó kinyílt volna az alagsorban, észrevettem, hogy Claire lélegzetvételének ritmusa megváltozik. Addig síri csend volt, míg az ajtó ki nem nyílt, és fel nem tárult előttünk a hatalmas, üres terem.

Claire alig hallhatóan kifújta a levegőt, Jared pedig megragadta a karomat, és óvatosan magával húzott. Végigcsináltuk az unalmas eljárást, hogy bejussunk a páncélterembe, Claire meg azalatt közönyösen körülnézett a teremben. Fagyos kék tekintete előtt semmi sem marad rejtve, gondoltam.

- A széfbe tetted a papírt, Jared - súgtam oda. - Nem tudjuk a kombinációt.

- Én tudom - mondta, és a zárba dugta a kulcsot.

Claire-re pillantottam, aki a becsukódó páncélajtóra összepontosított. Amint becsukódott, Claire felnézett a mennyezetre, és figyelmesen bámulta.

- Mi baj, Claire? - kérdeztem.

- Nem tudom - mormolta. - Valami.

A lakásba menet Jared végig a hóna alatt fogta a könyvet. Elkísért a mellékutca végéig, aztán lehajolt, hogy megcsókoljon. Mielőtt az ajkunk összeért, felpillantott, mintha megérzett volna valamit.

- Mennem kell. Már idevonzza őket.

Megragadtam a kabátját. - Nem akarom, hogy egyedül menj.

- Claire-nek itt kell maradnia veled. Nem hagyhatlak védtelenül.

- És Bex? Ő nem maradhat velem? - kérdeztem az arcát fürkészve, a fejemben pedig egymást kergették a választási lehetőségek.

- Bex Lilliannel van - válaszolta. Azonnal felfogtam, mire utal: gondoskodott mindenki védelméről.

- Jared... - Erősebben kapaszkodtam bele.

Magához vont. - Ha tovább várunk, ők jönnek ide, és azt nem akarjuk. Ez az egyetlen lehetőségünk.

Hátradőltem, és lehunytam a szememet. Aztán megráztam a fejemet. - Kell, hogy legyen más megoldás, kell, hogy legyen...!

Jared megfogta az államat, és a hüvelykujjával végigsimította az arcomat. - Amíg ver a szíved, ver az enyém is.

Igyekeztem bátor arcot vágni. - Szeretlek.

Jared tekintete ellágyult, és rám mosolygott. - Szeretlek. Viszlát nemsokára.

Claire gyöngéden a vállamra tette meleg kezét, így álltunk és néztünk Jared után, ahogy elindult a járda mellől, majd a sarkon befordulva eltűnt szem elől.

Éreztem, hogy görcsbe rándul a gyomrom. - Mondd, hogy nem esik baja!

Claire maga felé fordított, és elvigyorodott. - Korábban nem vittem túlzásba. Vissza fog jönni. És ha bepipul tőlük, akkor pár démonskalppal tér vissza. Jared nem ismeri a kudarcot.

Felmentünk a lakásba, és leültem a kanapéra. Igyekeztem ellazulni, hogy Jared figyelmét ne terelje el a félelmem.

Claire letelepedett mellém, és nyugtalanul izgett-mozgott.

- Akarsz filmet nézni? - kérdezte.

Lassan, hitetlenkedve fordultam felé.

- Vagy inkább tévét? - kérdezte, és felkapta a távirányítót a dohányzóasztalról.

- Nem - torkolltam le.

Kifújta a haját az arcából, és egy darabig szótlanul ült mellettem. A hosszúra nyúló, kínos csend után mély levegőt vett.

- Apás lány voltam én is - merengett. - Amikor nyaralni mentünk - persze a ti családotok nyomában -, iszonyú féltékeny lettem, amikor apám neked bókolt vagy csak megemlítette a nevedet. Amikor Jackkel elutaztak valahova, akkor meg azért voltam dühös, mert nem én voltam vele, hanem te. Anyám próbálta elmagyarázni, de... egy kislány, aki inkább lett volna az apja társaságában, mint egy vidámparkban, ezt még megérteni sem volt hajlandó.

Claire tekintete elsötétült. - Amikor Jack meghalt... szívből gyűlöltem - nyelt egy nagyot. - Amikor órákkal utána az apám gyöngélkedni kezdett... téged gyűlöltelek. Az apám egy arkangyal volt. Sosem hittem, hogy elveszíthetem. Ott feküdt, haldoklott, én meg csak arra tudtam gondolni, hogy itt ez az erő, ez a sebesség, az intelligencia... megmentőnek születtem, de a saját apámat mégsem tudtam megmenteni.

- De bármennyire is megviselt apám halála, Jared még inkább a szívére vette. Amikor apa utolsót lélegzett, azt hittem, Jared is meghal vele. - Lehunyta a szemét, és egy könnycsepp gurult le az arcán.

- Eleinte dühös voltam rá. Becsapva éreztem magam, hogy hozzád ment. Most már belátom, hogy nem volt más választása. Te voltál az egyetlen megmaradt reménye... te voltál az egyetlen, aki értelmet adhatott a létezésének, és szüksége volt rád. Nem tudott a nélkül a tudat nélkül élni, hogy az életünk mégis ér valamit. Most már belátom, és örülök, hogy itt vagytok egymásnak.

Észre sem vettem, hogy tátva maradt a szám, amíg Claire könnyes szemmel rám nem pillantott, és el nem nevette magát.

Közelebb csúszott. - Nem lett volna szabad, hogy gyűlöljelek. Az apám úgy szeretett, mintha a családunk tagja lettél volna, és a te biztonságod éppen olyan fontos volt számára, mint bármelyikünké. És most már tudom, hogy ez nem azt jelentette, hogy engem kevésbé szeretett. Sajnálom, hogy így bántam veled.

Szerettem volna megölelni, de aztán meggondoltam magam. Meglepett, amikor megfogta a kezemet.

A fejemet csóváltam. - Olyan sokkal tartozom neked... adósod vagyok az időért, amit apád tőled távol töltött, az életemért... Jaredért. Te nem tartozol nekem semmivel.

Meleg mosoly ragyogott fel az arcán, és megszorította a kezemet. - Akkor elölről kezdjük!

Szóra nyitottam a számat, de Claire szeme elkerekedett, és a következő pillanatban már háttal állt nekem. Kikukucskáltam mögüle,

és láttam, hogy lassan nyílik az ajtó, és egy futó pillanatig azt hittem, Jared lép majd be.

De nem ő volt.

Sötétszürke öltönyös és nyakkendős férfi lépett be az ajtón, és úgy nézett körül a lakásban, mintha lakásnézésre érkezett volna. Amikor rám mosolygott, Claire leeresztett keze ökölbe szorult, a bütykei annyira megfeszültek, hogy kifehéredtek.

A férfi szívdöglesztően jóképű volt, a foga fehéren villogott, fekete haja szépen nyírt és fénylőn, olajosan hátrasimított volt. Első látásra jóindulatúnak látszott, de visszarettentem, amikor fekete szeme csaknem átfúrt.

- Milyen jó viszontlátni, Claire - szólalt meg, a hangját halk szisszegés festette alá.

Claire lenyúlt, megragadta a pólómat, és felhúzott maga mögé. - Éppen elkerültétek egymást Jareddel, Shax - válaszolta.

Megfagyott a vérem. A Pokol Hercege állt tőlem egy méterre az otthonomban. Claire karjába kapaszkodtam, ő meg hátranyúlt, és a hátához húzott, és lassan addig oldalazott, amíg pontosan a konyha és a bejárati ajtó között nem álltunk. Shax lélektelen tekintettel figyelte az araszolásunkat, mintha minden lélegzetvételünket éberen lesné.

- Jared engem keres? - kérdezte, és az állát leszegve egyenesen Claire-re nézett. - Milyen érdekes!

A vaslépcsőn nehéz léptek dobogtak, és öt férfi tört be az ajtón. Shax könnyedén tett pár lépést, a férfiak pedig félkör alakban elhelyezkedtek mögötte. Az ujjaim Claire karjába mélyedtek, amikor egy ismerős szempárt is megláttam. Grahm volt.

- Nina - biccentett önelégült mosollyal.

- Még egy lépést teszel felé, és halott ember vagy - forrt a méreg Claire-ben.

Shax gúnyos, gonosz mosolyra húzta a száját. - Ugyan, ugyan, Claire. Egy, az Ő munkáját végző ifjú hölgynek nem illik így viselkednie.

- Mit akarsz, Shax? - dörrent rá Claire.

A démon lesütötte a szemét, és amikor ismét felemelte a tekintetét, sűrű, fekete szemöldöke alól egyenesen rám szegezte. - Szerintem mind tudjuk, mit akarok, Claire. Nina apja elvett tőlem valamit - hajtotta félre a fejét, és kinyújtotta hosszú nyakát -, és igen zavarba ejtő egy tolvaj, kivált a valaha élt legnagyobb tolvaj számára, hogy lophatnak tőle.

Claire vidámság nélkül nevetett. - Te sosem éltél, Shax. Jó azt tapasztalni, hogy szert tettél némi alázatosságra.

- A gyűrűt akarom, Claire - sziszegte.

- Nincs rá szükséged. Jarednél van az ostoba könyved.

Shax fényes madárszeme összeszűkült. - És Jared hol van?

Claire vállat vont, és lassan hátratolt, miközben egy fél lépést tett előre. - Elvitte neked. Mialatt mi itt beszélgetünk, biztos éppen az épületedben van.

- Miért tenné ezt?

- Nem akart egy mocskos démont meghívni az otthonába - morogta Claire.

Shax kíváncsian méregetett engem. - Vagy megpróbálta elkerülni, hogy a Talehje közelébe jöjjünk? Megértem, hogy beleszeretett. Milyen finom kis jószág.

- Most már elmehetsz - mondta Claire. Inkább parancsnak, mint ajánlatnak hangzott.

Shax ferde szája fél mosolyra húzódott. - Köszönöm, Claire. Már éppen indulófélben voltunk, és Ninát is magunkkal visszük. Jack tartozik nekem ezzel.

- És én Jarednek tartozom eggyel - vigyorgott gúnyosan Grahm.

- Kitépem a torkod, mielőtt hagyom, hogy hozzáérj! - acsargott Claire. Ijesztő volt a torkából feltörő morgás.

Grahm intett az embereinek, akik óvatosan megkerülték Shaxet. Claire maga mögé mutatott, hogy álljak hátrébb, aztán kicsit behajlította a térdét, hogy felkészüljön a védelmemre. Az egyik férfi nekiugrott, és Claire megerőltetés nélkül leterítette, de úgy, hogy egyes mozdulatait a sebességük miatt nem is láttam. A második megpróbált odaütni, de Claire oldalra ugrott éppen abban a pillanatban, amikor két másik férfi oldalról támadott. Még egy pár lépést hátrálva figyeltem, ahogy Claire lefejeli egyiküket, és vér spriccelt szét a levegőben, a másikat pedig ököllel torkon vágja. A férfi borzalmasan hörgött, mielőtt a földre rogyott.

Claire már éppen Shax felé fordult, amikor Grahm fegyvert vett elő, és célba vette Claire fejét. Claire megdermedt.

- Csak Ninát akartam elvinni, de azt hiszem, jobban egyenlíteném ki a számlát, ha Jared az édes kis arcodat szétlőve találná, amikor hazajön, és egy kis levél lenne melletted, amiben tudatjuk, hogy százféleképpen erőszakoljuk meg a barátnőjét, mielőtt megöljük.

Éreztem, hogy elhagy az erőm, és hátranyúltam, hogy megkapaszkodjak az asztalban, miközben Grahm kéjsóváran végigmért.

Claire gúnyosan mosolygott. - Pontosan odaillesz majd, ahova Jared küld, Grahm.

Grahm felhúzta a fegyverét, és éreztem, hogy egyetlenegy könnycsepp szivárog ki a szemhéjam alól, és gurul le az arcomon. Az idő lassított felvételként telt, ahogy a tekintetem előbb Grahm arrogáns

arcára, majd vissza Claire-re siklott. Szürreális jelenet volt: felnőtt férfiak hevertek a saját vérükben a padlón, az apró, szőke tinédzser pedig pillanatokra volt a kivégzésétől. Visszafojtottam a lélegzetemet, miközben azt figyeltem, hogy lassan lehunyja a szemét, és várja, hogy a golyó kirepüljön a tölténytárból.

Ugyanabban a pillanatban, amikor Grahm ujja lenyomta a ravaszt, Claire teste elmosódott. A revolverből kilőtt golyó elsuhant mellettem, és a tűzhely mögötti csempébe fúródott, Claire pedig Grahm arcába vágta a könyökét, és Grahm orrából sugárban spriccelt a vér. Az ütéstől átrepült a szobán, és Shax lába elé zuhant. Grahm leült a sarkára, és fájdalmában a fogát csikorgatta. A vér összegyűlt a tenyerében, és az ujjai között a padlóra csörgött.

- Elég! - parancsolta Shax.

Claire azonnal hozzám hátrált. Kicsit elfordította a fejét, de a tekintetét nem vette le Shaxről. - Feltartóztatom, Nina... neked viszont futnod kell. Jared majd megkeres - súgta oda.

- Azt hiszed, fel tudsz tartóztatni, Claire? Majdnem ember vagy!

Claire elmosolyodott. - Meglehet, Shax, de az angyali felem még szét tudja rúgni a seggedet!

Shax nem mulatott ezen. Támadáshoz készült, és különös morgás tört fel a mellkasából. A torkába érve állati üvöltésbe és rikoltásba csapott át. Ennél rémisztőbb hangot még életemben nem hallottam. A démon fekete szivárványhártyájából a feketeség szétterjedt a szemfehérjére, én pedig felkészültem a becsapódásra.

Mintha pislogtam volna, s emiatt kihagytam volna egy másodpercet, egy masszív sötét alak jelent meg köztünk és Shax között. Claire teste ellazult, és úgy sasszézott oldalra, hogy kinézhessünk az alak mögül Shaxre.

Jared állt az ajtóban, és gyilkos pillantással méregette Shaxet. Amikor megérezte a félelmemet és a megkönnyebbülésemet, a figyelme egy pillanat alatt rám irányult, és máris ott termett mellettem. Claire markából Jared karjának biztonságába kerültem át.

Shax óvatossá vált az arkangyal jelenlétében. - A könyv az enyém, Samuel! - Baljós tekintete vadul cikázott négyünk között, mint egy sarokba szorított vadállaté.

Samuel a démon lába elé hajította a könyvet, ami pontosan Grahm mellé hullott. - Vidd az istenkáromló könyvedet, és távozz innen. A Fölséges (Zsoltárok 91:1) nevében véget vetek létednek, ha még egyszer ennek a családnak a közelébe jössz, gonosz lélek! - bömbölte Samuel, és a hangjától megreszkettek a falak.

Shax visszahőkölt a Kimmériai parancsa hallatán, majd lassan kihátrált az ajtón, és sziszegve hívta magával sérült csatlósait.

Grahm véres foga kivillant, amikor rám mosolygott. - Még viszontlátjuk egymást, szépségem.

Jared nekiugrott volna, de Samuel Jared mellére téve a kezét megállította. - Hadd menjenek - parancsolta.

Jared Grahmet figyelte, és kelletlenül engedte, hogy sebesült társaival visszavonuljon. Claire az ajtóban állva bizonyosodott meg arról, hogy mind elmentek, mielőtt becsukta az ajtót.

- Mondták már neked, hogy kitűnő az időzítésed? - mosolygott Claire a testvérére.

- Egyszer-kétszer - válaszolta Jared.

Claire teljes sebességgel Samuelhez rohant, hogy átölelje, a lába hatvan centire kalimpált a föld felett. A váratlan eseménytől összerezzentem, de Samuel megölelte, és széles mosoly ragyogott fel az arcán. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel.

- Azt hiszem, rossz hivatást választottál, kislány. Kimmériainak kellett volna lenned - nevetett.

Claire kuncogott, és szorosabban ölelte a nyakát. - Félig ember vagyok, ez tehát kiegyenlíti az esélyeket, Sam. Ha kimmériai volnék, neked nem lenne munkád.

Samuel harsányan felnevetett, és megcsóválta a fejét. - És még te vádolod Shaxet azzal, hogy nincs benne alázat!

Jared hozzám fordult. - Jól vagy?

Nem akartam hazudni, ezért inkább csendben maradtam.

Jared a mellére vont, és megcsókolta a hajamat. - Vége.

- Grahm szerint nem - jegyezte meg Claire, miután Samuel letette a földre.

- Vége - ismételte meg határozottan Jared.

Claire felmosta a padlóról a vért, és helyrerakta, felállította a bútorokat. Vidáman ugrált, az összetűzés és a győzelem megrészegítették. Hallgattam, ahogy egy kivehetetlen dallamot dúdol takarítás közben.

Egy órával később elköszönt tőlünk, hogy Ryan szülővárosába menjen kocsival. Odakint sötétkékre változott az ég színe. A tetőtéri lakás olyan lett, mint régen volt, a bútorok a helyükön álltak, a törött üveg a szemetesbe került, a vért felmostuk, és a vérfoltos szőnyegeket kihajítottuk.

- Éhes vagy? - kérdezte Jared, és beledugta az ujját a tűzhely feletti golyó ütötte lyukba. Megráztam a fejemet, mire Jared felém fordult.

- Nem?

Még egyszer megráztam a fejemet.

- Nina - rótt meg. - Alig szóltál, mióta visszajöttem. Biztos, hogy jól vagy?

- Persze, remekül.

- Teljesen természetes, ha félsz. Beszélj róla.

- Csak... arra kérlek, ne hagyj többé magamra. Rendben? Claire készen állt rá, hogy akár az életét is áldozza, hogy megvédjen, de annyira megrémültem, Jared! Úgy féltem, hogy megölnek, és akkor te is meghalsz.

Odajött hozzám, gyöngéden megfogta az arcomat, és felemelte, hogy a szemembe nézhessen. - Csak azért féltél a haláltól, mert akkor én is meghalok?

Elmosolyodtam, de sírásra görbült a szám. - Olyan gyönge vagyok, Jared. Csak egy ostoba, gyenge halandó vagyok, és ettől te sebezhetővé válsz. Ez nem igazság!

Jared meglepetten nevetett, aztán megcsóválta a fejét. - Nina... - halkan felkacagott. Nem talált szavakat. Lehajolt és megcsókolt, az ajka árulta el, amit szavakkal nem tudott elmondani.

Tizenkilencedik fejezet
Mentő körülmény

A következő hetekben az élet visszatért a rendes kerékvágásba. Jareddel festettünk, a bútorokat rendezgettük, és Jared sötét tetőtéri lakásából egy világos és vidám otthont varázsoltunk.

Eszembe sem jutott volna bármin is változtatni, de Jared ragaszkodott hozzá, hogy tegyem otthonosabbá. Magunkról készített fényképekkel díszítettem a falakat, vettem egy új virágos tűzött paplant, és még új étkészletet is választottam. Jared az átalakulást mélységes hálával fogadta. Néha átfutott a fejemen, hogy Jared azért szeretné, hogy változtassak, mert így kézzelfogható bizonyítéka van arra, hogy tényleg ott lakom.

Egy hónappal a hivatalos beköltözésem után Jared egy éttermi vacsorával szeretett volna ünnepelni. Felvettem egy vállpánt nélküli fekete ruhát, piros körömcipővel, és Jared egy nyakkendővel tette elegánsabbá az öltözékét. Kimentünk a ház elé, és Jared felszállt a Vulcanra. Felvontam a szemöldökömet, aztán lenéztem rövid szoknyámra, majd ismét rá.

Hangosan felnevetett, és leszállt a motorról. - Csak vicceltem - mondta.

Az Escalade-hez sétált, és kinyitotta előttem az ajtót.

- Szóval hova megyünk? - kérdeztem.

- Egy új helyre. Tetszeni fog - válaszolta, mielőtt becsukta az ajtót.

Sötét téglaépület előtt álltunk meg. Kisegített a kocsiból, majd kinyitott előttem egy üvegajtót, és amikor elmentem mellette, arcon

csókolt. Aprócska ázsiai asszony fogadott minket. Jared kézen fogott, és egy asztalhoz vezetett, amin rózsaszín és fehér tulipánokból összeállított csodálatos csokor volt. A kis étteremben mi voltunk az egyedüli vendégek, és rámosolyogtam Jaredre, amikor helyet foglalt velem szemben. Az asszony a teremben félúton levő tálalóhoz ment, hogy vizet töltsön a poharainkba. Az asztalra könyököltem.

- Zárás előtt vagyunk? - kérdeztem halkan.

Jared ugyanolyan halkan nevetett. - Nem... úgy intéztem, hogy csak mi legyünk itt.

- Ó! - lepődtem meg, és néztem, ahogy az asszony kihozza a vizet és az étlapot.

Jared mondott valamit japánul az asszonynak, aki bólintott, és magunkra hagyott minket.

- Mondtam már, milyen kivételesen gyönyörű vagy ma este? - kérdezte Jared.

- Még csak négyszer-ötször, de köszönöm a bókot - mosolyogtam.

Az asszony visszajött, és csicsergett valamit, amit nem értettem. Jared rám nézett, aztán ismét az asszonyra. - Nem, azt hiszem, még szeretnénk pár percet magunkban.

- Édesanyáddal itt találkozunk? - kérdeztem.

- Nem. Miért?

- Csak eltűnődtem, hogy... miért az extra erőfeszítés? Nyakkendő, virágok, üres étterem... titkolózás.

Jared felvonta a szemöldökét. - Miféle titkolózás?

- Ma délután nagy titokban jöttél-mentél a lakásban. Lehet, hogy halandó vagyok, de vak nem.

Jared nevetése betöltötte a teret. - Képzett bérgyilkosok mellett elosonhatok, de előtted semmi sem marad rejtve.

- Azért, mert ők nincsenek melletted a nap minden percében - állapítottam meg.

Jared elmosolyodott, és összeszorította a száját. - Ünneplünk.

- Ezt már említetted. Az egyhónapos együttélésünket.

- Pontosan - mosolygott, de a hangján idegesség érződött.

Összehúztam a szememet, és az ajkamat csücsörítettem a kitérő válasz hallatán, de nem bolygattam a dolgot. Kétségtelenül élvezte, hogy titkolózik előttem.

Választottam valamit az étlapról, ami a szokásoshoz hasonlított. Amikor visszajött a pincérnő, Jared folyékonyan rendelt japánul.

Doboltam az asztalon.

Jared magában mulatva figyelte a fészkelődésemet. - Menned kell valahova?

- Nem, csak a magyarázatot várom.

Előrehajolt. - Nagyon türelmetlen vagy ma este.

Felsóhajtottam, és hátradőltem a székemben. - Bocs.

Csak úgy érzem, meglepetésre készülhetek.

- Tényleg? - ugratott. - És vajon miért érzed így?

- Ugyan már, Jared. Tudom, hogy készülsz valamire.

Mosolygott, amikor a pincérnő kihozta az ételt, én pedig felsóhajtottam.

Evés közben Jared más témákra terelte a szót. A hét végére megbeszélt egy családi vacsorát Lilliannél. Elmesélte, hogy Ryan visszajött, hogy pár napot töltsön Joshsal, így Claire is a városban van, mondta. Beszélgettünk az őszi órarendemről, a változásokról, amik majd a kampusztól távolabb eső lakással járnak együtt. Elhatároztuk, hogy amint lehet, meghívjuk magunkhoz Betht és Chadet vacsorára.

- Mindig is kedveltem Betht - merengett Jared.

- Én is - ugrattam meglepetést színlelve.

- Jó barátnőd, de azt értékelem benne a legjobban, hogy mindig az én pártomat fogta. Okos lány ez a Beth - bólintott elégedetten.

- Voltak pillanatok - mondtam, és beszéd közben a villámra tekertem a tésztát amikor azt hittem, lefizetted. Rendíthetetlen volt!

- Ezért is kedvelem - mosolygott Jared. - Tudja, mi a jó neked.

- Tisztábban látta, mint én, hogy a végén összekerülünk.

- Miért, te nem gondoltad, hogy összejövünk? - lepődött meg Jared.

- Hát... szerettem volna, ha így lesz. De akkoriban úgy éreztem, hogy nem kellene - magyaráztam, és valami húsfélébe szúrtam a villámat.

- Örülök, hogy ez elmúlt nálad - mondta mélyen elgondolkodva. - Nem tudom, mit tennék, ha... - Áradó szerelemmel nézett rám. - Olyan boldoggá teszel, Nina.

- És te is engem, drágám - turbékoltam.

Jared felvonta a szemöldökét a rám nem jellemző becézés hallatán, és elmosolyodott, de aztán az arckifejezése megváltozott, ahogy valami más jutott az eszébe. - Tudom, hogy elég gyorsan történt minden közöttünk - fintorodon el. - Sokan azt mondanák, hogy túl gyorsan, de mi nem vagyunk átlagosak.

- De mennyire, hogy nem - helyeseltem. A tányér szélére toltam ki a brokkolit, és láttam, hogy Jared bosszúsan mered rá.

- Brokkoli nélkül kellett volna rendelnem. Ne haragudj.

- Nem baj, Jared - nevettem. - Még ki tudom piszkálni az ételből.

- Szeretném, ha a ma este tökéletes lenne... megfeledkezem dolgokról. - Olyan mérgesen meredt a tányérom szélén a brokkolira, mintha megsértette volna.

Ez a fél mondat felkeltette a figyelmemet. - Miért kell tökéletesnek lennie?

Jared kényelmetlenül feszengett a székén, és megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor a pincérnő teletöltötte vízzel a poharainkat.

- Hol is tartottam? - kérdezte, miután a nő elment.

Megtöröltem a számat a szalvétával. - Túl gyorsan haladunk?

- Nem... úgy értem, igen, itt tartottam, de nem, szerintem egyáltalán nem haladunk gyorsan... - Kis szünetet tartott, és gyanakvóan pillantott rám. - Ugye te nem így gondolod?

Nevettem, és megráztam a fejemet. - Nem. - Összeráncoltam a szemöldökömet, amikor láttam növekvő idegességét.

- Minden rendben?

- Persze. Tökéletesen rendben. És nálad?

- Hogyne lenne, de... kiborítasz - hajtottam félre a fejemet, miközben gyanakodva méregettem.

Jared lehunyta a szemét, aztán mély levegőt vett, és próbált megnyugodni. - Bocs. Kicsit fel vagyok húzva.

- Nyugodj meg, csak vacsorázunk - mondtam, és az asztal fölött átnyúlva megfogtam a kezét.

- Háát... hogyne. - Kurtán felnevetett azon, amit mondtam, aztán lenézett a tányérjára.

- St. Luciára gondoltam, hogy odamehetnénk nyaralni. Van légkondijuk - mosolyodtam el.

- Holnap körbetelefonálok - válaszolta szórakozottan.

Ezen töprengtem egy sort, aztán összehúztam a szememet. - Anyám biztos jól fizet.

- Nagyon jól - bólintott.

Kitoltam még egy brokkolit a tányér szélére. - Vagyis gyakorlatilag én fizetlek meg jól.

- Hogyan? - Jared félbehagyta a rágást.

Vállat vontam. - Nos, amikor Jack meghalt, a vagyona, ingatlanai, minden az enyém lett.

- Micsoda? Azt hittem, anyád... - Jared a fejét csóválta, váratlanul érte a megjegyzésem.

- Ó, anyám persze ott lakhat, fizetheti a számlákat, adókat meg a többit, amíg le nem diplomázom. Most nem érek rá ezzel foglalkozni.

- Szóval... te fizetsz? - kérdezte elfintorodva Jared. Nem tette boldoggá a gondolat.

- Miért? Emelést kérsz? - mosolyogtam.

Jared felnevetett. - Bármennyire szeretem is a munkámat, talán mégis nekem kéne neked fizetnem. - Mosolyogtam a szavain, ő pedig

igyekezett kisimítani a vonásait. - Egy hónapja költöztél be. Kényelmesen érzed magad? Otthonosnak tűnik már?

Felsóhajtottam, és lélegzetelállító szürkéskék szemébe néztem. - Már akkor az otthonomnak éreztem, amikor még be sem költöztem. Te vagy az otthonom, Jared.

Ragyogott az arca, és a zakója belső zsebébe nyúlt. - Van valami, Nina, ami…

A pincérnő odalépett, és Jared csalódottan dőlt hátra. A nő elvette a tányérjainkat, és magunkra hagyott minket a desszertlappal.

- Van angyaltorta az étlapon - mosolyodott el Jared.

- Feltétlenül kérek egy szeletet.

Néztem, ahogy Jared az étlapba merülve a gyümölcstorták, sütemények és fagylaltok között válogat. Míg keresgélt, egyszer csak észrevettem egy kis ragyogó piros pettyet, ami megjelent a válla fölött, majd lassan átvándorolt az asztalon. Leengedtem az étlapot, amikor a petty az asztal szélére ért, majd felsiklott a derekamtól a ruhám mellrészére, és megállapodott a szívem tájékán.

- Hú! - kiáltottam fel éles, rémült hangon.

- Mi az, szerelmem? - kérdezte Jared még mindig az étlapba merülve.

- Valaki más is lehet itt. Egy olyan lézeres mutatóizével játszanak - válaszoltam, és azt figyeltem, ahogy a petty a mellkasomon remeg.

Megrándult a testem, és éreztem, hogy a világ lassított felvételként forogni kezd. Körülöttem a háborús zaj miatt összesűrűsödött a levegő, és igyekeztem kiismerni magamat. Üveg csörömpölt a földön, és a szaggatott tüzelést éles zümmögés kísérte. A karom és a lábam mintha görcsbe rándult volna és nehéznek, ugyanakkor súlytalannak éreztem őket, ahogy egyre magasabbra repültem a levegőben. Lehunytam a szemem, és próbáltam kiigazodni a zűrzavarban.

Jared hangját hallottam, valahonnan messziről szólongatott, és ahogy közeledett a hangja, úgy lett erősebb a zümmögés és a kopogás.

- Nina! - ordította.

A földön ültem, és a hátamat a tálaló belső oldalának támasztottam. Az idő felgyorsult és összemosódott. Jared felnyúlt fölém, és hallottam, hogy leszakít valamit. Egyik kezével egy nagy fatáblát tett mögém, és nekitámasztott. Lekapta egyszer a fejét, és ismét a nevemen szólított. - Nina!

Az agyam hirtelen utolérte a jelent. Amint Jared észrevette a piros pontot, átnyúlt az asztalon, és a golyózáporban már repültünk is együtt a terem közepére. Ott gyorsan felegyenesített, letépte a fölöttünk levő márvány asztallapot, és pajzsként a hátam mögé állította.

Körülöttünk ismét repkedtek a golyók, és hallottam a pincérnőt, aki hátul japánul sikoltozott valamit. Jared visszakiabált neki, aztán felém fordult.

A piros terítő is velünk repült, és útközben körém csavarodott. Eltakartam a fejemet, amikor a következő sorozatot leadták. Amikor felpillantottam, vörös foltot láttam Jared ingén, ami egyre jobban szétterjedt.

- Jared!

Zavartan pillantott rám, aztán követte a pillantásomat a vállára.

- Minden rendben - nyugtatott meg, és elutasítóan rázta a fejét. - Te jól vagy? - ordította túl az üvegcsörömpölést és a fegyverropogást. Beszéd közben lehúzta a fejét.

Bólintottam, és láttam, hogy Jared zavart arckifejezése aggodalmasra változik. Lenézett a combjára, és megérintette a nadrágját.

- A lábadon is meglőttek? - húztam be a nyakamat a következő sorozatnál.

- Nem... csak... - Visszanézett rám, aztán hirtelen elkerekedett a szeme, és lenézett az ölembe. Rángatni kezdte a rám csavarodó asztalterítőt. Amikor végre kiszabadított, felrántotta a szoknyámat, és meglátta a combomon a vérző sebet.

- Ó, istenem, Nina, eltaláltak!

Rémülten néztünk össze, a teremben pedig ismét golyók röpködtek és pattantak vissza. Amint megláttam a sebet, már éreztem is a fájdalmat: a golyó ütötte lyukból azonnal minden irányban égető érzés sugárzott szét.

- Rendbe fogsz jönni! - ordította túl Jared a csörömpölést. Az arca megkeményedett.

A golyók ripityára szaggatták az éttermet. Forgácsok repkedtek a falakról és az asztalokról, a padlót üvegszilánkok borították. Jared letépte a nyakkendőjét, a seb fölött a combomra tekerte, és erősen megkötötte, aztán összehajtogatta a térítőt és a sebre szorította. Az égető fájdalom erősebb lett, ahogy szétáradt a testemben. Feljajdultam.

Jared vonásai megfeszültek. Felemelte a kezét a térítőről, és a vérem sötétvörösre festette mind a térítőt, mind a tenyerét. Igyekezett még jobban rászorítani a rongyot, én pedig fájdalmamban ismét felkiáltottam.

- Ki kell hogy vigyelek innen - ingatta a fejét.

A lábamon tartotta a kezét, miközben behátrált mellém a tálalószekrény mögé, aztán óvatosan kikukucskált. Rögtön vissza is rántotta a fejét, és csak hajszálon múlt, hogy elkerült egy sorozatot, amit közvetlenül rá adtak le. Akárki is volt odakint, nem volt más dolga,

mint minket odaszögezni, amíg el nem vérzek, és azzal mindkettőnkkel sikerült volna végeznie.

Jared elkeseredetten nézett körbe. A mennyezetet és a falakat nézte, és próbált hátra is bekukucskálni, miközben elhajolt az újabb golyók elől. A következő össztűznél feltűnt az is, hogy ezek a lövések máshogy, közelebbről hangzanak.

Elvettem a kezét a lábamról, és én szorítottam a kezemet a sebre. Összerándultam a fájdalomtól. - Menj, Jared. Keress valami egérutat.

- Nem hagylak itt - mondta kétségbeesetten.

- Ha nem teszed, mindketten meghalunk - mondtam. Mély levegőt vettem, és próbáltam legyűrni a fájdalmat, hogy gondolkodni tudjak.

Jared lecsukta a szemét, és összeszorította a száját; a kínok kínját állta ki attól, hogy nem tudta eldönteni, mi fontosabb. Éjszínkék szemét rám függesztette.

- A folyosó felé kerülök, megnézem, van-e ott másik kijárat, aztán visszajövök, rendben? Kijutunk innen, erről gondoskodom - bizonygatta.

Mosolyogtam, és könnyes szemmel bólintottam. - Tudom.

Két kezébe fogta az arcomat, és szájon, majd homlokon csókolt.

A teremben megújult a golyózápor, és a másféle lövések közvetlenül mögülünk jöttek. Jared magához ölelt, én pedig összerezzentem. Küszöbön állt a vég.

Jared felnevetett, és amikor felpillantottam, Claire-t láttam meg pár méternyire. A hátát egy betonoszlopnak vetette.

- Gondoltam, beszállok a buliba! - kiabálta nekünk Claire, és odadobott egy fegyvert Jarednek, majd lövőhelyzetet vett fel a fegyverével.

- Szeretlek, kishúgom! - kiáltotta oda Jared.

Claire rákacsintott. - Nem megmondtam, hogy nemsokára rájössz? - Felhúzta a fegyvere kakasát, aztán felnézett, mély levegőt vett, majd tett egy félfordulatot, leadott pár lövést, mielőtt visszaugrott volna a helyére, hogy elkerülje a válaszképpen leadott lövéseket.

Végül Jared felé fordult. - Négyen vannak az északi szárny felső emeletein, kettő a nagy kinti kuka mögött, négy-négy a két tetőn és három a földön tíz, tizenkettő és két óránál. Én itt maradok Ninával, te pedig takaríts ki.

Jared elmosolyodott, és odafordult hozzám. - Tarts ki, édesem. Egy perc, és itt vagyok.

- Jó munkát az irodában - mosolyogtam.

Claire odadobott neki még néhány tele tárat, aztán Jared odahajolt még hozzám, és erősen szájon csókolt. - Ígérd meg, hogy ébren maradsz.

- Ígérem - suttogtam, azzal Jared már ott sem volt.

A következő pillanatban Claire már mellettem volt, és nyomta is le a terítőt.

- Jaj! - sikoltottam fel.

- Muszáj odaszorítanod, ostoba, különben elvérzel, mielőtt kórházba viszünk - mordult rám, és leadott mögénk pár lövést a pisztolyával.

Lehunytam a szemem, és a fejemet csóváltam. - Piszok dög - mondtam, és amikor Claire nevetett, én is vele nevettem.

- Nyisd ki a szemed, Nina! Ébren kell maradnod! - kiabálta, és az arcomat paskolta.

Tágra nyitottam a szememet, és pislogtam párat. - Hányingerem van - nyeltem egyet.

Lenézett a combomon fekvő kezemre; mindkettő úszott a vérben. - Azért, mert olyan sok vért veszítesz. Muszáj Jaredet fedeznem, de te maradj ébren!

Claire kirántott egy pisztolyt a hátán levő táskából, és több sorozatot is leadott, majd ezzel egy időben, a másik kezével előkapta a puskát, és kezdetleges erődünk megmaradt fa oldalára fektette a csövet, és belenézett a távcsőbe. Lövéskor a hátrarúgó puskaagy mindannyiszor visszalökte törékeny testét, miközben nagy réz töltényhüvelyek lökődtek ki és hullottak körülöttem.

- A HÁTAD MÖGÖTT, Jared! - ordította Claire. Fél kézzel újabb lövéseket adott le a puskával, közben kis megszakításokkal fel-felnézett, és a másik kezében levő pisztollyal is lőtt.

Már nem záporoztak az étteremben úgy a golyók, inkább kint folyt a tűzharc. Claire a magára csatolt táskákba tette a fegyvereit, és megragadta hátul a ruhámat, aztán végighúzott a padlón. A folyosóról guggolva beoldalazott a konyhába, én meg igyekeztem legyűrni a hányingeremet, amikor megláttam a fehér padlócsempén a széles vércsíkot, amit húztunk.

Egy szekrénynek támasztott, és felbecsülte az állapotomat. - Hűha, tényleg nagyon sápadt vagy - jegyezte meg, aztán gyorsan hátrahajolt derékból, hogy ellenőrizze a folyosót, majd ismét kiegyenesedve újratöltötte a fegyverét.

- Kösz, sápadtnak is érzem magam - válaszoltam, és éreztem, hogy a szemhéjam ólomsúllyal csukódik le.

- Siess már, Jared - motyogta Claire maga elé, és kisimította a hajamat a szememből. Ekkor tűnt csak fel, hogy verítékezem: nyirkos hajam a homlokomra tapadt.

Kint lassan lecsendesült a tűzharc, csak pár percenként dörrent szórványosan egy-egy lövés. Reszketni kezdtem, és fokozatosan romló állapotomat látva Claire aggódni kezdett, a homlokát ráncolta.

A pincérnő velünk szemben egy sarokban kuporgott. Tágra nyílt, rémült tekintettel meredt rám, amikor észrevette, mi történt a lábammal.

- Kezd lecsendesülni - jegyeztem meg.

- Mert Jared elintézte a ránk lövöldözők jórészét - válaszolta Claire mesterkélt mosollyal.

- Hol van Jared? Miért nem jött még vissza? - Egyre nehezebben szedtem a levegőt.

- Jön már. Csak tarts ki, Nina - tanácsolta szórakozottan, mialatt ismét kinézett a folyosóra.

Ennél konkrétabb időkeretre lett volna szükségem. A kérdés - bár azért aggódtam, hogy mennyi ideig kell még küszködnöm, hogy kitartsak - nem lett volna odaillő. Körülnéztem, és a szemem előtt minden elhomályosult és forogni kezdett.

- Túl sok vért veszítesz, mennünk kell - mondta Claire, és az ajtóhoz húzott. Gyorsan kinézett, majd visszafordult, és kérdezett valamit a pincérnőtől japánul. Az asszony mutogatott, bólintott, aztán nyöszörögve válaszolt valamit.

Claire rám mosolygott. - Van egy hátsó ajtó. Útközben felszedjük Jaredet... menjünk.

Egyik kezében fogta a puskát, a másikkal a vállára dobott. Úgy vitt végig a folyosón, mintha súlytalan volnék. A folyosó végén befordult, aztán egy másodperc töredékéig megállt, mielőtt egy gyilkos rúgással kivágta volna a súlyos fémajtót.

Éreztem, ahogy az éjszakai levegő hűsen meglegyinti a lábamon a meleg vért. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, hogy végre sikerült kimenekülnünk a sikátorba. Már majdnem eljutottunk az utcáig, amikor Claire megtorpant, és lassan leengedett a földre.

- Újoncokra jellemző hiba, Claire cica - fogta rá a fegyverét Grahm. Az orrán, amit Claire legutóbb a könyökével vert szét, még ott volt a tapasz.

- Óriási bátorságra vall, hogy egyedül jöttél - mosolygott Claire.

Láttam már Claire-t önelégültnek, de most más volt: a szemében félelem csillogott. Tudta, hogy fogytán az időm.

Grahm felém fordult. - Mondtam, hogy hamarosan viszontlátjuk egymást, Nina. Úgy látszik, nem is kell rád golyót pazarolnom... már

a halál előszobájában vagy. Milyen kár egyébként - csettintett helytelenítően a nyelvével. - Nagyon vártam már, hogy elszórakozzak veled.

A két kezemmel feltámaszkodtam, de a karom remegett az erőfeszítéstől. Kemény küzdelmembe került, hogy nyitva tartsam a szememet, és a felületes légzés sem töltötte már meg elég levegővel a tüdőmet. Grahmnek igaza volt, de azért nem adtam fel a harcot: muszáj volt életben maradnom, hogy megmentsem Jaredet.

- Ha meghal, Grahm, nem végzek veled lassan - szűrte a szavakat a fogai között Claire, a hangja remegett a haragtól. - Napokig szenvedsz majd, vagy hetekig. A Pokol édes megkönnyebbülés lesz ahhoz képest, amit én teszek veled.

Grahm nevetett, és rám fogta a puskáját. - Most is végezhetnék vele, de azt hiszem, szívesebben figyelem a vergődésedet, mialatt a haláltusáját nézzük.

Köhögtem, és a könyökömre hanyatlottam, a tenyeremmel a sikátor nedves kövezetére támaszkodtam. A hányinger inkább ígéret volt, mint fenyegetés, a hajamról az izzadtságcseppek a szemembe folytak. Grahm azt tervezte, hogy fegyverrel sakkban tart minket, amíg a szívem fel nem mondja a szolgálatot, és utána Jared is hamarosan rosszul lesz és meghal. Feltámadt bennem a harag, és dühösen csikorgattam a fogamat.

Farkasszemet néztem a puskacsővel. - Bárcsak végignézhetném, mit művel veled, Grahm, te nyomorult szarzs...

- No, no - nevetett. - Ilyen mocskos szájjal csókolod meg anyádat is?

- Neked van egyáltalán anyád, Grahm? Vagy egyenesen a Pokol lökött ki magából? - lihegtem, és éreztem, ahogy elfolyik belőlem az élet.

Graham felhúzta a kakast. - Nagyon pimasz vagy, Nina. Ezt szeretem benned. Talán mutatok némi könyörületet..., ami nem vall rám, de Jack lánya esetében kivételt teszek.

Szorosan lehunytam a szemem, és vártam, de a vég nem jött el. Amikor felpillantottam, Grahm ívben meghajló háttal, tágra nyílt, kimeredő szemmel bámult a semmibe. Nyál csörgött a szájából, ahogy előrezuhant. A helyén véres ököllel Jared állt.

- Szép - dicsérte meg Claire, és felemelte ernyedt testemet a földről.

- Elfogytak a golyók - szellemeskedett Jared, és átvett Claire-től. Rohanni kezdett velem, de olyan sebesen, mintha végre szárnyakat növesztett volna.

Igyekeztem összpontosítani, amikor a karjába vett, és beemelt az Escalade hátsó ülésére. Claire ugrott be a kormány mögé. - A Rhode Island-i kórház közelebb van, nem?

- De igen! - kiáltotta Jared. - Indulj már, Claire!
- Összevérezem az ülést - motyogtam.
Jared idegesen nevetett. - Nem érdekel... csak maradj velem.
- Fázom - suttogtam. Még meleg teste ölelésében is leküzdhetetlenül remegtem.
- Claire - sürgette a testvérét Jared, és szorosan átölelt.
- Még két perc - válaszolta Claire, és a terepjáró kifarolt egy éles kanyarban.
- Már nincs két perce - nyögött fel Jared.
- Jared? - szólítottam a sötétségben.
Éreztem meleg tenyerét az arcomon. - Itt vagyok.
- Jared? - kiáltottam. Ólmosan fáradt voltam és nagyon féltem. Nem tudtam, képes leszek-e életben tartani mindkettőnket.
- Itt vagyok, Nina. Maradj velem, hallod? - Elcsuklott a hangja. - Terveim vannak veled.
Claire csikorogva fékezett, és kivágta az ajtót. Jared kimászott velem a hátsó ülésről, aztán segítségért kiabált. Pillanatokkal később sokan vettek körül.
- Tegye, uram, a hordágyra - hallottam egy nő hangját.
Jared meleg ajkát éreztem a homlokomon, ahogy szorosabban ölelt magához.
- Uram!
- Megígérted - mondta elcsukló hangon. - Tartsd meg az ígéretedet, Nina.
Letett a kemény matracra, és megszorította a kezemet, mielőtt elengedett. - Nemsokára találkozunk.
Elhomályosuló tekintettel kerestem Jared arcát, a fejem fölött egymásba folytak az orvosok és a nővérek szavai.
- Jared? - hívogattam.
- Ki kell mennie, uram. Uram? Távozzon, kérem - hallottam, miközben utolsó erőmmel a keze után nyúltam.
Amikor ismét magamhoz tértem, a redőny résein át besütött a kora reggeli nap. A jobb kezemre pillantottam: az ujjaim összefonódtak Jared nagy, meleg ujjaival. A feje mellettem pihent a kórházi ágyon, az arca mozdulatlan és békés volt. Olyan hihetetlen látvány volt, hogy aludni látom, hogy nem zavartam fel. Moccanás nélkül ültem, egyenletesen lélegeztem, és néztem, ahogy a felkelő nap vetette árnyékok a falon táncoltak.
Amikor a nap már bevilágította a kórtermet, Jared megmozdult. Pislogott, felemelte a fejét, és rám nézett.
- Jó reggelt - mosolyogtam rá, és az ujjaimmal megfésültem kócos haját.

- Megtartottad az ígéretedet.

- Mindig meg szoktam - feleltem, és a hátamat homorítva megvonaglott az arcom a fájdalomtól.

Megfeszült a szája. - Egy ideig nagyon aggódtam. Néhányszor elveszítettünk.

- Tényleg? Becsapva érzem magam! Nem emlékszem fehér fényre. És az életem sem pergett le a szemem előtt.

Összeszorította a száját. - Jellemző rád, hogy még a halállal is viccelsz.

- Jól vagy? Amikor ilyesmi történik, és újraélesztenek... ugye, nem fáj neked?

- Miattam ne nyugtalankodj, én rendben vagyok - csóválta meg a fejét egyszerre válaszként és rosszallásként.

- Hogy van a vállad?

- Olyan, mint új korában - felelte, és nagy felhajtással veregette meg a pontot, ahol behatolt a golyó.

- Hát igen... azt hiszem, a lábam gyógyulása tovább tart majd, mint a válladé. - Lenéztem a gézzel vastagon betekert combomra.

Bólintott, de fájdalmas arcot vágott.

Megérintettem az ujjam hegyével az arcát. - Mi baj?

Jared megrázta a fejét, és mosolyogni próbált, de a mosoly elhalványult, a homloka ráncba szaladt és könnyes lett a szeme.

- Jared - kérleltem, és valami vigasztalón törtem a fejemet. Elképzelni sem tudtam, min mehetett keresztül, amikor kénytelen volt másnak átengedni az életem megmentését.

Mély levegőt vett, és az arcához szorította a kezemet. - Azt hittem, elveszítelek... - zokogta lehunyt szemmel - azt hittem, elveszítelek! - A hangja elkínzott volt, és felnyögött, amikor az ölembe temette az arcát.

A fejére tettem a kezemet; fogalmam sem volt, mit mondjak. Kapkodva szívta be megint a levegőt, átölelt és a csípőmnél fogva szelíden magához húzott.

Hozzám simult, és a hálóruhámba rejtette az arcát. - Nem tudtam, mit tegyek... könyörögtem Gabrielnek, hogy ugyanabban a pillanatban vegyen magához. Egyetlen másodpercet sem akartam nélküled élni.

Felemelte az arcát, hogy a szemembe nézhessen. Az ő szeme könnyes volt és kivörösödött.

- Jól vagyok - mosolyodtam el, és a kézfejemmel megsimogattam az arcát.

Jared megtörölte a szemét, és felsóhajtott. - Nem így akartam csinálni, de megteszi ez is.

Zavartan néztem, ahogy lehajol, és felvesz valamit a földről. Felült, és egy kis dobozt tette az ölembe.

A Thayeren levő Blaze-ből volt egy elvitelre szánt doboz.

- Sült édesburgonya? - nevettem.

- Az bizony - mosolygott Jared.

- Reggelire? - csodálkoztam, és felemeltem a fedelét. Üres volt, csak egy kis fekete doboz feküdt az alján. Jaredre néztem, és kérdőn felhúztam a szemöldökömet. Kivette a dobozt, és elém tartotta.

- Nyisd ki - suttogta, és megint megtörölte a szemét.

Óvatosan felnyitottam a dobozt, és egy sima aranygyűrűt pillantottam meg, aminek a közepén egy nagy gyémánt csillogott.

Elakadt a lélegzetem, és Jaredre néztem.

- Csak miattad létezem. És érted élek. És azért élek, hogy szeresselek. - Kis szünetet tartott. - Légy a feleségem, Nina.

A gyűrűre pillantottam, és szélesen elmosolyodtam.

Jared engem figyelt, ahogy a sziporkázó gyémántot néztem. Határozottan bólintottam, aztán elnevettem magam. - Igen!

Jared úgy mosolygott, mint én. Kivette a gyűrűt a dobozból, felemelte a kezemet, levette róla a Corn Islanden vásárolt gyűrűt, és felhúzta a finom aranykarikát.

Egy pillanatig áhítattal nézte, aztán előrehajolt, és megcsókolt. Átfogtam a nyakát, és örömkönnyeket sírtam.

Jared diadalittasan elmosolyodott. - Nem kellett végigszenvednünk a lidércnyomást, hogy megkapjuk a csodánkat. Nina, te vagy az én csodám. Mindig is te voltál.

Epilógus

Visszafojtottam a nevetésemet, amikor Jared a konyhai mosogatónál kimosta a hajából a festéket. Előtte tüntette el a tűzhely felett a golyó ütötte lyukat; ez volt az utolsó a Shax két hónappal korábbi látogatásakor keletkezett dolgoknak, amiket el kellett távolítania, ki kellett cserélnie vagy meg kellett javítania.

Jaredet elefántcsontfehér pettyek borították, én meg azon mulattam, hogy bármilyen kecsesen és fürgén mozog, mégsem tud úgy ecsetet venni a kezébe, hogy tetőtől talpig össze ne kenje magát festékkel.

- Mi az? - mosolyodott el, miközben a haját törölte egy törülközővel.

- Jól mutatsz loncsárgában! Szerintem kimondottan a te színed - kuncogtam.

Jared a pultra dobta a törülközőt, és a kanapéhoz jött, amin pihentem. - Hogy van a lábad? Kérsz fájdalomcsillapítót? - kérdezte, és leguggolt mellém.

- Minden rendben. És a te vállad?

Rám mosolygott, aztán összefonta az ujjainkat. - Miért, történt valami a vállammal?

- Ez is egy olyan filozofikus, embereket érdeklő, de nem megválaszolható kérdés? - firtattam, és az ujjamon csillogó nagy briliánst csodáltam.

Jared öblös hahotája betöltötte a teret. - Olyasmi. Claire és anya nemsokára itt lesznek. Magazinokat, katalógusokat, ilyesmiket hoznak.

Mosolyogtam, és beletúrtam nedves hajába. - Dicséretesen gondoskodsz a szórakoztatásomról.

- Esküvői cuccokat hoznak. Lillian már a zaklatástól sem riad vissza, hogy ideengedjem. Csak addig tudtam visszatartani, amíg egy kicsit meg nem erősödsz, mielőtt beállított volna anyagmintákkal meg asztaldíszötletekkel. Attól tartok, ezzel csak időt nyert, hogy még több anyagot gyűjtsön.

- Ugye nem említetted nekik a szigetet? - kérdeztem vádlón.

Hunyorított az egyik szemével. - Ehhez, azt hiszem, támogatásra van szükségem.

- Hagyod, hogy abban a hitben jöjjenek át, hogy nagy esküvőt tervezünk? Jared!

Behúzta a nyakát a kifakadásom hallatán. - Minden rendben! Majd együtt elmagyarázzuk nekik!

A szememet forgattam, és idegesen forgattam az eljegyzési gyűrűmet az ujjamon. - Ha én el tudom mondani Cynthiának, hogy diploma előtt férjhez megyek, te is elmondhatod az anyukádnak, hogy egyszerű esküvőt szeretnénk.

Jared lehajtotta a fejét, és elmosolyodott. - Régen ezt csináltad Jack gyűrűjével is. Furcsa, hogy tavaly ilyenkor mosolyogtam azon, amikor a peridotköves gyűrűn ugyanilyen idegesen matattál. Most az eljegyzési gyűrűdet forgatod, amikor ideges vagy. Olyan... szürreális - tűnődött.

- Egyetértek - morogtam.

Jared bólintott. - Esküvő tervezésénél rosszkedvű lesz... megjegyeztem.

Összeszorítottam a számat, nehogy mosolyogjak.

Jared a szájához húzta a kezemet, és gyöngéden végigcsókolta az ujjaimat. - Minden rendben lesz. Ígérem.

A nyári szellőben lustán lengtek az áttetsző fehér függönyök. A tetőtéri lakás falai most bézs és fehér színűek voltak, és az ablakokon beszűrődő napfényben ragyogott minden. A fény szinte elnyelte Jaredet, és elmosolyodtam a dicsfény láttán, ami körülvette. Szürkéskék szeme lágy pillantású és felhőtlen volt, amióta hazahozott a kórházból.

Pár másodperccel később kopogtattak is. Claire, Lillian és Bex sereglettek be halomnyi zsákkal és vaskos katalógussal.

Jared boldog mosollyal fogadta a családját, aztán nevetni kezdett, amikor meglátta, mennyire elképedtem.

- Bátorság, szívem. Ne félj - súgta a fülembe, mielőtt szeretettel megölelte az anyját.

- Ezerszer jobban nézel ki, Nina! - áradozott Lillian. - Annyit aggódtunk miattad, drágám!

Claire fehér zacskókat tett le az élénkrózsaszín vászonzsákja tetejére, míg Lillian egy halom esküvői magazint igazgatott el a dohányzóasztal sarkán.

Mosolyogva nézett körül. - Ó! Imádom, amit ezzel a lakással csináltál! Olyan világos és nyugalmas lett! Évek óta mondogattam Jarednek, hogy tegye világosabbá, te meg pár hét alatt rábeszéled! - Rám kacsintott. - Bravó, Nina!

- Gyakorlatilag kényszerített arra, hogy új színpalettát válasszak, és új lakberendezési tárgyakat vegyünk. - Melegen rámosolyogtam Jaredre, aki gyöngéd szerelemmel nézett.

- Új színpalettát és lakberendezési tárgyakat? - horkant fel Bex.

Jared rávetette magát, és legyűrte a padlóra, ahol fejfogást alkalmazott, a bütykeivel pedig megdörzsölte Bex fejét.

- Nálad is eljön az idő, amikor majd megérted, zöldfülű! - nevetett Jared.

Nevetés töltötte be a lakást, miközben azt néztük, hogyan birkóznak a földön. Bex lehengerlően küzdött, de képtelen volt Jared szorításából kiszabadulni. Végül Jared felállt, és a gallérjánál fogva Bexet is felemelte. Jared a karja hajlatával kapta el Bex nyakát, aztán megszorította, és Bex égnek emelte a karját, aztán a bátyja vállára ejtette.

- Ezt már megnézted, Nina? - kérdezte Lillian, és felkapott egy magazint a halom tetejéről. Megnyalta a hüvelykujját, és egy megjelölt lapnál csapta fel.

A képen egy nő állt a tengerparton: mögötte ragyogóan kék ég és azúrkék tenger volt. A nő unott képpel állt, és látszott, hogy régen nem evett. Ragyogóan fehér, V-kivágású ruhát viselt, ami a vállára simult, onnan a tűzésekkel összefogott, ezüstgyöngyökkel kivarrt, empire derékrész következett. A sifon és selyem szoknya hullámzó A-vonalban, egyenesen ért a földig.

- Tökéletes - sóhajtottam fel a ruha szépsége láttán.

Jared a kanapé vége fölött akart odakukkantani, de Claire eltakarta a szemét a kezével. - Nem láthatod!

- Neked aztán könnyű vásárolni! - nevetett Lillian. - Édesanyádnak milyen tetszik?

- Cynthia... nem foglalkozik esküvőkkel - válaszoltam affektálva.

Jared elvette a húga kezét a szeme elől. - Ez tetszik? - kérdezte mosolyogva.

- Persze fel kellene próbálnom.

- Istenem, de gyönyörű leszel ebben a ruhában, Nina! - mondta Lillian. Magához ölelt, és puszit nyomott a fejemre.

- Illik egy Nicaragua partja melletti kis sziget apró fehér kápolnájához is? - érdeklődött Jared.

Felnéztem rá, és próbáltam visszafojtani a mosolyomat. - Szerintem igen.

- Tessék? - kérdezte zavart félmosollyal Lillian, és Jaredre nézett.

- Amikor a tavaszi szünetben Littie Cornra utaztunk, felfedeztünk egy kis kápolnát a szigeten. Ott tartjuk a szertartást, a nagyon kicsi szertartást. Csak ötven, vagy feltehetően még kevesebb ember fér be.

Lillian meglepetten nézett rám.

Claire halkan felkiáltott, elkerekedett a szája, aztán nevetni kezdett. - Nagy bajban vagy, Jared!

- Egy nicaraguai szigeten lenne? - kérdezte halkan Lillian. - Rendben... majd megszervezzük - tette hozzá édes mosollyal.

- De hajóval kell odamenni, anya - cukkolta Jared.

Lillian előbb Jaredre, majd rám nézett, és a szavakat kereste. - Az esküvői vendégek előbb repülővel Nicaraguába utaznak, onnan hajóval egy kis szigetre, ahol kunyhókban szállásoljuk el őket - gondolkozott fennhangon.

Becsuktam a magazint, Jared pedig odament az anyjához, és megveregette a vállát. - Így legalább jó ürügyünk lesz arra, hogy szűkítsük a meghívandó vendégek körét.

Lillian szeme felragyogott. - De még ott a fogadás! - csicseregte, és belelapozott egy következő magazinba.

Jared nevetett az anyja töretlen optimizmusán.

Lillian újra megölelt, aztán felállt, és átfogta a legkisebb fia vállát. - Bexnek korán van reggel az órája. Szólj, ha bármire szükséged van, Nina. Szeretlek benneteket - mosolyodott el.

Claire derűs szeretettel csóválta a fejét, aztán az anyjáról rám nézett. - Csak ez élteti.

- Ne hidd, hogy ez nálad is elmegy majd, ifjú hölgy! - kiáltotta oda Lillian. - Számíts egy képtelenül pazar templomi esküvőre!

Claire az anyja után integetett, aztán észrevettem, hogy az arckifejezése zavart lesz. Lesütöttem a szememet, és tovább lapozgattam a magazinban.

- Mi az, Claire? - kérdezte Jared.

- Az étteremben maradt néhány elvarratlan szál. Azok az emberek hűségesek Grahmhez, Jared.

Néhány perc csend után felpillantottam. Jared türelmetlen arcot vágott. - Várhattál volna vele.

- Nem értek egyet - mondta aggodalmasan Claire. - Bex vigyáz helyettem Ryanre. De nem engedem, hogy még egyszer Nina ellen forduljanak. - Anyai jóindulattal nézett rám.

- Mit tervezel? - kérdeztem, és szúró fájdalmat éreztem a mellkasomban.

- Megkeresek mindenkit, aki ebben benne van, Jack összes ellenségét, minden zsarut, aki hajlandó megbosszulni Grahm halálát..., és kiiktatom a veszélyforrást. - Jaredre nézett. - Apa is ezt tenné.

Jared elismerő mosollyal a kishúgára nézett. - Mikor?

Claire az asztalhoz lépett, és lehúzta az élénkrózsaszín vászontáska cipzárját. Másodpercek alatt több darabból összeszerelte a puskát, aztán rákattintotta a távcsövet, és a vastag fekete szíjjal a vállára lendítette.

- Mikor jössz vissza? - kérdeztem. Láttam, hogy távozni készül, és előrehajoltam.

- Amikor elvégeztem a munkát - mosolygott, és pisztolyokat dugott a pisztolytáskákba. Az asztalra támasztotta a lábát, megforgatott egy nagy kést az ujja körül, és beszúrta a vastag talpú, fekete bakancsán levő hüvelybe.

Jared gyöngéden a vállára tette a kezét, és homlokon csókolta. - Vigyázz magadra. Hátul is legyen szemed - mondta, aztán leült mellém a kanapéra.

- Claire... - Éreztem, hogy könnyes lesz a szemem.

- Ne légy már nevetséges! - nevetett Claire. - Sosem tévesztek célt. - Elhomályosult a tekintete, és fenyegető arcot vágott. - Akkor írták alá a halálos ítéletüket, amikor a nővéremre támadtak.

A szeme elé húzta a napszemüvegét, egyenes, platinaszőke frufruja rálógott a keretre. Az ajtóhoz ment, megragadta a puska szíját, a másik kezével elfordította az ajtógombot.

- Vár a munka - vigyorgott csintalanul, aztán becsukta maga mögött az ajtót.